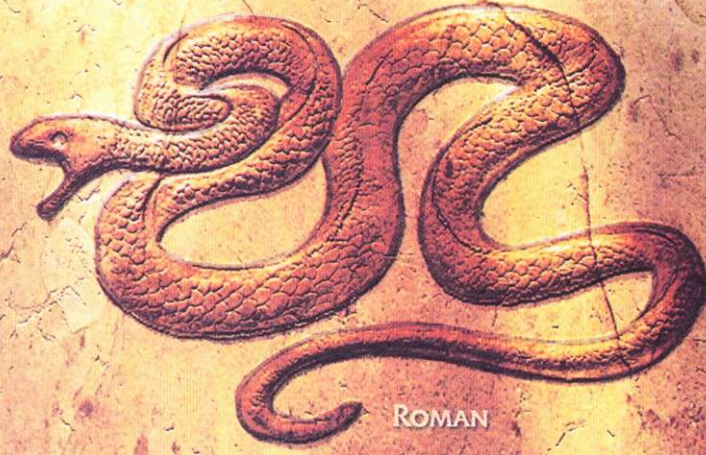

YARATILIŞ SIRRI

10.000 yıldır saklıydı.
Sonsuza kadar da öyle kalmalıydı...

TOM KNOX

TOM KNOX

YARATILIŞ SIRRI

İngilizceden Çeviren:
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

PEGASUS YAYINLARI

Yazarın notu

Yaratılış Sırrı tamamıyla kurgu bir eserdir. Ancak eserde sözü edilen dini, tarihi ve arkeolojik bilgi ve kaynaklar gerçek ve doğrudur.

Özellikle:

Göbekli Tepe, Türkiye'nin güneydoğusunda, Şanlıurfa yakınlarında on iki bin yaşında olduğu düşünülen, henüz tam olarak ortaya çıkarılmamış arkeolojik bir kazı alanıdır. Burada bulunan tüm megalitler, sütunlar, heykel ve rölyefler MÖ 8000'li yıllarda bilinçli olarak bir toprak tabakasıyla örtülmüşlerdir. Nedeniyse kimse tarafından bilinmemektedir.

Göbekli Tepe, Türkiye'nin Kürt nüfusunun yoğun olduğu Güneydoğu Anadolu'da Kuzey Irak sınırına yakın bir bölgededir. Burada Melek Kültürü olarak da bilinen dünyanın en eski dinlerinden birine inanan bir grup insan yaşamakta ve bu grup Melek Tavus olarak adlandırdıkları bir tanrıya ibadet etmektedir.

*Ve İbrahim elini ileri uzattı ve oğlunu kurban etmek için
bıçağı aldı.*

Eski Ahit - Yaratılış, 22

Alan Greening sarhoştu. Bütün geceyi Covent Garden'da kafayı çekerek geçirmişti. Geceye Punch'ta üniversiteden birkaç eski arkadaşıyla üç ya da dört kadeh bira içerek başlamışlardı. Sonra da bunu Garrick Club'ın yakınındaki dar, loş sokaktaki Lamb & Flag adlı tipik eski İngiliz barlarından birinde sürdürmüşlerdi.

Orada ne kadar kalmış, kaç kadeh bira içmişler, anımsamıyordu. Daha sonra Roundhouse'a gitmiş ve orada iş yerinden birkaç arkadaşına rastlamışlardı. Ve sonra bir an gelmiş, biradan ağır alkollü içkilere geçmişlerdi: Votka, cin tonik, viski.

Ve asıl büyük hatayı da bundan sonra yapmışlardı. Öneri Tony'den gelmişti: *Hadi gidip birkaç kız bulalım?* Hep birlikte gülüşmüş, bu öneriye katılmış ve sallana sallana yürüyerek St Martin's Lane'e çıkmış ve sonuçta Stringfellows'a ulaşmışlardı. Başlangıçta kapıdaki güvenlik görevlisi onları içeri almak istememişti: Etrafa sataşan, sayıp söven, taşkınlıklarıyla çevrelerini rahatsız eden, içkide sınırını aşmış altı genç adam doğal olarak endişelendirmişti onu.

Sonuç tatsız olabilir, her an hır çıkabilirdi.

Ama Tony City Bank'ten aldığı büyük ikramiyenin bir kısmını gösterince -bir yüzlük ya da belki biraz daha fazlasını- so-

run çözülmüş, kapıdaki güvenlik güvenlisi sırtarak aynen şöyle demişti:

"Elbette, içeri buyurun, baylar..."

Peki ama sonra...

Evet, sonra ne olmuştu?

Hayal meyal anımsıyordu. Tangalar, baldırlar ve içkiden oluşan belli belirsiz arular. Çıplak, sürekli gülen Litvanyalı bir kız, Rus Kürtleri hakkında müstehcen fıkralar, inanılmaz göğüsleriyle Polonyalı bir kız ve sağa sola saçılan ve yine saçılan paralar.

Alan iç geçirerek homurdandı. Arkadaşları değişik zamanlarda ayrılmışlardı. Bitkin bir halde kendilerini kulüpten dışarı atmış, buldukları ilk taksiye yığılmışlardı. Sonunda yalnızca o kalmıştı. Minik güzel vücudunu tam önünde bıkıp usanmadan iki yana sallayan Litvanyalı kızın g-string'ine onluklar sıkıştıran ve onu çaresizce, taparcasına, dili tutulmuşçasına, budalaca, sersemce izleyen on müşteriyle birlikte.

Ve sonra saat tam dörtte Litvanyalı kız birden gülümsemekten vazgeçmişti. Işıklar yanmış ve kulübün korumaları onu omuzlarından tutarak nezaketle kapının önüne kadar geçirmişlerdi. Gı .çi bu eski kovboy filmlerinde salondan dışarı atılan sarhoşlarınla gibi bir kapı dışarı edilme değî¹ 'i ama pek farklı d. sayılmazdı.

Saat sabahın beşiydi. Akşamdan kalmışlığın ve içkinin etkisiyle kafası zonkluyordu, eve gitmeliydi. Liman bölgesindeydi, ayaktaydı ama artık yatmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Acaba taksi için yeterince bozuk parası kalmış mıydı? Kredi kartlarını evde bırakmıştı ama evet -Alan içki sersemi bir halde ceplerini karıştırdı- hâlâ bir cebinde otuz papeli vardı. Bu para taksiyle Clapham'a gitmeye yeterliydi.

TOM KNOX

Ya da yeterli olabilecekti. Ama taksi yoktu. Gecenin en ıssız, en ölü saatiydi: Liman çevresinde sabahın beşi.

"Gece hayatı düşkünleri için çok geç. Ofisleri temizlemeye gelenler içinse çok erken."

Alan etrafına bakındı. Hafif bir nisan yağmuru Londra'nın merkezindeki geniş kaldırımları parlatmıştı. İstedığının tam aksi yöne, St. Paul'e doğru giden büyük kırmızı otobüs yanından sallanarak geçti. Nereye gidebilirdi? Alkolden uyuşmuş kafasıyla düşünüyordu. Her zaman taksi bulunabilecek tek bir yer vardı. Liman. Evet. Orada her zaman taksi olurdu.

Kendini toplayarak sola döndü ve yan sokaklardan birine girdi. Sokağın başındaki tabelada Craven Sokağı yazıyordu. Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Ne fark ederdi ki? Yol dümdüz nehre iniyordu; onu doğruca limana götüreceği kesindi.

Alan sokağa girdi.

Yürümeye devam etti. Burası eski bir sokaktı: Georgian dönemi stilinde yapılmış bir dizi büyük, durağan bina. Yağmur hâlâ ince ince çiseliyordu. Eski bacalar üzerinden günün ilk ışıkları gökyüzünü maviye boyuyordu. Çevre bomboştu, hiç kimse yoktu.

Ve o anda duydu.

Bir ses.

Hayır, sestten farklı bir şeydi bu. Bu daha çok, bir *inlemeyi* andırıyordu. Bir insanın inlemesini. Ama bir şekilde tutuk ya da alışılmadık, böğürmeyi andıran tuhaf bir inlemeydi bu. Anlaşılmaz.

Hayal mi görüyordu? Alan çevresine bakındı: Kaldırımı, evlerin girişlerini, pencereleri inceledi. Küçük, dar sokak bomboştu. Çevredeki tüm binalar iş hanlarıydı. Ya da iş yerine dönüştü-

YARATILIŞ SIRRI

rülmüş eski binalar. Gecenin bu saatinde burada kim olabilirdi ki? Bir serseri. Evsizin teki? Ya da evlerden birinin girişinde sızıp kalmış bir sarhoş, bir esrarkeş?

Alan sesle ilgilenmemeye karar verdi. Bir Londralı olarak yapması gereken de buydu. *Boş vermek!* Zaten bu devasa, hummalı, çılgın şehirde yaşam yeterinden de fazla yorucu ve yıpratıcıydı. Bir de her gün yaşanan bu stresi gecenin bir yarısında duyulan tuhaf bir inleme sesiyle artırmanın ne gereği vardı ki? Üstelik Alan sarhoştı; hayal görüyor da olabilirdi.

Ama sonra yine duydu aynı sesi. Bu kez çok daha güçlü ve belirgin. Büyük acı çeken bir insanın giderek artan tüyler ürperici inlemesiydi bu. Sanki 'yardım' istiyordu. 'Aaaarddimm' gibi bir sözcüktü bu.

Lanet olsun bu da neydi şimdi? Alan terliyordu. Korkmaya başlamıştı. Aslında nasıl bir insanın -ya da yaratığın- böyle bir ses çıkardığını bilmek istemiyordu ama... Yine de bulmalıydı bu sesin sahibini. Aldığı terbiye bunu yapmasını gerektiriyordu.

Yağmurda durmuş, annesini düşünüyordu. Böyle bir durumda ona ne derdi? Başka bir şansı olmadığı söylerdi elbette. Ahlaki bir zorunluluktan bu. Birinin yardıma ihtiyacı vardı. Acı çekiyordu. Yardım edilmeliydi.

Soluna baktı. Ses oradaki bitişik nizam, koyu mor kiremit taşlı ve büyük, eski stilde gösterişli pencereleri olan Georgian dönemi stili binalardan birinden geliyordu. Evin önünde yağmurun ve tam önündeki ışığın etkisiyle parlayan tahta bir tabela vardı: *Benjamin Franklin Müzesi*. Benjamin Franklin'in kim olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bir Amerikalı yazar ya da öyle biri. Ama bunun o anda ne önemi vardı ki? İnlemenin o binadan geldiğinden emindi çünkü binanın *kapısı açıktı*. Bir cumartesi sabahı, hem de saat beşte.

Alan yarı açık kapının gerisinde zayıf bir ışık görebiliyordu. Yumruklarını sıkı, sonra daha çok sıkı... Ardından da binaya doğru gidip kapıyı itti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Giriş boş ve sessizdi. Köşede bir билет gişesi vardı, yanında, üzerinde broşürlerin durduğu bir masa ve onun hemen yanında da üzerinde bir ok ve *Video Gösterimi* yazan bir tabela. Giriş birkaç gece lambasıyla hafifçe aydınlatılmıştı.

Müzede bir tuhaflik yoktu. Gerçi kapısı açıktı ama onun dışında her şey son derece normal ve sıradan görünüyordu. Bir soygunu filan çağrıştıran hiçbir şey yoktu.

"Aaarddimm."

İşte yine. Ayru tüyler ürpertici inleme. Üstelik bu kez çok yakmındaydı. Nereden geldiği belliydi: Hemen bitişikteki odadan.'

Alan korkunun etkisiyle kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Ancak yine de buna aldırmayarak, kararlılıkla antrenin dip kısmında, tahta merdivenlere açılan küçük kapıya doğru ilerledi. Gıcırdayan merdivenlerden aşağı inerek alçak tavanlı, küçük mahzene girdi.

Tavanda çıplak bir ampul asılıydı. Gerçi ışık zayıftı ama görmek için yeterliydi. Etrafına bakındı. İlk anda dikkatini çeken bir şey olmadı, bir tek şey dışında: Mahzenin bir köşesi kısa bir süre önce belirgin bir biçimde kazılmıştı. Toprak dışarı yığılmış ve karanlık Londra toprağında bir metre ya da daha fazla genişlikte derin bir çukur açılmıştı.

Ve o anda Alan *kanı* gördü.

Görölmeyecek gibi değildi. Beyaz zemin üzerinde büyük, yapışkan, parlak kırmızı, etrafa dağılmış bir leke. Beyaz bir öbeğin üzerinde.

Bu beyaz öbek neydi? Tüy mü? Kaz tüyü mü? Ne?

Alan öbeğin yanına giderek ayağının ucuyla itti. Bunlar *saç-tı*, insan saçı. Bir öbek insan saçı. Kan saçların arasından limonlu sorbeye konulan vişne sosu gibi etrafa yayılıyordu. Aynen hamile bir koyunun karlar üzerinde düşük yapması gibi bir şeydi bu.

"Thhhhııhhh."

İnleme şimdi çok yakırundaydı. Hemen yandaki odadan geliyordu. Alan zorlukla da olsa korkusunu bastırarak küçük alçak kapıdan mahzendeki diğer odaya geçti.

Burası diğer odadaki lambadan sızan ışık dışında tamamen karanlıktı. Tüyler ürpertici inleme odayı dolduruyordu. Alan, eliyle kapının yanındaki duvarı yoklavarak elektrik düğmesini buldu. Ve düğmeyi çevirmesiyle birlikte küçük mahzen aydınlandı.

Odanın ortasında, yerde yaşlı bir adam yatıyordu. Çıplaktı, kafası tamamıyla tıraş edilmişti. Ama kesik ve çiziklerden de anlaşıldığı kadarıyla vahşi bir tıraştı bu. Alan dışarıdaki saçın nereden geldiğini anlamıştı. Her kimlerse adamın kafasını tıraş etmişlerdi.

Sonra yaşlı adam hareket etti. Aslında kapıya arkası dönüktü, ama ışık gelince başını çevirip Alan'a baktı. Adamın görünümü tek sözcükle korkunçtu, içler açışıydı. Alan ürperdi. Adamın gözlerindeki dehşet anlatılır gibi değildi. Fal taşı gibi açılmış kıpkırmızı yalvaran gözlerinden duyduğu acı okunuyordu.

Alan'ın sarhoşluğu bir anda kaybolmuştu. Tam aksine kendini son derece zinde, akli başında hissediyordu. Şimdi artık adamın neden böylesine bir acı içinde olduğunu çok daha iyi görebiliyordu. Göğüs kafesi derin bıçak izleriyle doluydu. Adamın yumuşak, yaşlı ve kırışık beyaz tenine bıçakla bir şekil kazınmıştı.

TOM KNOX

Peki ama bu adam neden böylesine tuhaf inliyordu? Böylesine anlaşılmaz. İşte yine aynı ses. Alan diz çöktü.

Adamın ağzı kanla doluydu. Sanki tıka basa çilek doldurmuş gibi ağzından dışarı kan fışkırıyordu. Parlak kırmızı kan yaşlı dudaklarının üzerinden süzülüyor, yere damlıyordu. Adam inledikçe, daha fazla kan fışkırıp akarak adamın çenesinde pıhtılaşıyordu.

Ve son bir dehşet daha.

Adam elinde bir şey tutuyordu. Elini yavaşça açtı ve bir şey söylemeden uzattı. Sanki Alan'a bir şey vermek ister gibiydi. Bir armağan.

Alan adamın gergin, açık parmaklarına baktı.

Adam elinde kesik bir insan dili tutuyordu.

2

Carmel Pazarı kalabalık ve hareketliydi. Yemenli baharat tüccarları Kanadalı Siyonistlerle tartışıyor, İsraili ev kadınları kuzu pırzolarlarını inceliyor, Suriyeli Yahudiler Lübnanlı pop şarkıcılarının CD'lerini tezgâhlara yerleştiriyorlardı. Kalabalık insan grupları itişe kakışa keskin kokulu baharat tezgâhlarının, üst üste dizilmiş yeşil zeytinyağı tenekelerinin ve Golan Tepeleri'nin ünlü şaraplarının satıldığı tezgâhların arasında dolaşıyordu.

Rob Luttrell bu kalabalığın arasından kendisine yol bulup pazarın arka tarafına geçme çabasıındaydı. Niyeti Tel-Avıv'deki en iyi bira-sosis standı olan Bik Bik Bar'da bir bira içmekti. Rob, paparazzi-tipi güneş gözlüklerinin ardından İsraili ünlüleri izlemekten hoşlamıyordu. Hatta daha birkaç gün önce orada oldukça güzel bir yıldız adayı ona gülümsemişti. Kim bilir, belki de gazeteci olduğunu anlamıştı. Ayrıca Rob, Bik-Bik Bar'daki fıçı Çek birasını seviyordu. Bira plastik sürahilerde yanında ufak atıştırmalıklar, biraz ev yapımı sucuk ve bol baharatlı, acılı etli pide yanında servis ediliyordu.

Bik Bik'in Türk asıllı şişman sahibi Samson onu görünce "Şalom," diye seslendi. Rob hemen bir bira sipariş etti. Ardından da görgü kurallarım anımsayarak telaşla "lütfen" ve "teşekkürler" sözcüklerini ekledi. Kendi kendine, artık bunalmaya başla-

YARATILIŞ SIRRI

miş olup olmadığını soruyordu. Altı haftadır buradaydı, uyuşuk uyuşuk otuvordu. Artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu kadar tembellik biraz fazla değil miydi?

Evet, gerçekten Irak'ta geçirdiği olaylı altı aydan sonra biraz araya, dinlemeye ihtiyacı vardı. Evet, Tel Aviv'de olmaktan hoşlanıyordu, bu şehrin canlılığını ve duygusallığını seviyordu. Londra'daki editörü "kendini toparlaması" için böylesine uzun bir tatil vermiş olmakla gerçekten çok cömert, gönlü zengin davranmıştı. Ama artık yeni maceralara, heyecanlara hazırды. Bağdat'ta yeni bir iş de olabilirdi bu, Gazze'de de; son zamanlarda orası da yine iyice ısınmaya başlamıştı. Zaten Gazze'de her zaman çatışma vardı.

Rob plastik sürahideki biradan bir yudum aldı ve gezinti yolunun ötesindeki engin, gri-mavi Akdeniz'i seyretmek için barın ön tarafındaki açık yere doğru ilerledi. Bira soğuk, altın sarısı ve ivivdi. Rob dalgaları vara yara ilerleyen sörfçüleri seyretti.

Editörü arayacak mıydı? Rob cep telefonunu kontrol etti. Ekranda küçük kızının dijital fotoğrafı belirdi, içinde tuhaf bir suçluluk duygusu hissetti. Küçük kızını ne zamandan beri görmemişti? Ocak, yoksa şubat mı? Londra'ya en son ne zaman gitmişti? Gitse ne yapabilirdi ki? Eski karısı, sanki Rob'un kızıyla görüşmesini engellemek istercesine sürekli planlarını değiştiriyordu. Rob'un Lizzie'vı görme isteği açlık gibi, susuzluk gibi temel bir ihtiyaçtı. Sürekli olarak yaşamında bir şeylerin -biri-nin- eksik olduğu duygusu içinde yaşıyordu. Bazen farkında olmadan minik kızına gülümsemek için yan tarafına dönüyor, ama tabii kızı orada olmuyordu.

Rob boş bira sürahisini bara götürdü.

"Yarın görüşürüz, Sam. Benim için birkaç kebab ayır."

Samson güldü. Rob şekelle¹ ödemeyi yaptıktan sonra sahile doğru yürüdü. Yoğun perşembe akşamında, denize en önce ulaşma heyecam içindeki Yahudi şoförlerden birinin çarpmamasını umarak çok şeritli yoldan karşıya geçti.

Tel Aviv sahili düşünölebilecek en hoş yerlerden biriydi. Arkada gökdelenler, önde dalgalar ve insanı canlandıran, ılık rüzgâr. Ve şimdi karışım ve çocuğunu düşünmek istiyordu. Eski karışım ve beş yaşındaki kızım.

Gazete ondan Bağdat'tan ayrılmasını istediğinde ilk aklına gelen hemen Londra'ya uçmaktı. Ama tam da o sırada Sally veni erkek arkadaşından söz etmiş ve ona biraz zamana ve yalnız kalmaya' ihtiyacı olduğunu söylemişti. Dolayısıyla Rob da Tel Aviv'de kalmaya karar vermişti. Lizzie'yi göremeyecekse Londra'da olmamn ne anlamı vardı ki? Bu ona yalmzca acı verecekti.

Bütün bunlar kimin suçuydu? Rob kendi kendine bu ayrılıкта ne kadar suçu olduğunu sorup duruyordu. Evet, bazı hataları olmuştu... Ama zaten her zaman iş için haftalarca evden uzakta kalması gerekiyordu. Bu onun işiydi! O dış haberler muhabiriydi. Londra'da bu konuda tam on yıl çalışmıştı. Parasım böyle kazanıyordu. Şimdi otuzlu yaşların ortalarında ve başarmıştı. Gazetenin tek Orta Doğu sorumlusu oydu ve burada onun başa çıkabileceğinden de çok fazla haber vardı.

Rob, Bik Bik'e dönüp bir bira daha içmeyi düşündü. Sola baktı. Dan Panaroma Otel mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Otel, önündeki göz alıcı cam avlusuyla devasa beton bir yapıydı. Hemen ardındaysa park yerleri, arabaların park ettiği hektarlarca alan vardı, hem de şehrin orta yerinde.

Rob bu park yerlerinin öyküsünü çok iyi ammsıyordu: 1948

1 İsrail para birimi, (yay. n.)

YARATILIŞ SIRRI

yılında Arap-İsrail savaşı çıktığında burası İsrail'in Tel Aviv'i ile Arapların Yafa'sı arasındaki çatışmaların merkeziydi. Daha sonra İsraililer kazanmış ve savaştan geride kalan harabeleri dümdüz etmişlerdi. İşte şimdi de burada bu büyük park alanı vardı.

Rob nasıl olsa kızım göremediğine göre artık hiç değilse biraz para kazanmaya ve onun geleceğini garanti altına almaya kararlıydı. Dolayısıyla doğruca Yafa'daki küçük dairesine dönmeli ve biraz araştırma yapmalıydı. Belki Lübnan konusunda yeni bir şeyler keşfedebiliyordu. Ya da kiliseye saklanan Hamaslı çocukların izini sürebilirdi.

Sahilde kordon boyunca ilerlerken kafası türlü fikirle doluydu. Koyun ötesindeki eski liman binalarına -eski Hayfa Liman- doğru ilerliyordu.

Cep telefonu çaldı. Rob umutla telefonun ekranına baktı. Gerçi İngiltere'den aranıyordu ama arayan ne Sally'ydi, ne Lizzie ne de yakın arkadaşlarından biri.

Arayan Londra'daki editörüydü.

Rob adrenalinin baskısını hissediyordu. İşte bu! Sonunda! İşinin en sevdiği yanı buydu işte: Editörden gelen beklenmedik bir telefon. Bağdat'a git! Kahire'ye git! Gazze'ye git! Yaşamım riske at! Rob böyle anlara bayılıyordu. Nereye yollanacağını bilememeye. Ancak doğaçlama bir tiyatro sahnesinde ya da televizyonda canlı yayındayken duyulan o ürpertici korkuya.

ilk anda heyecanla numarayı tanıyamamış olması doğaldı.

Konuşmaya ilk başlayan karşı taraf oldu.

"Robbie!"

"Steve, sen mısın?"

"N'abersin?"

TOM KNOX

Gazetede ki editörünün tipik Cockney-aksanı Rob'u her zaman olduğu gibi ilk anda yine şaşırttı. Hâlâ *Times*'ta çalışan tüm editörlerin kusursuz Oxford İngilizcesiyle konuştuklarını sanacak kadar Amerikalıydı. Ne var ki kendisiyle çalışan editörün dili bir liman işçisinininkinden farksızdı; hatta adam çok daha fazla argo kullanıyordu. Rob'un bazen kendi kendine Steve'in bunu özellikle mi yaptığını sorduğu bile oluyordu. Bu Cockney aksanını kendini beğenmiş Oxford'lu meslektaşlarından farklılaşmak için özellikle mi kullanıyordu? Gazetecilerin hepsi öylesine hırslıydı ki!

"Robbie, şu anda tam olarak n'apıyorsun?"

"Sahilde durmuş, seninle telefonla konuşuyorum."

"Lanet olsun! Senin yerinde olmak isterdim."

"Olabilirdin. Ama terfi ettin."

"Ah, sen de." Steve gülmeye başladı. "Her neyse asıl sormak istediğim daha sonra ne yapmayı düşündüğün? Hâlâ bizimle misin? Üzerinde çalıştığın bir iş var mı?"

"Hayır."

"Doğru ya. Haklısın. Şu lanet bombalı saldırıdan sonra... kendini toplamak için izindeydin."

"Neyse, artık iyiyim. Geçti."

Steve hafifçe ıslık çaldı.

"Bağdat'taki o olay... çok berbattı."

Rob artık o bombaları düşünmek bile istemiyordu.

"Neyse... Steve... bu kez nereye..."

"Kürtlerin arasına."

"Ne? Vay be!"

Heyecanlanmıştı, istekliydi ama yine de korkmuyor değildi.

YARATILIŞ SIRRI

Irak Kürdistanı. Musul! Daha önce oraya hiç gitmemişti ama orada sokakların öykülerle dolu olduğu kesindi. *Irak Kürdistanı.*

Steve ekledi.

"Dur, dur. Hemen heyecanlanma..."

Rob'un coşkusu yatışmıştı. Steve'in dilinde bir şey vardı. İş bir savaş öyküsü değildi.

"Steve?"

"Rob, dostum. Arkeolojiyle ilgilenir misin?"

Rob denize baktı. Biri dalgaların üzerinde parasailing yapıyordu.

"Arkeoloji mi? En ufak bir ilgim bile yok. Neden sordun?"

"Şey, konu... yani bir kazı yeri... Türkiye'nin güneydoğusunda. Kürtlerin yoğun olduğu bölgede."

"Kazı yeri mi?"

"Ev-vet. Çok ilginç bir durum. Alman arkeologlar..."

"Kaya resimleri mi? Eski kemikler mi? Kahretsin." Rob ciddi şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

Steve hafifçe güldü.

"Hadi ama, yapma."

"Ne yani?"

"Her zaman Gazze'ye gidemezsin. Hem biraz da tehlikeden uzak kalmanı istiyorum. Hiç değilse şimdilik." Ses tonu şefkatli, neredeyse kardeşçeydi. Bu beklenmedik bir durumdu. "Sen en iyi muhabirlerimden birisin. Bağdat'taki gerçekten berbat bir olaydı. Uzunca bir süre için yeterli, sence de öyle değil mi?"

Rob bekliyordu. Steve'in henüz son sözünü söylemediğini biliyordu. Gerçekten de Steve konuşmayı sürdürdü. "Savaştan biraz daha uzak kalmanı istediğim için senden tüm içtenliğimle

TOM KNOX

Türkiye'ye gitmeni ve şu kahrolası kazı yerine bir göz atmam istiyorum. Sence de uygun mu?"

Rob bu sözcüklerdeki gizli iğnelemeyi hemen hissetmişti; zaten hissedilmeyecek gibi de değildi. Güldü.

"Tamam, Steve. Patron sensin. Gidip o taşlara bakacağım. Ne zaman gitmemi istiyorsun?"

"Yarın. Belgeleri e-postayla gönderiyorum."

Yarın mı? Rob kafasında uçak bileti temini ve valiz hazırlama gibi ayrıntıları düşünmeye başlamıştı bile.

"Tamam, Steve. Teşekkürler."

Editör kısa bir aranın ardından ekledi:

"Rob..."

"Efendim?"

"Bu görev hakkında oldukça ciddiym. Onların kazıdan çıkardıkları yalnızca eski taşlar değil..."

"Pardon?"

"Bu konu haberlerde verildi. Herhalde dikkatini çekmedi."

"Genellikle arkeolojiyle ilgili basım takip etmem."

"Ben de. Ama bu konu şu sıralar çok gündemde."

"Öyle mi?"

Nemli deniz havası sıcaktı. Steve ekledi.

"Söylemek istediğim, yani... Türkiye'deki bu kazı. Almanların buldukları..."

Rob, Steve'in asıl konuya gelmesini bekliyordu.

Uzun bir sessizlik. Ardından editör nihayet açıkladı:

"Şey, Robbie, konu yalnızca kemikler ya da öyle bir şeylerle ilgili değil. Gerçekten çok tuhaf bir durum bu."

Rob İstanbul'a giden uçakta şeffaf plastik bardak ve küçük bir plastik karıştırıcıyla sunulan sulu cin-toniğini yudumluyor, bir yandan da Steve'in gönderdiği e-postanın çıktısını ve internette Türkiye'deki kazılara ilişkin bulduğu diğer belgeleri okuyordu.

Söz konusu kazı bölgesinin adı Göbekli Tepe'ydi. Rob bir saat kadar tepe sözcüğünün *Tiip* olarak telaffuz edileceğini düşündü. Ama sonra internetten bastığı belgelerden birinde doğru telaffuzu gördü: *Tep-pe. Göbekli... tep-pe*. Rob kendi kendine birkaç kez yineledi: *Göbekli tep-pe*. Sonra da küçük bir kurabiye yedi.

Ardından okumayı sürdürdü.

Burası Türkiye'nin güneydoğusunda halen kazıların sürdüğü antik yerleşim alanlarından biriydi. Nevan Çori, Çayönü, Karahan Tepe, Göbekli Tepe. Bunların bazıları gerçekten de akıl almayacak kadar eskiydiler. Tarihleri MÖ 8000'lere, hatta daha eskilere dayanıyordu. Acaba gerçekten çok mu eskiydiler? Rob'un hiçbir fikri yoktu. Peki ya Mısır'daki Sfenks kaç yaşındaydı? Stonehenge?² Piramitler?

2 İngiltere'deki Salisbury Düzlüğü'nde yer alan, araştırmalar sonucu mezar olarak kullanıldığı ortaya çıkan, dikey olarak belirli bir düzende yerleştirilmiş taşlardan oluşturulmuş bir çember, (yay. n.)

YARATILIŞ SIRRI

Cin-toniğini bitirdikten sonra arkasına yaslandı ve genel kültüründeki eksikliği düşündü. Neden bu gibi soruların yanıtlarını bilemiyordu ki? Büyük olasılıkla, bunun nedeni üniversite eğitiminin olmamasıydı. Oxford, Londra ya da UÇLA ya da Paris, Münih, Kyto ya da her neyse, bir yerlerden diplomaları olan meslektaşlarının aksine Rob'un bilgileri çabucak özümseyebilmek için beyni ve çabuk okunma yeteneği dışında bir şeyi yoktu. Tahsil yaşamına on sekizinde nokta koymuştu. Yalnız bir kadın olarak onu yetiştirmeye çalışan annesinin yakınmalarına, sızlanmalarına rağmen çeşitli kolej ve üniversitelerden gelen önerileri de geri çevirmiş ve doğruca gazeteciliğe adım atmıştı. Bundan dolayı onu kınamaya kimin hakkı olabilirdi ki? Rob küçük bir kurabiye daha yedi. Başka şansı yoktu ki. Annesi tek başına yaşam mücadelesi veriyordu, insanlıktan uzak, adi, gaddar bir mendebur olan babası Amerika'da kalmıştı, Rob ise Londra'nın berbat varoşlarının en ücra köşelerinden birinde çok yoksul koşullarda yetişmişti. Daha küçük bir çocukken bile amacı mümkün olduğunca çabuk para ve statü sahibi olmaktı. Delikanlılık döneminde, asla, yalnızca uyuşturucu içmek için bile dört yıl tatil yapabilen, partiler veren, okul sonrasında mesleki kariyerlerinde huzur içinde ilerleyebilen o hep kıskandığı zengin çocukları gibi olamayacağının bilincindeydi. Her zaman acele etme, bir şeyler yapma baskısını üzerinde hissetmişti.

Aym şekilde zaman kaybetmeme kaygısı duygusal yaşamım da etkilemişti. Akıllı, güzel ve ona içtenlikle gülümseyen Sall'yle yolu kesiştiğinde hemen onun vaat ettiği mutluluk ve istikrara atlamıştı. Erken evlilik kararının hemen ardından çocuklarının olması da ona çok doğru bir şey yaptığının işareti gibi görünmüştü. Dinamik kariyerinin yerleşik, sakın aile düzeniyle çatışabileceğiyse ancak çok sonra anlamıştı..

El Al Havayollarının ekonomik koltuğu her zamanki gibi rahatsızdı. Rob arkasına yaslandı, gözlerini ovuşturdu. Sonra moralini düzeltmeye ve unutmaya yardımcı olması için hostes-ten bir cin-tonik daha istedi.

Çantasını karıştırıp Tel Aviv'in en iyi kitapçısından aldığı iki kitabı çıkardı. Bunlardan biri Türk Arkeolojisi, biriyse insanlık tarihiyle ilgiliydi. İstanbul'da aktarma yapmak için üç saat bekleyecek, sonra başka bir uçakla Güneydoğu Anadolu'ya, Şanlıurfa'ya uçacaktı. Hemen hızla bir şeyler okumak için yeterli bir zamandı bu.

İstanbul'a vardıklarında Rob neredeyse sarhoştı; bu arada Anadolu'nun mevcut arkeolojik durumu hakkında da oldukça bilgi sahibi olmuştu. Özellikle Çatalhöyük olarak adlandırılan bölgenin önemi çok büyüktü. 1950'lerde keşfedilen bu bölge yer-yüzünün bilinen en eski yerleşim alanlarından biriydi; yaklaşık dokuz bin yıllık olmalıydı. Bulunan antik yaşam alanlarının duvarları boğa, leopar, geyik ve kuş resimleriyle kaplıydı. Çok sayıda kuş resmi. Çok eski dini semboller. Çok tuhaf spiral şekiller.

Rob, Çatalhöyük'te çekilen resimlere baktı. Hızla birkaç sayfaya daha göz attı. Daha sonra uçak İstanbul havaalanına indi. Rob döner banttan valizlerini aldı ve çoğunluğunu Türk işadamlarının oluşturduğu kalabalığın arasında ilerledi. Bu arada havaalanındaki bir gazete bayii'nin önünde durup Göbekli Tepe'ye ilişkin son haberlerin bulunduğu bir Amerikan gazetesini satın aldı ve sonra doğrudan doğruya bir sonraki uçuş için çağırılacağı salona gitti. Buradaki yolcu salonunda oturarak kazıya ilişkin bilgileri okumayı sürdürdü.

Göbekli Tepe'nin çağdaş tarihi, söylendiğine göre 1964 yılında Amerikalı arkeologların oluşturduğu bir grubun Türkiye'nin güneydoğusunda uzak bir bölgeyi taramalarıyla başlamıştı. Ar-

YARATILIŞ SIRRI

keologlar burada binlerce kırık çakmaktaşı parçacığıyla kaplı birçok tuhaf görünümlü höyüğe rastlamışlardı: Bu, burada antik bir uygarlık olduğunun işaretiydi. Ancak Amerikalı bilim adamları kazı yapmamışlardı. Aynen gazetenin de belirttiği gibi: *'Bu adamlar şimdi kendilerini Harry Potter'ın ilk taslak metinlerim geri çeviren yayıncı gibi hissediyor'* olmalıydılar.

Rob hemen yanındaki koltukta uyuyan Türk bayamın horlamasına aldırmayarak okumayı sürdürdü.

Amerikalı bilim adamlarının bunu kıl payı kaçırmalarından yaklaşık otuz yıl sonra yöredeki bir çoban, sürüsünü otlatırken tuhaf bir şeyle karşılaşmıştı. Güneşin aydınlattığı toz yığınları içinde bir dizi tuhaf şekilli taş! Bunlar Göbekli Tepe'nin taşlarıydı.

Rob kendi kendine unutmamak için *Tep-pe* diye mırıldandı. *Tep-pe*. Otomata gidip bir diyet kola aldı, sonra geri dönerek okumayı sürdürdü.

Bu alanın "yeniden keşfi" elli kilometre uzaklıktaki Şanlıurfa Müzesi yöneticilerinin de kulağına ulaştı. Müze yetkilileri durumu hemen dönemin hükümet yetkililerine bildirdiler ve onlar da İstanbul'daki Alman Arkeoloji Merkezi'yle bağlantıya geçtiler. Böylece 1994 yılında 'deneyimli Alman arkeolog Franz Breitner'a Türk yetkililer tarafından bu alanın kazılması yetkisi verildi.

Rob makalenin geri kalan kısmına hızla göz gezdirdi. Amerikan gazetesinde Alman arkeologun bir fotoğrafına ve altında da şu sözlerine yer verilmişti: *Gerçekten çok şaşırdım ve ilgimi çekti. Bu alanın buradaki yerleşik kişiler için duygusal olarak önemi vardı. En yüksek tepedeki yalnız ağaç kutsal sayılıyor. Çok önemli bir iz üzerinde olduğumuzu düşündüm.*

Ve Breitner bu ilk heyecanın ardından konuya biraz daha kişisel bakıyordu:

Daha ilk anda, hemen buradan ayrılmazsam ömrümün geri kalan kısmını burada geçirmek zorunda kalacağımı hissettim.

Rob, Breitner'ın fotoğrafına daha bir dikkatle baktı. Gerçekten de ciğer verilmiş bir kedi görünümü vardı bu yüzde. Gülüşü piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmış bir adamın gülüşüydü.

"Türk Hava Yolları TA 628 sefer sayılı Şanlıurfa uçuşu yolcularının çıkış kapısına..."

Rob pasaportunu ve uçuş kartım gösterip uçağa bindi. Uçak yarı yarıya boştu. Herhalde pek fazla Şanlıurfa'ya gitmek isteyen olmuyordu. Vahşi Güneydoğu Anadolu'ya. Tehlikeli, asi, ayrılıkçı Kürtlerin bulunduğu bölgeye!

Uçak yolculuğu boyunca Rob, Göbekli Tepe'nin arkeolojik tarihine ilişkin elindeki diğer belgeleri ve kitapları okudu. Çoban tarafından bulunan ürkütücü taşların, yani megalitlerin³ düz oblong⁴ baş kısımları olduğu ortaya çıkmıştı. Bu büyük kırmızımsı sarı renkteki taşların üzerleri sanatsal, tuhaf şekillerle, oymalarla süslenmişti. Bunlar genellikle kabartma hayvan ve kuş figürleriydi: Turnalar, akbabalar ve tuhaf böcekler. Kıvrılan yılan figürleri de sıklıkla kullanılmıştı. Uzmanlara göre T biçimli bu taşlar insanları sembolize ediyorlardı; yan çıkıntılırsa stilize edilmiş kollardı.

O ana kadar beş ila on metre çapında dairelerin çevresine yerleştirilmiş kırk üç dikili taş ortaya çıkarılmıştı. Bu dairelerin çevresindeyse yine taş banklar, küçük taş oyuklar ve kerpiç duvarlar vardı.

3 Megalit: Tarih öncesi dönemde bir yapı veya anıt oluşturmak amacıyla kullanılan büyük bir taş. (ç. n.)

4 Oblong: Boyu eninden fazla, uzunluğu genişliğinden fazla, uzun. Dikdörtgen, (ç. n.)

Rob okuduklarını düşündü. Bütün bunlar çok ilginçti. İnsanları asıl şaşırtan bu yöredeki uygarlığın yaşıydı. Göbekli Tepe inanılmayacak kadar eskiydi. Breitner'a göre bu yerleşim alanı on bin, belki de on bir bin yılıktı. Yani yaklaşık olarak MÖ 8000-9000 yıllarından kalmaydı.

On bir bin yaşında? Gerçekten de akıl almayacak kadar eski görüyordu. Acaba gerçekten öyle miydi? Rob buranın yaşım diğer tarihi anıtlarla karşılaştırmak için tarih kitabına döndü. Stonehenge yaklaşık olarak MÖ 2000 yıllarında yapılmıştı. Sfenks MÖ 3000 yıllarında yapılmış olmalıydı. Göbekli Tepe'nin keşfinden ve ortaya çıkarılmasından önceki en eski anıtsa Malta'daydı ve o da MÖ 3500 yıllarında yapılmıştı. Buna göre Göbekli Tepe karşılaştırılabileceği herhangi bir anıta göre yaklaşık olarak 5000 yıl daha yaşlıydı. Rob insanoğlunun yaptığı, yeryüzünün en eski yapıtlardan birine gidiyordu. Belki de en eskisine.

Bir gazeteci olarak antenlerinin titreşimini hissediyordu. *Dünyanın En Eski Anıtı Türkiye'de Bulundu?* Hımm. Bu belki birinci sayfa haberi olmayabilirdi ama en azından üçüncü sayfada yer alacağı da kesindi. Heyecan uyandıracak bir haber. Üstelik gazetelerdeki haberlere rağmen henüz Batı'dan hiçbir muhabirin Göbekli'ye röportaj için gitmediği anlaşıyordu. Batı medyasındaki tüm haberler ikinci ya da üçüncü elden, genellikle de Türk Haber Ajanslarından aktarmaydı. Rob kazı alanındaki ilk yabancı gazeteci olacaktı.

Rob'un uzun yolculuğu sonunda bitti. Uçak inişe geçti ve Şanlıurfa hava alanına indi. Karanlık, berrak bir geceydi. Hatta hava o kadar açıktı ki uçağın penceresinden bakınca dışarının soğuk olduğunu bile düşündürüyordu. Ancak uçağın kapısı açılıp merdiven verildiğinde Rob yüzüne vuran esintiyle birlikte kavurucu sıcaklığı hissetti. Sanki biri sıcak bir fırının ağzını açmıştı.

Burası çok sıcak bir yerdi. Bunaltıcı derecede sıcak! Eh, ne de olsa büyük Suriye ölü'nün hemen yakınındaydılar.

Havaalanı küçüktü. Rob küçük havaalanlarını seviyordu. Büyük, modern, kişiliksiz havaalanlarının aksine bunlarda kendilerine özgü bir yapı oluyordu. Şanlıurfa havaalamysa hiç kuşkusuz en özgün olanlardan biriydi. Valizler lekeli bir önlük giymiş olan, gür sakallı iri yarı bir adam tarafından elle geliş salonuna taşındı. Pasaport kontrolüyse sarsak bir masanın ardındaki yarı uykulu bir memurun incelemesinden ibaretti.

Havaalanının otoparkında az sayıdaki palmiye ağaçlarının büyük yaprakları arasından esen sıcak tozlu bir rüzgâr karşılıyordu insanı. Taksi durağında sıra halinde dizilmiş çok sayıdaki taksinin sürücüleri ilgiyle Rob'u süzüyorlardı. Rob onları kısaca inceledikten sonra seçimini yaptı. En genç sürücülerden birine "Şanlıurfa," dedi.

Sakalları çıkmış genç adam gülümsedi. Kot kumaşından gömleği yıpranmıştı ama temizdi. Sıcakkanlı birine benziyordu. Her halükârda esneyen ve yere tüküren diğer taksi şoförlerinden daha cana yakın, düzgün bir görünümü vardı. Üstelik genç adamın biraz İngilizce konuşabiliyor olması da bir diğer iyi özelliğiydi. Rob'un kalacağı otelin yeri ve taksi ücreti konusunda kısa bir pazarlığın ardından el sıkıştılar. Şoför, Rob'un valizlerini alarak arabasının bagajına attı. Sonra da direksiyona geçerek, "Urfa!" dedi. "Şanlıurfa değil. Urfa."

Rob taksinin arka koltuğuna oturdu. Çok yorgundu. Tel Aviv'den buraya uzun, çok uzun bir yolculuk olmuştu bu. Ertesi sabah kalkacak ve o tuhaf kazı alanını görmeye gidecekti. Ama şimdi uyumalıydı, ancak taksi şoförü onu konuşturmak hevesindeydi.

"Bira ister misiniz? Çok iyi bir bar biliyorum."

YARATILIŞ SIRRI

Rob homurdandı ve esnedi. Karanlık, alabildiğine düz tarlaların yanından geçiyorlardı.

"Hayır teşekkürler."

"Kadın? Çok iyi kadınlar biliyorum."

"Şey, hayır. Gerçekten istemiyorum."

"Halı? Halı ister misiniz? Erkek kardeşim..."

Rob iç çekti ve dikiz aynasına baktı. Ve aynı anda şoförün de kendisine bakmakta olduğunu gördü. Adam gülüyordu. Şaka yapıyordu.

"Çok komik."

Taksi şoförü güldü.

"Kahrolası halılar!"

Şoför gözünü yoldan ayırmadan elini arkaya uzattı. Rob kendisine uzatılan bu eli sıktı.

Sürücü, "Ben Rıdvan," dedi. "Ya siz?"

"Robert. Rob Luttrell."

"Merhaba, Bay Robert Luttrell. Hoş geldiniz."

Rob güldü ve "Merhaba," dedi. Bu arada şehrin varoşlarına yaklaşmışlardı. Boş, çöpler saçılmış caddenin kenarında sokak lambaları ve lastik tamirhaneleri vardı. Bunaltıcı alacakaranlıkta bir Conoco gaz istasyonunun kırmızı lambası parlıyordu. Yolun iki tarafında beton yapılar yükseliyordu. Sanki her yerden sıcak fışkırıyordu. Rob uzaktaki evlerin mutfaklarında kadınlar görebiliyordu. Başörtülü kadınlar.

Rıdvan sordu.

"Şoföre ihtiyacınız var mı? İş için mi geldiniz?"

Rob düşündü. Neden olmasın? Rıdvan sevimli, cana yakın bir adamdı, üstelik kendince bir espri anlayışı da vardı.

"Evet, bir şoför ve tercümana ihtiyacım olacak. Yarın için? Belki daha fazla da olabilir."

Rıdvan bir eliyle sigarasını yakarken diğer elinin avuç içiy-le mutluluk içinde direksiyona vuruyordu. İki eli de tam olarak direksiyonda değildi. Rob bir an yoldan çıkıp doğruca neon ışıklarıyla aydınlatılmış küçük camiye doğru sürükleneceklerini düşündüyse de, Rıdvan direksiyona tam zamanında müdahale ederek arabayı şeridine getirdi. Rıdvan sigarasından derin bir nefes çektikten sonra neşeyle konuşmayı sürdürdü.

"Size ben yardımcı olabilirim. İyi bir şoförüm. İyi de bir tercümanım. Kürtçe, İngilizce, Türkçe, Japonca, Almanca konuşurum."

"Almanca konuşuyor musunuz?"

"Nein."⁵

Rob yeniden güldü. Rıdvan'a giderek ısınıyordu. Üstelik bunun tek nedeni de on kilometreyi on dakikada bir yere çarpmadan gelmiş olmaları değildi. Bu arada şehir merkezine ulaşmışlardı. Rob kapanmış kebabçılara ve gecenin geç saatine rağmen henüz açık olan baklava salonlarına baktı. İleride biri takım elbise, biri Arap giysileri içinde iki adam vardı. İki çocuk yanlarından mopedleriyle geçti. Rengârenk eşarplı blucinli birkaç genç bayan aralarında şakalaşıp gülüşüyordu. Kavşakta duran arabalar korna çalıyordu. Rob'un oteli tam şehrin merkezindeydi.

Rıdvan aynadan Rob'a bakıyordu.

"Bay Rob, İngiliz misiniz?"

"Sayılır..." Rob'un uzun uzadıya kökenlerinden, nereden geldiğinden bahsetmek gibi bir isteği yoktu, özellikle de şimdi.

Rıdvan sırtıttı. "İngilizleri severim." Sanki para istercesine

5 (Alm.) Hayır. (yay. n.)

YARATILIŞ SIRRI

başparmağım işaret parmağına sürttü. "Zengindirler, ingilizler çok zengin."

Rob omuzlarım silkti.

"Şey... bazıları evet."

Rıdvan ısrarcıydı.

"Dolar ve avro! Dolar ve paunt!" yeniden sırttı. "Tamamdır, varın sizi alırım. Nereye gideceğiz?"

"Göbekli Tepe. Orayı biliyor musun?"

Sessizlik. Rob yeniden sordu.

"Göbekli Tepe?"

Rıdvan yanıt vermedi. Arabayı yana çekti, durdurdu.

Ciddiyetle, "Oteliniz," dedi. Şoförün tüm neşesi birden kaybolmuştu

"Şey... yarın beni alacak mısın?" Rob sorusunu el hareketleriyle de destekliyordu. "Şey... Rıdvan?"

Rıdvan başıyla onayladı. Rob'a valizlerini otele taşımakta yardımcı oldu. Sonra da taksisine döndü.

"Şey... Göbekli Tepe'ye gitmek istediğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

Rıdvan irkildi.

"Göbekli Tepe kötü bir yer, Bay Rob."

Rob otelin girişinde durmuş, kendini Bram Stokers'ın *Dracula* filminin çekimindeymiş gibi hissediyordu.

"Hey, dostum, orası yalmzca bir kazı alam. Rıdvan, beni oraya götürecek misin, yoksa...?"

Rıdvan yola tükürdü. Sonra taksisine binip açık pencereden dışarı uzandı.

TOM KNOX

"Yarın sabah dokuzda."

Taksi Şanlıurfa'nın tozlu yollarında lastiklerini gıcırdatarak gözden kayboldu.

Ertesi sabah lop pişmiş yumurta, koyun peyniri ve üç salkım üzümünden oluşan bir kahvaltının ardından Rob taksiye bindi. Ve şehrin dışına doğru yola koyuldular. Rob yolda Rıdvan'a Göbekli'ye karşı neden öyle bir tutum takındığını sordu.

Rıdvan başlangıçta suskun ve somurtkandı. Omuzlarını silkti ve homurdandı. Ancak iyice şehrin dışına çıktıklarında ve yollar boşaldığında, arazi gibi Rıdvan da açıldı.

"İyi değil işte."

"Bunu bana biraz daha açıklasana."

"Göbekli Tepe zengin olabilirdi. Kürtleri zengin edebilirdi."

"Peki ama?"

Rıdvan sinir içinde üçüncü sigarasını yaktı.

"Şuradaki köyü, o insanları görüyor musunuz?"

Rob pencereden dışarı baktı. Küçük bir köyün yakınından geçiyorlardı. Balçıktan yapılmış kulübeler, açık foseptikler, çöplerin ortasında oynayan çocuklar... Çocuklar taksiye el salladılar. Köyün arkasındaysa bir pamuk tarlası vardı. Lavanta rengi başörtülü kadınlar orada eğilmiş, kavurucu sıcakta toz ve pislik içinde çalışıyorlardı.

Rıdvan dilini şaklattı.

"Kürtler yoksul. Ben taksi şoförüyüm. Birkaç dil bilmeme rağmen. Yine de taksi şoförüyüm."

Rob başını salladı. Kürtlerin sıkıntılarına biliyordu. Ayrılıkçı hareketleri.

"Hükümet buraların zenginleşmesini istemiyor işte. Fakir kalmamızı istiyor."

"İyi güzel de bütün bunların Göbekli Tepe'yle ne ilişkisi var?"

Rıdvan sigara tablasını pencereden dışarı boşalttı. Yeniden boş arazilerin arasında ilerliyorlardı. Eski püskü Toyota delik deşik yolda zangırdayıp duruyordu. Uzak, sıcak havanın oluşturduğu pusun arasında mor dağlar görünüyordu.

"Göbekli Tepe piramitler filan gibi olabilirdi... Ya da Stonehenge. Ama saklıyorlar işte. Bir sürü turist gelebilir, buranın halkına para bırakabilirdi. Ama Türk Hükümeti hayır diyor. Hatta yol yapıp burası için yol işareti bile dikmiyorlar. Sanki bir sır-mış gibi." Boğazını temizleyip pencereden dışarı tükürdü. Sonra yerden kalkan tozu dışarıda tutabilmek için yeniden pencereyi kapattı.

Ardından yeniden, "Göbekli Tepe kötü bir yer," dedi ve sessizliğe gömüldü.

Rob ne diyeceğini bilemiyordu. Karşısında Suriye'ye doğru uzanan alçak, sarı-kahve çorak tepeler vardı. Kahverengi minaresi aynen bir tutukevinin gözetleme kulesi gibi yükselen başka bir köy gördü. Rob aslında Rıdvan'a eğer Kürtlerin geri kalmasının bir nedeni varsa bunun büyük olasılıkla kendi gelenekleri, dar görüşlülükleri, içe kapanıklılıkları ve tutuculukları olduğunu söyleyebilmek isterdi. Ama Rıdvan'ın kendini dinlemeyeceğinden emindi.

Konuşmadan yola devam ettiler. Yol giderek kötüleşti, boz-kırsa insafsızlaştı. Son bir keskin virajın ardından Rob mavi gökyüzüne doğru uzanan yalmz sakız ağacını görebilmek için doğruldu. Rıdvan başım sallayarak, "Göbekli," dedi ve arabayı durdurdu. Arkaya döndüğünde gülümsüyordu. Keyfi yeniden

yerine gelmiş gibiydi. Sonra arabadan indi, deneyimli bir özel şoför gibi Rob için arka kapıyı açtı. Rob utanmıştı. O bir özel şoför istememişti.

Rıdvan yeniden arabaya bindi, eline ön sayfasında ünlü bir futbolcunun büyük resmi bulunan bir gazete aldı. Beklemeye niyetli olduğu anlaşılıyordu.

Rob vedalaşırken "Üç saat?" dedi. Rıdvan gülümsedi.

Rob arkasını döndü ve yükselen güneşe karşı Tepe'ye tırmandı. En Tepe'ye vardığında arkasında otuz kilometre boyunca tozlu köyler, boş bozkır ve sıcakta kavrulan pamuk tarlaları vardı. Önündeyse büyüleyici bir manzara. Kuru, çorak ıssızlığın ortasında yedi alçak tepe görünüyordu. Ve bunlardan en büyüğünün üzerinde birçok insan ve arkeolog vardı. Hamallar kazıcıların kürekleriyle kazıp çıkardıkları kum ve taş dolu kovaları uzağa taşıyorlardı. İşçilerin arasında da çadırlar, buldozerler ve teodolitler⁶ dikkati çekiyordu.

Rob kendini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Adamlardan bazıları kazmaya ara vermiş, meraklı bakışlarla onu süzüyordu. Tam bundan iyice rahatsız olmaya başlamıştı ki, yaklaşık elli yaşlarında dostça gülümseyen bir Avrupalı ona doğru yaklaştı. Rob, Franz Breitner'ı hemen tanıdı.

Alman yüksek bir ses ve Rob'u önceden tanıyormuşçasına bir içtenlikle, "Hoş geldiniz," dedi. "İngiliz gazetecisiniz, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten çok şanslısınız."

6 Arazi ölçüm aleti. (ç. n.)

St. Thomas Hastanesi'nin lobisi her zamanki gibi kalabalık ve hareketliydi. Başmüfettiş Mark Forrester kıpır kıpır hemşireler, geveze hasta yakınları, serumunu taktığı tekerlekli sandalyesiyle ilerlemeye çalışan yaşlı kadının arasından geçerken o sabah belki de üçüncü kez kendi kendine görevinin gereğini yapıp yapamayacağım soruyordu.

Sakatlanmış bir adamı ziyaret etmesi gerekiyordu. Zor bir işti bu. On yılını cinayet masasında dedektif olarak geçirdiği kırk iki yıllık ömründe çok vahşi, korkunç sahnelerle karşılaşmıştı ama bu olayın çok farklı, rahatsız edici bir tarafı vardı.

Yoğun bakım işaretini gören Forrester hızla merdivenlerden çıktı. Doğruca servisin girişindeki resepsiyona gitti, kimliğini buradaki güzel hemşire kızın adeta burnuna soktu; biraz beklemesi söylendi.

Birkaç dakika sonra Çinli olduğu anlaşılan doktor görüldü. Adam ellerindeki lastik eldivenleri henüz çıkarıyordu.

"Doktor Sing?"

"Başmüfettiş Forrester?"

Forrester başıyla onaylayıp elini doktorun eldivensiz eline doğru uzattı. Doktorun karşılığı, sanki bir hasta yakımına kötü

YARATILIŞ SIRRI

haberi verecekmişçesine isteksiz ve çekingendi. Forrester içindeki paniğin giderek arttığını hissediyordu.

"Yaşıyor, değil mi?"

"Evet. Şimdilik."

"Peki, tam olarak ne olmuş?"

Doktor, Forrester'ın omzunun üzerinden uzaktaki başka bir noktaya bakıyordu.

"Tam glossektomi."

"Pardon?"

Doktor iç çekti.

"Dilinin *tamamını* kesmişler. Bir makasla..."

Forrester cam kapıdan servisin bekleme odasına baktı.

"Kötü olduğunu duymuştum ama..." Buralarda bir yerde, bu kapının ardında tek tanığı yatıyordu. Henüz hayattaydı. Ama dilsizdi.

Doktor başını salladı.

"Kan kaybı çok fazla. Ayrıca bunun tek nedeni... dili değil. Göğsüne bıçakla bir şekil çizmişler. Ve de kafa derisini yüzmüşler."

"Yani sizce..."

"Bence bir şeyden rahatsız olmasalar çok daha kötü şeyler yapabilirlerdi." Forrester'a baktı. "Demek istediğim, eğer arabanın alarmı çalmamış olsa muhtemelen onu öldüreceklerdi."

Forrester derin bir soluk aldı.

"Yani bir cinayet girişimi."

"Polis sizsiniz." Doktor'un yüz ifadesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

Forrester başını salladı.

"Onu görebilir miyim?"

"37 numaralı odada. Lütfen kısa olsun."

Forrester yeniden Doktor'un elini sıktı ama bunun nedenini kendisi de pek bilemiyordu. Ardından plastik kapılardan geçip üzerine idrar şişeleri yığılmış tekerlekli bir arabadan sakınarak 37 numaralı odamn kapışım tıklattı. Tek duyabildiği içerden gelen bir homurdanmaydı. Bu durumda ne yapmalıydı? Sonra birden adamın dilinin kesilmiş olduğunu anımsadı. İç geçirerek kapıyı itti. Burası küçük, sade bir yoğun bakım odasıydı. Köşedeki metal armatürlerin üzerine bir televizyon yerleştirilmişti. Televizyon kapalıydı. Odada çiçek ve kötü bir koku vardı. Yataкта haşın bakışlarla Forrester'ı süzen oldukça yaşlı bir adam yatıyordu. Tamamen dazlak olan kafasının her tarafı kesik ve yara izleriyle doluydu. Nedense bu, Forrester'a bir demiryolu haritasını anımsattı. Adamın ağzı kapalıydı ama dudaklarının kenarlarında hâlâ aynen eski bir ketçap şişesinin ağzındaki kurumuş sosu andıran kan pıhtıları duruyordu. Adamın gövdesi bandajlarla sarılmıştı.

"David Lorimer?"

Adam başını salladı. Ve baktı. Baktı.

İşte Forrester'ı çılgına çeviren de bu haşın bakış oldu. Meslek yaşamı boyunca çok korku dolu yüzle karşılaşmıştı ama bu adamın gözlerindeki dehşet ifadesi hepsinden çok farklıydı.

David Morrimer bir şeyler mırıldandı. Sonra hafifçe öksürdü ve ağzından kan damlacıkları geldi. Forrester tuhaf bir suçluluk duygusuna kapıldı.

"Lütfen!" Elini kaldırdı. "Sizi rahatsız etmek istemem. Yalnızca... bir şey öğrenmek istemişim..."

YARATILIŞ SIRRI

Adamın gözlerinde aynen korkmuş bir çocuğunki gibi göz-yaşları vardı.

"Korkunç bir şey yaşamışsınız, Bay Lorimer. Söylemek istediğim... yalnızca... size bunu yapanları yakalamak için elimizden geleni yapacağız."

Bu sözleri kesinlikle anlamsızdı. Bu zavallı adam en vahşi şekilde saldırıya uğramış ve acımasızca sakatlanmıştı. Makasla dilini kesmiş, bıçakla göğsünde derin kesikler açmışlardı. Forrester kendini bir aptal gibi hissediyordu. Aslında o anda söylemesi gereken belki de, "Bu piçleri muhakkak mıhlayacağız," olmalıydı. Ama bu oda bu gibi argo sözcükler için doğru yer değildi. Sonunda odamn köşesindeki plastik sandalyeye oturdu ve sakinleştirmek amacıyla sıcak, sevecen bakışlarla kurbana baktı.

Bu işe yaramış gibiydi. Bir ya da iki dakika sonra adamın bakışlarındaki o tanımlanaksız dehşet ifadesi biraz da olsa kaybolmuştu. Lorimer elini sallayarak yatağının başucundaki masanın üzerinde duran kâğıtları işaret etti. Forrester ayağa kalkarak masaya gitti ve kâğıtları aldı. Bunlar el yazısıyla karalanmış bir takım notlardı.

"Sizin mi?"

Lorimer başıyla onayladı. Ağzını sımsıkı kapalı tutuyordu.

"Saldırganların tasviri mi?"

Yeniden başıyla onayladı.

"Çok teşekkür ederim, Bay Lorimer." Forrester uzanarak hafifçe adamın sırtına vurdu ama o anda birden kendini çok kötü hissetti. Adamın yüz ifadesinden ağlamamak için kendini çok zor tuttuğu anlaşıyordu.

Forrester hemen kâğıtları toplayarak mümkün olduğunca çabuk odadan çıktı. Doğruca kendini servisin dışına attı, hızla

merdivenlerden indi ve döner kapıdan dışarı çıktı. Ancak sonbaharın son yapraklarıyla bezeli rıhtımda serin ve yağmurlu havayı içine çekince biraz olsun rahatlayabildi. Odadaki dehşet havası, adamın gözlerindeki korku dolu sabit bakışlar dayanılır gibi değildi.

Sarı, gotik yapıdaki Parlamento binalarını soluna alıp Thames Nehri boyunca ağır ağır sahilde yürüdü, köprüden karşıya geçti. Bu arada adamın karaladığı notları okuyordu.

David Lorimer bekçiydi. Benjamin Franklin Müzesi'nin bekçisi. Altmış dört yaşındaydı. Yakında emekli olacaktı. Müzenin üstündeki küçük bir dairede tek başına yaşıyordu. Önceki gece saat dört sularında kırılan bir camın şangırtısıyla uyanmıştı. Çatı katındaki dairesinden doğruca müzenin bodrum katına inmişti. Burada altı yabancı adamla karşılaşmıştı. Adamların genç olduğu anlaşılıyordu, kar maskesi ya da yün başlık gibi bir şeyler takmışlardı. Ustaca içeri girmiş ve hemen bodrumun zeminini kazmaya koyulmuşlardı. İçlerinden biri çok 'artistik, asillere özgü' bir dille konuşuyordu.

Lorimer'in notlarından öğrenilebileceklerinin tamamı aşağı yukarı bu kadardı. Sonra bu saldırı sırasında bilinmeyen bir nedenle, belki de tamamen bir rastlantı ya da mucize sonucu dışarıdaki arabalardan birinin alarmı çalmaya başlamıştı. Ve o anda Lorimer'in boynunu ve göğsünü ellerindeki bıçaklarla parçalamakta olan adamlar korkup kaçmışlardı. Bekçinin hayatta kalmış olması büyük bir şanstı. Eğer Alan Greening denilen o genç adam içeri girip onu bulmamış olsa bekçi büyük olasılıkla kan kaybından ölmüş olacaktı.

Forrester, kafası düşüncelerle dolu olarak sahil boyundan ayrılıp Georgian dönemine ait binaların bulunduğu, Benjamin Franklin Müzesi'ne giden yan yola saptı. Binamn kapısı mavi be-

YARATILIŞ SIRRI

yaz plastikten polis kordonuyla kapatılmıştı. Kapının tam önüne iki polis arabası park etmişti. Müzenin kapısındaysa üniformalı bir polis memuru nöbet tutuyordu. Hemen yakındaki bir iş hanının saçak altınaysa yağmurdan korunmak için ellerinde kâğıt bardaklardaki sıcak kahveleriyle birkaç genç sığınmıştı. Hepsinin ellerinde ses kayıt cihazları vardı. Gazeteci olmalıydılar.

Aralarından kadın bir muhabir Forrester'ın yanına gelerek sordu:

"Adamın dilini kestikleri doğru mu, Müfettiş?"

Forrester ona bakıp gülümsedi ama vamt vermedi. Genç ve güzel gazetecinin konunun peşini bırakmaya niyeti yoktu.

"Bir neo-nazi olayından söz edebilir miyiz?"

Forrester şaşırıp kalmıştı. Genç kadına baktı.

"Basın toplantısı yarın."

Bu gerçek değildi ama işe yaradı. Forrester müze binasına doğru ilerleyerek plastik bantların altından geçti ve kimliğini gösterdi. Üniformalı memur kapıyı açtı. Forrester ilk anda olay yeri inceleme ekibinin iş başında olduğunu gösteren, kimyasal maddelerin keskin kokusunu aldı. Parmak izi tozu. Silikon jel ve hızlı yapıştırıcı. Tüm evde ipucu araması. Forrester, Benjamin Franklin'in portrelerinin asılı olduğu Georgian stilindeki antrenin sonuna doğru ilerledi. Bodruma giden dar merdivenlerden indi.

Bodrum cıvılcıvılcı hareketliydi. Bir köşede yeşil kâğıt giysileri ve maskeleri içinde olay yeri inceleme ekibinin elemanları çalışıyorlardı. Zemindeki kan izleri belirgin, yapışkan ve koyu renkliydi. Odanın öte ucundan Dedektif Boijer el salladı. Forrester ona gülümseyerek karşılık verdi.

Dedektif Boijer, "Burayı kazmışlar," dedi.

TOM KNOX

Forrester ona gülümseyerek karşılık verdi.

Boijer'in saçının yeni kesilmiş olduğu hem de pahalı ve usta bir berberin elinden çıktığı anlaşılıyordu.

"Ne aramışlar?"

Boijer omuz silkti.

"Hiç bilemiyorum, efendim." Eliyle ilerideki yerden sökül-müş büyük zemin mozaiklerini işaret etti. "Büyük bir iş peşinde oldukları kesin. Bütün bunları yerinden oynatmak, üstelik de bu kııdar derin kazmak epeyce zamanlarım almış olmalı."

Forrester dışarı atılan toprağı ve derin, nemli karanlık çukuru incelemek üzere bodrumun köşesine gitti.

Bu sırada Boijer hemen arkasında onu takip ederek konuş-mayı sürdürüyordu.

"Bekçiyi gördünüz mü?"

"Evet. Zavallı adam."

"Doktor bana onu öldürmek istediklerini söyledi. Yavaş ya-vavaş, işkenceyle."

Forrester ona bakmadan yanıt verdi.

"Bence istedikleri işkence etmek ve kan akıtmaktı. Eğer o arabamn alarmı çalmamış olsa ve o genç adam sesi duyup da içeriye bakmasa, adam kan kaybından ölürdü."

Boijer başıyla onayladı.

Forrester ayağa kalktı.

"Evet, bu bir cinayet girişimi. Bence en doğrusu Aldridge'le konuşmak. O güvenlik görevlisi falan gibi şeyleri halleder. Bir özel durum odası ayarlayın."

"Peki ya göğsündeki yaralar?"

YARATILIŞ SIRRI

Forrester arkasını döndü. Boijer yüzünü ekşiterek elindeki fotoğrafı gösterdi.

"Bunu görmediniz mi?" Fotoğrafı uzattı. "Doktor kurbanın göğsündeki kesiklerin fotoğrafını çekmiş. Bu sabah bize e-postayla gönderdi. Size gösterme fırsatım olmadı."

Forrester fotoğrafa bir göz attı. Bekçinin beyaz, yumuşak ve hassas göğsü resmin çekilmesi için özel olarak açılmıştı. Adamın tenine bıçakla kazılarak kanla bir Davud Yıldızı çizilmişti. Bu açık bir şekilde ortadaydı. Et kabaca kesilip parçalanmıştı ama şekil doğruydı, iki iç içe geçmiş üçgen. Et ve kanla çizilmiş.

"Demek makalede sözü geçen yeni rölyefler bunlar?"

"Evet."

Rob kazı alanının ortasında Breitner'ın yanındaydı. Bir kazı çukurunun kenarında durmuş, çember şeklinde dizilmiş bir dizi yüksek, T şeklindeki taşa bakıyorlardı. Megalitlerdi bunlar. Bunların çevresindeyse kazı tam hız sürüyordu. Türk işçiler kazıyor ve süpürüyor, merdivenlerden yukarı çıkıyor, iniyor ve cüruf dolu arabaları tahta iskelelerde sürüklüyorlardı. Güneş tepede alev alev yanıyordu.

Kabartmalar ilginç, ama yine de bunları gazetede görmüş olan Rob için tanıdıktı. Üzerine aslan figürü oyulmuş bir taşın yanında birkaç tane de -ördeği andıran- yıpranmış kuş figürü vardı. Bir başkasındaysa akrebe benzeyen bir figür vardı. Megalitlerin yaklaşık yarısında benzer oyma şekiller vardı, bunlardan bazıları ciddi şekilde yıpranmış, bazılarıysa günümüze kadar oldukça sağlam gelmişlerdi. Rob cep telefonu ile birkaç resim çektikten sonra ilk izlenimlerini yanındaki not defterine kaydetti ve T şeklindeki megalitlerin tuhaf görüntülerini elinden geldiğince çizdi.

Breitner, "Ama tabii," dedi, "hepsi bu kadar değil. Benimle gelin."

Çukurun kenarından başka bir kazı çukuruna geçtiler. Bu alanda kerpiç bir duvarla çevrilmiş üç kiremit renkli taş dikme daha vardı. Dikmelerin arasında zeminde yer karosunu andıran bir şeyler parıldıyordu. Elinde içinde küçük çakmak taşı parçaları olan plastik bir torbayla yanlarından geçen genç sarışın bir Alman onlara, "İyi Günler," diledi.

"Heidelberg'den, bize yardımcı olan oldukça büyük bir öğrenci grubu var."

"Peki ya diğer işçiler?"

"Hepsi Kürt." Breitner'ın parıltılı gözleri kalın gözlüklerinin ardında bir an daldı. "Tabii başka uzmanlar da var, paleobotanikçiler⁷ ve bir iki uzman daha." Bir mendil çıkarıp kel kafasında biriken terleri kuruladı. "Ve bu da Christine..."

Rob arkasını döndü. Yönetim çadırlarının bulunduğu yerden ince narin yapısına rağmen enerjik adımlarla onlara doğru yaklaşan haki pantolonlu, bembeyaz gömlekli bir kadın vardı. Onun dışında kazı alanındaki hemen herkes az ya da çok, Göbekli Tepe'nin aşınmış tümseklerinin tozuna bulanmıştı. Ama bu arkeolog farklıydı. Rob ne zaman çekici genç bir bayanla tanıştırsa hafif bir tedirginlik hissetti.

"Christine Meyer. İskeletçi kadını."

Narin yapılı, siyah saçlı kadın elini uzattı.

"Osteoarkeolog.⁸ Biyolojik antropolojiyle ilgileniyorum. İnsanoğluna ilişkin kalıntılar, insan, hayvan iskeletleri, kemikler falan. Gerçi şimdiye kadar pek bu nitelikte bir şey bulamadık ama..."

Rob kadının konuşmasındaki Fransız aksanını sezmişti. Bre-

7 Paleobotanik: Fosilleşmiş bitkileri inceleyen bilim dalı. (yay. n.)

8 Osteoarkeoloji: Tarih öncesi canlıların kemiklerini inceleyen bilim dalı. (yay. n.)

TOM KNOX

itner sanki Rob'un düşüncelerini okumuşçasına açıkladı:

"Christine, Cambridge'de Isobel Previn'le çalışıyordu. Aslında Parisli. Burada her milletten insan var."

"Evet, Fransızım ama uzun yıllardır İngiltere'de yaşıyorum."

Rob gülümsedi.

"Rob Luttrell. Sizinle ortak bir yanımız var. Ben de Amerikalıyım ama on yaşımdan beri Londra'da yaşıyorum."

Breitner söze karıştı.

"Kendisi buraya Göbekli hakkında bir yazı dizisi hazırlamak için geldi. Ben de ona kurdu göstereceğim."

Christine, "Timsah," dedi.

Breitner güldü, sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Rob şaşkın bir halde, kararsızlık içinde iki bilim adamına bakıyordu. Breitner onlara kendisini izlemelerini işaret etti.

"Hadi gelin, size hayvanı göstereyim."

Diğer tümsek ve kazı alanlarının arasından geçerek ilerlediler. Rob merakla çevreyi inceliyordu. Her tarafta megalitler vardı. Bunlardan birçoğu henüz tam olarak kazılıp ortaya çıkarılmamıştı. Bir kısmıysa her an yıkılacakmış gibi eğri duruyorlardı.

"Kazı alam düşündüğümde çok daha büyükmüş..." diye mırıldandı.

Patikanın darlığı onları tek sıra halinde yürümeye zorunlu kılıyordu. Rob'un arkasından yürüyen Christine açıkladı:

"Radar taramaları ve manyetik yüzey çalışmaları tepenin altında daha bunlardan iki yüz elli adet kadar olduğunu gösteriyor. Belki çok daha fazla."

"Oooo..."

"Burası akıl almaz bir yer."

"Ve akıl almayacak kadar da eski, değil mi?"

"Doğru..."

Bu arada Breitner onlardan epeyce uzaklaşmıştı. Rob onda ebeveynlerine yeni bulduğu oyun yerini göstermek için sabırsızlanan küçük bir çocuk heyecanı seziyordu.

Christine ekledi:

"Aslında buranın yaşı tam olarak saptamak oldukça güç; henüz organik kalıntılara rastlamadık."

Bu arada çelik bir merdivene ulaşmışlardı. Christine, Rob'un vamna geldi. "İşte geldik."

Enerjik adımlarla merdivenden aşağı indi. Beyaz gömleğine rağmen üzerinin kirlenmesinden hiç çekinmiyor gibiydi.

Rob da onu izledi, ama çok daha ağır adımlarla. Çukurlardan birinin dibindeydiler. Etrafları ciddi, suratsız nöbetçileri andıran megalitlerle çevriliydi. Rob bir an gece burada olmanın nasıl bir şev olacağını düşündüvse de hemen bu düşüncüyü kafasından sildi. Not defterini çıkardı.

"Evet, buranın tarihi hakkında ne anlatıyordunuz?"

"Evet," Christine kaşlarını çattı. Düşünüyordu. "Yakın zamana kadar buranın yaşını tam olarak saptayabilmiş değildik. Yanı çok eski olduğunu biliyorduk... ama PP Neolitik A mı yoksa PPNM mi bilemiyorduk."

"Pardon?"

"Geçen hafta nihayet megalitlerden birinin üzerinde bulduğumuz bir kömür parçasına karbon testi uygulayabildik."

Rob bunu dikkatle not etti.

"Ve on ya da on bir bin yaşında olduğu saptandı, değil mi? *Tribune'daki* makalede öyle yazıyordu."

TOM KNOX

"Aslında bunun da kesin olduğu söylenemez. Karbon testlerinin verdiği yaklaşık bir tarihtir. Daha net ve doğru sonuçlara ulaşmak için radyo-karbon analizinin sonuçlarım, bulduğumuz bazı çakmak taşlarıyla, Nemrut ve Babil tipi ok uçlarıyla, taş aletlerle falan karşılaştırdık. Bütün bunlar ve daha başka bazı veriler bir arada irdelenince Göbekli'nin yaklaşık olarak on iki bin yaşında olabileceği sonucuna varıyoruz."

"Bu hevecamn nedeni de bu, öyle değil mi?"

Christine ona bakarken gözlerinin önüne düşen siyah saçlarını geriye attı. Birden güldü.

"Sanırım Franz size bulduğu süruneni göstermek istiyor."

Yan yarıya toprağın üstüne çıkarılmış T şeklinde bir megalit in başında duran Breitner, "Kurt," dedi.

Dikili taşın alt kısmında yaklaşık elli santim boyunda oyma bir hayvan figürü vardı. Çok ustaca yapılmış ve bu zamana kadar da oldukça iyi korunmuştu. Taş, çenesiyle zemini ısırır gibiydi. Rob, Breitner'a ve hemen arkasındaki Türk işçiye baktı. Adam, Breitner'ı öfkeli, hatta nefret dolu denilebilecek bakışlarla süzüyordu. Rob bu bakışlar karşısında bir an şok geçirdi. Onun baktığını fark eden işçi hemen arkasını dönüp hızla merdivenden yukarı çıktı. Rob yeniden bu değişikliğin farkında bile olmayan Breitner'a döndü.

"Bunu dün bulduk."

"Peki, bu ne?"

"Bence bir kurt; pençeleri var."

Christine, "Bence timsah," diye atıldı.

Breitner güldü.

"Görüyorsunuz işte." Güneşte parlayan gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. Rob bir an karşısındaki adama büyük bir

hayranlık duydu. Yaptığı işten öylesine gurur duyuyordu ve öylesine mutluydu ki...

Breitner ekledi.

"Siz, ben ve bu işçiler, bizler bunu... Buz Devri'nin ardından gören ilk insanlarız."

Rob gözlerini kırptırdı. Bu gerçekten de etkileyici bir düşünceydi.

Christine ekledi: "Bu rölyef bizim için yeni. Ne olduğunu kimse bilemiyor. Çok yeni bir şeyi ilk gören insanlardan birisiniz. Dolayısıyla da birinin size onunla ilgili net bir açıklama yapması olanaksız. Bunun ne olabileceğine ilişkin sizin yapacağınız bir tahmin de en az başka birininki kadar geçerli olabilir."

Rob gözlerini taş şeklin güçlü çene yapısına ve dişlerine dikmişti.

"Bana kedi gibi göründü. Ya da tuhaf değişik bir tavşan türü."

Almm kaşıyan Breitner, "Kedigillerden mi?" diye haykırdı. "Biliyor musunuz, bu hiç aklıma gelmemişti. Bir tür vahşi kedi belki de..."

"Bunu da yazıma ekleyebilir miyim?"

"Elbette," diyen Breitner artık gülümsemiyordu. "Düşündüm de, çay içsek iyi olacak."

Rob başıyla onayladı; çok susamıştı. Breitner'ın peşinden toprak dolu kovalar taşıyan işçilerin arasından açık ve üstü teneyle kapatılmış çukurların, tümseklerin, çitlerin oluşturduğu labirente ilerlediler. Son tepenin üstünde zeminlerine kırmızı halılar serilmiş, kenarları açılmış çadırların bulunduğu düzlük bir alana ulaştılar. Breitner bu çadırlardan birine girerek oradaki semaverden lale biçimli üç çay bardağına çay doldurdu. Kenar-

lan açık çadırın olağanüstü bir manzarası vardı. Suriye ve Irak'a kadar göz alabildiğince sarı platolar ve sık, tozlu tepeler uzanıyordu.

Orada oturup dakikalarca konuştular. Breitner uzun uzun Göbekli ve çevresinin bir zamanlar -bugün olduğu gibi kurak ve çorak bir höyük değil- verimli topraklara sahip bir bölge olduğunu anlattı.

"On, on iki bin yıl önce bu yöre çok zengin topraklara sahip verimli, pastoral anlamda bir cennetti. Büyük, vahşi hayvan sürüleri, yabani meyve ağaçları, balık dolu nehirler... Taşların üzerindeki bu hayvan figürlerinin nedeni de bu; bugün artık burada yaşamayan hayvanlar."

Rob bütün bunları not aldı. Aslında çok daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ama o sırada yanlarına yaklaşan iki Türk işçi grubu Breitner'a Almanca olarak bir şeyler sordu. Rob bu lisam konunun ne olduğunu anlayacak kadar biliyordu. İşçiler yeni bir megaliti ortaya çıkarmak için çok daha derin bir çukur kazmak istiyorlardı. Ancak Breitner'ın herhalde güvelik nedeniyle çekinceleri vardı. Sonunda iç çekerek ayağa kalktı, Rob'a bakarak omuz silkti ve konuyu görmek üzere gitti. Onlar uzaklaşırken işçilerden birinin surat astığı, Rob'un gözünden kaçmadı. Tuhaf, karanlık, öfkeli bir ifadeydi bu. Burada belirgin bir gerginlik vardı ama neden? Acaba bu kuşklarından şimdi, hazır Christine'le yalmzken bahsetmeli miydi? Burada çadırın altında kazı alanından gelen gürültü oldukça azdı; yalnızca sıcak çöl rüzgârının taşıdığı kazma ve kürek sesleri vardı. Rob tam bu konu hakkında konuşacakken söze giren Christine oldu.

"Evet. Göbekli hakkındaki ilk izlenimlerin neler?"

"Gerçekten inanılmaz. Akıl almaz!"

YARATILIŞ SIRRI

"Peki, acaba gerçekten de neden bu *denli inanılmaz* olduğunu biliyor musun?"

"Sararım, evet. Bilmemeli miyim?"

Christine onu kuşkulu bakışlarla süzdü.

"Peki, neden, anlat bana?"

Christine lale biçimli çay bardağından bir yudum aldı.

"Bunu bir de şöyle düşün, Rob. Burası hakkında tek bildiğin... buramın akıl almaz yaşı, değil mi? On iki bin yaşında."

"Yani...?"

"O zamanki insanların burada neler yaptıklarını da düşünmelisin."

"Nasıl yani?"

"Burada bu yapıları yapanların avcı-toplayıcı insanlar olması gerekiyor."

"Mağara insanları mı?"

"Bir anlamda, evet." Ciddi bakışlarla Rob'u süzdü. "Göbekli Tepe'nin keşfinden önce bu ilkel dönem insanların böyle bir yer inşa edebilecekleri, böylesine sanatsal eserler ve mimari yapıtlar ortaya çıkarabileceklerine ilişkin fikrimiz yoktu. Ve ayrıca karmaşık dini ritüelleri olduğuna dair."

"Neden? Mağara insanları oldukları için mi?"

"Kesinlikle. Göbekli şu ana kadar bu insanlara ilişkin tüm bilgilerimizi yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini ortaya çıkardı. Bu, algılamalarımızda bir devrim demek. Hem de temelden." Christine çayının kalanını içti. "İnsanlık tarihi hakkındaki düşünce şeklimizi değiştirmemiz gerektiğini gösteriyor. Bu, dünyada son elli yılda yapılan her kazıdan çok çok daha önemli bir kazı ve tarihin en büyük arkeolojik keşiflerinden biri."

Rob çok etkilenmiş ve şaşırmıştı. Kendini bir anlamda ders verilen küçük bir okul öğrencisi gibi hissediyordu.

"Peki, o zaman bu insanlar bütün bunları nasıl yapmışlar?"

"Sorun da bu zaten. Ok ve yayla avlanan insanlar. Çömlekçiliği bilmeyen insanlar. Ya da tarımı. Bu insanlar nasıl böylesine büyük bir tapınak yapabildiler?"

"Tapmak mı?"

"Ah, evet, bu büyük olasılıkla bir tapınak. Bir yerleşim izine rastlamadık ve ilkel, göçebe bir topluluğa ilişkin herhangi bir iz de yok; yalnızca stilize av resimleri. Törensel ya da ayine yönelik figürler. Ortaya çıkarılan nişler büyük olasılıkla kemiklerin saklanması ya da cenaze ritüelleri için kullanılmaktaydı. Breitner bu yüzden buranın bir tapmak, dünyamn ilk dini yapısı olduğunu ve avı kutlamak, ölümü kutsamak için kullanıldığını düşünüyor." Düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. "Bence bu düşüncesinde haklı da."

Rob kalemini bir yana bırakıp Breitner'ın coşkulu, neşeli yüz ifadesini düşündü.

"İnsan onun yüzüne bakınca ne kadar mutlu olduğunu anlıyor," dedi.

"Onun yerinde siz olsamz mutlu olmaz mıydınız? O dünyamn belki de en şanslı arkeologu. En olağanüstü, en tartışılan kazıyı yönetiyor."

Rob başım sallayarak birkaç not daha aldı. Christine'in heyecanı da, coşkusu da en az Breitner'ınki kadar bulaşıcıydı. Ve açıklamaları da çok daha aydınlatıcı. Gerçi Rob, Göbekli'nin keşfinin ilkel insanlara ilişkin tüm bilgileri rafa kaldırdığı, buranın "tarihsel anlamda bir devrim" niteliğinde olduğu konusunda onunla tam anlamıyla hemfikir değildi ama daha şimdiden ka-

YARATILIŞ SIRRI

fasında çok ilgi çekici bir yazı dizisi belirmeye başlamıştı bile. Rahatlıkla ikinci sayfaya girecek bir haber. Hatta çok daha iyisi, kabartmaların çarpıcı birkaç renkli fotoğrafıyla da desteklenerek sunulan özel bir röportaj... Gecenin karanlığında taşların ürkütücü resimleri. Üstleri başları toz içindeki, öfkeli işçilerin resimleri...

Sonra birden buradan bahsettiğinde Rıdvan'ın tepkisini ve biraz önceki işçinin gergin yüz ifadesini anımsadı. Rob'un makalesinden söz ettiklerinde Breitner'm neşeli halindeki belli belirsiz değişimi. Daha derin bir çukur için yaşanan gerginliği. Bu arada Christine semaverin başına geçmiş, bardaklara çay dolduruyordu. Rob bir şey söyleyip söylememekte tereddütlüydü. Genç kadın döndüğünde kendini tutamayarak sordu: "Bir şey çok ilgimi çekti, Christine, yani bana çok tuhaf göründü. Buradaki her şeyin çok önemli ve muhteşem olduğu kuşku götürmez bir gerçek. Ama acaba herkes aynı şeyi mi hissediyor?"

"Ne gibi yani?"

"Şey... yani... buranın yerel halkında bazı tepkiler saptadım da... pek mutlu değil gibiler. Buranın adı bile bazılarını tedirgin ediyor. Örneğin şoförümü."

Bu Christine'in ilgisini çekmişti.

"Devam et?"

"Beni buraya getiren taksinin şoförü." Rob kalemiyle alnını kaşıdı. "Rıdvan. Dün gece buranın adını söylediğimde belirgin şekilde sinirlendi. Yalnızca o da değil. Buradaki atmosferinden de bir gerginlik olduğu seziliyor. Ayrıca Breitner da bana... karmaşık duygular içindeymiş gibi geldi. Bu sabah onunla yazacağım makale hakkında konuşurken ne kadar neşeli görünse ve gülse de... burada bulunmamdan rahatsızlık duyuyor olabileceğini hissettim." Sözlerine kısa bir ara verdi. "Tüm dünyanın bu

TOM KNOX

projeden, yönettiği kazıdan haberdar olmasını istemesi gerekmez mi? Ama bana her nedense bunu pek istemiyormuş, hatta tedirgin oluyormuş gibi geldi."

Christine yamı vermedi, Rob da sessizliğini korudu. Eski bir gazeteci hilesiydi bu.

İşe yaradı da. Bir süre sonra suskunluktan huzursuz olan Christine ona doğru eğildi.

"Tamam. Haklısınız. Burada... yani..." Sanki kendi kendisiyle tartışırçasına bir süre sustu. Çölden gelen rüzgâr biraz daha ısınmış gibiydi. Rob çayından bir yudum aldı. Bekliyordu.

Sonunda Christine iç çekerek sözlerini sürdürdü.

"Burada bir hafta kalmayı düşünüyordunuz, değil mi? Bir yazı dizisi hazırlamak niyetindesiniz?"

"Evet."

Christine başıyla onayladı.

"Peki. Sizi Urfa'ya arabamla ben götüreyim. Çok sıcak olduğu için, kazı saat bir gibi paydos ediliyor. O sırada birçok insan evlerine gidiyor. Ben de genellikle eve dönmeyi yeğliyorum. Arabamda konuşabiliriz. Özel olarak."

Kazı alanının park yeri olarak kullanılan büyük tozlu kare düzlükte Rıdvan'a yüklüce bir bahşış veren Rob, o gün artık ona ihtiyacı olmayacağını, eve kendisinin döneceğini söyledi. Rıdvan önce Rob'a, sonra elindeki kâğıt paraya, en son olarak da Rob'un hemen arkasında duran Christine'e baktı. Rob'a anlamlı bir şekilde gülümsedikten sonra arabasına döndü. Motoru çalıştırdı ve pencereden başım çıkarıp seslendi.

"Yarın, Bay Rob?"

"Yarın olabilir."

Christine'in arabası eski, paslı bir Land Rover'dı. Christine içeriden yolcu tarafının kapışım açtı ve aceleyle koltuğun üzerindeki -çoğunlukla kitap ve bilimsel dergilerden oluşan- ıvır zıvırı arka koltuğa attı. Sonra motoru çalıştırdı ve moloz yığınları arasından geçerek alev alev yanan sarı höyükten anayola doğru hareket ettiler.

"Evet, neler oluyor?" Arabamn lastiklerinin bozuk yolda çıkardığı sesleri bastırmak için Rob neredeyse bağıırıyordu.

"Asıl sorun politik. Buranın Kürtlerin yoğunlukta oldukları bir bölge olduğunu unutmamalısın. Kürtler tarihi miraslarının çalındığını düşünüyorlar. En iyi parçaların Anakara ve

İstanbul'daki müzelere götürüldüğünü... Tamamen haksız olduklarından emin değilim ama..."

Rob kızgın güneşte parlayan sulama kanalına baktı. Bu yöredeki büyük bir Tarım projesine ilişkin bir şeyler okuduğunu anımsıyordu: Çöle hayat kazandırmak için Fırat'ın sularından yararlanılması, Güneydoğu Anadolu Projesi. Ancak birçok tarihi ve eşsiz arkeolojik alanın sular altında kalacak olması bu projeyi tartışmalı hale getirmişti. Neyse ki Göbekli bunlardan biri değildi. Rob o anda vitesi yükseltmekte olan Christine'e baktı.

"Yalnızca bir şey, hükümetin yöredekilere Göbekli Tepe sayesinde para kazanma izni vermediği doğru."

"Nasıl yani?"

"Aslında kesinlikle arkeolojik sebepler yüzünden. Göbekli'de şaşkın şaşkın etrafta dolanacak binlerce turiste hiç gerek yok. Çalışmaları aksatmaktan başka bir işe yaramazlar. Dolayısıyla hükümet de tabela koymuyor, yolları da yaptırmıyor. Bu da bizim huzur içinde çalışabilmemizi sağlıyor." Direksiyonu sert bir biçimde kırarak anayola girdi ve hızı artırdı. "Ama Kürtlerin olaya bakış açılarım da anlıyorum. Yol üzerindeki köyler dikkatini çekti, değil mi?"

Rob başıyla onayladı.

"Çoğunda akan musluk suyu bile yok. Sağlık ocağı, okul yok. İnanılmayacak kadar yoksullar. Doğru pazarlandığı takdirde Göbekli Tepe onlar açısından iyi bir gelir kaynağı olabilirdi. Ve tabii bölgeye de büyük kazanç sağlardı."

"Ve Franz da arada kalıyor tabii."

"Kesinlikle. Her iki tarafın da baskısı altında. Kazıyı doğru yapmanın, elini çabuk tutmanın ve mümkün olduğunca fazla insana iş vermenin baskısı altında eziliyor. Üstüne üstlük her an bu projeden vazgeçilebileceği korkusu da var."

TOM KNOX

"Demek bu yüzden basın konusunda ikilem içinde."

"Elbette ki keşfettiklerinin gururunu yaşıyor. Bütün dünyanın bunu duymasını istiyor. Burada 1994'ten beri aralıksız olarak çalışıyor." Christine yoldan geçen bir keçiye yol vermek için yavaşladı, sonra yeniden hızını artırdı. "Arkeologlar genelde çok dolaşırlar. Cambridge'den mezun olduktan sonra altı yıl boyunca Meksika'da, İsrail'de ve Fransa'da bulundum. Franz ise meslek yaşamının yarısından fazlasını buraya adadı. Tabii tüm dünyanın bunu bilmesini ister. Ama olur da Göbekli çok ünlü olursa, aslına bakarsan *hak ettiği* ünü kazanırsa, Ankara'da tepedekiler kazıyı bir Türk arkeologun sürdürmesine karar verebilirler. İşin kaymağım yemesi için!"

Rob şimdi durumu biraz daha iyi anlıyordu. Ama yine de kazı alanındaki tuhaf gerilime bir anlam veremiyordu. Yoksa bu yalnızca bir kuruntu muydu?

Bu arada ana yola çıkmışlardı. Yoğunlaşan trafiğe rağmen bozuk asfaltta Şanlıurfa'ya doğru daha hızlı ilerliyorlardı. Meyve yüklü kamyonların ve askeri araçların yamndan geçerken Christine'in özel ilgi alanında konuşmaya başladılar: İnsan kalıntıları, Teotihuacan'da insan kurbanı konusundaki çalışmaları, Tel Gezer ve İsrail'in Mediggo bölgesindeki çalışmaları, Fransa'daki *Neandertal* bölgeleri.

"Fransa'nın güneyinde yüz binlerce yıl önce hominidlerin yaşadığını biliyoruz. Bizim gibi insanlar, ama tam olarak değil."

"*Neandertalleri* mi kastediyorsun?"

"Evet, ama bunlar *Homo Erectus* ya da *Homo Antecessor* da olabilir, hatta *Homo Heidelbergensis*."

"Şey... tamam."

Christine güldü.

"Yine anlaşılmaz şeyler söylemeye başladım, değil mi? Neyse, bu şaşılacak şey değil, ama şimdi sana son derece gerçek bir şey göstereceğim. Eğer bundan da etkilenmezsen artık ne diyeceğimi bilemiyorum."

Arabayı Şanlıurfa'nın merkezine doğru sürdü. Tepeler büyük beton yapılarla kaplıydı; büyük mağazalar, güneş ışığında alev alev yanan tozlu geniş bulvara sıralanmışlardı. Eski sokaklar çok daha gölgelikti. Bu sokaklardan birinde yoğun trafikte ilerlemeye çalışırken Rob, Osmanlı döneminden kalma sıra kemerler, bir kapalı çarşının kalabalık, loş girişini ve eski taş duvarların arkasına saklanmış tarihi bir camii gördü. Şanlıurfa'nın eski -çok eski- bir bölümle, giderek ovaya doğru yayılan büyük, modern iki bölümden oluştuğu anlaşıyordu.

Tam o anda Rob sol tarafta pırıl pırıl parlayan gölleri, kanalları, süslü çayhanelerivle çok güzel bir park gördü; büyük şehrin kalabalığı, gürültüsü ve pis kokusu içinde hayalleri süsleyebilecek bir cennetti burası.

Christine, "Gölbaşı Bahçeleri," dedi. "Bu da İbrahim Peygamber'in Balıklıgöl'ü. Buranın yerlileri bu sazan balıklarını zamamnda İbrahim Peygamber'in bu göle bıraktığına inanıyorlar. Bu şehir gerçekten muhteşem; özellikle de tarihe biraz ilgi duyuyorsan. Ben buraya bayılıyorum..."

Eski şehrin dar yollarım geride bıraktıktan sonra geniş bir caddeden yüksek bir Tepe'ye çıktılar ve ağaçlarla çevrili büyük bir binanın önünde durdular. Binanın kapısındaki tabelada "Şanlıurfa Müzesi" yazıyordu.

Müzenin girişinin hemen ardında üç tıraşsız adam koyu çaylarını yudumluyorlardı. Onları görünce ayağa kalktılar ve Christine'i samimiyetle selamladılar. Christine de onlarla samı-

miyetle konuştu; Türkçe, Kürtçe ya da Rob'un anlayamadığı bir dilde konuşuyorlardı.

Bu samimi sahnelerin ardından küçük müzenin ana salonuna girdiler. Christine Rob'u doğruca oradaki bir heykelin önüne götürdü. Bu iki metre boyunda bir heykeldi. Gözleri siyah, krem rengi taştan oyulmuş bir erkek heykeli.

"Bu heykel, on yıl kadar önce Şanlıurfa'da İbrahim'in balıklı gölünün yakınında bir banka inşaatı için yapılan temel kazıları sırasında bulundu. On bir bin yıllık neolitik bir tapınağın kalıntılarından olduğu düşünülüyor. Bu şimdiye dek bulunan en eski insan heykeli, başka bir deyişle ilk insan tasviri. Dünyada bir ilk. İnsanlık tarihinin en eski taş heykeli. Ve görüyorsun işte, burada öylece yangın söndürücülerin yanında duruyor."

Rob heykele baktı. Heykeldeki ifade açıkça esef ve keder doluydu.

Christine heykelin yüzünü işaret ederek, "Gözler obsidiyen⁹ taşından," dedi.

"Haklısın. Heykel gerçekten muhteşem."

"Görüyorsun işte. Abartmamışım, değil mi?"

"Peki, ama neden burada? Madem bu kadar olağanüstü, neden gazetelerde hakkında hiçbir şey çıkmadı, neden İstanbul'da değil? Bundan bahsedildiğini hiç duymadım."

Christine'in omuzlarını silkmesiyle birlikte yamk tenindeki gümüş haç kıpırdayarak parladı.

"Kim bilir? Belki de Kürtler haklı. Türkler onların tarihi miraslarıyla övünmelerini istemiyor. Kim bilir?"

Müzenin bahçesinde dolaştıkları sırada Rob, Christine'e

9 Yanardağdan çıkarılan cama benzer koyu renkli çok sert bir taş. (ç. n.)

kazı alanındaki işçinin nefret dolu bakışlarından söz etti. Kazı alanındaki gergin atmosferden.

Christine kaşlarını çatı, almını kırıştırdı. Rob'la birlikte bahçede dolaşp ona çeşitli tarihi eserleri gösterdi: Roma mezar taşları ve Osmanlı rölyefleri... Tam arabaya döndükleri sıradaysa bir heykeli işaret etti. Kuş benzeri kanatlarını açmış bir insan heykeliydi bu. İnce bir yüzü ve öfkeli, tehditkâr ve pörtlek gözleri vardı.

"Bu heykel de Göbekli yakınlarında bulundu. Sanırım Asurlulara ait bir Çöl Şeytam heykeli. Rüzgâr cini Pazuzu da olabilir. Asurluların ve Mezopotamyalıların yüzlerce cinleri olduğunu biliyoruz. Korku üzerine kurulu bir teoloji. Örneğin, anne olmuş kadın ve çocukların camm alan dışı şeytan Lilith, küçük çocukların kurban edilmesini isteyen Adramalech gibi. Bunların birçoğu da çöl rüzgârlarıyla özdeşleştirilir ve çöl kuşlarıyla..."

Rob, Christine'in konuyu değıştirme çabasında olduğunu farkındaydı. Sabırla sorusunun yanıtını bekliyordu.

Christine birden ona dönerek, "Haklısın," dedi. "Kazı alanındaki atmosfer... gerçekten de gergin. Bu aslında çok tuhaf. Dünyamn birçok yerinde kazılarda bulundum ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Bu kazıdaki adamlar nedense bize karşı gibiler. Hâlbuki onlara çok yüksek ücret ödeniyor... ama yine de bir şekilde bir şeyden dolayı bize kızıyorlar."

"Acaba nedeni Türk-Kürt meselesi olabilir mi?"

"Hayır. Gerçekten öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Öyleyse bile tek neden bu değil." Bu arada Christine'in arabasına yaklaşmışlardı. "Bunun ardında başka bir şeyler var. Sürekli bir takım kazalar oluyor. Devrilen merdivenler. Çöken iskeleler. Bozulan arabalar. Bütün bunlar rastlantı olamaz. Bazen kazıyı bırakıp gitmemizi istediklerini düşünüyorum. Sanki..."

TOM KNOX

"Gizleyecek bir şeyleri varmış gibi mi?"

Fransız kadın gülümsedi.

"Kulağa komik geldiğini biliyorum. Ama gerçek bu. Sanki bir şeyleri keşfetmemizi engellemek istiyor gibiler. Ayrıca bir şey daha var. Sana anlatacağım."

Rob arabanın kapısını yarıya kadar açmıştı.

"Evet, ne?"

İkisi de arabaya bindikten sonra Christine, Rob'a döndü.

"Franz. Kendisi de kazı yapıyor. Geceleri. Yalnızca birkaç işçiyle." Motoru çalıştırdı ve başım salladı. "Ve bunu neden yaptığına ilişkin en ufak bir fikrim bile yok."

Başmüfettiş Forrester New Scotland Yard'da dağınık yazı masasının başında oturuyordu. Önünde saldırıya uğrayan bekçinin fotoğrafları vardı. Fotoğraflar korkunçtu. Kanlar içindeki göğsüne barbarca kesilerek çizilmiş iki üçgen.

Davut Yıldızı.

Lorimer. Tipik bir İskoç, asla Musevi değil. Acaba saldırganlar onun Musevi olduğunu mu sanıyorlardı? Yoksa *onlar* mı Musevi'ydi? Ya da Nazi? O gazetecinin kastettiği bu olabilir miydi? Bir neo-nazi saldırısı? Forrester yeniden olay yerinin, yani müzenin bodrum katının fotoğraflarını inceledi. Siyah toprak zemin kazma, kürekle kazılmıştı. Saldırganların açtığı delik oldukça derindi. Hiç kuşkusuz, bir şey arıyorlardı. Hem de ciddi bir şekilde. Acaba aradıklarını bulmuşlar mıydı? Peki, ama bir şey arıyorlarsa neden üzerlerine gelen yaşlı adamı böylesine vahşice sakatlamışlardı ki? Neden onu bayıltmak, bağlamak ya da kısa yoldan öldürmek gibi bir yol izlememişlerdi? Bu detaylı, gaddar törensel işkenceye ne gerek vardı?

Forrester birden bir şeyler içme gereksinimi hissetti. Üzerinde İngiliz bayrağı olan büyük kupasından yalnızca bir yudum siyah çay aldı. Sonra ayağa kalkarak onuncu kattaki odasının penceresine doğru yürüdü. Buranın VWestminster ve Londra mer-

kezine hâkim bir manzarası vardı. Uzay kabinini andıran cam kabinleriyle büyük London Eye'in¹⁰ bisikleti andıran çelik tekerleği. Parlamento binalarının gotik stildeki sivri kuleleri. Victoria istasyonunun yakınında yükselen yeni bir yapıya baktı ve mimari stilini saptamaya çalıştı. Mimari her zaman ilgisini çekmişti. Bir zamanlar öğrenciyken mimar olmak istemiş, hatta bunun için girişimde bile bulunmuştu. Ama sonra mimarlık eğitiminin yedi yıl olduğunu öğrenince bu isteğinden vazgeçmişti. Düzgün bir gelir olmadan geçirilecek yedi yıl? Ebeveynleri böyle bir şeye katlanamazlardı; Forrester da öyle. Dolayısıyla kısa yoldan polis teşkilatına katılmıştı. Ama yine de hobi olarak da olsa bu konuda bilgili olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. VVrenaissance'ı Rönesans'tan, post modernî klasikten ayırabiliyordu. Zaten tüm sakıncalarına rağmen Londra'da çalışmayı istemesinin nedeni de buydu; kent mozaığının mimarı zenginliği.

Forrester çayım içip bitirdi. Masasına döndü ve SIO'nun o sabah dokuzda yapılan olağan toplantıda dağıttığı rapordan Craven Sokağı olayını inceledi. Çevre sokaklardaki video kameraların kayıtlarında kuşkulu kişilere ilişkin herhangi bir kayda rastlanmamıştı. Sürekli olarak görgü tanıklarının polise başvurmalarına ilişkin çağrı yapılmasına rağmen başvuran olmamıştı. Bu gibi soruşturmalarda ilk yirmi dört saat çok önemli sayılırdı. Bu süre içinde elle tutulur bir bilgiye ulaşılamazsa olayın çözümünün çok güç olabileceği ortaya çıkardı. Bu, bu olayda daha şimdiden kanıtlanmıştı. Olay yeri inceleme ekibinin çalışmaları hiçbir sonuç vermemişti. Failler ayak izlerini bile ustaca yok

10 Londra'da bulunan, şehrin izlenmesini sağlayan bir dönme dolaptır; yüksekliği 137 m olup dünyanın en yüksek dönme dolabıdır ve Londra'nın dördüncü yüksek yapısıdır. Ziyaretçiler, yazın klimalı, kışın ısıtılmalı 32 kabininden manzarayı seyredebilirler. Bir tur 30 dakika sürüyor, (ç. n.)

etmişlerdi. Son derece profesyonel ve zekice hareket etmişlerdi. Ama yaşlı adamı sakatlamak ve işkence etmek için çok zaman harcamışlardı. Peki, ama neden?

Bu şekilde bir sonuca ulaşamayacağım anlayan Forrester, Google'ı açıp *Benjamin Franklin Evi* yazdı. Edindiği ilk bilgi, binanın 1730 - 1740 yılları arasında yapıldığı oldu. Forrester'ın da tahmin ettiği gibi burası otantik tahta kaplamaları, saçaklı çatısı, kapalı kornişleri, kartonpiyerleri ve "cumbalı" birinci kat salonuyla yöredeki en eski yapılardan biriydi. Binada sütunlu tırabzanları ve konik tırabzan başlarıyla keskin dönemeçli tahta bir merdiven vardı. Forrester bir başka pencere açarak sütunlu tırabzan ve konik başlıkların nasıl bir şey olduğuna baktı.

İlginç bir şey yoktu.

Diğer açıklamalar da aym nitelikteydi. Craven Sokağı erken Georgian döneminden kalma bir sokaktı. Burası 18. yüzyılda şehrin gözbebeğiymken şimdi Slovenyalı ateş yutucular, Covent Garden'da çalışan Yeni Zelandalı opera sanatçıları, keşler ve Charing Cross'un bağırısan taksi şoförlerinin mekâm haline gelen bir yerdi

Buradan bir noktaya ulaşamayacaktı. Peki, Franklin'in kişiliği? Acaba onunla bu bilinmeyen failler arasında bir bağlantı olabilir miydi? Kafasında Benjamin Franklin'in bir uçurtma ya da öyle bir şey sayesinde elektriği bulan adam olduğu gibi bir şeyler kalmıştı ama... gerisini yine Google'dan okudu.

Benjamin Franklin (1706-1790) Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen kurucularından biridir. Önemli bir yazar, politikacı, yayımcı, siyaset teorisyeni, bilim adamı, kâşif ve diplomattır. Bilim adamı olarak elektrik konusundaki buluşları ve geliştirdiği kuramlarla fizik tarihine geçmiştir. Bilim ve teknoloji konusunda yaptığı deneyler ona uluslararası ün kazandırmıştır.

YARATILIŞ SIRRI

Kendisini giderek daha bilgisiz hissedenden Forrester okumayı sürdürdü.

Boston Massachusetts'te doğan Franklin, büyük erkek kardeşinden matbaacılık mesleğini öğrendi ve Philadelphia'da bir basımevi ve gazete kurdu; editör, yayıncı, yazar ve iş adamı olarak çalıştı. İngiltere ve Fransa'da uzun yıllar yaşadı. Beş dil konuşuyordu. Yaşamı boyunca Mason Derneği üyesi olan Franklin, botanikçi Joseph Banks ve İngiltere Başbakanı Sir Francis Dashwood'la liberalizm konusunda çalışmalar yaptı. Bunun dışında uzun yıllar boyunca gizli ajan olarak...

Forrester iç çekerek bilgisayardaki pencereyi kapadı. Demek adam uluslararası bir bilim adamıydı. Peki ama bu bodrumunun kazılmasının nedeni olabilir miydi? Ya da üç yüz yıl sonra adına açılan müzenin bekçisinin işkenceyle sakatlanmasının? Bilgisayarındaki saate baktı. Öğlen yemeği saati gelmiş ve henüz hiçbir ilerleme kaydedememişti. Bundan nefret ediyordu; bütün bir sabahı boşu boşuna geçirmek. Bu onu gerçekten çok derinden ve karşı konulamaz bir biçimde öfkeliendiriyordu.

Neyse, diye düşündü. Olaya bir de başka bir bakış açısıyla yaklaşım. Biraz daha dolaylı bir yoldan. Bu kez Google'ın arama penceresine Benjamin Franklin Müzesi Bodrumu diye yazdı.

Ve evet. İşte olmuştu. Forrester adrenalin baskısını hissediyordu. Hemen ekranı okumaya koyuldu.

Birinci web sayfasında 11 Şubat 1998 tarihli *The Times* gazetesinden bir alıntı vardı:

Birleşik Devletler'in Kurucusunun Evinde İnsan Kemikleri Bulundu.

Londra'nın, Craven Sokağı'nda onarım çalışmaları yapan inşaat ekibi, Amerika Birleşik Devletleri'nin kurucularından Benjamin Franklin'in

evinde korkunç, tüyler ürperten bir bulguya ulaştı: Şarap mahzenindeki yer karolarının altında sekiz insan iskeleti olarak bulundu.

İlk tahminler iskeletlerin, yaklaşık 200 yaşında olup Benjamin Franklin'in henüz bu evde yaşadığı dönemde, yani 1757-1762 ya da 1764-1775 yılları arasında gömülmüş oldukları yönünde. Kemiklerin birçoğunda darp, kırık ve kesik izlerine rastlandı. Kafataslarından birine özellikle oyularak delikler açılmış. Westminster Adli Tıp Başkanı Paul Knapman, dün yaptığı açıklamada şöyle dedi: "Cinayet olasılığını yok sayamayız. Bu konuda yasal bir soruşturma açılması olasılığı bulunuyor."

Benjamin Franklin Müzesi Mütevelli Heyeti kemiklerin gizemli, anlaşılmaz ya da suç unsuru kabul edilebilecek bir nitelikleri olmadığını bildirdi. Yapılan açıklamada bu kemiklerin söz konusu evde iki yıl süreyle yaşayan ve evin hemen arkasındaki anatomi okulunda ders veren William Henson tarafından gömülmüş olabileceği belirtildi. Franklin'in Henson'ın yaptığı işten haberi olduğu, ancak büyük olasılıkla kemikler konusunda herhangi bir bilgisi olmadığı ve asla onun cesetleri parçalara ayırma derslerinden birine katılmadığı kesindi. Ne de olsa Benjamin'in ilgi alanı tıp değil, fizikti.

Forrester arkasına yaslandı. Evin bodrumu daha önce de bir kez kazılmıştı. Sonuç şaşırtıcıydı. Bu heriflerin oraya dönmelerinin nedeni bu olabilir miydi?

"Gizemli, anlaşılmaz ya da suç unsuru" ifadesinin anlamı neydi?

Gizemli...

Dedektif gülümsedi. Şimdi acıkmıştı işte, öğle yemeğini yiyebilirdi. Büyük olasılıkla doğru yolda bir ipucuna, bir dayanak noktasına ulaşmıştı.

15

Sıcak, nemli bir Şanlıurfa akşamıydı. Rob kaldığı otelin lobisinde Christine'i deri bir koltukta otururken buldu. Genç kadın hemen yakınındaki üç Türk iş adamının sigaralarının dumamından kaçınmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi şıktı; sık kot pantolon, sandaletler, turkuvaz örgü bir ceket ve içinde kolsuz beyaz bir buluz. Rob'u görünce gülümsediyse de, Rob onun yüzünden gergin olduğunu anladı.

Bir şeyler içmeye Franz Breitner'ın evine gideceklerdi. Breitner son kazı sezonundaki büyük başarılarının -yani Göbekli Tepe'nin yaşının saptanabilmesinin- onuruna parti veriyordu.

"Gideceğimiz yer uzak mı?"

Christine, "Yürüyerek yirmi dakika," dedi. "Arabayla yaklaşık yarım saat. Pazarın hemen öteki tarafında oturuyor."

Öğleden sonranın kavurucu sıcakından sonra restoran ve kafeler tıka basa doluydu. Tozlu sokaklara lokantaların kapı önlerinde pişen dönerlerin kokusu sinmişti. Taksi şoförleri sürekli kornalarına basıyor, tekerlekli sandalyesinde engelli bir ihtiyar adam o günün gazetelerini satmaya çalışıyor, fıstık satıcıları camlı el arabalarını köşelere yerleştirmeye çalışıyorlardı.

"Birkaç şişe şarap alsak iyi olmaz mıydı? Franz'ın evine elimiz boş olarak gitmek istemem."

Christine güldü.

"Şanlıurfa'da mı?"

Saat kulesinin yanından geçip eski şehre girdiler. Rob antik kemerli sütunları, rengârenk plastik oyuncaklar asılı tezgâhları ve sayısız cep telefonu dükkânını dikkatle inceledi. Kahvehanelerin önünde sıkışık bir halde oturan Kürtler, bir yandan nargilelerini içip lokum yerken bir yandan da ısrarlı bakışlarıyla Christine'i kesiyorlardı. Hiç kimse alkol içmiyordu.

"Burada içki satılmıyor mu? Hiçbir yerde mi?" Rob keyfinin kaçtığı hissediyordu. Üç gündür ne bira ne de şarap içmişti. İçkivi fazla aradığının farkındaydı ama bu genelde mesleğinin stresiyle bağlantılı bir durumdu. Özellikle de Bağdat'tan sonra. Ve alkolden uzak kaldığı bu üç gün zaten çok iyi bildiği bir gerçeği daha da iyi anlaması için yeterliydi: O Yeşilaycı olacak biri değildi.

"Şehrin belirli kesimlerinde içki satılan yerler var. Ama bu aşağı yukarı İngiltere'de esrar bulmak gibi bir şey. Genelde masa altında."

"Tanrım!"

"Ne bekliyordun ki? Burası bir Müslüman şehri."

"Ben birçok Müslüman şehirde bulundum, Christine. Ama Türkiye'nin laik olduğunu düşünüyordum."

"Birçokları buradaki Kürtlerin Batılılaşmış olduğunu düşünüyor." Gülümsedi. "Ama değiller işte. Özellikle de buradakiler. Hatta bazıları fazlasıyla muhafazakâr."

"Düşünsene ben Filistin'de, Lübnan'da da bulundum. Hatta Mısır'da bile rahatlıkla bira içebilirsin."

Christine onu sakinleştirmek istercesine kolunu omzuna attı

ve hafifçe sıktı. Gülümsedi; alaycı ama samimi bir gülümsemeydi bu.

"Rahatlayabilirsin. Franz'da aradığından da fazla içki var. İstanbul'dan her geldiğinde kutular dolusu getiriyor."

"Tanrı'ya şükür."

"*Bieti sur.*" Gazetecileri bilirim. Özellikle de İngilizleri."

"Amerikalıları, Christine."

"Hey, bak, Balıklıgöl!"

Şehrin göbeğindeki yeşil vahaya ulaşmışlardı. Küçük çayhaneler güneşin son ışıklarında parlıyor, genç Türkler el ele ağaçlıklı yolda dolaşıyorlardı. Gölün öte yanında caminin muhteşem taş revakları sanki eskitilmiş altındanmışçasına parlıyordu. Christine ve Rob büyük bir gruba baktılar, aile oldukları anlaşılıyordu: Erkekler geniş şalvarlar giymişlerdi, kadınlarsa siyah çarşaflydılar. Rob bu kadınların gün boyunca sıcaktan neredeyse bayılacak hale geleceklerini düşünerek onlar adına öfkelenmişti. Christine ise tamamıyla kayıtsız görünüyordu.

"*incil'de* Eyüp'ün de İbrahim'in de burada doğdukları yazıyor."

"Pardon?"

"Urfa." Christine gölün ve parkın ötesinde, üzerinde harabe haline gelmiş bir kale olan, çok büyük bir Türk bayrağının rüzgârsız günde tembel tembel dalgalandığı tepeyi işaret etti. "Bazı bilim adamları buranın Ur şehri, yani Yaratılış öyküsündeki, *Eski Ahit*'teki şehir olduğunu düşünüyorlar. Akatlar, Sümerler, Hititler, hepsi burada yaşamışlar. Bu anlamda dünyamn en eski şehri burası."

"En eskisi Jericho¹² değil miydi?"

"Hıh!" Christine kıkırdadı. "Jericho! Güldürme beni! Burası çok daha eski. Pazarın arka kısmında kayaya oyulmuş mağaralar var, oralarda hâlâ insanlar yaşıyor." Christine yeniden Balıklıgöl'e baktı. Çarşafli kadınlar kıpır kıpır kaynaşan sazanlara ekmek kırıntıları atıyorlardı. "Bu sazanların siyah olmalarının nedeninin İbrahim Peygamber'in külü olmalarından kaynaklandığı söyleniyor. Denir ki eğer biri bu gölde beyaz bir balık görürse cennete gidermiş."

"Süper. Neyse artık gitsek diyorum. Yavaş yavaş acıkmaya başlıyorum."

Christine yeniden güldü. Rob onun bu rahat ve kayıtsız gülüşünden hoşlanıyordu. Aslında bir bütün olarak ondan hoşlanıyordu. Bilimsel coşkısına, akademik hırasına, zekâsına, espri yeteneğine, neşesine hayrandı. O an içinden geçen en özel duygularım ona açmak, Lizzie'nin fotoğrafını göstermek istiyordu. Ancak kendini tuttu.

Fransız kadın neşeyle ve heyecanla ona doğru eğildi.

"Breitner'in evi hemen kapalı çarşıdan sonraki tepenin üstünde. Eğer istersen oraya gitmeden önce pazara da bir göz atabiliriz: İçinde 16. yüzyıldan kalma, Abbasiler tarafından yapılmış muhteşem otantik bir kervansaray var, ayrıca daha eski bazı ..." Rob'a baktı ve sinsi sinsi gülümsedi. "Neyse, sanırım doğruca Franz'a gidip bir bira içmek daha iyi olacak. Öyle değil mi?"

Kapalıçarşı'nın arka kısmındaki yol kısa ancak dikti. Karşı yönden gelen gümüş tepsilerde çay ve zeytin taşıyan adamlar meraklı bakışlarını Christine'den ayıramıyorlardı. Tam karşı ta-

12 Jericho: (Arapça: Ariha.) Kudüs'ün 30 km kadar kuzeybatısında, Filistin topraklarında bulunan, deniz seviyesinin 250 m altında bir şehir. *Tevrat*'a göre dünyanın en eski şehri. Tarihi MÖ 9000 yıllarına dayanıyor, (ç. n.)

raftaki kaldırıma anlamsız bir şekilde turuncu renkli bir divan konulmuştu. Dar sokaklar sıcak ekmek kokusuyla doluydu. Ve bütün bunların ortasında da çok eski ama olağanüstü güzellikte, balkonlu, Akdeniz stili tenteleri olan bir ev vardı.

"Breitner'ın evi. Karısını seveceksin."

Christine haklıydı. Rob ilk görüşte Franz'ın karısından hoşlanmıştı. Derya canlı, hayat dolu, laik, zeki, kültürlü bir kadındı. Otuzlu yaşlardaydı. İstanbulluydu. Ne türban ne de eşarp takıyordu. Çok iyi de İngilizce konuşuyordu. Franz'a kelliği ya da "dikili taşlara" olan tutkusu nedeniyle şaka yollu takılmadığı zamanlarda konuklarla ilgileniyor, Rob, Christine ve diğer davetli arkeologları yerel, egzotik lezzetlerle şımartıyordu: Soğuk sucuk dilimleri, pastırma, yaprak dolması, cevizli ekmek, şerbetli baklavalalar, taze kesilmiş kavun ve karpuz dilimleri. Ve daha da iyisi -Christine'in de daha önce belirttiği gibi- herkes için dilediğince soğuk Türk birası ve oldukça iyi kırmızı Kapadokya şarabı vardı. Kısa bir süre sonra Rob kendini rahatlamış, dingin ve mutlu hissetmeye başlamıştı bile. Mutluluk içinde arkeologların Göbekli Tepe'ye ilişkin konuşmalarını dinliyordu.

Adamlardan üçü Alman, biri Rus olmasına rağmen yalnızca onun hatırına hepsi İngilizce konuşuyorlardı. Üstelik Christine de Fransızdı.

Rob üçüncü baklava dilimini Efes birasının da yardımıyla mideye indirdikten sonra konuşmaları anlamaya çalıştı. Oradaki arkeologlardan biri olan Hans, Franz'a neden iskelet parçalarına rastlamamış olduklarını soruyordu.

"Eğer burası cenazelerin yapıldığı bir yerse kemikler nerede?"

Franz sırtıttı.

"Bulacağız. Sana söylemiştim."

"Ama o geçen sezondur."

Hemen arkalarında, elinde bir tabak yeşil zeytin ve keçi peyniriyle duran bir diğer arkeolog söze karıştı.

"Ve bir önceki sezon."

"Biliyorum." Franz neşesini kaybetmeden omuz silkti. "Biliyorum."

Breitner salondaki en büyük deri koltukta oturuyordu. Hemen arkasındaki büyük pencereden Şanlıurfa'nın dar sokakları görünüyordu. Rob şehrin hareketli akşam yaşantısının seslerini duyabiliyordu. Tam karşıdaki evde adamın biri çocuğunu azarlıyordu. Hemen alt kısımdaki kafede televizyon bangır bangır yayın yapıyordu. İç çekmelere ve bağrıışmalara bakılacak olursa oradakiler bir Türk futbol takımının maçını seyrediyor olmalıydılar.

Derya bir kez daha, ama bu kez baklavacının içi gümüş varak kaplı karton kutusuyla baklava ikram etti. Rob kendi kendine insanın fazla yemekten ölüp ölmeyeceğini soruyordu. Franz ise coşkuyla, el ve kollarını kullanarak genç meslektaşlarına açıklamalarını sürdürüyordu:

"Diyelim ki burası cenaze törenlerinin yapıldığı bir yer ya da gömü alan değil? Peki, ama o zaman ne? Aranızdan biri bana bunu açıklayabilir mi? Çevrede yerleşim izi yok, uygarlık işareti yok, hiçbir şey yok. Oramın bir tapmak olması gerektiği konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi? Eğer ataları için yapılmış değilse, neyin kutsanması için bir tapınak olabilir? Bence avcı olan atalarımın kutsandığından kuşkumuz olmamalı, değil mi?"

Diğer iki uzman omuz silktiler.

Franz ekledi.

"Peki, kemikler için değilse, o nişler ne için kullanılıyor olabilir?"

Christine söze karışarak, "Ben de Franz'a katılıyorum," dedi. "Bence avcıların cesetleri buraya getiriliyor ve ekskarne ediliyordu."

Pardon nazikçe söze girdi.

"Pardon? Ekskarne mi?"

Franz açıkladı.

"Temizlenme anlamına gelir. Bazı Zoroastrianlar¹³ bunu hâlâ yaparlar. Hatta zoroastrinin temelinde bunun olduğu söylenir."

Christine, "Aslında bu aşağı yukarı tüm eski dinlerde var," dedi. "Ekskarnasyon cesedin belli bir yere bırakılıp vahşi hayvanlar, akbabalar ya da yırtıcı kuşlar tarafından yenmeye terk edilmesi anlamına gelir. Franz'ın da söylediği gibi, günümüzde Hindistan'da bunu uygulayan bazı Zerdüşt tarikatları var. Bunu gökyüzüne gömme olarak adlandırıyorlar; ceset göklerin tanrılarına terk ediliyor. İşin gerçeği, ilk dönem Mezopotamya uygarlıklarında çok tanrılı dinler hâkimdi ve tanrılarını şahin, kartal gibi sembolize etmişlerdi. Müzedeki Asur şeytanını düşünün."

"Aslında son derece de sağlıklı bir yöntem bu. Yani cenaze kaldırma yöntemi olarak." Bu fikir en genç uzman olan paleobotanikçi Ivan'a aitti.

Franz hemen başıyla onaylayıp ekledi:

"Her neyse... Kim bilir, belki de sonradan kemikleri taşıyorlardı. Ya da Göbekli'yi toprağa gömdüklerinde kemikleri başka bir yere taşıdılar. Bu da kazı alanında neden hiç iskelete rastlamadığımızı açıklar."

13 Zoroastrianlar: Zerdüştler. (ç. n.)

Rob şaşırmıştı.

"Pardon, anlayamadım. Göbekli'nın gömüldüğünü mü söylediniz?"

Franz boş tabağını cilalı parke zemine bıraktı. Başım kaldırdığında yüzünde ilginç bir dedikoduyu açıklamak üzere olan insanlara özgü mutlu bir ifade belirmişti.

"Evet, dostum, bu olayın en gizemli tarafı bu! Ve buna senin okuduğun o makalede değinilmemiş bile."

Christine güldü.

"Dikkat, Rob, şimdi çok özel, sana özel bir açıklama dinleyeceksin."

"MÖ 8000 yıllarında ya da o civarda..." Franz sözlerinin etkisini görmek için kısa bir ara verdi. "Göbekli Tepe tamamıyla toprağa gömülmüş. *Üstü toprakla örtülmüş.*"

"Ama... ama bunu nasıl bilebiliyorsunuz?"

"Tepeler yapay. Toprak doğal gelişim sonucu oluşmamış. Tapmağın tamamı çevresiyle birlikte tonlarca toprak ve balçıkla örtülmüş. Gömülmüş."

"Vay canına! Bu çılgın bir şey."

"Bunu asıl daha da ilginç yapan, böyle bir işi yapmak için gereken emek. Üstelik de bu kadar anlamsız bir şey için."

"Yani?"

"Başlangıçta böyle bir yeri yapabilmek için harcanan emeği, çabayı düşünün. Göbekli'deki büyük taşın dikitlerle o çemberleri oluşturmak, onları heykellerle, oyma ve kabartmalarla süslemek onlarca, hatta belki yüzlerce yıllarını almış olmalı. Üstelik de bunun ortalama ömür beklentisinin yirmi yıl olduğu bir dönemde yapılmış olduğunu da düşünürsek..." Breitner peçetesiy-

le ağzının kenarını sildi. "Bizler avcı-toplayıcıların bu alanı inşa ederken mağarada, deri çadırlarda yaşadıklarım düşünüyoruz. Bu arada çevredeki vahşi hayvanları avlayarak yaşamlarım sürdürmüş olmalı. Nesilden nesile. Üstelik de çömlek yapımının ya da tarımın ya da çakmaktaşı dışında herhangi bir aletin olmadığı bir dönem bu..."

Christine yanlarına bir adım daha yaklaştı.

"Sanırım daha önce de ben bu konularla Rob'u yeterince sık-tım..."

Rob elini kaldırdı.

"Hayır, hayır, kesinlikle hayır, sıkılıyor filan değilim. Gerçekten!" Bu doğrudu da. Böylece hazırladığı yazı giderek daha kapsamlı, ilginç bir hal alıyordu. "Franz, lütfen anlatmaya devam et."

"JazvohU¹⁴ Samrım bu durumda sen de nasıl bir gizemle karşı karşıya olduğumuzu görüyorsun, büyük bir sır bu! Eğer bu insanlar ilkel araçlarıyla bu tapmağı, ölülerin kutsanacağı bir sunak ya da cenaze merasimleri için bir tapınak yapmak için yüzlerce yıl çabaladıysa, neden iki bin yıl sonra birden üzerim tonlarca toprakla doldurarak kapattılar? Burayı örtecek kadar toprağı taşımak da Göbekli'deki bu tapınağı yapmak kadar emek gerektirmiş olmalı. Öyle değil mi?"

"Evet. Peki, sence bunu *neden yapmış* olabilirler?"

Breitner iki eliyle birden baldırlarına vurdu.

"Sorun da bu zaten; bilmiyoruz. Hiç kimse bilmiyor. Aslında bunu daha yeni kesin olarak doğrulayabildik, dolayısıyla henüz üzerinde düşünme fırsatımız olmadı." Sırıttı. "Fantastik, değil mi?"

14 (Alm.) Elbette (yay. n.).

Derya, Rob'a bir şişe daha Efes birası önerdi. Rob şişeyi aldı ve teşekkür etti. Eğleniyordu. Arkeolojinin bu denli heyecan verici olabileceğini hiç düşünmemişti. Ya da bu denli gizemli! Gömülmüş tapınağın gizemini düşündü. Soma meslektaşlarıyla sohbete dalmış olan Christine'e baktı. Gülünç de olsa hafif bir kıskançlık duydu ama bunu hemen bastırmaya çalıştı.

Buraya bir vazı dizisi hazırlamaya gelmişti; umutsuz, sonuçsuz bir aşka kapılmak için değil. Karşılaştığı öykü beklediğinden çok daha ilginç çıkmıştı. Dünyanın en eski tapınağı. Dünyanın en eski şehrinin yakınında yeni keşfedilmiş, insanoğlunun tekerleğin icadından bile önce yaptığı bir yer: Taş Devri'nin mağara insanları tarafından akıl almaz bir sanatsal beceriyle yapılmış olağanüstü bir tapınak...

Ve sonra büyük neolitik katedral, Güneydoğu'nun Carnac'ı, Türk Stonehenge'i -yazacağı vazı daha şimdiden Rob'un kafasında şekillenmişti bile: çeşitli bölümlerin başlıklarını belirlemeye bile başlamıştı- ve sonra da bu akıl almaz tapınak tonlarca antik toz toprakla kapatılmış, tamamen gizlenmişti. Aynen büyük, korkunç bir sır gibi. *W kimse nedenini bilemiyordu.*

Başım kaldırdı. Yaklaşık on dakika kendini gazetecilik düşlerine kaptırıp gitmişti. İşi onu adeta alıp götürmüştü. İşini seviyordu. O şanslı bir adamdı.

Küçük akşam davetinin sonu yaklaşıyordu. Aralarından biri eski bir gitar aldı ve hep birlikte şarkı söylediler. Ardından son bir veda olarak bir parti rakı servisi yapıldı ve yeniden şarkı söylediler. Rob içkiyi çok fazla kaçırdığının farkındaydı. Rezil olup verde kıvrılıp sızmadan eve dönmeye karar verdi. Ve biraz hava almak ve oradan ayrılma bahanesini kafasında şekillendirmek için pencereye gitti.

Evin önündeki sokak eskisi kadar hareketli değildi. Gerçi

TOM KNOX

yaklaşık bütün öğleden sonra uykuda geçirildiği için Şanlıurfa gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalınan, hareketli bir şehirdi, ama bu arada saat de yaklaşık gecenin ikisi olmuştu. Şanlıurfa için bile uyku saatiydi. Tek belirgin gürültü Breitner'ın evinin hemen altındaki kaldırımdan geliyordu. Orada, tam Franz Breitner'ın büyük penceresimn altında duruyorlardı. Tuhaf, monoton, alçak bir tonda daha çok ilahiyi andıran bir şarkı söylüyorlardı. Çok tuhaftı ama tam önlerinde de üzerinde üç mum yanan derme çatma, portatif bir masa vardı.

Rob bir dakika kadar adamları ve mumların titrek alevini izledi. Sonra arkasını döndü ve Christine'in, Franz'ın odasının tam karşı köşesinde Derya'yla konuştuğunu gördü. Rob onu bir el işaretiyle yamna çağırdı.

Christine pencereden dışarı sarktı, bir süre şarkı söyleyen adamları izledi ama bir şey söylemedi.

Rob hafifçe, "Çok ilginç, değil mi?" dedi. "İlahi ya da ağıt gibi bir şey, öyle değil mi?"

O anda Christine'in oldukça tedirgin olduğunu ve ona döndüğünde yüzünün bembeyaz olduğunu gördü.

Korkmuş gibiydi.

Rob oradakilerle vedalaştı, Christine de ona eşlik etti.

Dışarıdaki üç adam da bu arada şarkı söylemeye ara vermiş, mumlarını söndürmüş, portatif masalarını toplamış, uzaklaşmaya başlamışlardı. İçlerinden biri Christine'i dikkatli bakışlarla süzdü. İfadesi tuhaf, anlaşılmazdı.

Rob, adamın tuhaf ifadesinin nedeninin sokak lambasının zayıf ışığından dolayı olabileceğini düşündü. Uzaklarda bir yerlerde bir köpek -muhtemelen yalnızlıktan- uluyordu. Ay yalanındaki minarenin tam üzerindeydi. Havada hafif bir lağım kokusu vardı.

Christine koluna girmiş, onu dar, dik ve karanlık sokaklardan, daha geniş, nispeten daha iyi aydınlatılmış caddeye doğru götürüyordu. Rob onun bir açıklama yapmasını bekliyordu ama o konuşmadan sessizlik içinde yürümeyi sürdürüyordu. Rob uzakta, apartman bloklarının ötesinde bozkırı hissedebiliyordu. Karanlık ve uçsuz bucaksız, eski ve ölü.

Göbekli'nin ay ışığında cırılçıplak, dimdik duran dikili taşları düşündü bir an. On bin yıl sonra yeniden gün ışığına çıkarılmış taşları. Ve Şanlıurfa'ya geldiğinden bu yana belki de ilk kez üşüdüğünü, ürperdiğini hissetti.

YARATILIŞ SIRRI

Bu kadar suskunluk da fazlaydı artık. Christine'in kolundan çıkarken sordu.

"Evet, bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu ilahi de ne?" Rob sert davrandığının farkındaydı, ama yorgundu, gergindi ve alkolün etkisindeydi.

"Christine. Hadi anlat bana. O sırada yüzündeki ifade... sanki Asurluların rüzgâr cinini görmüş gibiydin."

Bu sözleri durumu yumuşatmak için şaka olarak söylemişti. Ama işe yaramamışa benziyordu. Christine onu endişeli bakışlarla süzdü.

"Pulsa Di-nura."¹⁵

"Ne?"

"Adamların söylediği şey. Bir dua."

"Pulsa... Di..."

"Nura. Ateşin kamçısı. Aramice."¹⁶

Rob yine şaşırmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Aramıceyi biraz anlıyorum."

Balıkliğıöl'ün bulunduğu tepeye gelmişlerdi. Eski cami artık aydınlatılmamış ve karanlığa gömülmüştü. Yollarda kimseler yoktu. Rob ve Christine sola, Rob'un otelinin ve onun hemen yakınında da Christine'in evinin bulunduğu sokağa döndüler.

15 Kabalistik öğretiye göre, Tann'dan birinin lanetlenmesinin istendiği dini tören, (ç. n.)

16 Aramice ya da Aramca, Sami dil ailesinin Kuzey-Batı grubundan bir dil. Suriye'nin eski adı olan Aram sözcüğünden gelir. Aramice en eski kaynaklar MÖ 2. binyıl başlarında Suriye'de bulunmuştur. MÖ 1. binyıl başlarında Babil ve Asur ülkelerini içeren Mezopotamya'da egemen dil olarak benimsenmiş, MÖ 6. yüzyılda tüm Yakın Doğu'da egemenlik kuran Pers (Iran) İmparatorluğunun resmi yazışma dili olmuştur, (ç. n.)

TOM KNOX

"Demek Aramice bir ilahi söylediler. İlginç. Sokak çalgıcıları."

"İlahi değildi, Rob. Lanet olsun, onlar sokak şarkıcısı filan da değil."

Christine'in bu ani öfkesi Rob'u şaşırtmıştı.

"Affedersin, Christine..."

"Pulsa Di-nura, çok eski bir beddua. Çöl büyüsü. Mezopotamya'dan kalma bir lanet. Babil döneminden kalma. Bazı versiyonları *Kutsal Kitap Talmut'ta* var. Musevilerin Irak'ta tutsak tutuldukları sırada kaleme alınan kitapta. Rob, bu beddua çok kötü ve de çok çok eski."

"Şey... tamam..." Rob ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Oteline yaklaşıyorlardı. "Peki, ne yapıyor? Pulsa Di-nura yani?"

"Bu bedduayla yok etme cini göreve çağırılır. Yani ateşin kamçıları. Franz'ı hedef almış olmalı. Yoksa neden onun penceresinin altında söylesinler ki?"

Rob onun sesinde yine o tuhaf, alışılmadık kızgınlığı sezdi.

"Demek onu lanetliyorlar? İyi güzel de, ne olacak ki? Yaparlarsa yapsınlar. Herhalde onlara istedikleri kadar para vermemiştir. Ne olacak ki? Bu yalmzca bir tür hokus pokus, öyle değil mi?" Birden Christine'in göğsündeki haçı fark etti. Acaba bir şekilde onun duygularını incitmiş olabilir miydi? Dini inançları ne düzeydeydi? Batıl inançları nelerdi? Rob'un kendisi sıkı bir ateistti. Dini ve batıl inançları anlaşılmaz ve çoğu kez çok komik, hatta rahatsız edici bulurdu. Bütün bunlara rağmen tüm dinlerin ve batıl inançların beşiği olan Orta Doğu'yu seviyordu. Hatta bu dini inançlardan kaynaklanan büyük aşk ve tartışmalar hoşuna bile gidiyordu. Bu da bir tür çelişkiydi elbette.

Christine bir şey söylemiyordu. Rob yeniden sordu.

"Bunun ne anlamı olabilir ki?"

Christine ona döndü.

"Bazıları için çok anlamlı olabilir. Örneğin İsrail'de."

"Anlat."

"Pulsa Di-nura son yıllarda birkaç kez kullanıldı, Museviler tarafından."

"Evet."

"Örneğin, fanatik Yahudi din adamları tarafından. 1995 yılında İsraili lider Yitzak Rabin'i Pulsa Di-nura yapmakla tehdit ettiler." Sustu. Rob bu tarihin önemini çıkarmaya çalışıyordu. Ancak Christine, o daha sonuca varmadan açıkladı. "Ve Rabin bir ay içinde suikasta uğradı ve öldürüldü."

"İlginç bir rastlantı."

"Bazı diğer fanatik din adamları da 2005 yılında ondan sonra başa gelen ve Gazze şeridindeki İsrail yerleşimlerini boşaltan başkan Ariel Sha Rob'a Pulsa Di-nura uyguladıklarını açıkladılar. Adam birkaç ay sonra beyin kanamasından komaya girdi."

"Sha Rob o sırada yetmiş yedi yaşındaydı."

Christine, Rob'un gözlerinin içine baktı.

"Eminim hepsi... rastlantıdır."

"Kesinlikle öyle."

Bu arada otele varmışlardı. Konuşmaları neredeyse tartışma halini almıştı. Bu Rob'u tedirgin ediyordu. Christine'den hoşlanıyordu. Hem de çok. Bir heves, ona yarım kilometre ötedeki evine kadar eşlik etmeyi önerdi ama Christine reddetti. Bir an bakiştılar. Sonra birden sarıldılar. Christine ayrılmadan önce kısaca, "Haklısın, bütün bunlar bir rastlantı olmalı," dedi. "Ama Kürtler buna inanıyorlar. Orta Doğu'da Pulsa Di-nura'mn etkin-

TOM KNOX

ligine inanan çok insan var. Çok bilinen bir beddua bu. Google'a bakabilirsin. Bunu uyguladıklarına göre, bu bazılarının Franz Breitner'ın *ölmesini* istedikleri anlamına geliyor."

Ardından arkasım dönüp uzaklaştı.

Rob birkaç dakika için arkasından baktı. Giderek kaybolan siluetim izledi. Sonra yeniden ürperdi. Gece çölden esen rüzgârın etkisiyle soğuktu.

15

Başmüfettiş Forrester oturduğu divanda arkasına yaslandı. Londra'nın kuzeyindeki Musvvel Hill'de psikiyatrisinin rahat, konforlu oturma odasında oturuyordu.

Hep aynı şey, tam bir klişe, diye düşünüyordu. İşinin stresinden bunalmış nörotik bir polis memuru, boku yemiş bir aynasız. Ama bu onun için önemli değildi. Bu terapi seansları ona iyi geliyordu.

"Haftanız nasıl geçti?" Terapisti altmış yaşının üzerindeydi. Sempatik, kültürlü gerçek bir hanımefendi. Forrester onun yaşlı olmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bu onun karşısında içinde ne varsa dökmesini, boşalmasını ve duygularım saptırmadan konuşmasını sağlıyordu. Konuşmalıydı. Üstelik de saatine elli paunt ödemişken. Bazen işinden bahsediyordu, bazen karısından, bazen de başka konulardan. Can sıkıcı konulardan, ciddi konulardan. Ancak ne kadar konuşursa konuşsun, asıl soruna gelemiyordu. Kızına. Kim bilir, belki bir gün bunu da başarırdı.

Divanın baş kısmında bir yerlerde oturan Doktor Edvards, "Evet," dedi. "Bana haftanızın nasıl geçtiğini anlatın."

Forrester kolları kucağında kenetlenmiş, boş gözlerle pencereye bakarken, terapistine Craven Sokağı'ndaki olaydan söz etti. Bekçi, işkence, sakatlama ve tuhaf olaylar zincirinden.

"Tanık yok. Failler kimseye görünmeden işlerini halletmişler. Deri eldiven giyiyorlarmış, olay yeri inceleme hiçbir yerde parmak izine rastlamadı. Bıçak yaralarından da bir şey çıkmıyor. Tamamen sıradan bir bıçak kullanılmış. Tek bir parmak izi bile bulamadık." Forrester kafasını kaşdı. Terapist konuyla ilgilendiğini belirtir şekilde mırıldandı. Forrester konuşmayı sürdürdü. "Adamlar bodrumu kazmış... aslında orada yıllar önce çok eskiden kalmış insan kemiklerine rastlandığını öğrendiğimde... ilk anda bir ipucu bulduğumu düşündüm, ama sanırım bu yalnızca bir rastlantı. Her neyse, henüz orada ne aradıkları konusunda bir fikrimiz yok. Kim bilir, belki de bu bir şakaydı; sonuçta eşek şakasına dönüşen bir öğrenci şakası; belki de olaylar istemeden kontrollerinden çıktı ya da uyuşturucu almışlardı..." Forrester bir kısır döngüye girmiş olduğunun farkındaydı ama buna aldırmadı. "Şimdilik durum bu. Hastanede dili kesilmiş bir adam var, izler silinmeye başladı... Neyse, haftayı böyle geçirdim işte, berbat bir haftaydı... ve bütün bunlar gerçekten de... biliyorsunuz işte..." Sustu.

Bazen terapi seanslarında bu olurdu. Önemli bir şey söylemez, sonra birden susup kalırdınız. Forrester birden -hiçbir neden yokken- içinde bir sıkıntı, bir öfke hissetmeye başlamıştı. Bunun nedeni belki günün ağır ağır bitiyor olması ve alacakaranlıktı, belki odanın sessizliği. Belki de o işkence görmüş ve sakat bırakılmış adamı düşünmesi. Aslında o anda asıl istediği çok daha derin bir konudan, onu yıkan, mahveden bir olaydan bahsetmekti. Asıl önemli olandan. Belki de zamanydı. Belki artık Sarah'dan bahsetmenin zamam gelmişti.

Ancak sessizlik odayı doldurdu. Forrester kızını düşündü. Gözlerini kapadı. Arkaya doğru uzandı. Sarah'yı düşündü. Güven dolu gözlerini. Büyüleyici, içten gülüşünü. İlk sözcüklerini. Elma: *Ell-me*. İlk çocuğu. Muhteşem bir kız. Ve sonra...

Ve sonra. Sarah. Ah, Sarah!

Gözlerini ovuşturdu. Bu konudan bahsedemezdi. Daha değil. Düşünmeliydi; zaten bütün gece bunu düşünmüştü. Ama konuşmak... Bunu yapamazdı. Henüz değil.

Sarah yedi yaşındaydı. Bir kış gecesi karanlıkta dolaşmaya çıkmıştı. Yalnız başına kapıyı açıp gitmiş, kimse de farkına varmamıştı. Soma onu aramışlar, aramışlardı; polis, komşular herkes onu aramıştı...

Ve bulmuşlardı. Bir üstgeçidin altında, otobanın ortasında. Hiç kimse bunun bir cinayet mi yoksa bir kaza mı olduğunu söyleyememişti. Ceset öylesine ezilmişti ki. Küçük kız köprüden aşağı düşmüş ya da atılmış, karanlıkta üzerinden bir sürü araba geçmişti. Herhalde araba ve kamyon sürücüleri yolun ortasına atılmış bir lastiğin üzerinden geçtiklerini düşünmüşlerdi.

Forrester ter içinde kalmıştı. Aylardır, hatta belki yıllardır Sarah konusunu böyle derinlemesine düşünmemişti. Bundan kurtulması gerektiğini biliyordu. Ama yapamıyordu. Hafifçe yana dönerek, "Çok affedersiniz, Doktor," dedi. "Yapamıyorum. Biliyor musunuz, hâlâ her gün, her an, her dakika onu düşünüyorum. Ama..." Yutkundu. Sözcükler boğazına takılıp kalmıştı. Çıkıyorlardı. Ama düşünceler yıldırım hızıyla gelip geçiyordu zihninden. Her gün, hatta o anda bile soruyordu kendine; acaba biri onu bulmuş, tecavüz etmiş sonra da köprüden aşağı mı atmıştı? Yoksa kendisi mi düşmüştü? Düştüyse bu nasıl olmuştu? Bazen içinden bunu bildiğini düşünüyordu. Bazen içinde, kalbinin derinlerinde, en derinlerinde bir ses öldürülmüş olması gerektiğini söylüyordu ona. O bir polisti. Bu gibi olayları bilirdi. Ne tanık, ne kamt. Belki de hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyceklerdi. İç çekerek terapistine baktı. Kadın huzurun, dinginliğin

ta kendisiydi. Dengeli, altmış yaşın üzerinde, gri saçlı, sakın ve güler yüzlü.

"Önemli değil," dedi Doktor. "Bir gün..."

Forrester başım salladı. Aralarında artık slogana dönüşen bu sözcükler üzerine gülümsedi. *Belki bir gün.*

"Bazen yaşam benim için çok zor," dedi. "Karım depresyonda, geceleri bana sırtım dönüyor. Aylardır birbirimizle seks yapmadık, ama öyle ya da böyle yaşıyoruz işte."

"Ama oğlunuz var."

"Evet. Var. Sanırım insanın bazen olmayana üzülmeyi bırakıp elinde olana şükretmesi gerekiyor. Alkolikler toplantılarında ne divor? Başarana kadar başarmış gibi yap. Bütün bu saçmalıklar... Ama belki de aslında benim yapmam gereken de bu. Her şey volundaymış gibi davranmak." Sustu, sessizlik yeniden sıcak odayı doldurdu. Neden sonra doğrulup oturdu. Saati dolmuştu. Tek duyduğu pencereden içeri giren yoğun trafiğin sesiydi.

"Teşekkürler, Doktor."

"Teşekkür edecek bir şey yok. Dediğim gibi, bana rahatlıkla Janice diyebilirsiniz. Buraya altı aydır geliyorsunuz."

"Teşekkürler, Janice."

Kadın gülümsedi.

"O zaman haftaya görüşürüz."

Forrester ayağa kalktı. Nazikçe el sıkıştılar. Forrester şimdi kendini daha güçlü ve keyifli hissediyordu.

Hendon'a dönerken daha dengeli, sakın ama düşünceliydi. Yine bir gün bitmişti. Bir günü daha içmeden ve etrafına bağır-madan geçirmişti.

Kapıyı açtığında evin, oğlunun bağrıışmalarıyla inlediğini

fark etti. Karısı mutfaktaydı ve haberleri izliyordu. Ev makarna ve pesto sosun kokusuyla dolmuştu. Her şey yolundaydı. Mutfakta karısı yanağına bir öpücük kondurdu. Terapiden geldiğini söyledi. Kadın gülümsedi; memnun olmuş gibiydi.

Forrester yemekten önce bahçeye çıkarak küçük bir otlu sigara sardı. Bundan dolayı vicdan azabı çekmiyordu. Sigaradan derin bir nefes aldı, mavi dumam yıldızlı gökyüzüne doğru üflledi. Ensesindeki kasların gevşediğini hissediyordu. Eve döndü, oğluyla oynamak için yere uzandı. O sırada telefon çaldı.

Aynı anda karısı da mutfakta makarnaları süzüyordu. Sıcak buhar. Fesleğen kokusu.

"Alo?"

"Başmüfettiş?"

Forrester genç Finli meslektaşının sesini hemen tanıdı.

"Boijer, yemeğe oturmak üzereydik."

"Çok affedersiniz, efendim, biraz önce tuhaf bir telefon aldım da..."

"Evet?"

"Bir arkadaşım... Skelding, biliyorsunuz, Niall."

Forrester bir an düşündü ve birden aklına geldi: İç İşleri başkanlığının cinayet arşivinde çalışan uzun boylu delikanlı. Bir defasında birlikte içmeye gitmişlerdi.

"Evet, ammsadım. Skelding. Holmes'ta çalışıyordu."

"Doğru. Biraz önce beni aradı ve Man Adası'nda yeni bir cinayet daha işlendiğini söyledi."

"Yani?"

"Öldürülen bir erkek. Vahşice. Büyük bir evde."

"Man Adası çok uzak değil mi?.."

"Doğru." Boijer onayladı.

Forrester karısının makarnaları yeşil pesto sosla karıştırmasını seyretti. Gerçi biraz safrayı andırıyordu ama güzel kokuyordu. Forrester sabırsızlık içinde hafifçe öksürdü.

"Boijer, sana daha önce de dediğim gibi, karım şu anda muhteşem bir akşam yemeği hazırlıyor ve ben de..."

"Şey, evet, çok affedersiniz efendim, ama olay şu, bu adam öldürülmeden önce de katiller göğsüne bıçakla bir sembol çizmişler."

"Yani?"

"Evet, efendim. Doğru. Bir Davut Yıldızı."

15

Breitner'daki davetin ertesi günü Rob telefonla eski karısının evini aradı. Telefonu açan kızı Lizzie oldu. Hâlâ tam olarak telefonun nasıl kullanılacağını öğrenememişti. Rob ahizeye seslendi:

"Tatlım, diğer parçayı kullan."

"Babba, merhaba."

"Tatlım..."

Onun yalnızca sesini duymak bile Rob'un kendini suçlu hissetmesine yeterli oluyordu, ama duyduğu sevinç her şeyin üstündeydi. Ve kızını koruma içgüdüğü. Ve sonra yine bunu yapabilmek için İngiltere'de olamamanın ezikliği, vicdan azabı.

İyi de onu neden koruyacaktı? Londra'mın banliyösündeki evlerinde güvendediler. Korkulacak hiçbir şey yoktu.

Lizzie nihayet telefonun doğru tarafını bulmayı başarınca baba-kız yaklaşık bir saat kadar konuştular ve Rob ona e-postayla bulunduğu yerin fotoğraflarını göndermeye söz verdi. Sonra da istemeden de olsa telefonu kapadı ve çalışma zamamın geldiğine karar verdi. Kızının sesini duymak üzerinde hep aym etkiyi yaratıyordu. Bu bir içgüdü, genetik bir şeydi. Aile sorumluluklarını ammsamak çalışma refleksini harekete geçiriyordu. Hadi işe koyul ve soyunu geçindirebilmek için para kazan! Yazışım hazırlama zamanıydı.

Ancak Rob bir çıkmazdaydı. Telefonu yataktan alıp otel odasının zeminine bıraktıktan sonra sırtüstü uzandı ve düşünmeye başladı. Zor bir durumdu bu. İş beklediğinden çok daha karmaşıktı. Karmaşık ve ilginç. Öncelikle Türk/Kürt gerginliği. Sonra kazı alanındaki atmosfer ve yöre halkının tutumu. Hınçları... sonra o beddua... Franz'ın el altından yaptığı gizli gece kazıları. Bütün bunların anlamı neydi?

Rob ayağa kalkıp pencereye gitti. Odası otelin en üst katındaydı. Pencereyi açtı ve yakınlarda bir yerlerde müezzinin caminin minaresinden okuduğu ezanı dinledi. Çağrı sert, hatta haşindi, ama bir şekilde büyüleyici, hipnotize edici bir etkisi vardı. Doğu'nun benzersiz gizemi. Ezan başka seslere karıştı. Ve duaya çağrı sesi tüm şehre yayıldı.

Gazete için ne yazmalıydı? İçinden bir ses burada kalıp incelemeyi sürdürmesini söylüyordu. Peki ama bunun bir anlamı var mıydı? Böylece yalmzca kişisel merakını tatmin etmiş olmayacak mıydı? Buna zamam var mıydı? Zamanı uzatmak anlamsızdı. Üstelik bütün bu tuhaf ve zihin karıştıran konulardan makalesinde söz edecek olursa konuyu değiştirmiş, hatta belki de berbat etmiş olacaktı. En azından yazı dizisinin daha karmaşık bir hale gelmesine neden olacak, dolayısıyla etkisini de tehlikeye atmış olacaktı. Okuyucunun aklı karışacak, haklı olarak da tatmin olmayacaktı.

Evet, neyi yazmalıydı? Yanıt belliydi. En kolay ve en doğrusu, tüm çıplaklığıyla şaşırtıcı tarihi bulguları açıklamak olacaktı. *Dünyanın en eski tapınağı keşfedildi. İki bin yıllık kullanımın ardından gizemli bir şekilde toprağa gömülen tapınak...*

Bu kadarı yeterliydi. Yeterince çarpıcı bir öykü olacaktı bu. Bunu birkaç taşın ve rölyefin, öfkeli bir Kürt'ün, minik gözlükle-

rıyle Franz'ın ve bir de hâki giysileri içindeki Christine'in fotoğraflarıyla da destekledi mi çok etkili olacağı kesindi.

Christine. Rob orada kalıp bu öykünün gerisini araştırma isteğinin ondan kaynaklanıyor olup olmadığı merak ediyordu. Ona karşı duyduğu bastırılmış istekten. Acaba Christine neler hissettiğini anlıyor muydu? Büyük olasılıkla. Kadınlar böyle şeyleri hemen fark ederlerdi. Rob'un ise onun ne hissettiğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Acaba Christine de ondan hoşlanıyor muydu? Bir gece önceki sarılması... Sonra koluna girmesi...

Yeter. Sırt çantasını aldı, içine kalemlerini, bloknotlarını ve güneş gözlüğünü yerleştirdi. Ve oteldeki odasından ayrıldı. Son bir kez kazı alanına gitmek ve oradakilere birkaç soru daha yöneltmek istiyordu. Ondan sonra elinde yeterince malzeme olacaktı. Beş gündür buradaydı. Zaman çabuk geçiyordu. Harekete geçmenin zamanıydı.

Otelin dışında Rıdvan her zaman olduğu gibi taksisine yaslanmış, diğer taksi şoförleriyle futbol ya da politika konuşuyordu. Rob otelden çıkınca başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Rob başım salladı. Bundan sonrası aralarında çoktan bir tekerleme halini almıştı bile.

"O uğursuz yere gitmek istiyorum."

Rıdvan güldü.

"Uğursuz yere mi? Peki, Bay Rob."

Rıdvan hemen klasik şoför tavrını takınıp arabasının arka kapısını açtı. Rob enerjik ve kararlı bir havada arabaya atladı. Doğru karar vermişti. Yazısını hazırlayacak, masrafları dönecek, sonra doğruca İngiltere'ye dönecek ve kızıyla uzunca bir süre birlikte olacaktı ve hatta bunun için ısrar edecekti.

Göbekli'ye kadar olan yol sorunsuz geçti. Rıdvan yol boyun-

ca burnunu karıştırıp kendi kendine yüksek sesle Türklerden yakındı. Rob ise dışarı, bozkırın ötesine, Fırat'a ve onun da ötesinde mavi Torosların tepelerine baktı uzun uzun. Her ne kadar tedirgin olsa da çölü sevmeye başlamıştı. Öylesine eski, öylesine bezgin, öylesine ölümcül ve öylesine güçlüydü ki... Rüzgâr cinlerinin kol gezdiği çöl. Acaba bu tepeler başka neler gizliyordu? Tuhaf bir düşüneydi bu. Rob yeniden vahşi doğaya baktı.

Bu kez kazı alanına çok çabuk varmışlardı. Rıdvan arabanın tekerleklerini acı acı öttürerek park etti. Rob kazı alanına doğru yürürken pencereden başını çıkararak seslendi.

"Üç saat, Bay Rob."

Rob güldü.

"Tamamdır."

Kazı alanı o gün her zamankinden çok daha hareketliydi. Rob burayı hiç böyle görmemişti. Yem çukurlar açılıyordu; tepelerin gövdesinde daha çok sayıda dikili taşı ortaya çıkaran yarıklar. Rob kazı sezonunun sonuna yaklaşıldığını ve Breitner'ın mümkün olduğunca ara vermeden çalışmak istediğini biliyordu. Kazı sezonu inanılmayacak kadar kısıydı. Kazı alanı yazın çok sıcak, kışınsa korumasızdı. Ayrıca anlaşıldığı kadarıyla bilim adamlarının da zaten üç aylık kazı sezonunda çıkardıklarını incelemek, laboratuvar çalışmalarını yapmak ve değerlendirmek için yaklaşık dokuz aya gereksinimleri vardı. Arkeolojik bir yıl böyle geçiyordu işte: Üç ay kazı, dokuz ay düşünme.

Aslında oldukça rahat bir çalışmaydı bu.

Franz Breitner, Christine ve paleobotanikçi Ivan, çadır brandalarından birinin altında baş başa vermiş konuşuyorlardı. Rob'u el sallayarak selamladılar. Rob yanlarına oturdu ve hemen sıcak, taze çay servisi yapıldı. Rob, Türk çayının kesintisiz ikram

edilmesinden, çay kaşıklarının ve ince belli lale formundaki çay bardaklarının şıkırtısından, siyah tatlı çayın lezzetinden hoşlanıyordu. Tuhaftır, ama sıcak siyah çay kuru çöl havasında inanılmayacak kadar serinleticiydi.

Rob ilk çayını içerken onlara son kararını bildirdi; yani artık yazı dizisini tamamlamak üzere olduğunu, bunun onları son ziyaretini olduğunu. Bunu yaparken bir yandan da Christine'in yüzünü inceliyordu. Üzülmüş müydü? Yüzünde bir esef kıpırtısı mı görmüştü? Belki? Kalbi çarpmaya başladı; bir an içinde bir tuhaflık hissetti. Ama sonra işini anımsadı. Sorması gereken birkaç soru daha vardı; son şansıydı bu. Burada olmasının nedeni buydu. Başka bir şey değil.

İçindeki muhabirlik güdüsü kapsamlı olarak çalışmasını gerektiriyordu. Birkaç tarih kitabı daha okumuştı; tarih öncesi döneme ait kitaplardı bunlar. Göbekli Tepe'yi bu okuduklarında bir yere oturtmak istiyordu. Tarih öncesindeki konumuna uyununu belirlemek, insanlık tarihi mozaiğinde aldığı yeri, yara insanoğlunun ve uygarlığın evrimindeki yerini açıklayabilmek istiyordu.

Franz Breitner bu isteğini memnuniyetle yerine getirdi.

"Her şey burada, bu yörede başladı," diye anlatmaya başladı, eliyle açık çadırların ötesindeki sarı tepeleri işaret ederek. "İnsanoğlunun uygarlığı. İlk yazılı dil olan çivi yazısının kaynağı da buraya uzak değil. Bakırın eritilmesinin kaynağı da Mezopotamya. Tarihte gerçek anlamda ilk şehirlerin kurulduğu yerde Türkiye. Isobel Previn size bu konuda çok daha geniş bilgi verebilir."

Rob bir an şaşırmıştı. Ama sonra birden bu ismi anımsadı: Christine'in Cambridge'deki doktora hocası. Rob aynı isme birçok tarih kitabında da rastlamıştı. Previn, Çatalhöyük kazılarını

yöneten ünlü İngiliz-arkeolog James Mellaert'le de çalışmıştı. Rob o kazıya ilişkin bilgileri büyük bir heyecanla izlemişti; kazı çok kısa sürmüştü, üç yıl gibi arkeolojik anlamda çok kısa bir sürede şehir ortaya çıkarılmış, kazı tamamlanmıştı. Bu, arkeolojinin ünlü Hollywood dönemi idi. Rob'un anladığı kadarıyla günümüzde bu işler bir hayli yavaşlamıştı. Şimdi arkeolojik alanlarda çok sayıda uzman bulunuyordu -arkeometalurjistler, zooarkeologlar, etnik tarihçiler, jeomorfologlar- ve her şey çok daha zorlaşmıştı. Bir yerleşim alanını tamamen kazıp çıkarmak onlarca yıl sürebiliyordu.

Göbekli Tepe de böyle bir alandı. Franz, Göbekli Tepe'yi 1994 yılından bu yana kazıyordu. Christine onun yaşamının kalan kısmını da burada geçireceğini ima etmişti. Bir kazı alanında geçen koca bir ömür! Aslında burası arkeolojik anlamda belki de yeryüzünün en ilginç yeri idi. Franz'ın genellikle çok mutlu ve kıvançlı görünmesinin nedeni de bu olmalıydı. Rob'a çömlekçilik ve tarımcılık hakkında bilgi verdiği o sırada da yine gülümsüyordu. Söylediğine göre her iki dönem de Göbekli Tepe inşa edildikten sonra yine bu yörede başlamıştı.

"Tarımcılığa ilişkin ilk izlere Suriye'de rastlandı. Gordon Childe bunun için Neolitik devrim sözcüğünü kullanır. Aslında orası da buraya çok yakın, yalnızca biraz güneyde. Sözü ettiğim Abu Hureyra, Teli Asvad ve benzeri şehirler. Gördüğünüz gibi gerçekten de uygarlığın beşiği burası. Metal işçiliği, çömlekçilik, tarım, metal ergitme, yazı, her şey Göbekli çevresinde başladı. *Anlıyorsunuz, değil mi?*"

Christine söze karıştı.

"Evet, ama Kore'de de MÖ 13.000 yıllarında pirinç tarımı yapıldığına ilişkin bulgular var, fakat tabii bu biraz tartışmalı."

O ana kadar sessiz kalmayı yeğleyen Ivan da söze karıştı.

"Çömlekçiliğin o tarihten biraz daha önce Sibirya'da başlayıp bittiğine ilişkin de bazı tuhaf bulgular var."

Rob ona döndü.

"Pardon?"

Franz meslektaşının sözünü kesmiş olmasından dolayı oldukça sinirlenmiş gibiydi, ama konu Rob'un ilgisini çekmişti.

"Bana bu konuyu daha ayrıntılı açıklar mısınız?"

Ivan kızardı.

"Şey... Doğu Sibirya'da, belki de Japonya'da bundan çok daha eski bir uygarlık olabileceğinin izlerine rastlandı. Kuzeyli bir toplum. Ama herhalde yok oldular, çünkü izleri birden kayboluyor. Aslına bakarsanız bu konuda pek bir şey bilmiyoruz. Onlara ne olduğu hakkında hiçbir bilgimiz yok."

Franz sinirlenmiş görünüyordu.

"Evet, evet, evet, Ivan! Güzel ama uygarlığın burada, bu yörede başladığı kesin. Orta Doğu. Mezopotamya. Her şey burada başladı!" Elini masaya öylesine bir coşkuyla vurdu ki çay kaşıkları şangırdadı. "Her şey. Her şey burada! Çömlek yapılan ilk fırınlar! Suriye ve Irak'ta rastlandı onlara. Hititler ilk demiri yaptılar. Anadolu'da. İlk ehlileştirilen domuzlara Çayönü'nde rastlandı, ilk köyler Anadolu'da kuruldu, ilk yerleşim alanları da Anadolu'da... tabii ilk tapınaklar da..."

"Göbekli Tepe'de."

Hep birlikte gülüştüler. Huzur yeniden tesis edilmişti ve sohbet sürüp gitti. Arkeologlar aralarında tarih öncesi hayvanların evcilleştirilmesi ve dikili taşların dağılımını tartışırken, Rob da büyük bir gayretle notlarını temize çekebilecek on dakika buldu. Arkeologların konuşmaları fazlasıyla teknik ve anlaşılmazdı. Rob anlamıyordu ama bu onu rahatsız da etmiyordu. Bulmaca-

nın diğer parçalarını bir araya getirmeyi başarmıştı. Gerçi resim henüz tamam değildi -henüz çözümlenememiş gizemler vardı- ama ortava çıkan ivi ve etkileyici bir tablo oldu ki bu da yeterliydi. Ayrıca o tarihçi değil, yalnızca gazeteciydi. Her şeyi doğru ve ayrıntılı olarak öğrenmek zorunda değildi, burada olmasının nedeni genel anlamda yeterli bir izlenim edinmekti. Gazetecilikte buna ne derlerdi? "Tarihin kaba taslak çiziktirilmesi." Onun da yaptığı ve yapmak istediği buydu; ilk taslağı hazırlıyordu.

Başını kaldırıp baktı. Uzunca bir süre kendini notlarını yazmaya kaptırmıştı. Bilim adamları onu oracıkta yalnız bırakmış, tartışmadıkları zamanlarda yaptıkları şeyi yapmak üzere kazı alanının dört bir yanına dağılmışlardı. Tozu incelemek, taşları elemek. Çadırlarında oturup daha fazla tartışmak. Rob ayağa kalktı, tutulan boynunu ovuşturdu ve şehre dönmeden önce son bir kez kazı alanını dolaşmaya karar verdi. Sırt çantasını omzuna attı, çadırdan ayrıldı.

Kazı alanının dışında, Christine'in son ziyaretlerinde gösterdiği o büyük çakmak taşlarıyla dolu bir alan vardı. Rob yaklaşık 12,000 yaşında, taş devri insanları tarafından yontulmuş bunca çakmak taşı parçasının orada, ortada öylece duruyor olmasına çok şaşmıştı. Bir başka deyişle binlercesinin bir arada durması... Yalnızca eğilmek bile birkaç dakika içinde eskiçağ insanlarına ait bir balta, ok ucu ya da herhangi bir kesici alet bulmak için yeterliydi.

Rob bu düşüncesini aynen gerçekleştirmeye karar verdi. Eve giderken yanında bir armağan götürmek istiyordu. Tozların arasına eğildiğinde güneş sırtını alev alev yakıyordu. Şanslıydı, birkaç dakika içinde aradığını buldu. Ganimetini yavaşça parmaklarının arasında gezdirerek inceledi. Bu bir ok başıydı; özenle, hatta ustaca yontulmuştu. Rob on iki bin yıl önce bu ok

ucunu yontan adamı düşündü; hayvan postundan kasık kuşağıyla kızgın güneşte çalışmasını. Adaleli omzuna asılı yayı. İlkel bir insan. Ama yine de rölyef ve oymalarla dolu bir tapınak inşa edecek kadar duyarlı. Bu bir paradokstu. Katedral inşa eden mağara adamı! Bu Rob'un yazı dizisi için iyi bir giriş olabilirdi. Çarpıcı, parlak bir görüntü!

Ayağa kalktı, ok ucunu sırt çantasının yan cebine soktu. Büyük olasılıkla bunu götürmekle tarihi eserlerin yurtdışına kaçırılmasına ilişkin yüzlerce Türk yasasına aykırı hareket etmiş oluyordu, ama Göbekli Tepe'de bulunan Taş Devri'ne ait çakmak taşı parçacıkları da öyle kolay kolay tükenecek sayıda değildi. Sırt çantasım omzuna attı, son bir kez kızgın güneşin alev alev yaktığı hafif engebeli, ağaçsız, kıraç araziye baktı. İlerilerde bir yerlerdeki Irak'ı düşündü. Aslında hiç uzak değildi. Rıdvan'dan rica etse birkaç saat içinde orada olabilirlerdi.

Sonra birden zihninde Bağdat'ta bir sahne tüm canlılığıyla belirdi. Bombacının yüzü. Rob boğazının kuruduğunu hissetti. Kendini kötü hissediyordu. Arkasını döndü ve dönüş yoluna koyuldu. Ve işte tam o anda duydu onu. Canhıraş bir feryat. Sanki bir hayvan diri diri boğazlanıyordu. Sanki bir maymun canlı canlı kesiliyordu. Korkunç bir sestir bu.

Koştı. Yardım çığlıkları duyuyordu. Ne olmuştu? Sonra yine bir çığlık. Koştukça sırt çantası sırtına vuruyordu.

Fark etmeden kazı alanından çok uzaklaşmıştı. Kazının merkezi neredeydi? Höyüklerin hepsi aynı görünüyordu. Temiz, kuru çöl havasında sesler çok uzaklara taşınyordu. Yalnızca sesler değil, bağrıışmalar ve çığlıklar da. Tanrım! Gerçekten bir şey olmuştu. Rob sola döndü, sonra da sağa ve bir tepenin üzerine koştu. İşte kazı alanı oradaydı. Çevrili alanlardan birinin başına

insanlar toplanmıştı, henüz yeni kazılmış bir çukurun başına. İşçiler itişip kakışıyorlardı.

Rob ayağında çöl çizmeleri, toz ve cüruflar arasında tepeden aşağı koştı ve kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştı. Etrafa ter kokusu ve korku hâkimdi. Önündeki son adamı da hafifçe yana itti. İşte çukurun başına ulaşmıştı. Aşağı baktı. Herkes aşağı bakıyordu.

Çukurun dibinde sivri uçlu, yeni çelik bir kazık vardı. Hani şu çukurların etrafının tenteyle çevrilmesini sağlayan, tehlikeli görünen kazıklardan. İşte Breitner yüzüstü o kazıklardan birine geçmişti. Kazığın ucu arkeologun göğüs kafesinin sol yarısını delip geçmişti. Yarasından kanlar fışkırıyordu. Christine hemen yanında durmuş onunla konuşuyordu. Ivan hemen arkasında panik içinde cep telefonuyla konuşuyordu. İki işçiye kazığı zeminde söküp çıkarma çabası içindeydiler.

Rob, aşağı, Franz'a baktı. Henüz yaşıyor gibiydi ama yarası ağırdı. Büyük olasılıkla kazık ciğerini delmişti. Vahim bir kazığa geçirme! Rob Irak'ta çok yaralanma görmüştü. Aynen bunun gibi yaralar görmüştü; patlamalarda havada uçuşan, mızrak gibi etraftakilerin başlarına, bedenlerine saplanan putreller, kirişler ve direkler.

Rob, Franz'ın bunu atlatamayacağını hemen anlamıştı. Ambulansın kazı alanına ulaşması en az bir saat sürecekti. Urfa ile Ankara arasında ambulans helikopter servisiyse büyük olasılıkla yoktu. Franz Breitner, burada, bir kazı çukurunda ölüyordu. Göbekli Tepe'nin suskun taşlarının arasında...

12

İbrahim Peygamber'in balıklı gölünde sazan balıkları Rob'un attığı simit kırıntılarının etrafına üşüşmüş, onları kapmak için adeta savaşıyorlardı. Rob büyülenmişçesine onları seyrediyordu. Hayvanların çılgın çaresizliklerinde itici bir yan vardı.

Biraz rahatlamak, huzur bulmak için parka gelmişti; bildiği kadarıyla kalabalık şehirde biraz yeşil bulabileceği tek yerdi burası. Ancak sükûnet de işe yaramamıştı. İtişen kakışan balıklara bakarken bile akli bir önceki günün olaylarındaydı. Demir bir kazığa çakılmış Breitner'in görüntüsü. Cep telefonunun çılgınca çalması. Sonuçta kaçınılmaz şekilde demir kazığı yarıdan keserek, Breitner'ı -şişlenmiş bir halde- Christine'in arabasıyla şehre taşımaya karar vermek zorunda kalmaları.

Rob onları Rıdvan'ın arabasıyla izlemişti. Eski Toyota takırdaya takırdaya Land Rover'ın ardından tepeden aşağı inmiş ve ovadan hızla Harran Üniversitesi'nin şehrin yeni kısmındaki kliniklerine ulaşmıştı. Burada Rob, Christine, Ivan ve Franz'ın sürekli ağlayan karısıyla adeta dökülen hastanenin koridorlarında beklemişti. Hatta doktorlar kaçınılmaz haberi -Franz Breitner'in öldüğünü- bildirirken de oradaydı.

Balıklar kalan son bir simit parçacığı için savaşımaya başlamışlardı. Birbirlerini ısııyorlardı. Rob arkasını döndü. Yeşil

alanın yan kısmında park etmiş cipin yanında makineli tüfek taşıyan bir Türk askeri duruyordu. Asker onu kaşlarını çatarak süzdü.

Şehirde hava gergindi ve bunun Breitner'ın ölümüyle ilgisi yoktu. Şanlıurfa'nın üç yüz kilometre kadar ötesinde, yine Kürt nüfusun yoğun olduğu Diyarbakır'da bombalı bir intihar saldırısı olmuştu. Gerçi kimse ölmemişti ama on kişi yaralanmıştı. Bu da yöredeki gerginliği iyice artırmıştı. O akşam polis ve askerler her yere ağırlıklarını koymuştu.

Rob sıkıntıyla iç çekti. Bazen şiddetin evrensel olduğu gibi bir hisse kapılıyordu. Kaçınılmaz. Ama Rob kaçmak istiyordu.

Dar bir kanalın üzerindeki küçük tahta köprüden geçerek bir banka oturdu. Oradaki çayhanenin garsonu gelerek elini belinden sarkan bezle sildi ve Rob'a su, çay ve zeytin getirmeyi önerdi. Rob bir şekilde Franz Breitner'ı düşünmekten vazgeçmesi gerektiğinin farkındaydı. Christine'in arabasındaki kanın görüntüsünü. Breitner'ın göğsünden dışarı fırlamış şişesi...

"Buyurun!"

Garson çayını getirmişti. Çay kaşığı bardakta tıngırdadı. Kesme şeker koyu kırmızı sıvının içinde eridi. Güneş küçük parkın ağaçları arasında parlıyordu. Üzerine Manchester United forması giymiş küçük bir erkek çocuğu çimenlerde futbol topuyla oynuyordu. Annesi siyahlar içindeydi.

Rob çayını içti. Kendini toparlamalı, inisiyatifi ele almalıydı.

O anda Londra'da saatin kaç olduğunu hesapladı, cep telefonunu çıkardı ve çevirdi.

"Evet." Steve'in her zamanki huysuz, boğuk sesi.

"Merhaba, ben..."

"Robbie. Sevgili arkeoloji muhabirim. Taşlar nasıl?"

Şefinin neşeli Cookney aksam Rob'un moralini biraz olsun düzeltmişti. Steve'e hemen olanları anlatarak bunu berbat etmenin anlamı olup olmadığını düşündü bir an. Ancak o daha bir karara varamadan Steve,

"Gönderdiğin notlan sevdim," dedi. "Gelecek vaat ediyor. Şimdiden yazım merakla bekliyorum. Ne zaman hazır olur?"

"Aslında yarın olacaktı, ama..."

"İyi dostum. Beşe kadar zamamn var."

"Evet ama..."

"Bana birkaç da resim yolla. Kazı alanının ilginç..."

"Steve bir sorun var."

Telefonun öte yanında bir sessizlik oldu. Sonunda! Rob bu fırsattan yararlanarak Steve'e her şeyi anlattı. Kazı alanındaki tuhaf gizemi, zorlukları, sorunları, işçilerin isteksizliğini, gizemli bedduayı, bölgedeki zor politik koşulları, tuhaf gece kazılarını. Sonra da o ana kadar bunlardan bahsetmemiş olmasının nedeninin bunun uygun olup olmadığına karar verememesi olduğunu belirtti.

Steve hemen sordu.

"Peki, sence şimdi uygun mu?"

"Evet. Çünkü..." Rob, üzerinde büyük kırmızı Türk bayrağının dalgalandığı eski kaleye baktı. Derin bir soluk aldı. Sonra Steve'e Franz Breitner'ın korkunç ölümünü anlattı. Sonuçta Steve tek bir şey söyledi.

"Aman Tanrım! Sen nasılsın?"

"Pardon?"

"Seni kazı alanına göndermemin nedeni biraz daha din-

lenmeye ihtiyacın olduğunu düşünmemdi. Sakin ve sessiz bir yerde. Yalnızca suskun taşlar ve açık hava. Heyecan yok. Sorun yok. Başı belada bir Luttrell yok!"

"Evetbiliyorum... ama..."

"Şuna bak yine kendini bir savaşın ortasında şeytana tapan bir grubun içinde buldun, üstelik birini şişe geçirdiler bile." Steve yutkundu. "Bağışla, dostum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaka yapılacak bir konu değil bu! Kendini berbat hissediyor olmalısın. Evet, niyetin ne, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Rob ciddiyetle düşündü. Ne yapmak istiyordu? Bilemiyordu.

"Emin değilim... Sanırım bu konuda desteğe ihtiyacım var." Ayağa kalktı, telefon hâlâ kulağındaydı. "Steve patron sensin. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bana ne yapacağımı söyle, onu yapacağım."

"İçgüdülerine güven."

"Yani?"

"Kendine güven. Haber konusunda senin burnun her zaman çok iyi koku alır. İyi haberin kokusunu bin mil öteden bile alırsın. Ne dersin? Bundan iyi bir şeyler çıkar mı?"

Rob'un fazla düşünmesine gerek yoktu. Garsona işaret ederek hesabı istedi.

"Evet, samrım çıkar."

"O zaman orada kal. Araştır. İncele. En az iki hafta daha orada kal."

Rob başım salladı. Bir yandan meslek coşkusunu içinde hissediyor, bir yandan yaşananların hüznünü duyuyordu. Breitner'ın ölümünden çok etkilenmişti. Eve dönüp kızım görmek için bü-

yük bir istek duyuyordu. Çok özlemişti onu. Birden bunu itiraf etmeye karar verdi.

"Şey, Steve, bir şey var, Lizzie'yi görmeyi çok istiyorum."

"Kızım mı?"

"Evet."

"Duygusal çocuk." Steve güldü. "Bu arada o kaç yaşında?"

"Beş."

Editör'ün suskunluğu sürdü. Rob pırıl pırıl parlayan gölün arkasındaki eski camiye baktı. Christine buranın bir zamanlar kilise olduğunu söylemişti; bir Haçlı kilisesi."

"Tamam, Rob. Eğer bu işi benim için halledersen bittiğinde ben de sem doğruca evine uçururum. Hem de business sınıf. Tamam mı?"

"Teşekkürler."

"Biliyorsun, *Times*'ta iyi aile ilişkileri bizim için çok önemlidir. Bu arada senden bir isteğim olacak."

"Ne gibi?"

"Kazıyla ilgili ilk yazım bekliyorum. Perşembeye elimde olmalı. Merak uyandıracak bir reklam kampanyasıyla desteklerim. Seri haline getiririz. Taş Devri'ndeki muhabirimizden. Çöl şeytanları arasında. Filan..."

Rob istemeyerek güldü. Steve her zaman katıksız Fleet Street¹⁷ coşkusuyla ve insafsız espri anlayışıyla onu yüreklendirmeyi başarıyordu.

"Hoşça kal, Steve."

Rob telefonunu yeniden cebine yerleştirdi. Şimdi kendini bi-

17 Londra'da yazılı basın endüstrisinin yer aldığı sokağın adı ve genel olarak İngiliz basınına ifade eden kelime, (yay. n.)

raz daha iyi hissediyordu. Yapması gereken bir görevi, yazacak yazısı ve peşinden koşması gereken bir gizem vardı. Bunların ardından kızım görebilecekti. Rob parkın sessizliğinden şehrin kalabalık, gürültülü caddesine çıktı. Taksi şoförleri aralarında bağırıyorlardı. Tam orada adamın biri, üzerine karpuz yüklediği inatçı eşiğini çekiştiriyordu. Cadde o kadar kalabalık ve gürültülüydü ki Rob telefonunun sesini bile duyamadı. Neyse ki titreşimini hissetti.

"Evet?"

"Robert?"

Arayan Christine'di. Rob tozlu kaldırımında durdu. Zavalı Christine. Breitner'ı hastaneye o götürmek zorunda kalmıştı. Bunu başka birine bırakmak istememişti. Rob onun arabasındaki kanı, arkadaşının kanını görmüştü. Korkunç ve tüyler ürperticiydi. Dayanılır gibi değildi.

"İyi misin? Christine, nasılsın?"

"Evet, evet teşekkürler. İyiyim..."

Ama sesinden hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu. Rob içtenlikle, samimiyetle konuşmaya çalıştı. O anda başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Ancak Christine buna aldırmamış gibiydi. Duygularını bastırmak istercesine kısa ve öz konuşuyordu.

"Bu akşam uçuyor musun?"

Rob, "Hayır," dedi. "Burada yazabileceğim daha çok şey var. iki hafta daha buradayım. En azından."

"Güzel. Buluşabilir miyiz? Kervansaray'da."

Rob şaşırmıştı.

"Tabii ama..."

"Şimdi?"

Rob hâlâ şaşkınlık içinde olmasına rağmen bunu onayladı. Telefon kapandı. Rob sola dönerek doğruca tepenin üzerine, kapalı çarşının keşmekeşinin içine doğru yürüdü.

Kapalı çarşı artık örnekleri Orta Doğu'da bile kaybolmaya başlayan tipik bir Arap pazarıydı: Dar karanlık sokaklar, bakırcılar, demirciler, bağırsan halı satıcıları ve küçük cami girişleri. Parlak güneş ışığı kubbeli tavanındaki deliklerden içeri sızıyordu. Dar, karanlık köşelerde mevzilenmiş bıçak bileycileri baharat kokularıyla dolu havaya altından kıvılcımlar saçıyorlardı. Ve bütün bu karmaşamın ortasında çok eski, otantik bir kervansaray vardı: Muhteşem taş kemerleriyle, sık kahve masalarıyla serin ve geniş bir avlu. Sohbet edilen, ticari bağlantıların yapıldığı bir yer, belki bin yıldır tüccarların ve esnafın ipek pazarlığına tutuştuğu, oğullarını evlendirdikleri yer.

Rob geniş avluya çıkarak etraftaki masa ve insanları inceledi. Christine'i bulması zor olmadı. Oradaki tek kadındı.

Yüzünden perişan olduğu anlaşılıyordu. Rob karşısına oturdu. Christine sanki bir şey bulmak istermişçesine gözlerinin içine baktı. Rob bunun nedenini bilemiyordu. Ama Christine konuşmuyor, susuyordu. Sonunda Rob buna daha fazla dayanamadı.

"Bak, Christine, gerçekten de... Franz için çok üzüldüm, başın sağ olsun. İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyordum ve..."

"Lütfen. Bir şey söyleme." Christine başını eğdi. Gözyaşlarını, öfkesini ya da her neyse duygularını bastırmaya çalışıyordu. "Yeter. Çok iyisin ama gerçekten yeter. Bunu konuşmak istemiyorum." Yeniden başını kaldırdı ve Rob o anda genç kadının yakut-kahve gözlerinden tedirgin olduğunu sezdi. Derin ve anlamlı. Güzel ve yaşlı. Christine iç çekti, boğazını temizledi. Sonra hafifçe, "Sanırım Franz öldürüldü," dedi.

"Ne?"

"Oradaydım, Rob. Gördüm. Bir tartışma vardı."

Toplu halde uçan güvercinlerin kanat sesleri kervansarayı doldurdu. Kırmızı halıların üzerinde oturan adamlar küçük fincanlardaki Türk kahvelerini yudumluyorlardı. Rob, Christine'e döndü.

"Kavga cinayet demek değildir."

"Gördüm, Rob. Onu özellikle ittiler."

"Tanrım!"

"Kesinlikle. Ve bu kaza da değildi. Özellikle o sırtığın üstüne ittiler onu."

Rob almını kırıştırdı.

"Polise gittin mi?"

Christine eliyle sanki zararlı bir sineği kovalarcasına bir hareket yaptı.

"Evet. Bilmek istemiyorlar."

"Emin misin?"

"Kibarca polis merkezinden kapı dışarı edildim. Yalnızca bir kadın."

"Serseriler."

"Olabilir." Christine gülümsemeye çalıştı. "Onlar için de zor bir durum bu. İşçiler Kürt, polislerse genellikle Türk. Siyasi durum gergin. Daha dün Diyarbakır'da bir bomba patladı."

"Biliyorum, televizyonda gördüm."

"Tabii ki bu durumda yalnızca bir kuşku nedeniyle kazı alanına girip bir grup Kürt'ü cinayet kuşkusuyla tutuklamak istemezler... içinde bulunulan koşullarda bu kolay değil. Tanrım..."

TOM KNOX

Başını, kenetlediği kollarının üzerine gömdü.

Rob onun ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu. Hemen arkasında kervansarayın kemerlerinin gerisinde eski bir caminin minaresi yükseliyordu. Minarenin tepesine iki büyük siyah hoparlör yerleştirilmişti ama şimdilik sessizlerdi.

Christine kendini toplayarak doğruldu.

"Öğrenmek istiyorum. Ben... ben bu işin peşini bırakmayacağım."

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum. Neden geceleri kazıyordu? Neden onu öldürmek istediler? Franz dostumdu. Neden öldüğünü bilmek istiyorum. Benimle gelir misin? Göbekli'ye gidip Franz'ın notlarına, malzemelerine, çalışmalarına bir göz atmak..."

"Tabii ama hepsini almamışlar mıdır? Türk Polisi'ni kastediyorum."

Christine, "Franz önemli şeyleri saklardı," dedi. "Ama ben nereye sakladığımı biliyorum. Kazı alanındaki odasında küçük bir dolaba." Sanki bir sır açıklayacakmış gibi öne eğildi. "Rob, oraya gizlice girmeliyiz. Ve onları çalmalıyız."

13

İrlanda Denizi üzerinden Man Adası'na uçak yolculuğu kısa ancak sarsıcı geçti. Forrester ve Boijer, Robaldsvay Havaalanı'nın geliş salonunda polis müdürü ve üniformalı bir çavuş tarafından karşılandılar. Forrester gülümsedi ve karşılıklı el sıkıştılar. Dört polis birbirleriyle tamştı. Polis müdürünün adı Hayden'dı.

Park alanına giderken Forrester ve Boijer bir an için bakıştılar; Polis müdürünün anakaradaki hiçbir şeye benzemeyen tuhaf beyaz miğferini işaret ederek birbirlerine göz kırptılar.

Forrester, Man Adası'nın özel statüsü konusunda bilgi sahibiydi. Kendi parlamentosu, kendi bayrağı, eski Viking geleneklerine sahip çıkmaları ve kendi bağımsız polis gücüyle Man Adası, Kraliyet sömürgelerinden biriydi ama resmen kendilerini Birleşik Krallık'ın bir parçası saymıyorlardı. Kırbaç cezasım daha birkaç yıl önce kaldırmışlardı. Forrester'ın Londra'daki amirleri onu ayrıntılı bir biçimde iki ülke arasındaki alışılmadık protokol konusunda aydınlatmış ve bu küçük adaya yapılacak ziyaretlerde uyulması gereken koşulları açıklamışlardı.

Park yeri soğuktu, yağmur yağacak gibi görünüyordu. Dört adam hızla Hayden'ın büyük arabasına gittiler. Konuşmadan tarla ve çayırlar arasından geçerek hızla adanın batısında, bir sahil kenti olan en büyük şehrine, yani Douglas'a gittiler. Forrester

YARATILIŞ SIRRI

pencereyi açarak adayı anlamak için dışarı baktı. Nerede olduğunu hissetmek istiyordu.

Yemyeşil çayırlar, yağmurla coşmuş meşe ormanları ve küçük, gri kiliseler. Her şey fazlasıyla İngiliz'di ve Keltlere özgüydü. Douglas'a vardıklarında sahil boyunca dizilmiş bitişik nizam yapılar, gösterişli iş hanları ve resmi yapılar Forrester'a İskoçya'nın Hebrides Adaları'm anımsattı. Aradaki tek fark, belki de İngiliz topraklarında olmadıklarını gösteren tek işaret, binalardan birçoğunun üzerinde dalgalanan, adanın kırmızı zemin üzerinde birbirine bağlanmış üç bacaktan oluşan sembolünün bulunduğu Manx bayrağıydı.

Arabadaki sessizlik arada sırada havadan sudan konuşma bahaneleriyle bozuluyordu. Bir defasında Havden, Forrester'a dönerek şöyle dedi:

"Elbette ki cesedi nasıl bulduysak öyle bıraktık. Sonuçta amatör değiliz."

Bu tuhaf bir açıklamaydı. Forrester toplamda iki yüz kişilik küçük bir gruptan oluşan Manx'lı meslektaşlarının, onun buraya gelmesinden hoşlanmadıklarını düşünüyordu. Metropolitan Polis Servisi'nin ileri gelenlerinden biriydi o. Müdahaleci Londra!l!

Ne var ki Forrester'ın çok önemli bir görevi vardı, bir an önce olay yerini görmeliydi. Amacı hemen işe koyulmaktı; sıkıcı protokollerle uğraşmak gibi bir niyetiyse hiç yoktu.

Şehrin dışına çıkıp sağ yam yüksek ağaçların bulunduğu kesif bir orman, soluysa dalgalı İrlanda denizi olan nispeten daha dar bir yola çıktılar. Forrester bir dalgakıran, ufak bir iskele, bir deniz feneri, gri dalgalarla boğuşan birkaç ufak tekne ve başka bir tepe gördü. Kısa bir süre sonra da ihtişamlı demir bir kapıdan

TOM KNOX

geçip kuleleriyle eski, çok büyük bir şatoyu andıran beyaz malikânenin önünde durdular.

Hayden, "Fort Anne." dedi. "Şimdi iş yeri olarak kullanılıyor."

Şatoyu andıran bina çepeçevre polis kordonuyla güvence altına alınmıştı. Forrester çimenlerin üzerine bir çadır kurulmuş olduğunu ve polislerden birinin elinde parmak izi kamerasıyla binaya girmek üzere olduğunu fark etti. Forrester arabadan inerken yerel polisin bu gibi olaylardaki yetkinliğinin ne düzeyde olabileceğini düşünüyordu. Acaba buradaki son cinayet ne zaman işlenmişti. Beş yıl önce mi? Elli yıl önce mi? Herhalde buradaki polislerin zamanlarının büyük bir kısmı uyuşturucu kullananları yakalamakla geçiyordu. Ve küçük yaşta alkol kullananları. Ve de homoseksüelleri. Burası halen homoseksüelliğin yasadışı sayıldığı ender yerlerden biri değil miydi?

Ana kapıdan geçip doğruca binaya girdiler. Koruyucu maske takmış iki genç polis memuru Forrester'ı meraklı bakışlarla süzdü. Adamlardan birinin elinde alüminyum tozu bulunan bir kutu vardı. Odalardan birine girip kayboldular. Forrester olay yeri incelemeden olmaları gereken bu kişilerin peşinden gidip onlarla konuşmak istediye de Hayden kolundan tutarak onu engelledi.

"Hayır," dedi. "Bahçede."

Bina olağanüstü büyüklükte, ancak kişiliksizdi. İçerideki eski eşyalar atılmış ve içerisi floresan ışıklar, duvar panelleri, evrak dolapları ve bilgisayarlarla pervasızca büro düzenine sokulmuştu. Masalardan bazılarının üzerinde tekne ve gemi maketleri duruyordu. Bir duvarda denizcilikle ilgili iki çizelge asılıydı. Burası büyük olasılıkla bir gemicilik firmasının ya da gemi tasarım şirketinin bürosuydu.

YARATILIŞ SIRRI

Forrester polis müdürünün arkasından geniş camlı kapıdan geçerek dört bir yam yüksek çitlerle çevrilmiş büyük bir bahçeye çıkılan koridora ilerledi. Bahçenin arkasında ormanlarla kaplı bir tepe yükseliyordu. Ortasında çimenler birçok yerde kazılmıştı. Kazılı alanın tam ortasınaysa içeride her ne varsa görülmemesini sağlayacak şekilde ana girişteki fermuarı sıkıca kapatılmış büyük sarı bir olay yeri inceleme çadırı yerleştirilmişti.

Hayden cam kapıyı açtı ve sarı çadıra doğru ilerlediler.

Hayden iki konuğuna dönerek sordu:

"Hazır mısınız?"

Forrester sabırsızlanıyordu.

"Elbette."

Hayden çadırın önünü açtı.

Forrester, "Tanrım! Lanet olsun," diye haykırdı.

Ceset otuz yaşlarında olduğu anlaşılan bir adama aitti. Sırtı görülecek şekilde yatıyordu ve cırılçıplaktı. Ancak Forrester'ı çileden çıkaran bu değildi. Adamın başı toprağa gömülmüş, bedeninin kalan kısmı dışarıda bırakılmıştı. Görüntüsü komik ama aynı zamanda sarsıcıydı. Forrester ilk anda adamın boğulmuş olduğunu düşündü. Katiller bir çukur kazmış, adamın başını zorla çukura sokmuş, sonra etrafını toprakla doldurmuş, nefessiz kalıp ölmesini beklemiş olmalıydılar. Birini öldürmek için iğrenç, tuhaf, vahşi, çok acımasız bir yöntemdi bu. Neden böyle bir yola başvurmışlardı ki?

Ölünün etrafında dolaşırken Boijer'in çok sarsılmış olduğu anlaşıyordu. Çadırın içi rüzgârlı bahçeden çok daha serin olsa da cesetten yayılan hafif bir koku ortama hâkimdi. Forrester bu kokuyu teneffüs etmek zorunda kalmamak için o anda yüzünde bir gaz maskesi olmasını dilerdi.

TOM KNOX

Boijer, "İşte yıldız burada," dedi.

Forrester cesedin öbür tarafına geçip bu kez de yüzden baktı. Adamın göğsüne yine bir Davut Yıldızı kazınmıştı, ama bu kez kesikler Benjamin Franklin Evi'ndeki kâhyamn göğsündekinden çok daha derin ve iğrençtiler.

Forrester bir kez daha, "Tanrım," diye haykırdı.

Hemen yanında duran Hayden ise o sabah belki de ilk kez gülümsedi.

"Neyse," dedi. "Sizin de bizden farklı hissetmediğinizi görmek sevindirici. Bunun bize özgü olduğunu sanıyordum."

Forrester ve Boijer üç saat kadar soma malikânenin ön kısmındaki büyük çadırda plastik bardaklarda kahve içiyorlardı. Yöre polisi 'olay yeri olarak tammlanan şato'da basın açıklamasının hazırlıklarını tamamlıyordu. İki İngiliz polis yalnızlardı. Ceset otuz altı saatin ardından nihayet Adli Tıp morguna götürülmüştü.

Boijer, Forrester'a baktı.

"Yerel polisin pek dost canlısı olduğu söylenemez, değil mi?"

Forrester hafifçe güldü.

"Sanırım daha geçen yıla kadar... kendi dillerini kullanıyorlardı."

"Ve de kendi kedilerini." Boijer gülerek sıcak kahvesini hafifçe üfledi. "O komik kuyruksuz kedilerin vatanı burasıydı, değil mi?"

"Manx kedileri, doğru."

Boijer polis çadırının rüzgârda dalgalanan kapısından büyük beyaz malikâneye baktı.

"Katiller burada ne aramış olabilirler?"

"Tanrı bilir. Hiçbir fikrim yok. Peki, neden yine aynı sembol?" Forrester kahvesinden bir yudum daha aldı. "Kurban hakkında ne biliyoruz? Olay yeri incelemeye adamın kimliğini sordun mu?"

"Evet, yat tasarımcısıymış. Üst katta çalışıyormuş."

"Pazar günü mü?"

Boijer başıyla onayladı.

"Aynen. Hafta sonları burada kimse olmadığı için çok sakin oluyormuş. Adam da özellikle bu nedenle çalışmaya gelmiş."

"Desene çok şanssız..."

Boijer ince Finli saçını mavi Finli gözlerinin önünden geriye attı.

"Aynen Craven Sokağı'ndaki bekçi gibi. Herhalde olağandışı bir ses duydu."

"Ve aşağı indi. Ve de sevgili katillerimiz adamın kafasını kroket potası gibi toprağa gömmeden önce göğsüne bir Davut Yıldızı kazımaya karar verdiler. Ta ki ölene dek!"

"Kötü bir ölüm şekli."

"Güvenlik kameralarından bir şey çıkmış mı?"

"Hayır, bir şey yok." Boijer omuz silkti. "Polislerden biri kamera kayıtlarında işe yarar bir şey olmadığını söyledi. Boş."

"Elbette öyle olacak. Parmak ya da ayak izi de bulamayacaklar. Bu herifler manyak ama aptal değiller. Tam aksine, fazla zeki oldukları bile söylenebilir."

Forrester çadırın dışına çıktı ve hafif hafif çiseleyen yağmurda gözlerini kırıştırarak muhteşem malikâneye baktı. Pırıl pırıl, bembeyazdı. Yeni boyanmıştı. Yöredeki denizciler için muhteşem

bir nirengi noktasıydı burası. Dalgakıranın ve iskelenin hemen üstünde yüksek, beyaz ve korumalı, aynen bir kale gibi. Ustaca örülmüş duvarlara ve sürgülü pencerelere baktı. Londra'daki 18. yüzyıldan kalma hangi binayla Man Adası'ndaki, 18. yüzyılda yapılmış gibi görünen bu bina arasında bir benzerlik olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Aynı anda aklına bir *fikir* geldi. Evet, burası 18. yüzyıldan kalmış gibi görünüyordu ama belki de değildi. Gözlerini kısıp düşündü. Binada yanlış olan bir şey vardı. Otantik değildi; Forrester bunu kestirebilecek kadar mimariden anlıyordu. Duvar çok düzenli örülmüştü, pencerelerse yeniydi; en fazla yirmi otuz yıllık. Ev büyük olasılıkla sonradan yapılmış bir taklitti, ama başarılı bir taklit olduğu da söylenemezdi. Ve muhtemelen katiller de bunu biliyorlardı. Evin modern iç döşemesine kesinlikle dokunulmamıştı. Yalnızca bahçe kazılmıştı. Katil çete burada da yine bir şey aramıştı. Ama evin içine bakmamışlardı. Büyük olasılıkla nereye bakmaları gerektiğini biliyorlardı. Nerede aramamaları gerektiğini de biliyorlardı.

Anlaşılan çok şey biliyorlardı.

Forrester soğuk yağmura karşı paltosunun yakasını kaldırdı.

14

"Bana biraz Robert Luttrell'dan bahsetsene."

"Nesinden?"

Christine'in Land Rover'ına bindikleri sırada hava henüz kararmıştı. Birkaç yüz metre sonra durmak zorunda kaldılar. Trafikte sıkışıp kalmışlardı.

Christine arkasına yaslanarak içini çekti. Radyoyu açtı ve hemen yeniden kapadı. Sonra Rob'a baktı.

"İşinden. Yaşantısından. Biliyorsun işte..."

"İlginç bir şey yok."

"Bir dene."

Rob ona son on yılda yaşadıklarını kısaca özetledi. Sally'yle yıldırım hızıyla evlenip çocuk sahibi olmalarını, Sally'nin başka bir ilişkisi olduğunu keşfetmesini, bunun sonucunda kaçınılmaz olarak boşanmalarını.

Christine dikkatle dinledi.

"Bundan dolayı hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Aslında bunda benim de suçum vardı. Yani... demek istediğim, buna biraz da ben neden oldum. Sürekli uzaktaydım. O hep yalnızdı... Ve ona hâlâ hayranlık duyuyorum denebilir."

"Nasıl yani?"

"Sally hukuk okuyor, avukat olmak istiyor. Otuz yaşında meslek değiştirmek... Bu cesaret isteyen bir şey. Ve de zekâ. Bundan dolayı ona hayranım. Yanı ondan nefret ediyor değilim..." Omuzlarını silkti. "Yalnızca anlaşılamayacağımızı anlayıp... ayrıldık. Zaten çok erken yaşta evlenmiştik."

Christine başını salladı, sonra Rob'un Amerika'daki ailesini sordu. Rob İrlanda-İskoç karışımı atalarından, 1880'lerde Utah'a göç etmiş olduklarından söz etti. Ve ebeveynlerinin Mormon olduğundan.

Nihayet yol açılmıştı; Land Rover ağır ağır ilerlemeye başladı. Rob, Christine'e baktı.

"Ya sen?"

Sonunda trafik rahatladı. Christine gaza bastı.

"Fransız Yahudisiyim."

Rob bunu onun soyadından da anlamıştı zaten. Meyer.

"Ailemin yarısı soykırım sırasında öldü. Yarısıysa hayatta kalmayı başardı. Savaşta Fransız Yahudilerinin durumu nispeten daha iyiydi."

"Ya annenle baban?"

Christine annesinin Paris'te yaşadığını ve akademisyen olduğunu anlattı. Pişano akortçusu olan babasıysa on beş yıl önce ölmüştü.

"Bu arada onun yaşamı boyunca pişano akordu yaptığını hiç sanmıyorum. Sürekli Paris'teki apartman dairemizde oturur, tartışırdı."

"Aynen benim babam gibi. Ama benimki ayrıca hergelenin tekiydi."

Christiye yan bakışlarla onu süzdü. Hemen arkasında ara-

TOM KNOX

banın penceresinden pembe ile safir karışımı gökyüzü görünüyordu. Çölün gizemli, görülmeye değer gurubu. Bu arada Şanlıurfa'dan epeyce uzaklaşmışlardı.

"Babanın Mormon olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Öyle."

"Bir defasında Salt Lake City'ye gitmiştim."

"Sahi mi?"

"Meksika'da Teotihuacan'da çalıştığım sırada. Birleşik Devletler'de tatil yapmıştım."

Rob güldü.

"Salt Lake City'de mi?"

"Utah." Christine gülümsedi. "Biliyorsun işte. Kanyonlar. Arches National Park."

"Ah!" Rob başıyla onayladı. "Şimdi anlıyorum."

"Muhteşem bir doğa. Ama dediğim gibi Salt Lake City'ye gitmek zorundaydık..."

"Amerika'nın en sıkıcı, yavan şehri."

Yanlarından arkası Türk askerleriyle dolu bir zırhlı kamyon geçti. Kamyondan dışarı sarkan askerlerden biri Christine'i görünce gülerek el salladı ama genç kadın onu görmezden geldi.

"New York'la kıyaslanmaz bile. Ama yine de benim hoşuma gitti."

Rob, Utah ve Salt Lake City'yi düşündü. Salt Lake City'ye ilişkin tek anısı büyük Mormon katedraline gittikleri iç karartıcı, anlamsız pazar günleriydi.

Christine, "İlginç aslında!" dedi. "İnsanlar Mormonları küçümsüyor, hatta alay ediyorlar ama ben hayranım. Nedeni ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Salt Lake City Amerika'da kendimi kesinlikle güvende hissettiğim tek büyük şehir oldu. Sabahın beşinde caddelerde yaypayalınız dolaşabiliyorsun, kimse dönüp rahatsız etmiyor. Mormonlar kimseye saldırıp soymuyorlar. Bundan hoşlandım."

"Ama yemekleri korkunç... üstelik pamuklu bol pantolon giyiyorlar."

"Evet. Evet. Ayrıca Utah'ta bazı şehirlerde kahve de bulunmuyor. Şeytanın içeceği olarak nitelendiriyorlar." Christine hafifçe gülümsedi. Land Rover'ın aralık penceresinden içeri sıcak bozkır havası giriyordu. "Ben ciddiym. Mormonlar düzgün insanlar. Dost canlısı, samımı. Onların böyle olmalarını sağlayan şey dinleri. Ateistler neden dinleri sayesinde daha içten ve cana yakın oldukları halde inançlı insanları küçümserler ki?"

"Sen de inançlı kişilerdensin?"

"Evet. Katolik."

"Ben değilim."

"Anlamıştım."

Gülüştüler.

Rob arkasına yaslanıp ufka baktı. Daha önce de dikkatini çeken beton bir yapının önünden geçiyorlardı. Binanın duvarlarına Türk politikacıların posterleri yapıştırılmıştı.

"Yakında Göbekli Tepe kavşağına ulaşacağız, değil mi?"

"Evet. Hemen önümüzde."

Araba kavşağa gelirken yavaşladı. Rob, Christine'in dini inancını düşünüyordu. Katolik demişti. Bunu anlayamıyordu. Aslında Christine Meyer'le ilgili olarak anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki... Örneğin, yerel halkın kadınlara karşı tutucu davranışlarına rağmen Şanlıurfa'ya olan tutkusu.

TOM KNOX

Land Rover asfalttan ayrıldı. Şimdi artık zifiri karanlıkta bozuk stabilize yolda tangır tungur ilerliyordu. Farlar zaman zaman çalılıkları ve çıplak kayaları aydınlatıyordu. Arada sıradaysa karanlıkta zıplaya zıplaya giden bir ceylan takılıyordu ışığa. Tepenin yamacında yalnızca birkaç zayıf lambanın yandığı küçük bir köy vardı. Rob, giderek tamamen kaybolan alacakaranlıkta köydeki caminin minaresinin tepesini seçebiliyordu. Ay henüz yükseliyordu.

Rob, Christine'e doğrudan İslam'a ilişkin görüşlerini sordu. Christine bazı yönlerinin çok hoşuna gittiğini söyledi. Özellikle de müezzinlerin.

"Ciddi misin?" Rob şaşkınlık içindeydi. "O feryat figan bağırışına? Bence bazen çok gereksiz olabiliyor. Yani aslında zaman zaman benim de hoşuma gitmiyor değil, nefret etmiyorum, ama yine de... bazen..."

"Bence çok dokunaklı. Tanrı'ya yakaran ruhun sesi. Bir dahaki sefere daha dikkatli dinlemelisin."

Son Kürt köyünü de arkalarında bıraktıktan sonra ikinci kavşağa vardılar. Birkaç kilometre sonra Göbekli'nin alçak tepeleri ay ışığında karşılarında belirecekti. Land Rover hoplayarak son virajı da aldı. Rob o "kazadan" sonra onları kazı alanında nelerin bekliyor olacağını bilemiyordu. Polis araçları? Bariyerler? Hiçbir şey?

Yalnızca yolun karşısına konulmuş yeni bir bariyer vardı. Polis yoktu. Bariyerin üzerinde, "Yaklaşmayın!" yazıyordu. Türkçe ve İngilizce. Rob arabadan indi ve mavi bariyeri kenara itti. Christine içeri girdi ve park etti.

Kazı alanı bomboştı. Rob ciddi şekilde rahatladı. Kazı alanının kuşkulu bir ölüme sahne olan yer olduğunu gösteren tek belirtti Franz'ın itildiği çukura çekilmiş olan tente ve çadır alanın

YARATILIŞ SIRRI

insanda uyandırdığı ıssızlık hissiydi. Birçok şey alınıp götürülmüştü. Büyük masa da ya başka yere taşınmış ya da parçalanmıştı. Kazı sezonu kesinlikle bitmişti.

Rob taşlara baktı. Daha önce de birçok kez kendi kendine gecenin karanlığında bunların arasında durmanın nasıl bir şey olacağını sormuştu. Ve şimdi hiç ummadığı bir şekilde buradaydı. Duvarlarla çevrili alanda gizemli bir görünümleri vardı. Ay gökyüzünde iyice yükselmiş, soluk beyaz ışıyla karanlığı yarıyordu. Rob birden aşağı, megalitlerle çevrili alana inmek için çılgınca bir istek duydu. Dikme taşları ellemek. Yanağını antik taşların soğukluğuna dayamak. Parmaklarını kabartmaların üzerinde gezdirmek. Aslında onları ilk kez gördüğünde de bunu yapmak istemişti.

Christine arkasından yanaştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Öyleyse gel hadi. Çabuk olmalıyız. Burası... geceleri... beni ürkütüyor da."

Rob onun çukura bakmamaya çalıştığını fark etmişti. Franz Breitner'ın öldürüldüğü çukura. Onun için kazı alanına gelmenin ne kadar zor olduğunu hissedebiliyordu.

Hızla tepeye çıktılar. Hemen sollarında mavi plastik kulübe vardı: Franz'ın özel ofisi. Kapısına yeni bir asma kilit takılmıştı. Christine iç çekti.

"Kahretsin."

Rob bir an düşündü. Sonra yeniden Land Rover'a döndü, arka kapıyı açtı ve arabanın içinde, karanlıkta eliyle etrafı yoklayarak bir şeyler aradı. Kısa bir süre sonra döndüğünde elinde levye vardı.

Çöl rüzgârı sıcaktı, kilit ay ışığında parlıyordu. Levveyi kilitin içine soktu, kıvırdı ve kilit açıldı.

Kulübenin içi küçük ve rahatsız edecek kadar boştu. Christine elindeki cep lambasını etrafta gezdirdi. Boş bir rafın üzerinde Franz'ın yedek gözlüğü duruyordu. Tozlu yazı masasının üzerinde dağınık bir halde birkaç kitap vardı. Polis hemen hemen her şeyi alıp götürmüştü.

Christine diz çöktü ve yeniden iç çekti.

"Lanet olsun, dolabı da götürmüşler."

"Sahi mi?"

"Buraya saklamıştı. Küçük buzdolabının arkasına. Gitmiş."

Rob hayal kırıklığına uğramıştı.

"Demek öyle."

Boşu boşuna yapılan bir yolculuk olmuştu bu.

Christine üzgün görünüyordu.

"Hadi gel," dedi. "Biri bizi görmeden buradan gidelim. Zaten cinayet alanına gizlice girmiş durumdayız."

Rob levveyi aldı. Karanlık çukurun yanından park yerine doğru ilerlerken içinde yine o dayanılmaz tuhaf taşlan elleme arzusunu hissetti. Onların yanında yatma arzusu.

Christine, Land Rover'ın sürücü kapısını açtı. İçteki lamba yandı. Rob krikoyu koymak için arka kapıyı açtı. Ve o anda ışığın arka koltuktaki küçük bir not defterinin parlak cildini aydınlattığını fark etti. Siyah ve pahalı görünümlü bir not defterinin. Defteri aldı. Ve kapağı açtığı anda ilk sayfada küçük, özenli bir el yazısıyla yazılmış Franz Breitner adını gördü.

Rob hemen Christine'e bu buluşunu göstermek için arabanın etrafından dolamp yolcu tarafının penceresinden içeri uzandı.

Christine, "Tanrım!" diye haykırdı. "Bu o! Bu Franz'ın not

defteri. Aradığım buydu. Her şeyi... ama her şeyi... yazdığı şey bu..."

Rob defteri uzattı. Christine heyecanla sayfaları karıştırırken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:

"Her şeyi buraya not ediyordu. Onun bunu yapmasını izlemiştim. Gizlice. Bu onun büyük sırrıydı. Muhteşem."

Rob arabaya bindi.

"Peki, ama senin arabanda ne arıyor?" Bu soruyu sorduğu anda kendini aptal gibi hissetti. Yanıt o kadar belliydi ki. Christine onu hastaneye götürürken Franz'ın cebinden düşmüş olmalıydı. Ya da öleceğini anlayan Franz kanlar içinde arka koltukta yattığı sırada defteri cebinden çıkarmış ve özellikle burada bırakmıştı. Bilinçli olarak! Christine'in bulması için!

Rob başını salladı. Komplo teorisyenlerine dönmüştü. Yeniden gerçeklere dönmenin zamanıydı. Elini uzattı ve kapıyı öylesine bir hızla çekti ki araba sallandı.

Christine, "Hop!" diye haykırdı.

"Pardon."

"Bir şey düştü."

"Nasıl yani?"

"Kapıyı çarptığın anda not defterinin içinden bir şey düştü."

Christine eğildi ve yerleri yoklamaya başladı; elini paspasta, pedalların arasında gezdirdi. Yeniden koltuğunda geriye yaslandığında parmaklarının arasında bir şey vardı.

Bu kurumuş bir bitki sapıydı. Rob buna dikkatle baktı.

"Tanrım, Franz. bunu neden saklamış olabilir ki?"

Christine bütün dikkatiyle kuru bitki sapına bakıyordu. Büyülenmişçesine!

15

Dönüş yolunda Christine arabayı her zamankinden çok daha hızlı kullanıyordu. Pis, ıssız bozkırdan sonra ilk gri beton apartmanların görünmeye başladığı şehrin varoşlarına vardıklarında yolun kenarında küçük, derme çatma bir kamyoncu lokantası gördüler. Lokantanın önündeki beyaz plastik masalarda kamyon şoförleri oturmuş, bira içiyorlardı. Sürücülerin yüzlerinde belli belirsiz bir suçluluk ifadesi vardı.

Rob, "Bira ister miydin?" diye sordu.

Christine onu kısaca süzdükten sonra, "İyi fikir," dedi.

Sağa saptı ve park etti. Christine arabadan çıkıp masalardan birine oturana dek kamyoncular gözlerini ondan ayıramadılar.

Sıcak bir akşamdı.

Lokantanın dışındaki elektrik ampullerinin etrafında böcek ve sinekler uçuşuyordu. Rob iki Efes birası ısmarladı. Göbekli hakkında konuştular. Ne zaman önlerinden Şam, Riyat ya da Beyrut'a giden büyük bir kamyon geçse gürültüden konuşmaları bölünüyor, elektrik ampulleri sallanıyor ve titreşiyordu. Christine aceleyle not defterinin sayfalarına göz atıyordu. Heyecanlıydı hatta kendinden geçmişti. Rob çizikler içindeki bardaktan birasını yudumlarken, onu yaptığı işi tamamlaması için rahat bıraktı.

Christine şimdi de defteri bir ileri bir geri karıştırmaya baş-

lamıştı. Onu tatmin etmeyen bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Sonunda iç çekerek defteri kapatıp masanın üzerine koydu.

"Hiç bilemiyorum... tam bir karmaşa."

Rob birasını masaya bıraktı.

"Efendim?"

"Her şey öylesine düzensiz, öylesine karmakarışık ki." Di-liyle çık cıkladı. "Bu çok tuhaf. Franz asla dağınık değildi. Hiçbir şeyde savruk değildi. Tam aksine son derece titizdi. Bunu "Alman disiplini" olarak adlandırırđı. Özenli ve hassastı. Daima... daima..." Bir an için kahverengi gözlerini kapadı. Birasına uzandı, bir yudum aldı ve ekledi. "Sen de bir bak."

Rob ilk sayfalara bir göz attı.

"Bana düzgün göründü."

"Bak," diyen Christine parmağını sayfaların üzerinde gezdirdi. "Başlangıçta her şey düzenli. Kazıların diyagramları. Dikili taşların yerleri belirlenmiş. Ama burada... bak..."

Rob ondan sonraki birkaç sayfaya daha göz attı, ta ki Christine onu durdurana dek.

"Bak bu noktadan sonrası tamamen farklı. El yazısı giderek okunaksız bir hal almış. Çizimler ve küçük karalamalar... karmakarışık... her şey allak bullak... Sonra bunlar. Bu numaralar ne anlama geliyor?"

Rob dikkatle inceledi. Yazılar Almancaydı. Başlangıçta düzgün olan el yazısı giderek bozuk, okunaksız bir hal alıyordu. Son sayfada bir dizi numara vardı. Ardından da Orra Keller diye birinden bahsedilen küçük bir not. Rob İngiltere'deyken Orra isimli bir kızla tanıştığını anımsıyordu. Musevi bir kızla. Peki, bu Orra Keller kimdi?

Rob bunun kim olduğunu sordu. Christine'in yanıtı omuzla-

rını silmek oldu. Sayıların anlamını sordu. Christine yine omuz silkti; ama bu kez daha da belirgin bir şekilde. Rob defterde bir de resim olduğunu fark etti: Aceleyle çizilmiş, üzerinde birkaç ağaç olan bir çayır.

Not defterini Christine'e geri verdi.

"Yazılanları bana tercüme edebilir misin? Almancam bunları anlayacak kadar iyi değil."

"Evet, zaten yazıların büyük bir kısmı okunmuyor." Not defterinin arkaya çok yakın bir sayfasını açtı. "Ama burada buğdaydan bahsediyor. Ve bir nehirden. Birçok kola ayrılan bir nehirden. Bak."

"Buğday mı? Ama niye?"

"Tanrı bilir. Sonra bu resim, bir haritaya benziyor. Bence öyle. Dağlar. Ama arkalarında kocaman bir soru işareti var. Sonra nehirler. Tabii bunlar yollar da olabilir. Bütün bunlar ne anlama geliyor, hiç bilemiyorum. Çok karmaşık."

Rob birasını bitirip bardaki adama ikisinininkini de tazelemesini işaret etti. O sırada bir büyük kamyon daha gürültüyle Şam yoluna koyuldu. Şanlıurfa'nın gökyüzü kirli turuncu-siyah renkteydi.

"Peki ya o bitki sapı?"

Christine başını salladı.

"Evet, bu çok tuhaf. Bunu niye sakladı ki?"

"Sence korkuyor muydu? Bu çizimlerin bu denli karmaşık olmalarının nedeni... bu olabilir mi?"

"Kesinlikle olabilir. Pulsa Di-nura'yı anımsıyorsun, değil mi?"

Rob irkildi.

"Nasıl unutabilirim. Sence bunu biliyor muydu?"

Christine birasının üstünden bir böcek aldı. Sonra da sert bakışlarla Rob'u süzdü.

"Sanırım biliyordu. Kapısının önündeki o sokak çalgıcılarını duymuş olmalı. Mezopotamya'daki din kültürleri konusunda uzmandı. Şeytanlar ve beddualar. Bu onun özel uzmanlık alanıydı."

"Öyleyse yaşamının tehlikede olduğunu biliyordu?"

"Büyük olasılıkla. Notlarının bu denli karmaşık olmasının nedeni de bu olabilir. Korku. Ama yine de..." Sanki ağırlığım ölçermiş gibi defteri avucunun içine koydu. "Yaşam boyunca üzerinde çalıştığı işi..."

Rob onun hüznünü hissedebiliyordu.

Christine defteri yeniden masaya koydu.

"Burası berbat bir yer. Başka bira da istemiyorum. Artık kalmam mı?"

"Memnuniyetle."

Tabaklardan birine bir miktar bozuk para bıraktıktan sonra Land Rover'a döndüler. Bir süre yol aldıktan sonra konuya giren yine Christine oldu.

"Yalnızca korku olduğunu sanmıyorum, bu olayı açıklamaya yetmez..."

Christine aniden direksiyon kırarak Arap giysileri içinde yaşlı bir adamın kullandığı bisikleti solladı. Adamın önünde, bisikletin ön demirinde esmer küçük bir erkek çocuk oturuyordu. Çocuk direksiyondaki beyaz Batılı kadına sırtarak Land Rover'a el salladı.

Rob, Christine'in şehrin merkezine giden ana yolu izlemeyip yan sokaklara saptığım fark etti.

TOM KNOX

Genç kadın sonunda, "Franz gayretli ve mükemmeliyetçiydi. Basit bir bedduamn onu yolundan döndürmeye yeterli olacağıım hiç sanmıyorum. Hiçbir şey onu bu denli sarsamazdı."

Rob sordu.

"Peki, öyleyse ne?"

Bu arada şehrin yeni kısmına gelmişlerdi. Avrupa görünümü, yeni temiz apartmanların bulunduğu bölgeye. Akşam olmasına rağmen burada sokakta dolaşan kadınların büyük çoğunluğunun başlarında örtü bile yoktu. Rob ışıklar içindeki bir süpermarketin vitrinindeki peynir reklamının hem Türkçe, hem Almanca yazılmış olduğunu fark etti. Marketin hemen yanındaki internet kafedeyse parlak ekranlar onlarla tezat oluşturan esmer başların siluetleriyle gölgelenmişti.

"Bence, hiç kuşkusuz, bir kuramı vardı. Franz kuram üretmeye çok meraklıydı, kendini kaybederdi."

"Bunu fark etmiştim."

Christine güldü ama bir yandan da gözünü caddeden ayırmıyordu.

"Sanırım Göbekli'ye ilişkin bir kuram geliştirdi. Notlarından çıkardığım bu."

"Neyle ilgili?"

"Belki de Göbekli'nin neden gömülmüş olduğunu ortaya çıkardı. Bu çok büyük bir gizem. Eğer bunu çözdüğünü düşündüyse, heyecandan kendini kaybetmiş olabilir."

Rob buna bir anlam veremiyordu.

"Eğer öyleyse neden doğrudan bunu yazmadı ya da birine anlatmadı?"

Araba durmuştu. Christine kontak anahtarını kilitten çıkardı.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Rob'a bakarak. "Çok iyi bir noktaya. Hadi, gidip bunu ortaya çıkaralım. Gel benimle."

"Nereye?"

"Burada bir arkadaşım var. Belki bize yardımcı olabilir."

Üzerinde boylu boyunca kırmızı bir Cola Turka reklamı bulunan yeni bir apartman bloğunun önündeydiler. Christine doğruca merdivenlere koşup ana kapıya gitti ve numaralı zillerden birine bastı. Kapı vızıldayarak açılana dek beklediler. Daha sonra asansörle onuncu kata çıktılar. Asansörde ikisi de sessizdi.

Onuncu katta asansörün hemen karşısındaki kapılardan biri aralıktı. Rob, Christine'i izledi. İçeriye başlarını uzattıkları anda ırkıldılar. Paleobotanist Ivan, hemen kapının arkasına pusuya yatmışçasına saklanmıştı.

Ivan onları nazikçe selamlamasına rağmen yüz ifadesi hiç de dostça değildi. Hatta kuşkuluydu bile. Onları apartman dairesinin salonuna buyur etti. Burası bir sürü kitap ve birkaç resim dışında son derece valin döşenmişti. Masanın üzerindeki küçük dizüstü bilgisayarın ekran koruyucusu olarak dikili taşlarıyla bir Göbekli manzarası göze çarpıyordu. Kitaplığın rafında Çöl Şeytanı m andıran küçük, güzel bir taş obje dikkat çekiyordu. Rob bir an Ivan'ın bunu kazıdan çalmış olabileceğini düşündü.

Salonda oturdular. Konuşmadan. Onlara ne çay ne de başka bir içecek ikram etmeyen Ivan da tam karşılarına geçip oturdu ve meraklı bakışlarla Christine'i süzdü.

"Evet, ne vardı?"

Christine çantasından küçük not defterini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Ivan bir deftere bir Christine'e baktı. Genç Slav'ın çehresi sanki bir anlamsızlık abidesiydi. Sanki tüm duygularını bastırmak istiyordu. Daha doğrusu, tüm duygularını gizlemeye, dışarı vurmamaya alışmış bir insanın çehresiydi bu.

Christine elini cebine soktu, bitki sapını çıkardı ve yavaşça onu da defterin üzerine bıraktı. Bu arada Rob hâlâ Ivan'ın yüzünü inceliyordu. Neler olup bittiğini anlayamıyordu ama Ivan'ın tepkisinin açıklayıcı olabileceği kanısındaydı. Ivan bitki sapını görünce belli belirsiz ürktü. Rob bu sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Evet, neler oluyor? Bütün bunların anlamı ne? Biri bana da açıklar mı?"

Christine onu *sabırlı olması* konusunda uyarıcı bakışlarla süzdü. Ancak Rob artık sabretmek istemiyordu. Orada neler döndüğünü öğrenmek istiyordu. Neden gecenin bu saatinde oraya gelmişlerdi? Susup oturmak ve kuru bir ot parçasına bakmak için mi?

Ivan "*Eitcort*," dedi.

Christine gülümsedi.

"Öyle değil mi? Eincorn buğdayı, evet."

Ivan başım salladı.

"Ziyaretinin nedeni bunu sormak mıydı, Christine?"

"Şey... tam olarak emin olamadım. Uzman sensin."

"Öyleyse şu anda eminsindir artık. Ve ben de çok yorgunum."

Christine bitki sapını aldı.

"Teşekkürler, Ivan."

"Bir şey değil." Ivan ayağa kalkmıştı bile. "Güle güle."

Hızla kapıya kadar geçirildiler. Kapının eşiğinde Ivan başım dışarı uzatıp sanki istemediği birini görmeyi umarcasına kordorda sağa sola baktı. Sonra da hızla kapıyı kapattı.

Rob, "Pek hoş karşılandığımız söylenemez," dedi.

"Neyse, istediğimizi öğrendik ya."

Asansöre binerek oradan uzaklaştılar. Artık bu kadar gizem Rob'u kızdırmaya başlamıştı.

Dışarının sıcak, egzoz kokulu havasına çıktıklarında derin bir soluk alıp sordu.

"Hadi, Christine, anlat bana. Eincorn buğdayı. Bu da ne demek Tanrı aşkına?"

Christine başını çevirmeden açıkladı.

"Bu yeryüzünün bilinen en eski buğday türü. İlk buğday ya da başka bir deyişle ilk tahıl."

"Yani?"

"Yalnızca bu yörede yetişir. Ve tarımın başladığının göstergesi olarak kabul edilir. Yani avcı-toplayıcı toplumdan tarım toplumuna geçişin."

"Yani?"

Christine sonunda ona döndü. Kahverengi gözlen parlıyordu.

"Franz bunun bir kanıt olduğunu düşünüyordu. Kanıt olarak düşündüğünden eminim. Aynı nedenlerle ben de bunun kanıt olduğuna inanıyorum."

"Neyin kanıtı?"

"Tapınağın neden gömüldüğünün."

"Nasıl olur da bir ot parçası bunu açıklar ki?"

"Sonra açıklarım sana. Hadi, şimdi gel. Ivan'ın kapımın dışına nasıl baktığımı gördün. Hadi gel. Şimdi."

"Yanı sence... izleniyor muyuz?"

"Tam olarak değil. Ama gözetleniyor olabiliriz. Bilemiyorum. Belki de bu yalnızca bir paranoya."

Rob, Franz'ın şişlenmiş bedenini anımsadı. Hemen arabaya atladı.

17

Forrester ter içinde uyandı. Gözlerini kırpıştırarak Douglas'taki otel odasının soluk renkli perdelerine baktı. Sonra bir an yine aynı kâbus gen döndü ve otel odasındaki eşyalar hissedilir şekilde birer kötülük simgesine dönüştüler: Dolap kapısı yarı aralıktı ve arkasındaki karanlığı gösteriyordu. Televizyonsa bir köşede çömelmiş, adeta pusuya yatmıştı.

Düşünde ne görmüştü? Uykudan ayılıp anımsamaya çalıştı. Yine her zamanki düş, aynı karabasan. Küçük bir ceset. Bir köprü. Sonra bir 'lastiğin' üzerinden geçen kamyonun korna sesleri.

Womp, vvomp, vvomp.

VVomp, vvomp, vvomp.

Ayağa kalktı, pencereye gitti ve perdeleri açtı. Şaşırdı; aydınlıktı, hem de nasıl. Gökyüzü beyaz ve pırıl pırıldı. Sokaklar insan kaymyordu. Bu gidişle basın konferansına geç kalacaktı.

Yine de zamanında yetişmeyi başardı. Salon gazeteci doluydu. Yöre polisi St. Anne Fort'un en geniş salonunu ayarlamıştı. Sayıları bir elin parmaklarını aşmayacak yerel muhabire İngiltere'den gelen bir düzine büyük gazete temsilcisi katılmıştı. Salonun arka kısmında dijital kameraları, büyük kulaklıkları ve uzun gri mik-

rofonlarıyla iki televizyon ekibi çekime hazır bekliyorlardı. Aralarında tanıdık sarı saçlı bir baş Forrester'ın dikkatini çekti. Bu CNN Londra muhabiriydi. Daha önce de birkaç basın toplantısında karşılaşmışlardı.

CNN? Herhalde Londra'da birileri bu cinayetin ürperticiliğine medyanın dikkatini çekmişti. Arkada durup salonu gözden geçirdi. Önde yüzleri gazetecilere dönük olarak üç polis temsilcisi oturmaktaydı: Polis Müdürü Hayden ortada, her iki yanında da birer genç meslektaşısı vardı. Tam üzerlerindeki büyük mavi ekrandaysa Man Adası Polis Teşkilatı yazıları okunuyordu.

Polis Müdürü elini kaldırdı.

"Beyler, sözlerime başlarken..." Ve gazetecilere cinayetin ayrıntılarını, cesedin bulunuş şeklini ve kısaca adamın başımın toprağa gömülüş biçimini detaylarıyla anlattı.

Muhabirlerden bin yutkundu.

Hayden susarak bu korkunç ayrıntının hazmedilmesini bekledi. Sonra konuya ilişkin bir şey görüp duymuş olanların hemen polise başvurmasının gerekliliğinden söz etti. Ardından da salona bakarak, "Herhangi bir soru var mı?" diye sordu.

Birçok muhabirin eli kalktı.

"Arkadaki genç bayan, lütfen."

"Angela Darvvil, CNN. Sizce bu cinayetle yakın zamanda Covent Garden'da işlenen cinayet arasında bir bağlantı var mı?"

Bu hiç beklenmedik bir soruydu. Hayden hafifçe irkiiai, sonra Forrester'a baktı. Forrester omuzlarını silkti. Scotland Yard temsilcisi meslektaşına ne önereceğini bilemiyordu. Medya bağlantıdan haberdar olduğuna göre yapacak hiçbir şey yoktu. Aslında katillerin polisin iki cinayet arasında bir bağlantı sapta-dığını öğrenmemeleri için medyadan sessiz kalmalarını istemek

gerekirdi, ama söylenmiş bir şeyi söylenmemiş yapmak olanaksızdı.

Polis Müdürü Hayden, Forrester'ın omuz silkmesini kendince anlamlandırarak Amerikalı gazeteciye döndü.

"Elbette ki bazı benzerlikler bulunmakta, Bayan Darwill. Ancak bundan ötesi şu anda yalnızca spekülasyon. Bu açıdan şu anda bu konuda daha fazla bilgi vermek istemiyorum. Ayrıca bu bilginin gizli kalması gerektiğini belirtmek isterim. Sizlerin de buna uyacağınızı umuyorum." Bu sözlerin ardından salona bakarak başka soru sormak isteyen olup olmadığını inceledi. Ancak kalkan yine Angela Darvill'in eliydi.

"Sizce bu cinayetlerde dini bir motif olabilir mi?"

"Nasıl yani?"

"Davut Yıldızı. Kurbanların göğüslerindeki kesikler. Her iki olayda da."

Yerel muhabirler şaşkınlık içinde Angela Darvill'e döndüler. Salonda bulunan diğer kişiler de bu soruyla birlikte kulak kesildiler. Hayden bu kesiklerden hiç bahsetmemişti.

Polis Müdürü Hayden bu soruyu yamtlarken salona tam bir sessizlik hâkimdi.

"Miss Darwill, son derece vahşice işlenmiş ciddi bir cinayeti aydınlatmak durumuyla karşı karşıyayız. Böylesine zor bir görevi yüklenmişken zamanımızın çok az olduğunu samrım takdir edersiniz. Samrım diğer gazeteci arkadaşların da birkaç sorusunu yanıtlayıp... Evet, siz?"

"Brian Deeley, Douglas Star." Yerel muhabir cinayetin nede-
nine ilişkin olası spekülasyonlardan söz ettiyse de, Hayden şu an için bilinen hiçbir neden olmadığını söyleyerek konuyu kapattı. İkisinin arasındaki birkaç sonuçsuz soru-cevabın ardından yine

verel bir gazeteci ayağa kalkarak kurbanın kişiliğine ilişkin sorular yöneltti. Hayden onlara kurbanın, çevresinde tanınan, bilinen, karısı ve çocuklarıyla şehirde yaşayan iyi bir vatandaş olduğundan bahsetti. Yelken sporuna tutku derecesinde bağlıydı. Polis Müdürü, her bir yüze sırayla bakışlarını dikerek salondakileri gözden geçirdi. "Hatta aranızdan bazılarının onun teknesini, *The Manatee*'yi bildiğinizden eminim. Oğlu Jonny'yle sık sık yelkene çıkardı." Hüzünle gülümsedi. "Oğlu henüz on yaşında."

Birkaç saniye için kimse bir şey söylemedi.

Forrester, Manx'li polislerin işlerini çok iyi yaptıklarını düşünüyordu. Ajitasyon her zaman etkili bir silahtı. Salona derin bir hüznün çökmüştü. Tanıkların ortaya çıkmasını sağlamamın bir yöntemi bu: Kafalara değil yüreklere seslenmek! Ve gerçekten de tanığa ihtiyaçları vardı. Çünkü ellerinde ne kanıt vardı, ne DNA, ne parmak izi. Hiçbir şey.

Hayden anoraklı kel bir adamı işaret etti.

"Siz köşedeki beyefendi. Bay ...?"

"Harnaby. Alisdair. Radyo Triskel."

"Evet, buyurun?"

"Bu olayla evin tuhaf geçmişi arasında bir ilişki olabilir mi?"

Hayden parmaklarıyla masayı tıkırdatıyordu.

"Benim bildiğim tuhaf bir geçmişi yok."

"Şatonun ilk inşası sırasındaki koşullardan söz ediyordum. Acaba bunun bir rolü olabilir mi? Söylentileri sanırım biliyorsunuz..."

Polis Müdürü masayı tıkırdatmayı bıraktı.

"Bay Harnaby, şu anda araştırmayı çok yönlü olarak sürdür-

inekteyiz. Ancak eski bazı söylentilerin peşine düşmek, onların da derinine gitmek gibi bir niyetimiz ve buna zamammız olduğunu söyleyemem. Şu an için size söyleyebileceklerim bu kadar. Ama şimdi..." Ayağa kalktı. "Yapacak çok işimiz var. Bundan dolayı izninizi rica edeceğim. Samrım girişteki çadırın önünde kahve servisi yapıyor."

Forrester etrafına bakındı. İyi, profesyonelce yürütülen bir basın toplantısı olmuştu. Yine de kendini huzursuz hissediyordu. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Harnaby'ye baktı. Bu adamın bahsettiği şey neydi? *Binanın tuhaf geçmişi*? Forrester'ın görüşleriyle uyuşuyordu bu ifade. Binada bir tuhafılık vardı. Mimarisinde ya da binanın taklit yönteminde bir tuhafılık vardı.

Alisdair Harnaby, sandalyesinin altındaki mavi plastik torbayı aldı.

"Bay Harnaby?"

Başını çeviren gazetecinin gözlük camları neon ışığının etkisiyle parladı.

"Ben Başmüfettiş Forrester. Polis teşkilatından."

Harnaby onu anlamsız bakışlarla süzüyordu. Forrester ekledi.

"Scotland Yard. Biraz zamamnızı alabilir miyim?"

Adam plastik torbasım yeniden yere bıraktı. Forrester yanına oturdu.

"Biraz önce bahsettiğiniz konu, Bay Harnaby, bu binanın tuhaf geçmişi. Bana biraz bundan bahsedebilir misiniz?"

Harnaby başıyla onayladı. Gözleri parlıyordu. Boş salona baktı.

"Bugün gördüğünüz aslında eski binanın kaba bir kopyası."

"Hımm. Yanı?"

"Asıl St. Anne's Fort 1979 yılında yıkılmıştı. Bina o zaman da Whaley's Folly olarak bilinirdi."

"Peki, binayı kim inşa etmişti?"

"Jerusalem VVhaley. Ahlaksızın teki."

"Nasıl yani?"

"Zampananın, hergelenin teki. Üst sınıftan bir züppe. Bu gibileri bilirsiniz."

"Yanı bir çeşit playbov mu?"

"Hem evet, hem hayır." Harnaby gülümsedi. "Burada bahsettiğimiz, gerçek anlamda ahlaksızlık ve sadizm, hem de nesilden nesile geçen."

"Örneğin?"

"VVhaley'nın babası Richard Chappell VVhaley'ydi. Ama İrlandalılar ona Burnchapel¹⁸ VVhaley derler."

"Neden..."

"Çünkü adam Anglo-İrlanda aristokrasısından. Bir Protestan. İrlanda Katolik Kiliselerini yakmaktan hoşlanırdı. İçindeki inananlarla birlikte."

"Aptalca bir soruydu, değil mi?"

"Neyse, evet." Harnaby gülümsedi. "Oldukça berbat. Ayrıca Buinchapel VVhaley aynı zamanda İrlanda Hellfire Kulüp'ünde üyesiydi. Bu zamanın standartlarına göre bile holiganlardan oluşan, karanlık bir gruptu."

"Anlıyorum. Peki ya oğlu Jerusalem VVhaley?"

Harnaby irkildi. Salon öylesine sessizdi ki Forrester cama çarpan yağmur taneciklerinin sesini bile duyabiliyordu.

18 Burnchapel: Kilise Yakıcı, (ç. n.)

"Tom Whaley. O da bir başka Georgian züppeydi. En az babası kadar acımasız ve pervasız. Ama sonra bir şeyler oldu. Doğu'ya, Kudüs'e yaptığı uzun bir seyahatten döndüğünde değişti; zaten isminin Jerusalem VWhaley olmasının nedeni de bu. Bu yolculuk sırasında önemli bir olay yaşamış olmalıydı ki tamamen değişmişti. Ayrıca döndükten sonra parasız da kaldı."

"Nasıl yani?"

"Jerusalem VWhaley'nin tamamen değişmiş biri olarak döndüğü bilinen bir gerçek. St. Anne's Fort adlı bu tuhaf şatoyu yaptırdı. Anılarını yazdı. Şaşılacak derecede pişmanlıklarla dolu bir kitap. Ve sonra öldü. Geride bu şatoyu ve çok büyük miktarda borç bırakarak. Ama çok ilginç bir yaşam. Kesinlikle olağanüstü bir yaşam!" Harnaby kısa bir ara verdi. "Eğer fazla konuşarak başımızı ağrıttıysam lütfen beni bağışlayın, Bay Forrester. Ancak bu konudan bahsedilince ister istemez çenem düşüyor. Yöresel kültürle ilgilenmek benim en büyük tutkum. Ayrıca belki ilginizi çeker, yerel tarihimize ilişkin bir de radyo programı yapıyorum."

"Özür dilemenize hiç gerek yok. Anlattıklarınız çok ilginç. Aslında size bir şey daha sormak isterim. Eski binadan bir şey kaldı mı?"

"Ah, hayır. Hayır, kesinlikle hayır. Tamamı yıkıldı." Harnaby iç çekti. "Yetmişli yıllarda. O sırada ellerinden gelse St. Paul Katedrali'nin de yıkarlardı. Büyük bir ayıp. Yalnızca birkaç yıl daha dayansa, belki restore edilirdi."

"Yani hiçbir şey kalmadı mı?"

"Hayır. Ama..." Harnaby'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bir şey var ama..."

"Ne?"

"Bunu ben de hep kendi kendime sordum... Aslında bir söylence daha var. Gerçi çok tuhaf ama." Harnaby mavi plastik torbayı aldı. "Size göstereceğim."

Yaşlı adam ağır ağır çıkışa doğru ilerledi, Forrester da onu izleyerek ön bahçeye çıktı. Forrester dışarıda yağmur, soğuk ve rüzgâr altında sola baktığında Boijer'in polis çadırında olduğunu gördü. CNN muhabiri olan kızsak ekibiyle tam o anda çadırın önünden geçmekteydi. Forrester el işaretleriyle Boijer'in dikkatini çekerek bakışlarıyla Angela Darvvil'i işaret etti ve ona sessiz talimatını verdi: *Onu konuştur. Ne bildiğini öğren.*

Boijer başıyla onayladı.

Harnaby binanın önündeki ıslak çimenlere bata çıka yürüyordu. Çimenlik alanın sonunda çitin hemen dibinde sanki bahçe işi yapacakmışçasına eğildi.

"Bakın işte burada."

Forrester onun yanına gidip ıslak humuslu toprağa baktı.

Harnaby güldü.

"Bakın. Görüyor musunuz? Burada toprak diğer yerlerden çok daha koyu."

Bu doğrudu. Toprağın rengi o noktada belirgin şekilde değişiyordu. Şatonun çimenlerinin altındaki toprak, çitin kenarındaki toprak parçasına oranla çok daha koyuydu.

"Anlayamıyorum. Bunun bir anlamı var mı?"

Harnaby heyecanla başım salladı.

"Bu İrlanda'ya özgü."

"Nasıl yani?"

"Toprak. Buranın toprağı değil. Herhalde İrlanda'dan getirildi."

Forrester gözlerini kırptırdı. Yine yağmur başlamıştı ama bu kez çok daha şiddetliydi. Forrester buna aldırmadı. Kafası tamamen bu olaydaydı. Hemen döndü.

"Bana bunu biraz daha açık anlatabilir misiniz?"

"VWhaley son derece atak, düşünmeden hareket eden bir insandı. Bir defasında birisiyle ikinci kattan aşağı bir atın üzerine atlayabileceği ve sağ kalacağı konusunda bahse girmişti. Başardı da; ama at öldü." Harnaby güldü. "Her neyse. Öyküye göre VWhaley buraya, Man Adası'na yerleşmeden önce İrlandalı bir kıza âşıkmuş. Ama bu onun için bir sorun olmuş."

"Yani?"

"Evlilik sözleşmesinde kızın yalnızca İrlanda toprağında yaşayabileceğine ilişkin bir madde varmış. VWhaley burayı 1786 yılında satın almış. Ve o sırada karışım evlilik sözleşmesine rağmen buraya getirmeye de kesinlikle kararlıymış."

Forrester biraz düşündü.

"Yani demek istediğiniz, yalnızca üzerinde yaşamak için binlerce ton ırlanda toprağını buraya taşıttığı mı? Yalnızca İrlanda toprağında yaşamış olmak için verdiği sözü tutmuş olmak için?"

"Özetle, evet. Sözleşmesinin koşullarına uymuş olmak için büyük bir şilep dolusu toprağı buraya getirtmiş ve böylece sorumluluğunu yerine getirmiş. Ya da öyle olduğunu söylüyorlar."

Forrester bir miktar siyah humuslu ıslak toprağı avucunun içine alıp sıktı. Toprak yağmurun etkisiyle daha da siyah bir şekilde parlıyordu.

"Demek bu şato İrlanda toprağı üzerine yapıldı. Buradaki bu toprak?"

"Büyük olasılıkla."

Forrester ayağa kalktı. Kendi kendine katillerin de bu acayip öyküyü bilip bilmediklerini soruyordu. Bilmeseler şaşırdı. Sonuçta binayla hiç ilgilenmemiş, VVhaley's Folly'den kalan son parçaya yönelmişlerdi. Üzerine yapıldığı toprağa.

Forrester'ın bir sorusu daha vardı.

"Peki, Bay Harnaby, bu toprağın nereden geldiği biliniyor mu?"

"Bu konuda kimse kesin bir şey söyleyemiyor. *Ama...*" Gazeteci gözlük camında biriken yağmur taneciklerini silmek için gözlüğünü çıkardı. "Ama... benim bir varsayımım var. Bence Montpelier Malikânesi'nden geliyor."

"Yani nereden?"

Harnaby gözlerini kırıştırdı.

"İrlanda Hellfire Kulüp'ün merkezinden."

17

Rob ve Christine iyi bildikleri yöreye çekildiler. Christine arabayı ani bir frenle yolun başına park etti. Rob, Land Rover'dan inerken bir yandan da yolun sağ ve soluna baktı. Christine'in yaşadığı sokağın sonunda bir cami vardı. Yüksek ince minareleri, parlak yeşil ışıldaklarla aydınlatılmıştı. Yolun diğer ucunda karanlıkta siyah büyük bir BMV otomobilin başında duran iki takım elbiseli, bıyıklı adam kendi aralarında konuşuyorlardı. Adamlar bir an için Rob ve Christine'e baktılsa da hemen yine hararetli tartışmalarına döndüler.

Christine, Rob'u modern bir apartmanın tozlu merdiven boşluğuna götürdü. Asansör dolu ya da bozuktur, bu yüzden üç katı merdivenlerden çıkmak zorunda kaldılar. Christine'in daire si büyük, aydınlık, havadar ve neredeyse boş denecek kadar az eşyayla döşeliydi. Cilalı tahta parke zeminde yer yer düzenli bir şekilde yığılmış kitaplar duruyordu. Duvardaki raflara yüzlerce kitap dizilmişti. Salonun bir kenarında büyük metal bir yazı masası ve deri bir kanepe vardı. Tam karşı köşeyeyse hasır bir koltuk konulmuştu.

Christine, "Gereksiz eşyadan hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Ev, içinde yaşanan bir makinedir."

"Le Corbusier."¹⁹

Christine gülümsedi ve başıyla onayladı. Rob da gülümsedi. İşte bu tipik... Christine'di. Basit, entelektüel ve zarif. Rob duvarda asılı duran bir resmi inceledi. Çok tuhaf bir kulenin büyük ve ürpertici, gizemli bir resmiydi bu. Kızıl-turuncu kiremitlerle örülmüş, uçsuz bucaksız bir çölün ortasında çevresi harabelerle kaplı bir kule!

Deri kanepenin üzerine yan yana oturdular. Christine yeniden not defterini çıkardı. Genç kadın, Breitner'ın karmaşık yazısıyla dolu sayfaları çevirirken Rob sordu: "Evet. Einkorn buğdayı, bunun anlamı ne?"

Ancak Christine onu dinlemiyordu. Defteri iyice yüzüne yaklaştırmış kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bu harita? Bu sayılar... ve bu... bu kadın, Orra Keller... acaba..."

Rob yamıt bekliyordu ama boşuna! Odada hafif bir cereyan hissetti, caddeye bakan pencereler açıktı. Rob dışarıyı, sokaktaki sesleri duyabiliyordu. Pencerenin kenarına gitti ve aşağı baktı.

Bıyıklı adamlar hâlâ aşağıdaydılar, şimdi tam Christine'in evinin önünde dolanıyorlardı. Koyu renkli rüzgârlık giymiş bir başka adamsa apartmanın tam karşısındaki Honda-motosiklet bayiinin önünde duruyordu. Rob pencereden dışarı sarkınca iki adam birden başlarını yukarı kaldırdılar. Hiçbir şey söylemeden öylece ona baktılar. Karşıdaki anoraklı adam da yukarı baktı. Üç adam da Rob'u süzüyordu. Acaba bu bir gözdağı olabilir miydi? Rob iyice paranoyaklaşmaya başladığını düşündü. Tüm Şanlıurfa onları izliyor olamazdı ya... Bu adamlar yalnızca... yalnızca sıradan insanlardı. Bu bir rastlantıydı. Pencereden gen çekildi ve odaya döndü.

19 Modern mimarının öncülerinden biri olan isviçre doğumlu ünlü mimar. (yay. n.)

Belki de duvardaki raflarda duran kitaplardan biri merakını gidermede ona yardımcı olabilirdi. Eliyle kitapların sırtlarını taredi: *The North Syrian Epipaleolithic... Modern Electron Microanalysis ... Pre-Columbian Anthropophagy...*

Hiçbiri bestseller değildi. Sonra bunlar kadar belirli bir alanda uzmanlaşmamış bir kitap buldu: *Arkeoloji Ansiklopedisi*.

Rob sözlüğü raftan aldı, fihristi açtı ve hemen aradığını buldu: Einkorn buğdayı, sayfa 97.

Şanlıurfa'da akşamın esintisi odaya dolmuş, Christine suskunluk içinde elindeki not defterini incelerken Rob da bilgi hazinesini geliştirmeye koyuldu.

Einkorn buğdayı kitapta yazdığına göre ilkel bir bitki türüydü. Kitaba göre bu bitki özellikle Doğu Anadolu'da yetişiyordu. Ansiklopedinin karşı sayfasındaki küçük haritaya baktı. Einkorn'un özellikle Şanlıurfa yöresinde yetiştiği görülüyordu. Gerçekten de buranın dışında çok az yerde bu bitkiye rastlanıyordu. Rob okumayı sürdürdü.

Einkorn'un tepelerin eteklerinde ya da alçak dağların yamaçlarında yetiştiği anlaşıyordu. Avcı-toplayıcı toplumdan tarım toplumuna geçişte kritik bir önemi vardı. Emmer buğdayıyla birlikte büyük olasılıkla "insanoğlu tarafından geliştirilen ilk tarımsal ürün" olma özelliğini taşıyordu. Ve bu ilk tarım girişimi de Güneydoğu Anadolu'da gerçekleşmişti. Şanlıurfa çevresinde.

Okuduğu sayfada başka bir sayfa için referans notu verilmişti: Tarımın Tarihçesi. İlk tarımsal faaliyetler. Einkorn'dan hareketle bunun Göbekli'nın gizeminin çözülmesinde önemli olabileceği anlaşıyordu. Dolayısıyla Rob bu bölüme geçti. Ve hızla göz gezdirerek sayfaları çevirdi. *Domuzlar ve tavuklar. Köpekler ve*

sığırlar. *Emmer ve Einkorn*. Ama asıl dikkatini çeken, bölümün sonundaki paragraf oldu.

Tarımın ortaya çıkışındaki asıl gizem, bunun nasıl değil niçin olduğunun anlaşılmasıyla çözülecektir. İlkel tarım faaliyetlerinin, dolaşısıyla tarımsal topluma geçişin, özellikle de avcı toplayıcı atalarının özgür ve rahat yaşam koşullarıyla kıyaslandığında, ilk çiftçiler için çok büyük zorluklarla dolu olduğuna ilişkin elimizde çok sayıda kanıt bulunmaktadır. Bulunan iskeletler üzerinde yapılan incelemeler ilk çiftçilerin, avcı-toplayıcı atalarından daha fazla hastalıklara açık olduklarını ve daha kısa, daha zorlu bir yaşam sürdürdüklerini göstermiştir. Aynı şekilde tarım toplumunun ilk evrelerinde ehlileştirilen hayvanlar da vahşi atalarına göre çok daha zayıffiziksel nitelikler göstermekteydiler...

Rob ellerindeki küçük buğday başağım düşünerek okumayı sürdürdü.

Bunun dışında, zamanımız antropologları avcı-toplayıcı atalarımızın nispeten sakin bir yaşamları olduğunu ve günde iki üç saatten fazla çalışmadıklarını doğrulamaktadırlar. Ancak çiftçiler, özellikle de ilkbahar ve yaz mevsiminde gün ışığı olduğu sürece çalışmak zorundaydılar. İlkel tarım son derece zor, yorucu, yıpratıcı ve çoğunlukla da tekdüze bir eylemdi." Paragraf şu saptamayla son buluyordu: Yaşam koşullarındaki anı değişim öylesine çarpıcıdır ki, bazı düşünürler tarım toplumunun ortaya çıkmasıyla avcı-toplayıcı atalarımızın cennet gibi özgürlüğünden çiftçi atalarımızın zorlu yaşamlarına geçişin trajik bir çöküş olduğunu ileri sürmektedirler. Bu gibi spekülasyonlar bilimsel gerçeklerin ve bu makalenin ötesinde olup hiçbir şekilde...

Rob kitabı kapattı. Rüzgârın hafif hafif kıpırdattığı perdele-
rin hışırtısını duyabiliyordu. Serin, hüzünlü çöl rüzgârı rahatlatıcıydı. Rob kitabı raftaki yerine bıraktı ve bir an için gözlerini ka-

padı. Yine yorulmuştu. Uyumak ve kendini bu muhteşem serin rüzgânın yumuşak kollarına bırakmak istiyordu.

"Robert!" diye seslenen Christine o anda dikkatle elindeki not defterinin son sayfasını inceliyordu.

"Efendim?"

"Bu sayılar. Sen gazetecisin. Sence bunların anlamı ne?"

Rob, Christine'in yamna oturdu ve not defterinin son iki sayfasına baktı. Yine aynı "harita"! Dalgalı bir çizgi ve ondan ayrılan dört çizgi daha. Bunlar muhtemelen nehirdi. Zikzaklı çizgilerse dağlar olmalıydı. Ya da deniz. Ama dağ olmaları çok daha büyük olasılıktı. Sonra ilkel bir ağaç sembolü, -acaba bu ormanı olabiliyor muydu?- çevresindeyse bir hayvan vardı. Bir at ya da domuz. Breitner'ın Rembrandt olmadığı kesindi. Rob deftere biraz daha yaklaştı. Sayılar ilginçti. Bir sayfada basit bir sayı dizisi vardı. Ama karşı sayfada bu sayılardan birçoğu haritamın üzerine de yerleştirilmişlerdi. Haritadaki pusulamın doğuyu gösteren okunun yamna 28 yazılmıştı. Zikzaklı çizgilerden birinin yamnda 211, ağacın yanındaysa 29 sayısı vardı. Birkaç sayı daha vardı: 61, 62 ve sonra çok daha büyük sayılar: 1011, 1132. Son olarak da Orra Keller'ın adının altına bir sayı yazılmıştı. Bundan sonrasındaysa sayı yoktu. Başka bir şey de yoktu. Çizimler -sayfanın ortasında- birden kesiliyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Rob sayıları toplamaya başladı. Ama buna hemen son verdi; anlamsız olduğunu hissetmişti. Belki de bu sayılar kazıyla ilgiliydi; belki sayılar belirli bulguları ve onların bulundukları yerleri işaret ediyordu. Rob bu haritada gösterilen yerin Göbekli olduğunu düşünüyor, her şeyi bu açıdan inceliyordu. En makul açıklama bu olsa da tam olarak uyduğu söylenemezdi. Göbekli'nin çevresinde yalnızca bir tek nehir vardı -Fırat Nehri- ki o da yaklaşık elli kilometre uzaktaydı.

YARATILIŞ SIRRI

Ayrıca haritada buranın Göbekli olduğunu gösteren en ufak bir işaret bile yoktu; megalitleri gösteren bir sembol ya da herhangi bir şey.

Rob bir an, kendini haritaya kaptırıp çevresindeki her şeyi unutmuş olduğunu fark etti. Christine hâlâ meraklı bakışlarla onu süzüyordu.

"Evet, bir şey buldun mu?"

Rob gülümsedi.

"ilginç. Çok ilginç!"

"Öyle, değil mi? Bilmece gibi."

"Kendi kendime bu sayıların kazılardaki bulguları işaret ediyor olup olamayacaklarını soruyordum. Göbekli'de ortaya çıkarılan bulguları. Torbaların üzerinde rakamlar gördüğümü anımsıyorum... Hani şu ok başları ve diğer şeyleri koyduğunuz torbaların üzerinde..."

"İyi bir fikir, ama hayır. Gerçi bulgular numaralanır ama müzeye götürülüp depoya bırakılırken. Üstelik onlar sayıların yanında harflerle de sınıflandırılırlar."

Rob onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu.

"Neyse, bu yalnızca bir varsayımdı."

"Varsayımlar iyidir. Yanlış olsalar bile."

Rob yeniden esnedi. O gün için çok fazla çalışmıştı.

"İçecek bir şeyin var mı?"

Bu basit soru Fransız bayanın üzerinde hiç beklenmedik, canlandırıcı etki yaptı.

Birden heyecanla yerinden sıçradı.

"Tanrım," dedi. "Çok affedersin. Tamamen unuttum. Hiç de iyi bir ev sahibi sayılmam. Neyse, viski alır mısın?"

"Muhteşem olur."

"Sek malt viskisi?"

"Çok daha iyi."

Rob onun mutfakta kayboluşunu izledi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Christine'in elinde, üzerinde bir şişe Scotch viski, yanında bir şişe maden suyu, buz dolu bir kap ve iki büyük viski bardağı olan bir tepsi vardı. Bardakları masanın üzerine koydu, Glenlivet şişesini açtı ve bardakları yaklaşık iki parmak yükseklikte Scotch viskiyle doldurdu. Koyu kahverengi sıvı masa lambasının ışığında parlıyordu.

"Buz?"

"Yalnızca su."

"*Commes les Britanniques*."²⁰

Plastik şişeden bardaklara biraz da su koyduktan sonra, bardaklardan birini Rob'a uzattı ve kendisi de yamna oturdu. Rob elindeki bardağın soğukluğunu hissediyordu, sanki buzdolabından henüz çıkmış gibiydi. Hâlâ pencerenin altındaki sesleri duyuyordu. İki adam bir saatten uzun bir süredir tartışıyorlardı. Acaba konu neydi? Rob soğuk bardağı alnına götürdü ve bir yandan diğer yana yuvarladı.

"Yorgun musun?"

"Sayılır. Ya sen?"

"Ben de." Christine kısa bir aranın ardından ekledi. "İstersen burada uyuyabilirsin. Kanepe oldukça rahattır."

Rob, dışarıda, sokaktaki iki bıyıklı adamı düşündü. Evin karşısındaki gizemli tipi. Ve birden yalnız kalmak istemediğini hissetti, yalnız kalmamaya ihtiyacı vardı ve üstelik otele kadar olan bir kilometrelik yolu yürümek de istemiyordu.

20 (Fr.) Britanyalılar gibi. (yay. n.)

"Sence sakıncası yoksa, benim için de uygun."

"Elbette, hiç sorun değil."

Christine hızla Scotch viskisinin kalan kısmını da içti. Sonra da Rob için battaniye ve birkaç yastık getirmek üzere ayağa kalktı.

Rob o kadar yorgundu ki neredeyse Christine'in ışığı söndürmesiyle birlikte uyuyakaldı. Ve uyuduğu anda da bir düşünme gördü. Düşünde sayılar vardı, Breitner vardı ve bir de köpek. Kızgın güneşte bir patikada dolaşan siyah bir köpek. Bir köpek. Bir yüz.

Bir köpek.

Sonra düşünme bir gürültüyle bölündü. Güçlü bir gümürtü onu uykusundan uyandırmıştı.

Kanepeden fırladı. Aydınlandı. Ne kadar uyumuştı? Bu gümürtü de neydi? Uyku sersemi, saatine göz attı. Sabahın dokuzuydu. Ev sessizdi. Sonra yine aynı gümürtü. Bu da neydi?

Hemen pencereye koştu.

Rob pencereden dışarı sarktı. Şehirde büyük bir hareket vardı. Kafalarındaki büyük tepsilerde susamlı simitler, açma ve çatalar taşıyan satıcılar kalabalık sokaklarda adeta resmî geçit yapıyorlardı. Mopetler, kaldırımlarda ağır çantalarıyla dolaşan esmer, okullu kızların etrafında zikzaklar çiziyordu.

Rob yeniden aym patlama sesini duydu. Merakla aşağıyı inceledi. Yolun tam karşısındaki mağazada adamın biri elindeki pizza bıçağıyla baklava kesiyordu. Ve yine aym gümbürtü: *Pat!*

Ve Rob birden bir motosiklet gördü: Eski, siyah bir Triumph. Defalarca denenmesine rağmen motosiklet bir türlü çalışmıyordu. Sürücü motosikletten inmiş, öfke içinde sol ayağıyla arka lastiği tekmeliyordu. Rob tam yeniden odaya döneceği sırada gözüne başka bir şey çarptı.

Polis. Yolun kenarındaki iki arabadan üç polis indi. Bunlardan ikisi terden ıslanmış üniformaları içindeydi. Üçüncüsüyse koyu lacivert bir takım elbise giymiş, soluk pembe bir kravat takmıştı. Polisler doğruca Christine'in evinin önüne yürüdüler ve tam kapının önünde durdular. Soma içlerinden biri zile bastı.

Christine'in dairesinin zili tüm gücüyle çaldı.

Bu sırada Christine de yatak odasından çıkmıştı. Giyinikti

"Christine, polis..."

Genç kadın, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Günaydın, Robert!"

Yüz ifadesi gergindi ama korkulu değildi. Doğruca otomata giderek alt kapıyı açtı.

Rob da çizmelerini giydi. Birkaç saniye sonra polisler dairenin içinde, Christine'in salonundaydılar. Önce Christine'e baktılar.

Şık takım elbiseli adam nazik, konuşkan, ama yine de tehditkâr ve yaklaşık otuz yaşlarındaydı. İlgiyle Rob'u süzdü.

"Siz..."

"Rob Luttrell."

"Şu İngiliz gazeteci mi?"

"Şey, Amerikalı, ama Londra'da yaşıyorum..."

"Güzel. İşte bu çok güzel." Polis sanki hiç beklemediği yüksek meblağlı bir çek almışçasına gülüyordu. "Buraya Bayan Meyer'le yakın dostu, meslektaşı Franz Breitner'ın korkunç ölümü konusunda konuşmak üzere geldik. Aslında sizinle de bu konuyu konuşmak isteriz. Belki hemen ardından?"

Rob başım salladı. Er geç polisle karşı karşıya geleceğini zaten biliyordu, ama her nedense bunun burada olmasından dolayı tuhaf bir suçluluk hissediyordu: Orada, Christine'in evinde, sabahın dokuzunda!

Herhalde polis de bu konuda onun üzerine gitmek niyetindeydi. Adamın gülümsemesi anlamlı ve sinsiydi. Yazı masasının başına kadar gitti ve sonra birden geri dönerek yeniden alaycı, aşağılayıcı bakışlarını Rob'a yöneltti.

"Ben Komiser Kiribali. Öncelikle Bayan Meyer'le görüşmek

istediğimiz için ve bu görüşmeyi yalmz yapmamız gerektiğinden dolayı sizden bir saat için bu evden ayrılıp bizi yalmz bırakmanızı rica edeceğim."

"Elbette, bence..."

"Ama pek fazla uzaklaşmayım Yalmzca bir saat. Ardından sizinle de görüşmek isteriz." Yine aym sinsi, kobrayı -belki de kertenkeleyi- ammsatan gülüş. "Sizce de uygun mu, Bay Luttrell?"

Rob, Christine'e baktı. Genç kadın isteksizce başıyla onayladı. Rob'un suçluluk duygusu daha da artmıştı; özellikle de Christine'i bu tüyler ürpertici herifle yalmz bıraktığı için. Ama başka şansı yoktu. Ceketini alıp daireden ayrıldı.

Ondan sonraki bir saati gürültülü bir internet kafenin inşam terleten plastik sandalyesinde, hemen yamnda oturan fırıncı giysili yaşlı adamın lezbiyen porno izlerken çıkardığı homurtuları duymamaya çalışarak geçirdi.

Rob, Breitner'ın not defterindeki sayılar üzerinde çalışıyordu. Bir iz bulabilmek için mümkün olan her arama motorunu denedi, sayıların yerlerini değiştirdi, değişik biçimlerde sınıflandırdı, onlarla alabildiğine oynadı. Bu sayıların anlamı neydi? Bir dayanak noktası, hatta bir gizemin çözüm anahtarı olduklarına hiç kuşku yoktu. Herhalde bir kitabın sayfa numaralarıydı. Ama hangi kitabın? Fakat bunun için de fazla büyük değiller miydi? 1033?

Bu arada fırıncı ihtiyar, internet sörfünü bitirmişti. Huysuz, sinirli bir havada Rob'un yamndan geçerek gitti. Rob kendini tamamıyla ekrandaki sayılarla oynamaya kaptırmıştı. Bunların anlamı neydi? Koordinatlar? Tarihler? Karbon verileri? Rob hiçbir tahminde bulunamıyordu.

YARATILIS SIRRI

Bir bilmeceyi çözenin en iyi yolunun onu olduğu gibi bırakmak olduğunun bilincindeydi; bilinmeyenin kendiliğinden ortaya çıkmasını beklemek için. Aynen geri planda homurdanan bir bilgisayar gibi. Rob bir defasında Kekule diye bir bilim adamı hakkında bir şeyler okuduğunu ammsıyordu. Kekule, Benzen molekülünün yapısını ortaya çıkarmak için aylarca uğraşmış, ama her defasında başarısız olmuştu. Sonra bir gece düşünde kendi kuyruğunu ağzına almış bir yılan görmüştü; Ouroboros olarak adlandırılan antik bir sembol!

Kekule uyandığında bu düşünüyü anlamlandırmış ve bilinçaltının kendisine bir şeyler anlatmak istediği sonucuna varmıştı. Benzen molekülü bir halka, aynen kendi kuyruğunu ağzına almış bir yılan gibi bir daireydi. Bir Ourobus! Kekule hemen bu tezini sınamak için laboratuvarına koşmuş ve düşünde gördüğü çözümün her yönüyle doğru olduğunu saptamıştı.

Bu da bilinçaltının ne denli güçlü olabileceğinin bir kanıtıydı aslında. Belki Rob da bu sorunu bir süreliğine bilinçaltının bir köşesinde dinlenmeye bırakmalıydı. Daha sonra belki de başka bir şev düşündüğü sırada Beritner'ın sayılarının gizemi kendiliğinden ortaya çıkacaktı. Belki duştayken, belki tıraş olurken, belki uyurken ya da araba kullanırken. Ya da belki, polise ifade verirken...

Polisi Rob saatine baktı. Bir saat geçmişti bile. Sandalyesini geriye itti, internet kafenin sahibine parasını ödedi ve hızla Christine'in evine doğru ilerledi.

Ona kapıyı açan, iki üniformalı polisten biri oldu. Christine kanepede oturmuş gözlerini kuruluyordu. Diğer polis memuruysa ona kâğıt mendil uzatıyordu. Rob yumruklarını sıktı.

"Hiç endişelenmeyin, Bay Luttrell." Komiser Kiribali bacak bacak üzerine atmış, yazı masasının başında oturuyordu. Ses

tonu kayıtsız ama küstahçaydı. "Burası Irak değil. Bayan Meyer meslektaşımın ölümünden bahsederken biraz duygulandı... hepsi o."

Christine tedbirli bakışlarla Komiser'i süzdüyse de Rob bu bakışlardaki öfkeyi hemen sezdi.

Christine ayağa kalkarak doğruca yatak odasına gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Kiribali gömleğinin kar beyazı manşetlerini çekti. Sonra eliyle kanepeyi işaret ederek Rob'dan oturmasını istedi.

Diğer iki polis memuru odanın kapısında sessizce nöbet tutuyorlardı. Kiribali Rob'a bakarak gülümsedi.

"Demek yazarsınız?"

"Evet."

"Ne güzel. Gerçek bir yazarla tanışma fırsatım çok ender yakaladım. Burası bildiğiniz gibi küçük, geri kalmış bir şehir, Bay Luttrell. Çünkü Kürtler..." İç çekti. "Aslında onların pek... okumuş oldukları söylenemez." Kalemle çenesine vurdu. "Ben Ankara'da İngiliz Edebiyatı okudum. Bu benim özel ilgi alanım, Bay Luttrell."

"Şey, ben yalnızca gazeteciyim."

"Hemingvay de gazeteciydi."

"Gerçekten. Ben yalnızca bir muhabirim. Hepsi o."

"Çok alçak gönüllüsünüz. Siz bir dil ustasıdır. Üstelik de İngiliz dilinin ustası." Kiribali'nın gözleri maviydi. Koyu mavi. Rob onun renkli lens takmış olup olmadığını merak ediyordu. Adam her anlamda gösteriş meraklısıydı, her tarafından ki bir fışkırıyordu. "Amerikan Edebiyatı'm her zaman sevmişimdir. Özellikle de kadın yazarları. Emily Dickinson. Ve de Sylvia Plath? Onları biliyorsunuz, değil mi?"

Rob'u, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle süzüyordu.

"Bir araç, bir tren, beni bir Musevi gibi uzaklara götüren... düşünüyorum da belki de Museviyim..."

Kiribali bilgiç şekilde gülümsedi.

"Dünya Edebiyatı'nın en korkutucu satırlarından biri, değil mi?"

Rob ne diyeceğini bilemiyordu. Bir polisle edebiyat tartışmasına girmeyi hiç istemiyordu.

Kiribali iç çekti.

"Belki başka bir zaman." Kalemi parmaklarının arasında oynattı. "Yalnızca birkaç sorum olacak. Bildiğim kadarıyla siz söz konusu cinayete tanık olmamışsınız. Dolayısıyla..."

Sorgulama bu şekilde sürüp gitti. Tam olarak formalite gereği olduğu söylenemezse de son derece kısaydı. Kiribali, Rob'un yanıtlarını not almadı bile, yalnızca arada sırada polis memurlarından biri ses alma cihazını açıp kapattı. Sonunda Kiribali birkaç da kişisel soru yöneltti. Onu asıl ilgilendiren Rob'un Christine'le ilişkisiydi.

"Christine Musevi asıllı, değil mi?"

Rob başıyla onayladı. Kiribali sanki en büyük sorunu çözümlenmişçesine bir hoşnutlukla gülümsedi ve kalemini masaya bıraktı. Sonra onu tam masanın kenarına paralel gelecek şekilde düzeltti. Sonra parmaklarını şaklattı. Ayakta uyuklayan polis memurları birden canlandılar ve üç polis gitmek üzere hareketlendi. Kapının eşiğinde bir an için duraklayan Kiribali Rob'a dönerek, Christine'e 'yakın gelecekte' ona yeniden bazı soruları olabileceğini iletmesini istedi. Ve sonra geride ağır bir kolonya kokusu bırakarak gitti.

Rob arkasını döndü. Christine yatak odasının kapısında duruyordu. Sakinleşmiş, kendini toparlamıştı.

"Pislik herif! Züppe!"

Christine anlayışla omzunu silkti.

"*Peut-etreP* Yalmzca görevini yapıyor."

"Seni ağlattı."

"Franz'dan bahsettik. Aslında... bunu birkaç gündür yapmamıştım."

Rob ceketini aldı. Sonra yeniden bıraktı. Breitner'ın masamn üzerinde duran not defterine baktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Ne kendi yönünü çizebiliyor, ne de bu öykünün sonunun nereye gittiğini bilebiliyordu. Tek bildiği bu işe bulaştığı ve de tehlikede olduklarıydı. Yoksa bu da mı paranoyaydı? Rob duvardaki resme baktı. Tuhaf kuleye. Christine de onun bakışlarını fark etmişti.

"Harran," dedi.

"Neresi orası?"

"Uzak değil, buraya bir saat uzaklıkta." Gözleri parladı. "Bak, bir fikrim var. Oraları görmek ister misin? Urfa'nın dışına çıkmak. Şu anda buradan biraz uzaklaşmak bana da çok iyi gelecek. Neresi olursa olsun."

Rob istekle baş salladı. Burada, Türkiye'nin Kürtlerin yoğunlukta olduğu bölgesinde kalma süresi uzadıkça, onun için buranın çekiciliği de artıyordu. Çölde gölgelerin yarattığı sert zıtlıklar, boş vadilerin sessizliği; bütün bunları çok seviyordu. Ve o an için çölün ıssızlığı -sıcak, kalabalık Şanlıurfa keşmekeşinin içinde geçirilecek bir günle kıyaslandığında- kesinlikle yeğlenecek bir seçenektir.

"Hadi gidelim!"

Uzun bir araba yolculuğu oldu bu. Şanlıurfa'nın güneyinde doğa Göbekli çevresindeki bozkırdan çok daha vahşiydi. Büyük sarı düzlükler gri parlayan ufka dek göz alabildiğince uzanıyor, yer yer toz yığınlarınınca kuşatılmış boş, yıkık dökük köyler dikkat çekiyordu. Güneş alev alev yakıyordu. Rob arabanın penceresini sonuna kadar açtı ama esen rüzgâr bile sıcaktı. Sanki biri bir sıcak hava tabancasıyla Land Rover'a hava üflüyordu.

Christine tiz bir gıcırtyla vites değiştirirken, "Burada yazın sıcaklık 50 dereceye ulaşabiliyor," dedi. "Gölgede."

"İnanırım."

"Tabii her zaman böyle değilmiş. On bin yıl önce buranın ikliminde büyük değişiklik olmuş. Franz'ın da sana anlattığı gibi..."

Yaklaşık elli kilometre boyunca Breitner'ın not defterinden bahsettiler: Haritadan, karalamalardan ve elbette sayılardan. Ama ikisinin de bu konuda hiçbir fikri yoktu. Rob'un bilinçaltı tatilde olmalıydı. Kekule fikri işe yaramamıştı.

Askerlerin kurduğu bir barikattan geçtiler. Kan kırmızısı Türk bayrağı sıcak, hareketsiz havada hafif hafif dalgalanıyordu. Askerlerden biri ayağa kalktı, yorgun ve isteksiz bir tavırla Rob'un pasaportunu kontrol etti. Arabanın penceresinden kısaca Christine'i süzdükten sonra eliyle kızgın asfaltı göstererek yola devam edebileceklerini işaret etti.

Aradan yarım saat geçmemişti ki Rob birden onu -gökyüzüne doğru yükselen o tuhaf kuleyi- gördü. Pişmiş tuğladan inşa edilmiş olan yedi katlı kule, tepesi kesilmiş bir oku andırıyordu. Olağanüstü büyüklükte, muhteşem bir yapıydı bu.

"Bu da ne?"

TOM KNOX

Christine ana yoldan ayrılarak kuleye doğru ilerledi.

"Dünyanın en eski İslam üniversitesinin kalıntıları. Harran. Binlerce yıldan beri burada. Hâlâ da dayanıyor."

"Tarot kartlarındaki kulelere benziyor. Yıldırım çarpmış kuleye."

Christine dalgındı. Arabayı park ettiği sırada pencereden dışarı bakıyordu. Karşılarında arı kovanlarını andıran, balçıktan yapılmış evler vardı. Erkek çocuklar bu küçük evlerin oluşturduğu avluda paçavralardan yapılmış bir topla futbol oynuyorlardı. Keçiler sıcakta meliyorlardı.

"Şu evleri görüyor musun?"

"Şu balçık olanları mı? Evet?"

"Sanırım MÖ üçüncü yüzyıldan beri oradalar. Harran inanılmayacak kadar eski bir yöre. Efsaneye göre Âdem ile Havva cennetten kovulduklarında ilk olarak buraya yerleşmişler."

Rob buramın adımı düşündü. Harran. Bu isim ona sürekli *İncil'den* bölümler okuyan babasını anımsatıyordu. "*Kutsal Kitap*'ın Yaratılış bölümünde de adı geçiyor."

"Nasıl yani?"

"*Kutsal Kitap*'ta, yani *İncil*'de," diye yineledi Rob. "Bölüm 11, ayet 31. İbrahim burada yaşamış. Harran'da."

Christine gülümsedi.

"Çok etkilendim."

"Boş ver. Bunları ammsamamış olmayı dilerdim. Neyse. Bundan nasıl emin olabiliyorlar ki?"

"Neden?"

"Âdem ile Havva'nın günahlarının ardından buraya yerleştiğinden? Neden Londra'ya değil? Ya da Hong Kong'a?"

"Bilmem ki..." Christine alaycı bir havada gülümsedi. "*İncil*'den yaptığın alıntıyla senin de belirttiğin gibi İbrahim'in kökeninin bu bölgeyi işaret ettiği kesin. İbrahim'le Şanlıurfa arasında yakın bir ilişki var. Ve evet, Harran da, İbrahim'in Tanrı'nın çağrısını aldığı yer."

Rob esneyerek arabadan indi ve tozlu ufka doğru baktı. Christine de ona katıldı. Birlikte, eski paslı bir otobüse sürünerek kaşınan siyah, uyuz bir keçiye seyrettiler. Her nedense otobüsün bir tarafı kanlıydı. Rob ister istemez köylülerin otobüsü geçici mezbaha olarak kullanıyor olup olamayacaklarını merak etti. Burası tuhaf bir yerdi.

"Evet," dedi. "Öyleyse buramn tarihsel olarak İbrahim'in yaşadığı yer olduğunu onayladık. Ve İbrahim de tek tanrılı dinlerin kurucusu kabul ediliyor, değil mi?"

"Evet. Musevilik, Hristiyanlık ve İslam. Hepsinin kökeni ona dayanıyor. Harran'dan ayrıldıktan sonra da güneye, Ke'nan (Filistin/Cannan) bölgesine göç eder ve topluma Tanrı'nın, *incil*. *Tevrat* ve *Kuran*'daki tek Tanrı'nın sözlerini iletir."

Rob bu açıklamaları isteksiz, kaçamak bir havada dinliyor olsa da sürekli bir huzursuzluk içindeydi. Biraz düşünmek üzere sırtım arabaya yasladığında çocukluk anıları bir film şendi gibi gözlerinin önünden geçti. Mormonların kitabından ayetler okuyan babası, amcasının *Ecclesiastes*'ten²² okuduğu. *Ey delikanlı, gençliğine sevin, gönlünün istediğini izle, dizeleri*. Bu, Rob'un *Kutsal Kitap*'ta gerçekten hoşuna giden tek ayetti. Kendi kendine ayeti yüksek sesle mırıldandı ve ekledi: "Peki ya kurban olayı? Oğlunu kurban etmesi gerekiyordu, değil mi?"

Christine'in zeki ifadeli yüzüne bakarak onaylanmayı bekle-

22 Eski Ahit'te Süleyman Peygamber'e yazılan kitap. (yay. n.)

di. "İbrahim ve oğluna ilişkin öyküyü doğru anımsıyorum, değil mi?"

Christine başıyla onayladı.

"İshak'ın kurban edilmesi. Tanrı, İbrahim Peygamber'den kendi oğlunu kurban etmesini ister. Ama tam bıçağı indireceken son anda elini tutar."

"İşte bu. Tanrı'mn büyüklüğü!"

Christine güldü.

"Burada mı kalmak istersin, yoksa sana çok daha çılgın bir yer daha göstereyim mi?"

"Hadi gidelim."

Yeniden arabaya bindiler ve Christine hareket etti. Rob yolcu koltuğunda arkalarında tozlar içinde kaybolup giden doğa manzarasını seyrediyordu. Sık sık tepelerinde bazı harabeler ya da Osmanlıdan kalmış yıkık dökük kaleler bulunan, üstleri artık aşınarak düzleşmiş tepeler göze çarpıyordu. Toz Şeytanı ise her yerde harabeler arasındaki yalmz yolculuğunu sürdürüyordu. Ve sonra, inanılır gibi değildi ama ıssızlık ve yoksunluk daha da derinleşti. Yol daha da taşlı bir hal aldı. Hatta mavi gökyüzü bile sanki değişmiş, koyulmuş, pis bir mora bürünmüştü. Sıcak dayanılır gibi değildi. Land Rover, sarı solgun tepelerin arasından, sıcaktan oluşmuş izler ve çukurlarla delik deşik yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu. Bu sonsuz kıraçlığı bozan tek bir ağaç bile çarpıyordu göze.

Christine sonunda, "Soğmatar," dedi.

Küçük bir köye yaşıyorlardı, sessiz çıplak bir vadide, güneşte alev alev yanan, hiçliğin ortasında terk edilmiş birkaç beton barakadan oluşan küçücük bir köye.

Barakalardan birinin önüne park etmiş, burayla hiçbir şekil-

de uyum sağlamayan büyük bir cip vardı; yer yer park etmiş başka arabalar da vardı, ama uzak yakın tek bir canlı bile görünmüyordu. Rob ister istemez Los Angeles'ı ammsadı. Büyük arabalar, bitip tükenmez güneş ve insan yok.

Aynen veba vurmuş bir şehir gibi.

Christine, "Zengin Urfalılardan bir kısmının burada ikinci evleri var," diye açıkladı. "Hemen Iraklı Kürtlerin yakınında."

"İnsan nasıl böyle bir yerde yaşamak isteyebilir ki?"

"Buranın çok farklı bir havası var. Birazdan göreceksin."

Arabadan tozlu cehennem sıcaklığına indiler. Christine önden giderek yıkık eski duvarların, eski Roma sütun kaidelerini anımsatan aşınmış oymalı mermer blokların arasından ilerledi.

"Evet," dedi Christine, Rob'un soracağı soruyu önceden hissetmişcesme. "Romalılar da buraya gelmiş, Asurlular da. Herkes gelmiş."

İlginç, sözcüğün tam anlamıyla tuhaf, kaya içine oyularak yapılmış büyük karanlık oyuğa doğru ilerlediler. Mağarayı andıran bu yere girdiler. Rob'un gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye kadar sürdü.

İçende insanın soluğunu kesen baskın bir keçi pisliği kokusu vardı.

Christine, "Burası çok eski bir pagan tapmağı. Ay Tanrılarına adanmış," diye açıkladı. Mağarayı andıran karanlık yapının içindeki duvarlardaki oyma figürleri işaret etti. "Bak, bu Ay Tanrısı Sin. Boynuzlarım görüyorsun; bak, başımın üzerinde de hilal şeklinde ay kabartması var."

Büyük ölçüde aşınmış olan kabartma figürün başında bir tür miğfer vardı. İki hilal şeklindeki boynuz bunu dengeliyordu. Rob elini taş yüzde gezdirdi. Sıcak ve tuhaf bir şekilde nemliydi.

Elini geri çekti. Ölü tanrıların aşınmış figürleri tükenmiş gözle-riyle ona bakıyorlardı. İçerisi inatlmayacak kadar sessizdi. Rob kendi kalp atışlarını bile duyabiliyordu. Dış dünyamın sesleri hemen hemen duyulmuyordu. Yalnızca keçilerin boyunlarında-ki çanların tıktırları ve rüzgârın uğultusu; hepsi o kadar. Kızgın güneş, girişi adeta kavuruyor, içeriinin daha da karanlık görün-mesine neden oluyordu.

"İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Şey, evet... iyiyim."

Christine tam karşıdaki duvara doğru yürüdü.

"Bu tapmak MS II. yüzyılda yapılmış. Hristiyanlığın bu yö-rede yayılmakta olduğu bir dönemde burada hâlâ eski tanrılara tapılmaktaymış. Boynuzlu tanrılara. Burayı seviyorum."

Rob etrafına bakındı ve omuzlarını silkerek, "Evet, burası gerçekten de güzel," dedi. "Bence burada bir ev bile satın almayı düşünebilirsin."

"Kendini rahatsız hissettiğin zamanlarda hep böyle alaycı olman mı gerekiyor?"

"Buralarda iyi bir *latte* bulabileceğimiz bir yer var mı?"

Christine kıkırdadı.

"Sana göstermek istediğim bir yer daha var."

Birlikte tapınaktan çıktılar. Pis kokulu, rutubetli karanlıktan kurtulmuş olmak Rob'u bayağı rahatlatmıştı. Yamaçta toplanmış taş ve tozlu moloz yığınları arasından bir höyüğe tırmandılar. Rob bir an soluklanmak için durup başını çevirdiğinde basit ev-lerden birinden küçük bir çocuğun onları izlediğini gördü. Kırık bir pencerede esmer bir yüz.

Christine bu arada Tepe'ye ulaşmıştı.

"İşte Venüs Tapınağı."

Son molozlar arasından son birkaç metreyi daha ilerleyip onun yanına gitti. Burada, bu tepe noktada rüzgâr şiddetli olmasına rağmen sıcak hâlâ kavurucuydu. Buradan kilometrelerce ötesi görülebiliyordu. Olağanüstü bir manzaraydı bu, olağandışı bir doğa. Kilometrelerce, sanki sonsuza dek uzanan dalga dalga ıssızlık, terk edilmişlik. Ölü taşlardan oluşan, ölmekte olan tepeler. Karanlık sayısız mağarayla delik deşik olmuş dağ yamaçları. Rob bunların birçoğunun da, her biri bir diğerinden daha çok harap olmuş çok tanrılı dönemden kalma tapınaklar ya da kabirler olduğunu düşündü. Durdukları zemine baktı, gökyüzüne açılan bir tapınağın tabanına.

"Peki, bütün bunlar ne zaman yapılmış?"

"Büyük olasılıkla Asurlular ya da Kenaniler tarafından. Kesin olarak bilinmiyor. Çok eski. Önce Yunanlılar sonra da Romalılar zapt etmiş. Büyük olasılıkla burası da insan kurban edilen bir sunak. "Hemen önlerindeki kayaya oyulmuş birkaç oluğu işaret etti. "Bak. Bunlar kanların akması için."

"Hımm..."

"Tüm bu erken dönem Yakın Doğu dinlerinde kurban çok büyük bir öneme sahipmiş."

Rob ayaklarının altında uzanan bozkıra, höyüklerle ve küçük köye baktı. Esmer yüzlü çocuk kaybolmuştu, kırık pencere boştu. Arabalardan biri hareket etmişti, Soğmatar vadisinden çıkan yolda ilerliyordu. Yol eski, kurumuş bir nehir yatağı boyunca ilerliyordu. Ölü bir nehrin yatağında.

Rob bir an burada, bu tepede kurban edilmeyi düşündü. Ayakları bir iple hareket edemez hale getirilmiş, elleri arkasından bağlanmış bir halde, sunağın üzerinde, yüzünde rahibin pis

TOM KNOX

kokulu soluğuyla... Ve sonra bıçağın göğüs kafesine girmesiyle birlikte duyulan o ani acı...

Derin bir soluk alarak elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi. Artık gitme zamanıydı. Arabayı işaret etti. Christine başıyla anladığım belirtti ve birlikte tepeden aşağı onları bekleyen Land Rover'a gittiler. Ancak Rob yarı yolda bir an durakladı. Yeniden tepeye baktı.

Biliyordu. Birden bulmuştu. Sayıların ne anlama geldiklerini anlamıştı.

Artık Breitner'ın not defterindeki sayıların anlamını biliyordu.

Hava hâlâ kötüydü. Kurşun grisi gökyüzü kadar rüzgârla savru-
lan yeşil çayırda da kasvetli görünüyorlardı. Boijer, Forrester ve
Alisdair Harnaby büyük siyah bir arabada hızla Man Adası'nın
güneyine doğru ilerliyorlardı. Tam önlerinde içinde Polis Müdü-
rü Hayden ve meslektaşlarının bulunduğu başka bir uzun siyah
araba daha vardı.

Forrester endişeliydi, içinde büyük bir huzursuzluk hissediyordu. Zaman ilerliyor, parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Ve kaybettikleri her dakika onları bir sonraki dehşetle amna yaklaştırıyordu; yeni bir önlenemez cinayete.

Belirgin bir şekilde iç çekti. Hatta öfkeli bir iç çekti bu. Neyse, şimdi artık izleyebilecekleri elle tutulur bir ipucu, bir dayanak noktaları vardı. Bir tamk! Çiftçinin biri adanın uzak bir bölgesinde, güneyde, Castletown yakınlarında tuhaf bir şey saptamıştı. Forrester da hemen Alisdair Harnaby'den tamğın sorgulanması sırasında yanlarında bulunmasını istemişti. Onun bilgi toplama açısından yararlı olabileceğini düşünüyordu. Tarihsel bir bakış açısı; bu önemli olabilirdi.

Ancak Forrester öncelikle Boijer'in CNN muhabirinden neler öğrendiğini bilmek istiyordu. Genç meslektaşı hemen raporunu verdi. Angela Darvill, Craven Sokağı olayını "*Evening*

Standart için serbest çalışan" bir muhabir arkadaşından öğrenmişti.

Forrester, "O zaman iki olay arasındaki ilişkiyi belirleyen kendisi," dedi. "Akıllı bir saptama."

"Bu doğru, efendim. Ama bir şey daha söyledi. Sanırım benzer bir olay daha varmış. Nevv York Eyaleti ve New England'da, Connecticut'ta."

"Ne anlamda benzer?"

"Kullanılan işkence yöntemi."

"Davut Yıldızı mı?"

Boijer başım salladı ve ekledi.

"Vücuda atılan kesikler açısından, evet. Ve deri yüzme. Kadın bunun haber yaptığı en korkunç olaylardan biri olduğunu söyledi."

Forrester arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. Yolun iki kenarı boyunca alçak, nemli yeşil tepeler uzanıyordu. Bu kırsal boşluk yer yer küçük çiftlikler ve dalları kuvvetli rüzgârlarla acımasızca belirli bir yöne yatırılmış çarpık ağaçlarla bozuluyordu. Bu manzara ona Skye'da geçirdiği bir tatili anımsatıyordu. Buradaki doğanın melankolik güzelliği içini ezen gerçek bir hüznü çağırıyordu. Forrester birden kızına ilişkin düşüncelerinden sıyrılma çabası içinde sordu: "Peki, cinayeti işleyen kimmiş?"

"Hiç bulunmamış. Yine de ilginç... yani benzerlik..."

Gittikleri yol daralmış, rüzgârla savrulan çalılıklardan oluşan çitlerin arasından ilerideki bir çiftlik evine uzanan küçük bir köy yolu halini almıştı. İki araba arka arkaya park etti. Beş polis ve amatör tarihçi arabalardan inip patikadan küçük beyaz çiftlik evine doğru ilerlemeye başladılar. Boijer çamur içinde kalan

ayakkabılarına bakarak gençlikten kaynaklanan bir toylukla homurdandı.

"Lanet olsun. Şu halimize bak."

"Lastik çizmelerini yanına alsaydın ya, Boijer."

"Kırda yürüyeceğimiz hiç aklıma gelmedi, efendim. Bunu da masraflara ekleyebilir miyim?"

Forrester saçma da olsa gülebildiği için mutluydu.

"Bakarız."

Hayden'a eşlik eden miğferli polis memurlarından biri çiftlik evinin kapısını çaldı. Kapı kısa bir süre sonra şaşılacak derecede genç biri tarafından açıldı. Forrester kendi kendine, "çiftçi" sözcüğünün insanda neden hep orta yaşlarda, elinde çapa ya da silah bulunan birini çağrıştırdığını merak ediyordu. Karşılarındaki çiftçiye yakışıklı ve yirmi beş yaşından büyük olamayacak bir delikanlıydı.

"Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Polis mi?.."

Hayden, "Evet. Ben Polis Müdürü Hayden," dedi. "Siz de Gary olmalısınız?"

"Evet. Gary Spelding. Telefonda konuşmuştuk. İçeri gelin. Hava yine berbat."

Sıcak, rahat, samimi masif çam mutfığa girdiler. Bir tepsinin üzerine çeşitli bisküvi ve kekler hazırlanmıştı. Boijer hemen coşkuyla bir tanesini kapdı.

Forrester birden çok kalabalık olduklarını fark etti. Beş kişi böyle bir iş için çok fazlaydı. Ama hepsi de Spelding'in ne gördüğünü merak ediyordu. Adamın yine kendisi gibi genç olan karısı güler yüzle masanın üzerine iki çaydanlık dolusu sıcak çay bıraktı ve Spelding anlatmaya başladı. Adam cinayet günü çiftliğindeki çiti onarmaktaymış. Tam işini bitirip geri döndüğü

sırada, "çok tuhaf bir şey" görmüş. Forrester genç adamı dinlerken çayımın soğuduğunun farkında bile değildi.

"Büyük dört çarpı dört arazi araçlarından biri. Hani şu şehirde kullanılan büyük ciplerden."

Hayden merakla mutfak masasının üzerine eğildi.

"Tam olarak nerede?"

"Çiftliğin sonundaki yolda. Balladoole'de."

Harnaby heyecanla başını salladı.

"Orayı biliyorum."

"Gerçi arada sırada yollarım şaşırp buraya gelen turistler oluyor. Biraz ilerisi sahil. Ama bunlar turist değildi..." Spelding fincanına çay doldurarak Hayden'a gülümsedi. "Beş genç adam. Hepsinde Telekom tulumları vardı."

Boijer, "Pardon?" dedi.

Spelding, Forrester'ın genç yardımcısına döndü.

"Hepsi üzerinde Manx Telekom amblemi olan bol yeşil tulumlar giymişlerdi. Mobil telefon firmasının giysileri."

Bu kez söze karışan Forrester oldu.

"Peki, ne yapıyorlardı?"

"Yalnızca tarlalarımın etrafında dolaştılar. Bunun saçma olduğunu düşündüm. Çok saçma. Ne de olsa..." Spelding bir yudum çay aldı, "burada telefon direği de yok, baz istasyonu da. Burası mobil telefonlar açısından ölü nokta. Dolayısıyla burada ne aradıkları ilgimi çekti. Hepsi gençti. Genç delikanlılar. Üstelik hava kararmak üzereydi ve çok soğuktu, dolayısıyla sörf yapmaya filan da gelmiş olamazlardı."

"Onlarla konuştunuz mu?"

Spelding hafifçe kızardı.

TOM KNOX

"Aslında konuşmak istemedim değil. Ne de olsa benim çiftliğimde dolaşıyorlardı. Ama onlara yanaşmaya kalkıştığımında bana öyle baktılar ki..."

"Nasıl yani?"

"Pis... Öylesine öfkeli kötü bakışlardı ki bunlar..." Çiftçinin kızarıklığı artmıştı. "İğrenç, çirkin... Dolayısıyla geri çekilmenin daha iyi olacağına karar verdim. Belki bunu korkaklık olarak nitelendireceksiniz ama... Neyse soma haberlerde basın toplantısını izleyince, birden zihnimde bir şimşek çaktı ve..."

Polis Müdürü Hayden çayımın kalan kısmım içti. Forrester'a soma yine Spelding'e baktı.

Daha sonraki yarım saati Spelding'den daha fazla bilgi almaya çalışarak geçirdiler. Adamların ayrıntılı tasviri sonucunda hepsinin iri yarı ve genç oldukları ortaya çıktı. Arabaları siyah bir Toyota Landcruiser'dı. Spelding maalesef arabamn plakasını görememişti. Ama ne olursa olsun sonuçta şimdi artık ellerinde bir ipucu vardı. Bir dayanak noktası. İlerleme kaydetmişlerdi. Forrester bunların aradıkları adamlar olduğunu düşünüyordu. Telekom giysileri iyi bir kamuflajdı. Ne de olsa her yerde telefon direkleri vardı; herkes 7 gün 24 saat kesintisiz mobil telefonun kapsama alanında olmak istiyordu. Bu giysilerle kuşku uyandırmadan gece yarısı bile çalışmak mümkündü.

"Şebeke hatasım gideriyoruz," kusursuz bir bahaneydi.

İyi ama çete mobil telefonun kapsama alanının tamamen dışında olan bir bölgeye gelmişti. Bunu neden yapmışlardı ki? Belki de bu onların ilk hatasıydı? Forrester umutlarının yeşerdiğini hissediyordu. Bu işte şansa ihtiyacınız vardı. Ve bu onların başına konan talih kuşu olabilirdi.

Konuşma bitmişti. Çaydanlık boşalmıştı. Dışarıda yoğun gri

bulutlar hafifçe aralanmıştı. Güneş ışınları zaman zaman ıslak tarlaları aydınlatıyordu. Çiftçinin peşinden Balladoole yoluna doğru ilerledikleri sırada polisler çamur nedeniyle pantolonlarının paçalarını sıvamak zorunda kaldılar.

"İşte tam burada." Spelding kolunu uzattı. "Onları burada gördüm."

Hepsi birden engebeli, çamurlu tarlayı sınırlayan dar patikaya baktılar. Mahzun bir inek Boijer'e bakıyordu. İneğin arkasında uzun gri bir kum tepesi ve ardında da zaman zaman güneşle parlayan gri deniz görölüyordu.

Forrester yolu işaret ederek sordu:

"Bu yol nereye gidiyor?"

"Denize. Zaten yol orada bitiyor."

Forrester çitin üzerine tırmanıp öte tarafa geçti. Ardından da Boijer ve ona oranla çok daha az çevik ve hevesli olan diğerleri. Forrester şimdi tam olarak arabanın durduğu yerdeydi. Eğer sahile inmek istiyorsanız burası durmak için çok saçma bir yerdi. Sahilden en az bir kilometre uzaktaydı. Peki ama neden burada durmuşlardı? Neden yolun kalan kısmına ilerlememişlerdi? Yoksa amaçları yürüyüş yapmak mıydı? Kesinlikle hayır. Başka bir amaçları olduğu kesindi.

Forrester yeniden en yakındaki çitin üzerine çıktı. Şimdi yerden yaklaşık iki metre yukarıdaydı. Etrafa bakındı. Yalnızca tarlalar, çayırlar, taş duvarlar ve kumlu alanlar. Ve ölgün deniz. Tek ilgi çekebilecek nokta bitişikteki araziydi. Forrester'ın bulunduğu noktadan buradaki sığ tümsekler ve yer yer serpiştirilmiş kayalar görünüyordu. Forrester çitten inerek halen yürüyüş nedeniyle soluk soluğa olan Harnaby'ye döndü.

"Bunlar da ne?" diye sordu. "Bu tümsekler?"

"Şey..." Harnaby kararsızlık içinde gülümsedi. "Ben de size bundan bahsedecektim. Pek fazla kişi bilmez ama orası Balladoole amt mezarlığı. Vikinglerden kalma. 11. yüzyıl. 1040'larda kazıldı. Broşlar falan bulundu. Ve... bir şey daha..."

"Evet ne?"

"Bir de cesetler."

Harnaby daha sonra savaş sırasındaki büyük bir kazıdan. Büyük Britanya adasından gelen bilim adamlarının mücevher ve kılıç dolu büyük bir Viking gemisini tamamıyla ortaya çıkardıklarından bahsetti. Ve bir Viking savaşçısının cesedi.

"İnsan kurban edildiğine ilişkin kamtlar da bulundu. Arkeologlar savaşçının ayakucunda gencecik bir kız buldular. Büyük olasılıkla ona kurban edilmişti."

"Bu sonuca nasıl vardılar?"

"Çünkü kızın yanında gömüye ilişkin şeyler yoktu. Üstelik boğulmuştu. Vikingler insan kurban etmeye çok düşkünlerdi. Özellikle de ölen savaşçıların onuruna esir kızları kurban ederlerdi."

Forrester nabzının daha hızlı atmaya başladığını hissediyordu. Boijer'e baktı. Genç adam gri dalgalara dalıp gitmişti. Sonra yeniden Boijer'e bakarak "Kurban ritüeli," dedi. "Evet. İnsan kurban etme ritüeli. Boijer. İşte bu!"

Boijer onu boş bakışlarla süzüyordu. Forrester açıkladı.

"Düşünsene. Adamın biri canlı canlı başından toprağa gömüldü. Bir diğerinin kafa derisi yüzüldü ve dili kesildi. Ve her ikisinde de törensel anlamı olan kesikler..."

Harnaby, "Ve şimdi de Balladoole..." dedi.

Forrester enerjik bir hareketle hemen yakınındaki bir başka çitin üzerine atladı ve buradan tümsek ve çukurların bulunduğu

bitişikteki araziye geçti. Ayakkabıları çamura batmıştı ama bunu umursamıyordu bile. Sahile vuran dalgaların sesini duyuyor, dilinde demzın tuzlu tadım algılıyordu. Buraya, tam ayaklarının altına, Vikingler, törensel olarak boğazladıkları genç bir kadım gömmüşlerdi. Ve bu adamlar, bu katiller, yalmzca birkaç saat sonrası için planladıkları cinayetten önce burada toplanmışlardı.

Saat işliyordu. Çarklar dönüyordu. Forrester nemli, soğuk havayı soludu. Dalgalı, bulanık İrlanda denizinin üzerinden gri bulutlar yaklaşıyordu.

Land Rover kurumuş nehir yatağından, Soğmatar'ın tozlu bozuk yolundan Şanlıurfa'ya giden anayola doğru ilerliyordu. Christine dikkatini tamamen yola vermiş, sol eli viteste yola bakıyordu. Konuşmadan, sessizlik içinde yol aldılar.

Rob, ona sayıların gizemini çözdüğünü düşündüğünden bahsetmemişti. Önce tezinin doğruluğunu sınamak istiyordu. Bunun için de bir kitaba ve belki de bilgisayara ihtiyacı olacaktı.

Şehre güneşin batımmdan yaklaşık olarak bir saat kadar önce vardılar. Caddeler her zaman olduğu gibi cıvıl cıvıldı. Şehrin merkezine ulaştıklarında önce doğruca Christine'in dairesine gittiler. Tozlu ceketlerini hasır koltuğun üzerine atıp deri kanepeye yayıldılar.

Neden sonra Christine birden, hiç beklemedik bir şekilde sordu: "Ne dersin, sence eve dönmeli miyim?"

"Ne? Neden?"

"Kazı bitti. Bir ay içinde ücretim de kesilecek. Artık istediğim anda valizimi toplayıp dönebilirim."

"Franz'ın başına gelenleri öğrenmeden mi?"

"Evet." Pencereye doğru bakıyordu. "O... o ... öldü. Bunu böyle kabul etmem gerekmez mi?"

Dışarıda güneş batıyordu. Müezzinlerin ezan sesleri eski şehirde yankılanıyordu. Rob ayağa kalktı, pencerenin kenarına gitti. Pencereyi açtı ve dışarı baktı. Salatalık satan bir tablacı bağıra bağıra kaldırım boyunca gidip geliyordu. Bir grup siyah çarşafli kadın Honda mağazasının önünde durmuş, siyah peçelerinin üstünden cep telefonlarıyla konuşuyorlardı. Gölgeleleri, siyah hortlakları andırıyordu. Ağıt yakan siyahlı gelinleri.

Rob kanepeye dönüp Christine'e baktı.

"Bence gitmemelisin. Henüz değil."

"Neden?"

"Sayıların anlamım bildiğimi sanıyorum."

Christine'in yüzü ifadesizdi.

"Göster."

"Burada *İncil'in* var mı? İngilizce bir *İncil*?"

"Rafın üzerinde."

Rob rafa gitti ve kitapların sırtlarındaki yazıları taradı: Sanat, şiir, politika, arkeoloji, tarih. Çoğunlukla da arkeoloji. Sonunda aradığını buldu. Raftan kalın, siyah ciltli *incil'i* aldı.

Aynı zamanda Christine de yazı masasından Breitner'in not defterini aldı.

"Evet, bir bakalım. *Umarım* haklıyım. Haklı olduğumu sanıyorum. Evet, başlayalım. Bana not defterindeki sayıları oku. Ve sayfanın neresinde olduklarını da söyle."

"Tamam, örneğin bu... yirmi sekiz. Pusulamın doğuyu gösteren okunun yanında."

"Hayır, sayıları ayrı ayrı rakam olarak söyle. İki, sekiz."

Christine, Rob'u şaşkın, hatta belki bir ölçüde alaycı bakışlarla süzdü.

"İyi ya, nasıl istersen. İki, sekiz. Doğuyu gösteren bir okun yanında."

Rob *İncil'in* Yaratılış bölümünü açtı; neredeyse şeffaf denebilecek kadar ince sayfaları karıştırdı ve doğru sayfayı buldu. Parmaklarıyla söz konusu metni taradı.

"Bölüm iki, ayet sekiz. 2:8 Yaratılış. RAB Tanrı doğuda Aden'de²³ bir bahçe dikti. Yarattığı Âdem'i oraya koydu."

Rob bekliyordu. Christine gözlerini *İncil'e* dikmişti. Bir süre sonra mırıldandı:

"Aden'in doğusu mu?"

"Başka bir tane oku."

Christine not defterine baktı.

"İki, dokuz. Ağacın yanında."

Rob *İncil'in* aym sayfasına baktı ve açıkladı:

"*Yaratılış Kitabı*. Bölüm 2, ayet 9. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiyi kötüyü bilme ağacı vardı.

Christine kısık bir sesle mırıldandı:

"İki, bir, sıfır. İki, on. Dalgalı çizginin, yani nehrin yanında."

"Dörde ayrılan nehrin yamnda mı?"

"Evet."

Rob, *İncil'e* baktı.

"Bölüm 2, ayet 10: Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyor."

Christine, "Tanrım, inanılır gibi değil," diye haykırdı. "Haklısın."

"Emin olmak için bir deneme daha yapalım. Başka bir tane, büyük sayılardan birini söyle."

23 Aden, burada cennet anlamına gelmektedir, (ç. n.)

Christine yeniden not defterine baktı.

"Pekâlâ. Sonra büyük sayılar var. İşte biri. On bir, otuz bir, oldu mu?"

Rob sayfaları çevirdi. Kendini kürsüde vaiz veren bir rahip gibi hissetmeye başlamıştı.

"Yaratılış. Bölüm 11, ayet 31. *Terah, oğlu Avram'ı, Haran'm oğlu olan torunu Lul'u ve Avram'ın karısı olan gelini Sara'yı yanına aldı. Kenan ülkesine gitmek üzere Kildanilerin Ur kentinden ayrıldılar. Harran'a gidip oraya yerleştiler.*"

"Harran mı?"

"Harran." Rob sözlerine ara verip Christine'in yanına oturdu. Bir tane daha deneyelim, çizimin yanındaki sayılardan birini söyle."

"Resmin yamndaki sayıyı söylüyorum, köpek ya da domuz resmine benzeyenin... ya da öyle bir şey işte."

"Sayı ne?"

"İki yüz on dokuz. Herhalde iki ve on dokuz?"

Rob söz edilen yeri buldu. 2:19.

"RAB Tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Âdem'e getirdi. Âdem her birine ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı."

Apartman dairesine tam bir sessizlik hâkimdi. Rob aşağıdaki tozlu yolda hâlâ bağırarak mallarım öven salatalık satıcısının sesini duyabiliyordu.

Christine gözlerini ona dikerek sordu.

"Acaba Breitner kazdığı yerin..."

"Evet. Aden bahçesi..."

Kanepede oturmuş, gözlerini birbirlerine dikmişlerdi.

21

Forrester Londra'daki bürosunda tarihte insan kurbanı konusunu inceliyordu. Kahverengi masanın üzerinde, elinde plaj topu tutan oğlunun ve mutluluk içinde gülen sarışın kızının göründükleri resmin yanında çalışıyordu. Resim onun ölümünden hemen önce çekilmişti.

Bazen depresyonun kara kanatları üzerine çöktüğü zamanlarda Forrester fotoğrafı ön kısmı masaya dönük olacak şekilde masanın üzerine koyardı. Hâlâ bunu kabullenememişti. Kızım düşündüğü zamanlarda göğsünde derin bir sızı hissediyordu. Göğsündeki bu sızı öylesine acı vericiydi ki bazen kendini tutamayıp haykırmak istiyordu.

Ama çoğu zaman bu denli kötü hissetmiyordu kendini. Genellikle kendi büyük acısını bir kenara bırakıp başkalarının acılarıyla uğraşmayı başarıyordu. O sabah da masamın üzerindeki fotoğrafın ve o zamanlar henüz hayatta olan kızının içten mutlu gülümsemesinin farkında bile değildi. Forrester gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş, Google'da "insan kurbanı" konusunu araştırıyordu.

Tam o sırada Musevileri okumaktaydı. Çocuklarını yakan eski İsrailileri. Canlı canlı. Forrester onların bunu Kudüs'ün

güneyinde bir vadi olan Ge-Hinnom'da yaptıklarını öğrendi.²⁴ VVikipedia'ya göre bu vadiye Gehenna²⁵ da deniyordu. Gehenna Vadisi, Kenaniler için cehennem ya da "ölümün gölgesi vadisi"ydi.

Forrester okumayı sürdürdü. Tarihçilere göre eski tarihlerde İsrail Krallığı'nda anne ve babalar henüz doğmuş çocuklarını Kudüs surlarının hemen dışındaki bu vadiye getirir ve ağlayan yavrularını Kenani Tanrı Molok'un dev bronz putunun oyuk karnına bırakırlarmış. Bronz heykelin karnındaki bu sunak altında ızgara görevi görmekteymiş. Bebek bronz sunağa bırakılır bırakılmaz heykelin altında yakılan ateşle çocuklar yanmaya terk edilirmiş. Canlı canlı yakılan çocuklarının çığlıklarının duyulmaması ve çileli annelerin de bunu dinlemek zorunda kalmamaları ve biraz olsun teselli bulmaları için de rahipler devasa davullar çalarlarmış.

Forrester arkasına yaslandı. Kalbi İsrail Krallığı'ndaki kurban törenlerinin davulları gibi atıyordu. İnsan böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Nasıl canlı canlı çocuğunu kurban edebilirdi?

Forrester ister istemez kendi çocuklarını, ölen kızını düşündü. Ailenin ilk çocuğunu. Gözlerini ovuşturarak birkaç sayfa ileriye geçti.

Anlaşıldığı kadarıyla ilk doğan çocuğun kurban edilmesi tarihin ilk dönemlerinde yaşayan insanlar arasında yaygın bir gelenektir. Birçok ulus -Keltler, Aztekler, Mayalar, Gotlar, Wikingler, Normanlar, Hindular, Sümerler, İskitler, Uygurlar ve daha birçokları- insan kurban ediyordu ve çoğunlukla da bu

24 Eski devirlerde İsrail Krallığı'nda yaşayan insanların çocuklarını Molek/Malik/Moloş/Moloz adı verilen bir puta kurban olarak sundukları bir yerdin, israil Krallığı döneminde bazı insanlar kendi çocuklarını canlı olarak bu putun ortasındaki ateşe atıyorlardı, (ç. n.)

25 Cehennem ya da Gözyaşı Vadisi olarak da anılmaktadır, (ç. n.)

ilk doğan çocuk oluyordu. Bu tören genellikle de bir tür "temel atma töreni" şeklinde oluyordu; yani bir tapınak ya da önemli bir yapının inşasına başlanmadan önce toplum bir çocuk, genellikle de yeni doğmuş bir ilk çocuğu kurban ediyor ve o yapının girişinin altına gömüyorlardı.

Forrester yeniden derin bir soluk aldı. Başka bir bağlantıya geçti. Dışarıda hava pırıl pırıldı; geç bir ilkbaharın ılık güneş ışınları vardı. Ancak tüyler ürpertici ölüm konusuna öylesine kendini kaptırmıştı ki bunun farkında bile değildi.

Özellikle Azteklerin kurban törenleri çok kanlıydı. Homoseksüeller törensel olarak rektumlarından bağırsakları dışarı çekilerek öldürülüyorlardı. Savaş esirlerininse kalpleri, başlarında daha önceki kurbanlardan çıkarılan sakatlatları taşıyan rahiplerce, daha canlıyken göğüs kafesinden çıkarılıp tanrılara sunuluyordu.

Okumayı sürdürdü, sürdürdü. Anlaşılan Çin Şeddi binlerce kurbanın cesetlerinin üzerine inşa edilmişti. Yine temel kurbanları! Japonya'da bir zamanlar altına bakire kızların canlı canlı gömüldükleri bir sütuna (hitobashira) tapılmış. Meksika'da Mayalar, genç kız ve çocukları boğmak için ndevasa sarmç ya da doğal kuyular kullanmışlar. Bu kadar da değil. Roma öncesi dönemde Keltler kurbanın kalbine bıçak saplar ve onun ölüm öncesi çırpınmalarına bakarak geleceği okurlarmış. Fenikelilerse günahlarının kefareti olarak binlerce bebeği öldürüp "tofet" olarak adlandırılan toplu çocuk mezarlarına gömüyorlarmış.

Ve bu bilgiler böyle sürüp gidiyordu. Forrester arkasına yaslandı. İçi eziliyordu. Yine de ilerlemek istiyordu. Man Adası'ndaki törensel cinayet ve Craven Sokağı'ndaki cinayet girişimi bir tür kurban törenim andırıyordu, çünkü katiller her ikisinde de daha

önce tarihte insan kurban edildiği kanıtlanan noktaları seçmişlerdi. Peki ama onları buna yönlendiren neydi?

Aynen çok soğuk bir göle atlamak üzere olan bir insan gibi derin bir soluk aldı ve Google'da bu kez de "Davut Yıldızı" konusunu araştırmaya başladı.

Kırk dakika kadar Musevi tarihine göz gezdirdikten sonra nihayet aradığım buldu. Bu son derece çılgın, büyük olasılıkla Satanistlere ait bir web sayfasıydı. Ama zaten Forrester'ın uğraşmak zorunda olduğu da absürd bir şey değil miydi? Forrester bu web sayfasından Davut Yıldızı'nın aym zamanda Süleyman Mührü olarak da anıldığını ve eski Yahudi kralın bunu büyü-cülük amaçlı, kötü cinleri kovmak, iyileri çağırmak için büyü törenlerinde kullandığını okudu. Ancak bu sembol bilinmeyen, doğaüstü çağrışımları nedeniyle bazı modern hahamlar ve din âlimleri tarafından inkâr edilmekteydi. Kral Süleyman'ın bu sembolü, Kenani Tanrı Molok için yaptığı, onun için insan ve hayvan kurbanlar verilen tapınakta kullandığı bildiriliyordu.

Forrester önünde açık duran internet sayfasını bir kez daha okudu. Ve bir daha. Ve dördüncü bir defa daha. Katillerin kurbanlarının göğüslerine bıçakla çizdikleri sembol Davut Yıldızı değildi. Süleyman'ın mührüydü. İnsan kurbamyla ilişkili bir semboldü bu.

Peki ya kafanın kazınması?

Birçok kültürde kurban edilmek üzere hazırlanan kurbanlara tören öncesi arındırma işlemleri uygulanıyordu. Yıkamıyor, bazen oruç tutturuluyor ya da saçları kazınıyordu. Bazılarınınsa dilleri kesiliyordu.

Forrester, tezinin doğrulandığını hissediyordu. Katiller kafalarına insan kurbanını takmışlardı. Ama neden?

Ayağa kalkıp tutulan boyun kaslarını ovuşturdu. Üç saattir okuyordu. Beyni aynen bir bilgisayar ekranı gibi uğulduyordu. Buraya kadar her şey güzeldi ama henüz bu katil çetesine ilişkin somut olarak en ufak bir kamt bile ele geçirebilmiş değillerdi. Manx limam gözetim altındaydı. Havaalanı yirmi dört saat izleniyordu. Ancak Forrester'ın bu gangster çetesini bu yolla bulabileceklerine ilişkin en ufak bir umudu bile yoktu. Hiç kuşkusuz, çoktan birbirlerinden ayrılmış ve adayı terk etmişlerdi. Her gün her saat Man Adası'ndan düzinelerce gemi, tekne ya da uçak ayrılıp uzak yerlere gidiyordu. Forrester'ın katillerin daha ceset bulunmadan Douglas'tan ayrıldıklarından hiç kuşkusu yoktu. Tek umudu siyah Toyota'mn video kamera kayıtlarına takılmış olmasıydı. Ancak tüm kayıtların incelenmesi de haftalarca sürebilirdi.

Forrester yeniden oturdu ve döner koltuğunu ekrana iyice yaklaştırdı.

Biraz daha araştırması gerekiyordu.

Jerusalem VVhaley, adı geçen o gösteriş meraklısı züppe aristokratlar kulübünün, yani Irish Hellfire Kulüp'ün üyesiydi. Manx'taki tarih meraklısı Harnaby öyle olduğunu söylemişti. Peki ama bununla insan kurban arasındaki ilişki neydi? Cınayetlerle? Acaba gerçekten bir ilişki var mıydı?

Peki ya Craven Sokağı'nda, Benjamin Franklin'in evinde bulunan kemikler, onların anlamı neydi?

Bu iki soru doğal olarak bir üçüncüsünü getirdi. Nereye gitseler çete bir yerleri kazıyordu. Ne arıyorlardı?

Forrester'ın araştırması daha ilk girişiminde başarılı oldu ve Benjamin Franklin ve Hellfire isimlerim yazmasıyla birlikte sorusunun yanıtını da buldu: Amerika'mn kurucu atalarından biri sayılan Benjamin Franklin Sir Francis Dashwood'un yakın dos-

tuydu ve Sir Francis Dashvwood da Hellfire Kulüp'ün kurucusuydu. Ayrıca bazı otoritelere göre Benjamin Franklin'in kendisi de bu kulübün üyelerindendi.

Nihayet resim şekillenmeye başlıyordu. Hellfire Kulüp'ün bu olaylarda önemli bir rolü olduğu anlaşılıyordu. İyi ama nasıl ve neden?

Forrester'ın yine internet sayfalarından öğrendiğine göre Hellfire Kulüp gerek İrlanda'da, gerekse İngiltere'de üst sınıfta toplum kurallarına karşı çıkan bir azınlığın kurduğu gizli bir dernekti. Hepsi o kadar. Bunların kötü niyetli, züppe ve tehlikeli oldukları kesindi; aym şekilde hiç kuşkusuz, ahlaksız, sefahat düşkünü, şımarık ve kibirliydiler; bundan Satanist ve katil oldukları sonucuna varılabilir miydi? Birçok tarihçi onların safahatın, ahlaksızlığın ölçüsünü kaçırarak bir örgüt olduklarında hemfikirdi. Satanist ayinler yaptıkları konusu epeyce tartışılmış ve büyük ölçüde reddedilmişti.

Ancak makalede, bu konuda diğerleriyle aym görüşte olmayan bir bilim adamının olduğu da belirtiliyordu. Forrester hemen bu kişinin adım bir kâğıda not etti. Cambridge Üniversitesi'nden Profesör Hugo De Savary. Profesör, Hellfire Kulüp üyelerinin kesinlikle doğaüstü güçlere inanan okültistler oldukları kanısındaydı. Ancak bu görüşünden dolayı kendisiyle genellikle alay ediliyordu.

Ne var ki, De Savary haklı olsa bile bu yine de diğer acil sorulara bir yamıt getirmiyordu. Çete neyin peşindeydi? Bu adamlar niye etrafı kazıyorlardı? Hellfireia ilişkileri varsa bunun niteliği neydi? Çayırılan, bodrumları deşmekteki amaçları neydi? Hazine mi arıyorlardı? Şeytani ıvır zıvır mı? Eski kemikler mi? Lanetli elmaslar mı? Kurban edilmiş çocuklar mı? Forrester'ın zihni karışmıştı, kafası patlayacak gibiydi. O sabah için yeterinden de

fazla çalışmıştı. Memnundu. Nihayet yapbozun parçalarını bir araya toplamayı başarmıştı ya da biri onları kucağına bırakmıştı. Şimdi sorun yapbozun kutusunu kaybetmiş olması ve bu yüzden parçaların neyi temsil ettiğini, sonuçta ortaya çıkaracağı şeyi bilememesiydi. Ama ne olursa olsun parçalar elindeydi ya...

Forrester esnemesini bastırarak sandalyesinin arkasına astığı ceketini aldı. Yemek zamamydı. İyi bir yemeği hak etmişti. Köşedeki İtalyan lokantasında *penne arrabiata* olabilirdi bu. Ardından da leziz bir *tiramisu* ve bu arada huzur içinde uzun uzun okunan gazetenin spor sayfaları.

Bürosundan çıkarken masasına son bir kez göz gezdirdi. Kızı o masum ifadesiyle ona bakıyordu. Forrester içinde bir burukluk hissederek durdu. Oğlunun resmine baktı, sonra yeniden kızınıninkine. Onun sesini düşündü. İlk sözcüklerini söylemesini. *Eel-maaaa. Eel-maa. Eel-maa baba! Ecel-maa...*

Acısı büyüktü. Resmi masamın üzerine kapattı ve kapıdan çıktı.

O anda Boijer'i gördü. Genç adam heyecanlı ve soluk solugaydı.

"Efendim, samrım bir şey bulduk!"

"Ne?"

"Toyota. Siyah Toyota!"

"Nerede?"

"Heysham'da, efendim. Lancashire'da."

"Ne zaman?.."

"İki gün önce."

22

Rob ve Christine, İbrahim Peygamber'in Balıklıgöl'ünün yanındaki çay bahçesinde oturuyorlardı. Mevlüt-Halil Camisi'nin bal renkli taşları sabah ışığında parlıyor, mat tonları gölün durgun suyuna yansiyordu.

Bir önceki akşamı cennet teorilerini destekleyecek kanıtlar aramakla geçirmişlerdi. Christine evinde dizüstü bilgisayarının başında çalışmıştı. Rob ise internet kafede. Daha çabuk, daha fazla bilgi toparlayabilmek amacıyla ayrı çalışmaya karar vermişlerdi. Sabahsa araştırmalarının sonuçlarını tartışmak üzere buluşmak için sözleşmişlerdi. İşte şimdi buradaydılar. Balıklıgöl'ün başında. Anonim bir yer olduğu için parka gelmeyi yeğlemişlerdi. Kalabalığın içinde kendilerini daha güvende hissediyorlardı. Etrafta aylak aylak dolaşan adamlar, görev başında olmayan askerler, anneleri göldeki balıkları izlerken kızarmış koyun pirzolarının tadını çıkaran çocuklar. Tek rahatsız edici unsur, yeşil alanın kıyısında fark edilmeyecek şekilde park etmiş olan polis otosuydu.

Rob, Christine'e yeniden kısaca bu sonuca nasıl vardığını özetledi. Soğmatar ve Harran'da bulundukları sırada yaratılışı konuşmuşlardı. Bu arada Christine, Âdem ve Havva öyküsünden söz etmişti. Bütün bunlar Rob'un aklına sürekli *incil'den*

ayetler okuyan babasını getirmiş olmalıydı ki kafasında bu sayıların ne anlama gelebileceği konusunda bir fikir oluşmuştu. Bölüm şu, ayet bu. Sayısı sayısına. Şimdi sıra deneme yapıp teorinin gerçeğe ne denli uyduğuna saptamaktaydı.

"Evet, şimdi konuya gelelim." Rob önündeki çaydan bir yudum aldı. "Her şeye yeni baştan bir göz gezdirelim. Bu yörenin tarihinin çok eskilere, hatta yaşamın başlangıcına dayandığı konusunda hiçbir kuşkumuz yok. Burası yeryüzünün ilk yerleşim alanlarından biri. Yani Göbekli çevresi. Tarihi MÖ 8000'lere kadar gidiyor. Buraya kadar hepsi doğru, değil mi?"

"Evet. Kabaca avcı-toplayıcı toplumdan tarım toplumuna geçişin tarihini de belirledebiliyoruz..."

"Arkeolojik bulgulara göre, evcilleşme insanlık tarihi sistematığı açısından bir şoktu. Bunu dairendeki bir kitapta okudum. İnsanların iskelet yapıları değişmiş, fiziksel güçlerini yitirmeye başlamışlar..."

"Evet," Christine tereddütle onayladı. "İnsan bedeni protein yönünden kısıtlı bir beslenme rejimine alışıp çok daha zor ve yorucu bir yaşam şekline alışırken doğal olarak iskelet yapılarında ve fiziksel dirençlerinde de değişiklikler ortaya çıktı. Bunu birçok tarihi sit alanında da görebiliyoruz."

"Öyleyse... Erken dönem evcilleşme bir deneydi. Dolayısıyla evcilleştirilen hayvanlar da çelimsizleşti."

"Evet."

"Ama..." Rob öne doğru eğildi. "Milattan yaklaşık 8000 yıl önce, bu evcilleşme başladığında, yörenin doğal koşullarında da bazı değişimler olmaya başlamıştı. Yani buralarda. Doğru mu?"

"Evet. Ağaçlar kurudu, toprak çatladı ve yöre kıraç bir hal aldı. Aynen bugünkü gibi. Halbuki daha önceleri... gerçek an-

lamda bir cennetti buralar." İç geçirerek gülümsedi. "Franz'la çok eskiden Göbekli çevresinin nasıl olduğunu konuştuğumuzu anımsıyorum. Buramn bir tarihte bir yeryüzü cenneti, benzersiz, muhteşem bir doğal mucize olduğu kanısındaydı. Ona göre her taraf çayırlarla, ormanlarla kaplıydı ve gerek doğal florası, gerekse vahşi hayvan çeşitliliği açısından benzersizdi. Ancak tarımın ya da başka bir deyişle evcilleşmenin başlamasıyla birlikte iklim de değişti. Ve sonra burası giderek çok daha yaşanması zor bir yer haline aldı; dolayısıyla insanlar da yaşayabilmek için çok daha fazla çaba harcamak zorunda kaldılar."

Rob not defterini çıkararak okumaya başladı.

"Tanrı Âdem'e dedi ki: Karımı dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağacın meyvesini yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi. Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın! Yaratılış, Bölüm 3, ayet 17."

Christine eliyle şakaklarını ovuşturdu. Yorgun hatta bitkin görünüyordu. Bu onda alışılmamış bir durumdu. Sonra irkilerek kendini topladı.

"Bunu daha önce de duymuştum. Cennet masalı, dilden dile dolaşan bir efsane bu, bir alegori."

"Yani bir tür 'benzetme' mi? Gerçeklerin mitsel anlatımı mı?"

"Bazı uzmanlara göre öyle. Eğer cennet öyküsünün keyiflerince ormanlarda dolaşıp meyve ve doğal bitkiler toplayan, avlanan, dilediklerince boş zamanları ve sorunsuzca yaşama fırsatları olan -aynen cennette çırlçıplak dolaşabilen Âdem ile Havva gibi- avcı-toplayıcı atalarımızın geçmişini anlattığını düşünürsen. ... O zaman tarımla birlikte yaşamın ne denli güçleşmiş olabileceğini anlarsın. Yani cennetten kovulunca..."

YARATILIŞ SIRRI

Rob küçük bir derenin üzerinden çayevine uzanan küçük köprüde el ele yürüyen iki genç adama baktı.

"Peki, ama tarımın başlamasının nedeni ne?"

Christine omuz silkti.

"Bunu hiç kimse bilemiyor. Bu çok büyük bir sır. Ama bilinen bir gerçek var, o da burada başladığı. Anadolu'nun bu yöresinde. İlk domuzların Çayönü'nde evcilleştirildiğini biliyoruz. Orası buradan yalnızca yüz kilometre ötede. İlk sığırların evcilleştirildiği yerse buranın hemen batısındaki Çatalhöyük."

"Peki, Göbekli bu resmin neresinde?"

"Bunu söylemek zor. Avcı-toplayıcıların bu gibi bir yer inşa etmiş olmaları bir mucize. Aslında bu tarım öncesi yaşamın çok rahat olduğunu, fazlaca boş zamanları olduğunu da gösteriyor. Bu ilk insanlar, bu avcı-toplayıcılar, bu akıl almaz sanat eserlerini ortaya çıkarmak, taş yontmak, sanatsal değeri yüksek rölyefleri yapmak için fazlaca zaman bulmuş olmalı. Bu dev bir adım. Diğer yandan o devrin insanları henüz seramik yapımı, yani toprak kaplar yapmayı bilmiyorlardı." Christine'in gümüş haçı güneşte parlıyordu. "Bu gerçekten çok ilginç. Tabii cinselliğin de o dönemde geliştiğini söyleyebiliriz. Göbekli'de çok sayıda erotik imaj var. Çok abartılı erkeklik organına sahip hayvanlar ya da insanlar. Çıplak, bacaklarını ayırmış, sere serpe kadın figürleri..."

"Acaba onlar da günah ağacının meyvesini yemiş olabilirler mi?"

Christine hafifçe gülümsedi.

"Olabilir."

Kısa bir sessizlik oldu. Christine gergin bir şekilde başını çevirerek tam o sırada yanlarından geçen polise baktı. Adamın

telsizi çok yüksek bir tonda cızırdıyordu. Rob neden bu denli saplantılı, paranoit olduklarını anlayamıyordu. Yanlış yaptıkları hiçbir şey yoktu. Ama Komiser Kiribali o kadar düşmanca davranmıştı ki... Sonra Christine'in evini gözetleyen o adamlar. Bütün bunlar ne anlama geliyordu. Korkularım yenmeye, bunları düşünmemeye çalıştı. Daha açıklamaları gereken çok şey vardı.

"Peki ya coğrafik durum?" diye sordu.

"Evet." Christine başım salladı. "Topografi. Bu da çok önemli bir nokta."

"Göbekli çevresinde dört nehir yok."

"Hayır. Yalnızca bir tane. Ama Fırat!"

Rob internet kafede okuduklarım ammsadı.

"Bilim dünyası, eğer gerçekten bir cennet bahçesi varsa bunun Fırat ile Dicle arasında bir yerlerde olması gerektiği görüşünde birleşmektedir. Mezopotamya! Uygarlığın beşiği. Üstelik *Yaratılış Destanı*'nda da Fırat'ın kaynağının cennette olduğu anlatılıyor."

"Öyle. Sonra haritadaki dağlar da var."

"Toroslar."

"Fırat'ın kaynağı, cennetin doğusunda." Christine onayladı. "Birçok destanda cennet bahçelerinin doğusunun dağlarla çevrili olduğu anlatılır. Toros dağlarının bir kısmı da Göbekli'nin doğusunda kalıyor."

Christine not defterini çıkardı ve kendi aldığı notlardan pasajlar okumaya başladı.

"Evet, burada başka şeyler de var. Antik Asur metinlerinde Beth Eden diye bir yerden bahsediliyor. Yani cennette kurulu bir uygarlıktan."

"Yani sence?"

"Bu öyle ya da böyle küçük bir yerleşik düzen anlamı taşıyor. Kargamış'ın güneyinde, tam Fırat'ın dönemecinde. Orası Şanlıurfa'dan seksen kilometre uzaklıkta."

Rob etkilenmişti. Christine'in bulguları kendininkilerden çok daha tutarlıydı. Merakla sordu.

"Başka bir şey buldun mu?"

"Âdem ile Havva'nın Harran'da yaşamış oldukları öyküsünü biliyoruz. Ama *Yaratılış Kitabı'nda* cennet bahçesinden bahsedilmiyor, onu *Krallar Kitabı'nda* buluyoruz." Bir sayfa daha çevirdi ve *incil'den* bir kısım daha okudu: "*Atalarımın yok ettiği ulusları -Gozatılıları, Harranlıları, Reseflileri, Telassar'da yaşayan Edenlileri- ilahları kurtarabildi mi?*"

"Yine Harran."

"Evet, Harran." Christine omuz silkti. "Telassar sözcüğüyle de muhtemelen kuzey Suriye'deki Rusafa kasabası kastediliyor."

"Oranın buraya uzaklığı ne kadar?"

"Yaklaşık üç yüz kilometre kadar güney batıda."

Rob onaylayarak başını salladı.

"Bu durumda Göbekli doğuda kalmış oluyor. Eden'in doğusu. Peki ya bu sözcük? 'Eden' nereden geliyor. İbranicede sanırım 'mutluluk' anlamına geliyordu..."

"Sözcüğün Sümercedeki kökeni 'eddin'. Bu da step, plato ya da ova anlamına geliyor."

"Nasıl... yani Harran Ovası gibi mi?"

"Kesinlikle öyle. Harran Ovası. Şu anda bulunduğumuz yer..."

"Göbekli Tepe." Rob sırtından aşağı boşalan teri hissediyordu. Çok sıcak bir sabahtı, hatta çay bahçesinin serinliğinde bile. "Öyleyse tamam, Son dayanak noktamız kesinlikle *İncil*, bu açık!"

İbrahim'in burada yaşadığı düşünülüyor. *Yaratılış Kitabı'nda* da buraya gönderildiği yazılı. Müslümanların çoğu Urfa'nın Nuh Tufam'nda adı geçen Ur şehri olduğuna inamıyorlar. *Yaratılış Kitabı'nda* da bundan söz ediliyor. Bu küçük yöreyle *Yaratılış* arasında Orta Doğu'daki herhangi bir yerden çok daha fazla bağlantı var."

"Evet, işte bu!" Rob gülümsedi, rahatlamıştı.

"*İncil*'le bağlantılar, tarih ve efsaneler, bu yörenin topografyası ve tarımın, yerleşik düzene geçişin tarihçesi göz önüne alındığında -ve de tabii kazı yerindeki bulgular- çözüme ulaşmış sayılabiliriz, değil mi? En azından Franz'ın düşündüğü şekliyle..." Rob gösterisini yapmak üzere olan bir sihirbaz gibi elini kaldırdı. "Göbekli Tepe, cennet bahçesi."

Christine gülümsedi.

"Mecazi anlamda."

"Mecazi anlamda. Ama yine de böyle düşünmek anlamlı. Burası insanoğlunun büyük günahının gerçekleştiği yer. İnsanlığın çöküşünün. Avcılığın özgürlüğünden tarımın esaretine geçişin. Ve *Yaratılış Kitabı'nda* bundan da söz ediliyor."

Bir an için sustular. Neden sonra söze giren Christine oldu.

"Aslında bunu şöyle ifade etmek daha doğru olabilir, Göbekli Tepe... Cennetten farksız bir yörede kurulu bir tapınak. Gerçek anlamda cennet bahçesi değil!"

"Elbette." Rob sırttı. "Hiç endişelenme, Christine, kesinlikle Âdem ile Havva'mn Göbekli'de dolaşıp şeftali yediklerini falan

düşünüyor değilim. Ama samrım Franz cenneti bulduğuna inanıyordu. Alegorik anlamda tabii."

Rob pırıldayan göle bakarak kendini bir an çok daha iyi hissetti. Konuyu ayrıntılı olarak tartışmak iyi gelmişti. Ayrıca konunun gazetecilik açısından çekiciliği de tartışılmazdı. Her ne kadar pek inandırıcı görünmese de, büyük heyecan uyandıracığı kuşkusuzdu. Kazısında cenneti bulduğuna inanan bir bilim adamı; her ne kadar alegorik ve metaforik olsa da... çok ilgi çekeceği, çift sayfaya manşet olacağı kesindi. Hiç kuşku yoktu.

Christine ise bulgularının sonucundan mutlu görünmüyordu, varsayımlarının ulaştığı noktadan tatmin olmamış gibiydi. Bir an gözleri buğulandı; ama bu geçici bir duygusallık anıydı sanki. Gelip geçti.

"Eveet... Diyelim ki sen haklısın. Olabilirsin de. Gerçekten de rakamların açıklaması yerine oturuyor. Sonra, Franz'ın son zamanlardaki gizemli davranışları, geceleri kazması ve bulduklarım gizlemesi. Gerçekten de büyük beklentiler içinde olmalıydı. Çok sinirli, gergindi... yani o korkunç olaydan hemen önce."

Christine'in ruh hali Rob'u da etkilemişti. Bir anlamda kendim suçluyordu. Hâlâ çözülmemiş bir cinayetle karşı karşıyayken bile tek düşündüğü yazacağı makaleydi.

Christine kaşlarını çatmış, düşünüyordu.

"Halen çözülemeyen sorular var."

"Onu neden öldürdükleri gibi mi?"

"Kesinlikle." Rob sesli düşünmeye başladı.

"Şey, yani, diyelim ki... diyelim ki Amerikalı bazı Evangelistler onun neyin peşinde olduğunu öğrendi. Yani kazıda cenneti ortaya çıkardığım demek istiyorum."

Christine güldü.

"Ve bir kiralık katil mi tuttular? Tabii, olabilir, bu Metodistler bazen çok alıngan olabiliyorlar."

Çay bardağında içecek bir şey kalmamıştı. Christine bardağı kaldırdı ve yeniden yerine bıraktı.

"Başka bir sorun daha var. Bu avcılar neden Göbekli'nin üstünü toprakla örttüler, orayı gizlediler? Cennet varsayımı bunu açıklamıyor. Böyle büyük bir tapınağı yapmak kadar toprağa gömmek de onlarca yıl sürmüş olmalı. Ama asıl önemli olan bunu neden yapmış oldukları."

Rob sanki bir vamt ararcasına Urfa'mn mavi gökyüzüne baktı.

"Belki orayı bir günah yeri olarak gördüler? Belki Göbekli o zamanlar insanlık için bir kara lekeydi, yapılan büyük bir yanlış sembolize ediyordu? Tarıma geçişi, örneğin. Ücret karşılığı köleliğin başlangıcım. Dolayısıyla da orayı utançtan, öfkeden ya da hınçtan gömmek istediler ya da..."

Christine'in dudak büzmesinden bunu pek de inandırıcı bulmadığı anlaşılıyordu.

"Peki." Rob gülümsedi. "Teorimin pek inandırıcı olmadığı'nın farkındayım. Peki, öyleyse bunu *neden yaptılar?*"

"*C'est un mystere.*"^{Zb}

Yeniden masaya sessizlik hâkim oldu. Birkaç adım ötelelerinde pembe güllerin arasından birbirlerine hayranlıkla göldeki balıkları gösterip gülüşen çocuklar vardı. Rob kızlardan birine baktı; yaklaşık on bir yaşlarındaydı ve sarı saçları bukleydi. Annesiyse siyahlar giymiş, başım da yine siyah eşarba sarmış, peçe takmıştı. Çarşaf. Rob üzümlere bu güzel kızın da çok yakında annesi gibi çarşafa gireceğini düşündü. Sonsuza dek siyahlara bürüneceğini!

Sonra birden suçluluk duygusuna kapıldı. *Kızından* dolayı duyduğu suçluluk duygusu tüm benliğini sarmıştı. Bir yanı boğazına kadar bu gizeme gömülmüştü ama diğer yam bir an önce eve dönüp kızına kavuşmak istiyordu. Evini, Lizzie'yi özlemişti.

Christine, Breitner'ın not defterini açarak masaya, kendi notlarının yanına koydu. Çay bahçesindeki ağaçların arasından süzülen güneş ışıkları küçük masamn üzerinde adeta dans ediyordu.

"Son bir nokta daha! Sana dah i önce anlatmadığım bir şey var. Not defterindeki son satırı anımsıyor musun?"

Not defterini Rob'un görebileceği şekilde çevirerek el yazısıyla yazılmış bir satırı işaret etti.

Bir kafatasıyla ilgiliydi bu.

"Çayönü kafatasları, cfOrka Keller," yazıyordu.

"Daha önce hiç bahsetmedim, çünkü bana bir şekilde anlamsız geldi. Önemli olabileceğini düşünmedim. Ama şimdi... neyse, kendin bir bak! Bu arada bir fikrim var..."

Rob eğilerek okumaya çalıştı ama hiçbir anlam veremedi.

"Bu Orra Keller de kim?"

"Bu bir isim değil!" Christine birden coştı. "Baş harfi büyük yazıldığı için ilk anda bunun bir isim olması gerektiğini düşündük. Ama samrım Franz'ın yaptığı yalnızca lisanları birbirine karıştırmaktı."

"Hâlâ neyi kastettiğini çözemedim."

"İngilizceyle Almancayı karıştırmış. Yani..."

Rob, Christine'in omzu üzerinden ileriye baktı.

"Ah, hayır!"

TOM KNOX

Christine kasıldı.

"Ne oldu?"

"Sakın bakma. Komiser Kiribali. Buraya, bize doğru geli-

23

Kiribali yalnızdı ama Rob hâlâ Gölbaşı Bahçeleri'nin kuytu bir köşesinde park etmiş, sessiz sakin bekleyen polis arabasını görebiliyordu.

Komiser Kiribali o gün de başka bir şık takım elbise giymişti. Bu kez takımı krem rengi ketendendi. Yeşil-mavi tipik bir İngiliz kolej kravatı takmıştı. Küçük köprüden geçip onların masasına yaklaşırken yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

"Günaydın. Adamlarım bana burada olduğunuzu söylediler."

Eğilip Christine'in elini öptü ve bir sandalye çekerek oturdu. Sonra garson çağırmak için arkasını döndü. Bir anda sanki davranış modeli temelden değişmişti; alçakgönüllülükten otoriterliğe geçmişti bu! "*Lokutnl*" Garson birden irkilerek başıyla, anladığım belirten bir işaret yaptı.

Kiribali masaya döndüğünde yine gülümsüyordu.

"Bir Türk tatlısı sipariş ettim. Bunu mutlaka burada Gölbaşı'nda denemelisiniz. Şanlıurfa'daki en iyi lokum bu. Gerçek Türk tatlısı çok farklıdır. Samrım bunun bulunuşunun öyküsünü biliyorsunuzdur?"

Rob bilmediğini belirtti. Bu Kiribali'yi çok mutlu etmişti. Di-

keldi ve manikürlü ellerini masa örtüsüne bastırarak anlatmaya başladı:

"Öykü, Osmanlı padişahlarından birinin karılarının dırdırından bıkmasıyla başlıyor. Haremde kavga eksik olmuyormuş. Bunun üzerine Padişah sarayın tatlıcıbaşından karılarının sesini kesecek bir tatlı yapmasını istemiş." Garson pudra şekeriyle kaplanmış küçük tatlı parçalarıyla dolu tabağı masanın üzerine bırakırken Kiribali hafifçe geriye çekildi. "Ve bu gerçekten de işe yaramış. Lokumun nefis tadı kadınları yatıştırmış ve hareme huzur gelmiş. Ne var ki bu kez de bu yüksek kalorili tatlı yüzünden cariyeler öyle bir şişmanlamışlar ki Padişah onların karşısında iktidarsız duruma düşmüş. Bu yüzden de... tatlıcıbaşını hadım ettirmiş."

Kiribali kendi anlattığı öyküye kahkahalarla güldükten sonra tabağı aldı ve Christine'e uzattı.

Bu, Rob'un Kiribali konusunda ilk ikileme düşmesi değildi. Komiser nazikti ama yine de bir şekilde çok tehditkârdı. Gömleği pırıl pırıldı, kravatı fazlasıyla İngiliz, konuşması çalışılmış ve ustacaydı. Rob onun Breitner'ın ölümü konusunda bir çözüme ulaşip ulaşmadığını merak ediyordu.

Lokum gerçekten de nefisti. Kiribali'nin hevesi henüz son bulmamıştı.

"*Narma Günlükleri*'ni okumuşsunuzdur, değil mi?"

Christine başıyla onayladı, Kiribali sözlerini sürdürdü.

"Onlarda da lokumdan övgüyle bahsediliyor. Karlar Kraliçesi tatlı ikram ederken..."

"*Aslan, Cadı ve Dolap* mı?"

"Doğru." Kiribali kıkırdadı, sonra düşünceli bir havada çayım yudumladı. "Kendi kendime hep İngiltere'den neden bu ka-

TOM KNOX

dar çok, bu denli başarılı çocuk romanları yazarı çıktığım sormuşumdur. Ada toplumunun bu konuda olağanüstü bir yeteneği olmalı."

"Yani Amerikalılara kıyasla mı?"

"Herkesle kıyasla, Bay Luttrell. Düşünsenize. Ne kadar çok ünlü çocuk kitabı yazarı varsa hemen hepsi İngiliz. Levvis Carroll, Beatrix Potter, Roald Dahi, Tolkien. Hatta o iğrenç Harry Potter'ınki bile. Hepsi İngiliz!"

Hafif rahatlatıcı bir esinti Gölbaşı'nın güllerini yalayıp geçti. Kiribali memnuniyetle iç geçirerek ekledi.

"Sanırım bunun nedeni İngilizlerin çocuklarım korkutmaktan çekinmemeleri. Çocuklar da korkutulmaktan hoşlanıyorlar. Ünlü çocuk öykülerinden bazıları gerçekten de çok korkunç. Cıvayla zehirlenen çılgın bir şapka yapımcısı. Minyatür zenciler çalıştıran, münzevi bir hayat yaşayan çikolatacı."

Rob el kaldırdı.

"Komiser Kiribali..."

"Evet?"

"Buraya bizimle konuşmaya gelmenizin özel bir nedeni var mı?"

Polis feminen dudaklarını temiz mendilinin ucuyla sildi.

"Sizin buradan ayrılmanızı istiyorum. İkinizin de. Hemen."

Christine tepkiliydi.

"Neden?"

"Kendi iyiliğiniz için. Anlamadığınız işlere kalkışıyorsunuz. 15u..." Kiribali bir el hareketiyle tepesinde iki korint sütunu ve altında, yamaçta karanlık mağara girişleri olan uzaklardaki kayalıkları işaret etti. "Burası akıl almayacak kadar eski, tarihi bir

yer, binlerce gizem saklıyor. Sizin aklınızın ermeyeceği karanlık korkular. Bunlara bulaştıkça sizin için daha da tehlikeli olacak."

Christine başım salladı.

"Kovulmayı kabul edemem."

Kiribali sinsice sırtarak tehditkâr bakışlarla Christine'i süzdü.

"Anlamıyorsunuz. Starbucks... dizüstü bilgisayarlar... fanlar... Siz öyle bir dünyada yaşamaya, rahat karyolalarınızda yatmaya alışkınsınız. Huzurlu, konforlu bir yaşama! Burası antik doğu; burayı asla anlayamazsınız."

"Bizi yeniden sorgulamanız gerekebileceğini, buradan ayrılmamamızı sövleven de siz değil miydiniz?"

"Zanlı değilsiniz." Komiser'in suratı asılmıştı. "Size artık ihtiyacım yok."

Christine'in alttan almaya niyeti yoktu.

"Özür dilerim. Komiser, ama emir almaya hiç alışık değilim. Ne sizden, ne de başkasından!"

Kiribali, Rob'a döndü.

"O zaman ben de bir erkek olarak sizin sağduyunuza sığınmak durumundayım. Kadınları bilirsiniz..."

Christine birden kararlılıkla söze karıştı.

"Depoda ne olduğunu bilmek istiyorum. Müzede"

Bu çıkış Komiser'i susturmuştu. Yüzünde alışılmadık, şaşkın bir ifade belirdi. Sonra suratı asıldı. Sanki onlara katılmasını beklediği biri varmışçasına etrafına bakındı. Ama çay bahçesinin terası boştu. Yalnızca bir köşede şişman, takım elbiseli iki adam oturmuş nargilelerini höpürdetiyorlardı. Bezgin bezgin Rob'a bakarak gülümsediler.

TOM KNOX

Kiribali birden ayağa kalktı. Şık deri cüzdanından biraz bozuk para çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

"O zaman size bunu daha kolay anlayacağınız şekilde açıklayayım. Göbekli Tepe'ye gizlice gittiğiniz zaman izlendiniz. Geçen haftayı kastediyorum."

Rob nedenini tam anlamadığı bir biçimde ürperdi. Eğer Kiribali bunu biliyorsa başları gerçekten de beladaydı.

Türk Komiser ekledi

"Kürt köylerinde dostlarım var."

Christine açıklamaya çalıştı.

"Yalnızca bakmak istemiştik."

"Şeytan dürttü derler buna, şeytana uymayın. Siz Museviler bunu çok daha iyi bilirsiniz."

Kiribali Musevi sözcüğünü öyle bir tonlamayla söylemişti ki, Rob karşısında tıslayan bir yılan olduğu izlenimine kapıldı.

"Sabrım... sınırsız değil. Eğer hemen yarın Şanlıurfa'dan ayrılmamışsamz kendinizi bir Türk hapishanesinin hücresinde bulursunuz. Ve korkarım orada bazı meslektaşlarımla size karşı yargı hükümlerini uygulamak konusunda benim kadar anlayışlı olmadıklarımla saptamak durumunda kalabilirsiniz." Onları olabilecek en içten pazarlıklı, riyakâr kertenkele gülümsemesiyle süzdükten sonra hızla kayboldu. Bir an soma onun oraya gelip gittiğini anımsatan tek şey, vücudunun rüzgârıyla dalgalamp kırmızı yapraklarını döken güllerdi.

Rob ve Christine bir süre konuşmadan oturdular. Rob başlarının giderek daha çok belaya girdiğini hissediyordu. Alarm zillerini şimdiden duyabiliyordu. Nasıl bir belaya bulaşmışlardı? Bunun gazetecilik açısından iyi bir öykü olduğu kesindi, ama tehlikeye atılmaya değer miydi? Bunları düşünmek Rob'u

ister istemez Irak günlerine götürdü. Birden yeniden Bağdat'taki o canlı bombayı, o intihar eylemcisini anımsadı. Kadının yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi. Çok güzel, genç bir kadındı. Uzun siyah saçları, parlak kırmızı boyalı dudakları vardı. *Ruflu bîr intihar eylemcisi!* Ve hepsini öldürmek için bombanın düğmesine basarken ona bakmış, baştan çıkarıcı bir havada gülümsemişti.

Rob anılarının etkisiyle ürperdi. Ancak o anı ammsamak bu konuda da kararım verebilmesini sağlamıştı. Artık tehdit edilmekten, tehdit altında yaşamaktan *bıkmıştı*. İzlenmekten, kovulmaktan! Kim bilir, belki de bu kez kalıp korkularım yenmeliydi?

Christine'in kararlılığında hiçbir fark yoktu.

"Gitmiyorum."

"Bizi hapsedecek."

"Nasıl? Gece araba kullanmaktan mı?"

"Gizlice kazı alanına girmekten."

"Bizi bu nedenle hapse atamaz. Blöf yapıyor."

Rob mırıldandı.

"Pek emin değilim. Ben... bilmem ki..."

"Kiribali'nin de eli ayağı bağlı, tükenmiş artık. Yaptığı yalnızca şov."

"*Tükenmek* mi? Kiribali mi?" Rob başım salladı. "Sanırım bu adamı çok küçümsüyorsun. Kesinlikle öyle değil. Onu inceledim. Etraftan soruşturdum. Saygı duyulan, hatta korkulan biri. Usta bir nişancı olduğunu söylediler. Düşmanın olmasını isteyeceğin biri değil."

"Ama şimdi gidemeyiz. Daha fazlasını öğrenmeden olmaz."

TOM KNOX

"Şu depo konusu mu? Müze? Neyi kastediyorsun?"

Garson etraflarında dolanıyor, gitmelerini bekliyordu. Ne var ki Christine iki bardak daha şekerli, koyu çay ısmarladı. Sonra da açıkladı.

"Not defterindeki son satır. *Çayönü kafatasları, cf Ona Keller*. Çayönü kafataslarının özelliğini anımsıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Anlatsana."

"Çayönü bir başka çok tanınan arkeolojik kazı alan. Hemen hemen Göbekli kadar eski. Buraya yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta, kuzeyde. Orası ilk kez domuzların evcilleştirildiği yer."

Garson masaya içlerinde gümüş kaşıklar olan iki bardak çay bırakı. Rob kendi kendine *A caba insan fazla çaydan da zehirlenebilir mi*, diye soruyordu.

Christine açıklamalarını sürdürdü.

"Çayönü kazısı Amerikalı bir ekipçe yapılıyor. Birkaç yıl önce kazı alanın merkezindeki odalardan birinin altında kafatası ve iskelet parçalarından oluşan bir tabaka buldular."

"İnsan kafatasları mı?"

Christine başıyla onayladı.

"Hayvan kemikleri de. Yapılan incelemeler o noktada çok sayıda insan kanı akıtıldığını gösterdi. O zamandan beri oraya kafatası odası deniliyor. Franz Çayönü'nden çok etkilenmişti."

"Yani?"

"Çayönü'ndeki bulgular bir tür insan kurban yerini işaret ediyordu. Gerçi bu bulgular çok tartışmalı. Kürtler atalarımn... kana susamış tipler olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Ama bu arada kafatası odasındaki kemiklerin kurban edilmiş insanlara ait olduğu konusunda birçok bilim adamı hemfikir. Çayönü sa-

kinleri evlerinin temellerini kendi kurbanlarının kemiklerinin üzerine inşa ediyorlardı."

"Güzel."

Christine çayına biraz şeker attı.

"İşte not defterindeki son satır da bu anlama geliyor. Edessa Deposu."

"Pardon?"

"Şanlıurfa müzesinin küratörleri İslam öncesi döneme ait eserlerin saklandığı depoları böyle adlandırıyorlar. O deponun adı Edessa Deposu."

Rob suratını ekşitti.

"Pardon, Christine, ama seni gerçekten de hiç anlayamıyorum."

Christine, "Şanlıurfa uzun tarihi boyunca birçok isim aldı," diye açıkladı. Haçlılar burayı aynen Yunanlılar gibi Edessa olarak adlandırdılar. Kürtlerse Riha... Araplar al-Ruha. Yani Peygamberler Şehri. Orra ise buranın bir diğer adı. Yunanlıların taktığı ismin biraz değişmiş şekli. Edessa aslında Orra anlamına geliyor."

"Peki ya Keller?"

"O bir ısım değil." Christine mutlulukla gülümsedi. "Keller sözcüğüyle kastedilen, bodrum, yani depo, bunların Almanca karşılığı bu. Franz'ın onu büyük harfle yazmasının nedeni Alman olması, bilirsin Almanlar tüm isimlen büyük harfle yazarlardı."

"Evet... sanırım şimdi anlıyorum..."

"Orra Keller yazdığına kastettiği Edessa Deposu'ydu. Urfa Müzesi'nin bodrumundaki depo."

Christine arkasına yaslandı. Rob öne doğru eğildi.

"Demek oluyor ki bize Edessa Deposu'nda bir şeyler olduğunu anlatmak istedi. Ama bunu zaten biliyoruz?"

"Peki, o zaman neden not defterine yazma gereği duydu? Eğer amacı ammsamak değildiyse? Bir şey daha? Sonra acaba şu... cf... ne anlama geliyor?"

"Bilmem ki... şey... yani..."

"Latineden geliyor. Confer. Karşılaştır gibi bir anlamı var, akademik dildeki bir kısaltma bu. Bunun anlamı, Çayönü kafa-taslarının müzenin deposundaki bir şeyle karşılaştırılması gerektiği olabilir. Ama bildiğim kadarıyla orada öyle dikkate değer bir şey yok ya da yoktu. Buraya ilk geldiğimde arşivleri dikkatle incelemiştim. Ama anımsarsan," Christine parmağım bilgiç bir öğretmen havasında salladı, "Franz, Göbekli'yi gece gizlice kazıp bir şeyler çıkarıyordu; öldürülmeden hemen önce." Yüzü heyecandan kızarmıştı, tabii bu öfke de olabilirdi.

"Yani sence çıkardıklarım müzenin deposunda mı saklıyordu? İslamiyet öncesi döneme ait eserlerin bulunduğu depoda?"

"İdeal bir saklama yeri olurdu. Müzenin en tozlu, kimsenin uğramadığı yeri orası, en uzakta, bodrumda bir köşe. Güvenli, saklı ve neredeyse unutulmuş bir yer. Bulguları için kusursuz bir saklama yeri."

Rob başım sallayarak. "Peki," dedi. "Ama bu halen yalnızca bir tahmin, yüzeysel bir varsayım!"

"Olabilir. Ama yine de..."

Rob şimdi endişelenmeye başlıyordu.

"Kiribali'yi neler bildiği konusunda test etmek istedin!"

"Verdiği tepkiyi gördün. Haklıyım. Müzenin deposunda bir şeyler olmalı."

YARATILIŞ SIRRI

Çayları soğumuştı. Rob bardağım bir dikişte boşalttı ve masanın üzerinden Christine'e baktı. Christine'in anlaşılmasız yönleri vardı. İçinde sakladığı bir şeyler. "Yani şimdi oraya gidip bakmak mı istiyorsun?"

Christine başıyla onayladı.

"Evet, elbette, ama sorun kilitli olması. Üstelik de kilit şifreli."

"Yine mi gizlice içeri sızmayı düşünüyorsun? Çok tehlikeli."

"Biliyorum."

Rüzgâr çınar ağaçlarımn arasında uğuldadı. Köprüde çarşafli bir kadın kucağında tuttuğu bebeğinin tombul parmaklarını öpüyordu; teker teker.

"Peki, ama bütün bunları yapmak istemenin nedeni ne, Christine? Bu inadin nedeni ne? Bu kadar ileri gitmeyi göze almanın? Yalnızca bir tahmin mi?"

"Onun nasıl ve neden öldüğünü bilmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum. Ama bana bunun karşılığında para ödeniyor. Benim mesleğim bu. Gazetedeki yazım için araştırma-lyım. Fakat sen çok büyük risklere giriyorsun."

"Bunu yapıyorum..." Christine iç geçirdi. "Bunu yapıyorum çünkü... o da benim için yapardı."

Rob birden bazı gerçekleri anladığım hissetti.

"Christine, bağışla beni... Sen ve Franz... yani... hiç..."

"Sevgili mi? Evet." Fransız kadın sanki duygularım gizlemek istercesine başım çevirdi. "Birkaç yıl önce. Arkeoloji alanında ilerlememde destek oldu, bir şans verdi. Burada bu inanılmaz kazı alanında, Göbekli Tepe'de. O sırada kemik falan bulunma-

TOM KNOX

mıştı. Aslında osteoarkeoloğa ihtiyaç da yoktu. Yine de çalışmamı takdir ettiği için beni davet etti. Ve ben buraya geldikten birkaç ay sonra... âşık olduk. Ama sonra bitti. Kendimi suçlu hissediyorum. Aramızdaki yaş farkı çok fazlaydı."

"Bitiren sen miydin?"

"Evet."

"Sana hâlâ âşık mıydı?"

Christine başıyla onaylarken kızardı.

"Sanırım öyleydi. Fakat hep çok kibar ve saygılı davrandı. Hiçbir zaman işi ilişkimize karıştırmadı. Aslında beni gönderebilirdi, ama yapmadı bunu. Burada olmamın onun için çok zor olduğunu sanıyorum, böylesine duygular içindeyken. İyi bir arkeologdu ama çok daha iyi bir insandı. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Sonra Tanrı'ya şükür karısına rastladı."

"Yani sen kendini ona karşı borçlu mu hissediyorsun?"

"Aynen öyle."

Birkaç dakika konuşmadan sessizce oturdular. Askerler göldeki balıkları besliyorlardı. Rob bir süre eşeğinin sırtına yüklediği su bidonlarıyla dik patikada ilerleyen adamı izledi. Soma birden aklına bir fikir geldi.

"Sanırım şifreyi nasıl alabileceğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Müzedeki küratörler. Arkadaşların."

"Kazım mı? Behçet mi? O Kürt delikanlılar mı?"

"Evet. Özellikle de Behçet."

"Ama..."

"Açıkçası sana hayran."

Christine yine kızardı ama bu kez kıpkırmızı olmuştu.

"Olanaksız."

"Evet, evet, olabilir. Kesinlikle." Rob eğildi. "İnan bana, Christine, bir erkeğin umutsuzca hayranlık duymasının ne anlama geldiğini çok iyi bilirim. Sana aynen avına atılmaya hazır bir taziye gibi bakıyor..." Christine donup kalmıştı. Rob hafifçe güldü. "Sanırım erkekler üzerindeki etkini küçümsüyorsun."

"Peki. ama bunun konuyla ilgisi ne?"

"Ona git ve şifreyi iste. Senin için bir şeyler yapacağından eminim."

Çarşafli kadın bebeğini öpmekten vazgeçmişti. Çay bahçesinin garsonu gözlerim onlara dikmişti. Yeni müşteriler için masanın boşaltılmasını istediği anlaşılıyordu. Rob biraz para çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Evet, şimdi git ve şifreyi al. Sonra müzeye gider orada ne olduğuna bakarız. Eğer bir şey bulamazsak buradan ayrılıyoruz. Anlaştık mı?"

Christine başım sallayarak onayladı.

"Anlaştık." Sonra ekledi. "Yarın tatil."

"Çok daha iyi."

Birlikte ayağa kalktılar. Christine kararsız ve endişeli görünüyordu.

Rob, "Evet?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Korkuyorum, Robert. Franz'ın bize bahsetmeden depoya gizleyeceği kadar önemli ne olabilir? Saklamaya gerek duyacağı kadar ürkütücü? Çayönü kafataslarıyla karşılaştırılmasını isteyeceği kadar korkunç... ne olabilir?"

23

Yine mi geç kalmışlardı? Yine mi kaçırmışlardı?

Başmüfettiş Forrester, Cumbria'mn kahve-yeşil fundalık alammn ortasındaki taşlarla çevrili dairesel alana baktı. Bu ona aynen böyle bir mekânda kanıt aradığı başka bir olayı anımsatıyordu. Karışım Cornvull'ın fundalıklarının arasına gömen bir katili, iğrenç bir cinayetti bu. Kadının kafası asla bulunamamıştı. Ama yine de bu iğrenç cinayet bile şu anda karşı karşıya bulundukları gizeme göre uğursuzluk bakımından eksikti. Bu zalim çete gerçek bir tehlikeydi. Kurnazlık, ustalık ve zekâmn bütünleştigi bir vahşet. Korkunç, akıl almaz bir tehdit!

Tam o anda alçak bir fundalık çitin üzerinden geçmekte olan Forrester kafasında son kamtları toparlamaya çalıştı. Çetenin Man Adası'ndan ayrıldığını biliyorlardı; cinayetten hemen birkaç saat sonra kaçmışlardı. Liman ve havaalanlarına haber gitmeden çok önce Lancashire sahilinden, Douglas'tan Heysham'a kalkan ilk feribota binmişlerdi. Forrester bunu Heysham'da iki gün önce siyah bir Toyota Landcruiser'ın sabah ilk seferle geldiğini anımsayan dikkatli bir liman işçisinden öğrenmişti. Limanın park yerinde Toyata'dan inip birlikte kahvaltı etmeye giden beş genç adam liman işçisinin dikkatini çekmişti. Liman işçisi de

aynı yere kahvaltı etmeye gitmiş ve kafeteryada hemen yanlarındaki masaya oturmuştu.

Forrester düzgün bir şekilde dik duran, sarı-yeşil yosunlarla kaplı gri bir taşın yanına gitti. Cebinden not defterini çıkardı ve liman işçisiyle yapılan görüşme sırasında aldığı notlara baktı. *Adamların hepsi genç ve uzun boyluydu. Pahalı giysileri vardı. Bir şekilde güven vermeyen bir havaları vardı.* Her nedense onların tipleri liman işçisinin dikkatini çekmişti. Douglas-Heysham hattı sık kullanılan feribot hatlarından değildi. Üstelik Douglas'tan gelen sabah seferinde genellikle çiftçiler, tek tük esnaf ve işadamı ve birkaç turist olurdu. Ama bu kez feribottan inen, çok pahalı bir siyah Toyota Landcruiser, hem de içinde beş suskun, genç, uzun boylu adam vardı. Liman işçisi kahvaltı sırasında onlarla domuz pastırmalı yumurta konusunda sohbet etmeye çalışmış ama bunda başarı sağlayamamıştı.

Forrester notlarına göz gezdirmeyi sürdürdü.

Adamlar konuşmak istemiyorlardı. İçlerinden biri yalnızca günaydın dedi. Aksanı farklı, bize yabancıydı. Fransız ya da öyle bir şey. Tabii İtalyan da olabilir. Diğerlerinden biriye soylu, ağdalı bir dille konuşuyordu. Zaten onun bir şeyler söylemesinin ardından hemen kalkıp gittiler. Sanki onlara kahvaltılarını zehir etmişim gibi.

Liman işçisi arabamın plakasını not etmemişti. Ama genç adamlardan birinin sabahın köründe kafeteryadan çıkmadan önce, "Castleyig" gibi bir şey söylediğini duymuştu. Adamlar kafeteryadan doğruca arabalarına gitmişlerdi. Forrester ve Boijer hemen *Castleyig* diye bir yer olup olmadığı araştırılmışlardı. Böyle bir yer olmaması hiç şaşırtıcı değildi. Ama Heysham yakınlarında Castlerigg denilen bir yer vardı ve burası çok bilinen bir yerdi.

Castlerigg İngiltere'de, bilinen en eski ve en iyi durumdaki

taş anıtlardan biriydi. Bir çember oluşturan farklı büyüklük ve kesimlerdeki otuz sekiz taştan meydana gelmişti ve tarihinin MÖ 3200 yıllarına kadar uzandığı biliniyordu. Ama esas ününü, çemberin içindeki "amacı bilinmeyen" dikdörtgen bir alanı çevreleyen on taşlık bir gruba borçluydu. Forrester, Scotland Yard'daki bürosunda "Castlerigg ve insan kurbanı" konularını Google'da araştırdığında bunların arasında bir bağlantı olabileceği konusunda bilgilere ulaşmıştı. 1880'lerde Castlerigg'de taş bir balta bulunmuştu. Bazıları bunun Keltler döneminde rahiplerin kurban törenlerinde kullandıkları türde bir araç olduğu sonucuna varmıştı. Tabii bunu reddeden bilim adamı sayısı da az değildi. Sosyologlar ve antikacılar da o dönemde kurban geleneğinin olmadığına dair hiçbir kanıt olmadığını ileri sürüyorlardı. Törensel katliam geleneği çok eskilere dayanmaktaydı. Hatta 1800'lü yıllarda ünlü şair Wordsworth de bu konuyu işlemişti.

Forrester, sırtına vuran soğuk Cumbrian rüzgârında Heysham'daki kütüphanede kopyaladığı şiirin bir kıtasını okudu:

*Bir öğlendi o kasvetli açıklığa ulaştığımda
Dindar ormanlar ve karanlığın gölgesinde
Batıl inançların sinsice kuluçkaya yattığı
Soğuk, dehşet verici bir korkunun hüküm sürdüğü
Siyah bir kolla başı eğik bir kadının
Kara ipliklerden gömlek dokuduğu
Ve kulak kesildiği! Duyuyorum uzaklardan gelen arp sesleri
Ve işte! Karşımda üç genç Druid²⁷*

27 Eski Keltlerde rahip sınıfı, (ç. n.)

YARATILIŞ SIRRI

*Neden dikiyorsunuz o düşmanca bakışlarınızı bana,
Neden istiyorsunuz beni kurban etmeyi?*

Cumbrian tepelerinde sıcak bir bahar günüydü. Nisan güneşi çevredeki çıplak tepeleri, nemli çayırları ve uzaktaki çam ormanlarını aydınlatıyordu. Yine de bu şiirdeki bir şeyler Forrester'ı ürpertiyordu.

"Öğlendi o kasvetli açılığa ulaştığımda," diye mırıldandı. Islak çayırlarda çamura batmadan yürümeye çalışan Boijer, amirini şaşkınlıkla, hiçbir şey anlamadan süzdü.

"Pardon?"

"VVordsvvorth'ten bir şiir mırıldandım da."

Boijer gülümsedi.

"Ah, evet. İtiraf etmeliyim ki edebiyatla aram pek iyi değil."

"Benim de." Forrester not defterini kapattı. Birden aklına, ilköğretimde okuduğu yıllarda, genç ve idealist İngilizce öğretmeninin canını dişine takıp, akılları uyuşturucu, içkili partiler, reggae müzik ve dükkân hırsızlığından başka bir şeye çalışmayan bir grup haytaya Shakespeare'in *Macbeth*'ini açıklamaya çalışması geldi. Ne boş bir çabaydı bu. Astronotlara Latince öğretmeye kalkışmaktan farksızdı!

Boijer, "Güzel bir yer," dedi.

"Evet."

"Buraya geldiklerinden emin misiniz, efendim? Bu yere?"

Forrester, "Evet," dedi. "Başka neresi olabilir ki?"

"Örneğin Liverpool?"

"Hayır."

"Ya Blackpool?"

"Hayır. Eğer başka bir yere gitmeyi isteselerdi Birkenhead'e giden feribota binerlerdi. Ama Heysham'a geldiler. Buradan farklı bir yere geçmek pek mümkün değil. Bağlantı yok. Göl-ler bölgesi dışında. Bir de burası. Onların romantik bir göl turu planladıklarım hiç sanmıyorum. Man Adası'nda insan kurban edildiği düşünülen, Vikinglerden kalma bir mezarlığa gittiler. Sonra da buraya gelmiş olmalılar. Castlerigg'e. İnsamn kurban edildiği düşünülen bir başka nokta burası. Üstelik limandaki işçi de onların Castlerigg'den bahsettiklerini duymuş. Buraya geli-yorlardı."

Boijer ve Forrester en uzun taş anıtlardan birinin yanına git-tiler. Taş aşınmış ve yosun tutmuştu. Temiz hava işaretiydi bu. Forrester avucunu taşa dayadı. Taşın sıcak olduğunu hissetti. Dağdan gelen güneşle ısınmıştı ve eskiydi, çok yaşlıydı. MÖ 3200'den beri buradaydı.

Boijer iç geçirdi.

"Peki, ama onları bu harabelere, bu taşlara çeken ne? Amaç-ları ne?"

Forrester homurdandı. Bu iyi bir soruydu. Yanıtlanması ge-reken bir soru. Aşağıda, vadide, bulundukları platonun etekle-rinde Cumbrian polisinin devriye araçlarını görebiliyordu. Bun-lardan dördü bir piknik alanımn hemen yanı başında, güneşte park etmişlerdi. İki polis aracıysa dar köy yollarında ilerliyor, polisler çevredeki köylerde ya da çiftliklerde çeteyi gören ya da duyan olup olmadığım soruşturuyordu. Anlaşıldığı kada-rıyla bir sonuç alamamışlardı. Hem de hiç! Ama Forrester yine de adamların Castlerigg'e geldiklerinden emindi. Her şey yerli yerine oturuyordu. Taşların oluşturduğu çember tam anlamıyla aramlan atmosferi sağlıyordu. Üstüne üstlük... tepelerle çevre-

lenmiş bu ıssız düzlükte bu taşların çevrelediği çemberi her kim inşa ettiyse estetik duygusunun oldukça fazla olduğu anlaşılıyordu. Hatta feng shui'den bile anlıyor gibiydiler. Nemli çayırların oluşturduğu bir masamn üzerine dizilmiş gibi görünen taşlar insanda bir amfiteyatro izlenimi yaratıyordu. Dairesel bir tiyatro, ortada sahne. Bir arena. Çevredeki dalga dalga tepeler kademe kademe yükselen seyirci tribünlerini andırıyordu. Taşların çevrelediği alansa sahne, sunak, kulisti. Peki, ama ne sahnesi?

Boijer'in telsizi cızırdıyordu. Düğmesine bastı ve yerel Cumbria Polisi'nden biriyle konuştu. Forrester kulak kesildi Boijer'in yüz ifadesinden ve formalite gereği kullandığı sözcüklerden Cumbria Polisi'nin henüz bir şey bulamadığı anlaşılıyordu. Kim bilir, belki de çete henüz buraya gelmemişti.

Forrester yürümeye devam etti. İlerideki tarlalardan birinde bir tilki hızla kaçarak çalılıklar arasında kayboldu. Ancak tam çalılıkların dibinde bir an için durup geriye baktığında, Forrester vahşi hayvamın gözlerindeki korku ve dehşeti fark etmişti.

Gökyüzü bulutlamıyordu. Bozkır tepelerinin üstünden kara bulutlar yavaş yavaş süzülerek geliyorlardı.

Boijer, Forrester'a yetiştii.

"Şey, efendim, birkaç yıl önce Finlandiya'da da benzer bir olayla karşılaşmıştık. Belki oradaki bulgularla bir bağlantı kurulabilir."

"Nasıl bir olaydı?"

"Çöplük cinayeti olarak tanımlanmıştı."

"Neden? Ceset çöpe gömüldüğü için mi?"

"Öyle denebilir. Olaylar 1998 Ekim'de başladı. Eğer yanılmıyorsam Helsinki'nin kuzeyinde, Hyvinkaa adlı küçük bir şehirde çöplerin arasında, bir erkeğin sol bacağı bulunmuştu."

TOM KNOX

Forrester genç meslektaşını şaşkınlıkla süzdü.

"O sırada siz İngiltere'de değil miydiniz?"

"Evet, ama orayla ilgili haberleri izliyordum. Aynen sizin gibi. Özellikle de iğrenç, tüyler ürpertici cinayetlerle ilgili olanları."

Forrester başım salladı.

"Peki, neler oldu?"

"Şey, polis başlangıçta hiçbir şey bulamadı. Ellerinde olan tek somut bulgu bir bacadı. Ama soma birden... Tanrım, tüm manşetlerde bu vardı... Polis cinayetin zanlısı olarak üç kişiyi tutukladı. Bu cinayetin Satanist bir eylem olduğuna ilişkin ipuçları olduğu ileri sürülüyordu."

Rüzgâr şiddetlenmişti. Antik taşların arasında uğulduyordu.

"1999 Nisam'nda dava başladığında aym cinayet yeniden manşetlere çıktı. Üç genç adam cinayetle suçlandılar. Ancak ilginç olan, yargıcın bu davaya ilişkin tutanakların kırk yıl süreyle kilit altında tutulmasına ve topluma hiçbir açıklama yapılmamasına karar vermesiydi. Bu Finlandiya için kesinlikle alışılmamış bir durum. Ama bazı ayrıntılar yine de dışarı sızdı. Korkunç bir olaydı. İşkence, sakatlama, nekrofil, insan eti yeme, her şey vardı."

"Peki ya kurban kimdi?"

"Yirmi üç yaşında bir genç. Üç arkadaşı tarafından işkence edilip öldürülmüş. Samrım hepsi yirmili yaşların başındaydı." Boijer kaşlarını çatı; hatırlamaya çalışıyordu. "Kız on yedi yaşındaydı, en gençleriydi. Cinayet günler süren alkol alımından sonra gerçekleşti. Ev yapımı Schnapps. İzlanda'da buna *Brennivín* diyorlar. *Kara Ölüm*."

Anlatılanlar Forrester'ın ilgisini çekmişti.

"Cinayeti anlat."

"Kurban bıçak ve makas darbeleriyle ağır ağır sakatlanmıştı. Ölümü saatlerce sürmüştü. Vücudundan parça parça et koparmışlardı. Yargıç olayı uzun süreye yayılmış bir insan kurbanı olarak nitelendirdi. Kurban öldükten sonra da üç arkadaş bedeni kullanmış; ağzına boşalmışlar falan. Sonra da kafasım ve sanırım kol ve bacaklarım bedeninden ayırmışlar. Böbrekleri ve kalbi gibi bazı iç organlarım çıkarmışlar. Nasıl denir... paramparça etmişler. Ve vücudun parçalarını yemişler."

Forrester yüz metre kadar ötede köy yolunda ilerleyen bir çiftçiye bakıyordu.

"Peki sizin bundan çıkardığınız sonuç ne? Elimizdeki olayla arasında nasıl bir paralellik görüyorsunuz?"

Boijer omuz silkti.

"Bu genç adamlar Satanistti, Death-metal fanları! Daha önce de bazı eylemlerde bulunmuşlardı. Kiliseleri yakmak, mezarlıkları dağıtmak gibi."

"Yani?"

"Paganizm ve antik yörelere ilgi duyuyorlardı. Aynen burası gibi."

"Ama yine de cesedi çöpe gömdüler, örneğin Stonehenge'e değil."

"Öyle ama Finlandiya'da Stonehenge yok ki."

Forrester başım salladı. Çiftçi bir tepenin ardında kaybolmuştu. Bulutlar güneşin önüne geçtikçe göğe doğru yükselen taşlar daha da karanlık, daha da uğursuz görünüyorlardı. Tipik göller bölgesi iklimi. Yarım saat pırıl pırıl parlayan güneşin ar-

dından karanlık, nemli kış soğuğu. "Peki, katiller nasıl tiplerdi? Hangi toplumsal sınıftan geliyorlardı?"

"Orta tabakadan. Hatta zengin çocukları olduğu söylenebilir. Ama uç bir gruptan değillerdi." Boijer giderek artan soğuğa karşı montunun fermuarını sıkıca kapattı. "Elit sınıftan."

Forrester bir ot sapım kemirirken meslektaşım inceledi. Genç adamın parlak kırmızı anorağı Forrester'ın zihninde korkunç bir sahnenin canlanmasına neden olmuştu: Paramparça edilmiş bir vücut, *açık bir fermuar* ve dışarı fışkıran kanlar. Forrester bitki sapım dışarı tükürdü.

"Finlandiya'yı özlüyor musun, Boijer?"

"Hayır. Bazen... Belki biraz."

"En çok aradığın ne?"

"İssız ormanlar. Adamakıllı saunalar. Ve çok özel bir şey... Fin böğürtleni."

"Böğürtlen mi?"

"Finlandiya ilginç bir yer değil, efendim. Yalnızca sarhoş olmak anlamına gelen on bin sözcüğümüz var. Kışlar o kadar uzun ve soğuk ki tek yapabileceğiniz içmek." Genç Finli'nin sarı saçları esen rüzgârla gözlerinin üstüne döküldü. Boijer saçlarını geri atarken, "Finlilerin ne kadar çok içtiklerine ilişkin o kadar çok fıkra vardır ki. Özellikle de İsveç'te bu fıkralar çok sevilir."

"Bir tanesini anlatsana."

"Bir İsveçli ile bir Finli birlikte içmek için sözleşirler. Şişelerce sert Fin votkası getirirler. Karşılıklı otururlar ve tek bir sözcük etmeden arka arkaya kadehleri yuvarlamaya başlarlar. Üç saat soma İsveçli iki kadehi de doldurur ve 'Şeref!' der. Finli şaşkınlık içinde ona bakar ve sorar: 'Buraya içmeye mi gevezelik etmeye mi geldik?'"

Forrester güldü. Boijer'in midesi guruldadı.

Forrester'ın, "Acıktın mı?" sorusunu genç adam coşkuyla baş sallayarak onayladı. Forrester, Boijer'i her zaman yanında taşıdığı ton balıklı sandviçini yemek üzere arabaya gönderdi.

Başmüfettiş tek başına ilerliyor, düşünüyor, etrafına bakmıyordu. Buradaki ormanlar devletin koruması altındaydı: Orman Bakanlığı'nın özel olarak yetiştirdiği ormanlar! Napolyon alayları gibi sıra sıra dizilmiş çam ağaçlarından oluşan ormanlar bölgenin büyük kısmını kaplıyordu. Ve de yer yer bunların arasına karışmış huş ağaçlarından oluşan birlikler. Forrester, Boijer'in öyküsünü düşündü. Hyvinkaa'daki çöplük cinayetini. Acaba Kurban Çetesi kemik ya da başka bir şeyleri çıkarmaya değil, gömmeye çalışıyor olabilir miydi? Ama Craven Sokağı'ndaki olayda gömülmüş bir şeye rastlanmamıştı. St. Anne Limanı'nda da. Acaba doğru araştırmışlar mıydı?

Forrester taş çemberin diğer ucuna ulaşmıştı. Sessiz gri taş dikitler öbür tarafa eğilmişlerdi. Bazıları uyuyor gibiydiler; vurulmuş, yığılmış dev askerler gibi. Diğerleriyse dimdik ayaktaydı. Forrester, Castlerigg hakkında okuduklarını anımsadı: *"Önemli ama bilinmeyen" bir amaca hizmet etmesi gereken kare biçimli alan.* Eğer biri bir şeyi gömmek için bunca yolu göze aldıysa hiç kuşkusuz bunu yapacağı en uygun yer orasıydı; tarihi alanın sembolik anlamda en önemli noktası. Eğer Castlerigg'in bir anlamı varsa, hedef ancak orası olabilirdi.

Forrester etrafına bakındı. Söz konusu alanı hemen buldu; en büyük dikili taşların hemen yanında küçük taşlarla çevrelenmiş dört köşe bir alan.

Forrester yirmi dakika kadar bu küçük sayılabilecek taşları inceledi. Siyah nemli toprakta ve vıcık vıcık asitik torfta yürüdü, toprağı eşeledi. Göller bölgesinin ünlü yağmuru çiselemeye baş-

TOM KNOX

lamıştı. Forrester ensesindeki yağmur damlacıklarını hissedebiliyordu. Yine bir çıkmaza saplanıp kalmış olabilirdi.

Sonra uzun ıslak çimenler arasında bir şey gördü; yerde boylu boyunca uzanan ince bir çizgi. Siyah toprak özenle açılmış, sonra yeniden kapatılmıştı. Özellikle bir şey aramıyorsanız, çıplak gözle asla fark edilemeyecek bir izdi bu. Eğildi ve çıplak elini yerden kaldırılan toprak parçasının altına soktu. Bu profesyonel bir davranış değildi -olay yeri inceleme ekibini çağırıyordu— ama zaman yoktu, hemen öğrenmeliydi.

Birkaç saniye sonra eli soğuk ve sert bir şeye değdi; ama bu bir taş değildi. Bu nesneyi bulunduğu küçük mezarından çıkardı ve toprağını temizledi. Bulduğu, ampülü andıran küçük bir cam şişeydi. Ve bu şişenin içi, koyu kırmızı romu andıran koyu bir sıvıyla doluydu.

23

Sokaklar kandan kırmızıya boyanmıştı. Rob, Christine'le buluşmak için kervansaraya gidiyordu. Akşam çökmek üzereydi. Nereye bakarsa baksın her taraf kan lekeleriyle dopdoluydu; duvarlar, kaldırımlar, Vodafone-Outlet'in önündeki sokak. Şehir halkı keçi ve koyun kesiyordu; herkesin ortasında, sokakta. Rob bunun Christine'in sözünü ettiği tatille ilgili olduğunu düşündü, ama ne olursa olsun sinir bozucu bir durumdu bu.

Saat kulesinin yanındaki köşede durup adamın birinin beyaz bir keçiyi bacaklarının arasına kısırmaya çalışmasını seyretti. Adam siyah bol pantolonluydu; şalvar, yani geleneksel Kürt giysisi giymişti. Yanan sigarasını hemen yanındaki taburenin üzerine bıraktı, uzun parlak bir bıçak aldı ve hayvamn böğrüne gömdü.

Hayvan çığlık attı. Ama adam inanılmayacak kadar soğukkanlı bir tipti. Döndü, sigarasından bir nefes çekti ve yeniden taburenin üzerine bıraktı. Bu arada yaralı keçinin karmndan kan damlıyordu. Adam eğildi ve güçlü bir hamleyle bıçağı hayvanın titreyen beyaz-pembe kamından çekip çıkardı. Hayvanın karmndan fışkıran kanlar sokağa yayıldı. Keçi son bir kez bağırdı ve debelenmeyi, karşı koymayı bıraktı; inleyerek titriyordu. Ölüirken uzun kirpikli gözleri pırpır ediyordu. Sonra hareketsiz

kaldı. Adam karındaki açıklığı büyüttü, hayvanın iç organları dışarı aktı. Pastel renkli organlar düzenli bir şekilde kaldırımdaki plastik bir leğene alındı.

Rob yürümeyi sürdürdü. Christine'le kervansarayın kemerli kapısında buluştu. Rob'un şaşkın, hatta perişan yüz ifadesi çok şey anlatıyordu.

Christine, "Kurban Bayramı," dedi. "Haccın son günü."

"Peki, ama neden keçi?"

"Koyun da." Eski pazarın yarı karanlık yolunda ilerlerken Christine koluna girdi. Her taraftan yemek kokuları geliyordu. Kavrulmuş, kızartılmış, haşlanmış et kokulan. "Bu bayramın adı Kurban Bayramı. Kökeni İbrahim Peygamber ve oğlu İshak'a, neredeyse kurban edilecek olan İshak'a dayanıyor."

"Kurban Bayramı, evet, anımsıyorum, Mısır ve Lübnan'da da kutlanıyor. Oralardaki adı Eid-ul-Adha, ama..." başını salladı, "hayvanları yolun ortasında öldürmüyorlar. Bunu evlerinde yapıyorlar ve doğrudan hayvanın başını kesiyorlar."

"Evet." Christine onayladı. "Ama burada biraz farklı, buranın, yani Urfa'nın yerlileri için bu bayramın çok farklı bir anlamı var. Bildiğin gibi burası İbrahim Peygamber'in memleketi." Gülmüsedti. "Evet... biraz kanlı... kutlanıyor."

Bu arada erkeklerin keyifle nargile içtikleri, çayhane ve kafelerin bulunduğu küçük bir meydana ulaşmışlardı. Kurban Bayramı nedeniyle olsa gerek, birçoğu siyah şalvar giymişti. Diğerlerininse işlemeli özel yelekleri vardı. Önlerinden geçen kadınların birçoğu abartılı mücevherleriyle, parlak mor, pembe eşarplarıyla göz kamaştırıyorlardı. Birçoğunun el ve ayaklarında ustaca yapılmış kına desenleri vardı; eşarplarındaysa sim iplikler parlıyordu. Karşılarında gerçekten capcanlı rengârenk bir manzara vardı.

TOM KNOX

Ama buraya gelmelerinin nedeni etrafı seyretmek değildi.

"Orada, ilerde," dedi Christine başıyla karanlık sokaktaki küçük bir evi işaret ederek. "Behçet orada oturuyor."

Günün sıcaklığının etkisiyle aynen sel sonrası gibi sokaklardan adeta buhar çıkıyordu. Rob, Christine'in elini sıktı.

"İyi şanslar!"

Christine sokağın karşısına geçip kapıyı çaldı. Rob, Behçet'in tutuculuk derecesini ve beyaz Avrupalı bir kadının kendisini evinde ziyaret etmesini nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Behçet kapıyı açtığında Rob ilgiyle onun yüz ifadesini inceledi. Hem şaşkınlık hem de endişe vardı bu yüzde; ama aynı zamanda yavru köpeklerle özgü çaresiz sevecenlik de vardı. Rob artık Christine'in şifreyi alacağından emindi.

Meydana dönüp orada olup biteni seyre koyuldu. Ellerindeki çatapatlarla, fişeklerle oynayan birkaç çocuk ona seslendiler.

"Hey, sen, Amerikalı!"

"Merhaba..."

"İyi Bayramlar!"

Çocuklar hayvanat bahçesinde egzotik ama aynı zamanda tehlikeli bir hayvanı kızdırmışçasına bir mutlulukla gülüyorlardı, sonra hoplara sıçraya uzaklaştılar. Kaldırımlar hâlâ kanlıydı ama kesim son bulmuştu. Kahvedeki masalarının başında nargilelerini tütüren bıyıklı Kürtler onu gülümseyerek selamladılar. Kob, Şanlıurfa'nın gidilebilecek en ilginç yerlerden biri olduğuna karar verdi. Egzotik, bir o kadar da tehlikeliydi, ama insanları da Rob'un o zamana dek tanıdığı en cana yakın, içten kişilerdi.

Öylesine düşüncelerine dalmıştı ki yanına yaklaşan Christine'i fark etmedi bile. Genç kadının "Merhaba," demesiyle birlikte yerinden sıçradı.

Korku içinde döndü.

"Aldın mı?"

"Aldım. Pek hoşlanmadı ama... yine de verdi."

"Tamam, o zaman, hadi..."

"Hava iyice kararana dek bekleyelim."

Hızlı bir yürüyüşle şehrin eski kısmından ana caddeye çıktılar. Oradan bir taksiye binip Christine'in evine gittiler ve birkaç saat boyunca gerginlik içinde internette sörf yaptılar. Sakin olmaları gerektiğini bilmelerine rağmen heyecanlıydılar. Saat on birde sessizce, kimseye görünmeden evden çıkıp yürüyerek müzeye gittiler. Bu arada yollar oldukça sakinleşmişti. Kanlar yıkanmış, bayram heyecam neredeyse yatışmıştı. Ay gökte hilal şeklindeydi. Yıldızlar minarelerin tepelerini kral taçlarını süsleyen mücevherler gibi çevrelemişlerdi.

Müzenin kapısına vardıklarında Rob, caddenin aşağısına ve yukarısına dikkatle baktı. Görünürlerde kimse yoktu. Evlerden birinin kapalı panjurunun gerisinden Türk televizyonunun sesi duyuluyordu. Bunun dışında tam bir sessizlik vardı. Rob'un itmesiyle dış kapı hemen açıldı. Müzenin bahçesi gecenin karanlığında son derece değişik bir atmosfer sergiliyordu. Çöl Şeytam Pazuzu'nun kanatları ay ışığında gümüştenmişçesine parlıyordu. Kırık ve harap olsalar da Roma hükümdarlarının büstleri, Asurlu savaşçıların soğuk mermere oyulmuş bitip tükenmez aslan avları... Şanlıurfa'nın tüm tarihi orada, o bahçede, ay ışında bir düşler âlemine dalmıştı sanki. Beş bin yıldır açık ağızlarıyla Sümer şeytanları adeta sessiz çığlıklar atıyordu.

Christine, "İki şifreye ihtiyaç var," dedi. "Behçet ikisini de verdi."

Müze binasına doğru ilerledi. Rob biraz geride kaldı, yalnız olduklarından emin olmak istiyordu.

Etrafta kimse yoktu. İncir ağacının altında park etmiş bir araba vardı. Ama günlerdir orada olduğu anlaşılıyordu. Sileceklerinin üstü patlamış incirlerle kaplıydı.

Kapı fıkırdadı. Rob başım çevirdiğinde kapımn açık olduğunu gördü. Merdivenlerden çıkıp Christine'in peşinden binaya girdi. Müzenin içi sıcaktı. Pencerelele ve kapıları açan kimse yoktu. Aym şekilde klimayı da. Rob alnında biriken terleri sildi. Gerek duyabilecekleri her şeyi taşıyabilecekği bir ceket giymişti: Cep lambası, cep telefonu, not defteri. Ana salonda dünyamn en eski anıtı loş ışıktta parlıyor, obsidiyen gözleri hüznle karanlığa bakıyordu

Christine, "Aşağıya," dedi.

Rob karanlıktta salonun uzak köşesindeki küçük kapıyı fark etti. Kapımn hemen arkasında aşağı inen dar bir merdiven vardı. Christine'e cep lambalarından birini uzattı, kendisinininkini de yaktı. Merdivenlerden indikleri sırada iki lambanın ışıkları tozlu karanlıktta titreşiyordu.

Depo kısmı şaşılacak kadar büyüktü. Hatta yukarıdaki müzeden bile çok daha büyüktü. Her yöne açılan kapı ve koridorlar vardı. Rob'un yolu bulmak için ışığı tutmasıyla birlikte kırık seramik parçalan, mızrak uçları, çakmak taşları, kırık hayvan ve insan heykelleri, toprak kaplar aydınlandı.

"Bodrum çok büyükmüş."

"Evet. Şanlıurfa Müzesi büyük ölçüde mağaralar üzerine kuruldu, bunlardan bir kısmı sonradan bodruma dönüştürülmüş."

Rob eğilerek tam üzerindeki rafta sırtüstü yatan bir heykelciğe baktı.

"Bu da ne?"

"Asag. Hastalıklara neden olan kötü ruhun heykeli. Sümer."

"Hımm..." Rob nemli sığağa rağmen ürperdi. Bir an önce bunun bitmesini, oradan çıkmayı istiyordu.

"Hadi, çabuk olalım, Christine. Edessa Deposu nerede?"

"Arkada."

Bir koridora girdiler, sağ sol kırılmış bir Roma sütununun ve çok sayıda vazo ve toprak kap parçasının yanından geçtiler. Her taraf kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Toz ve sıcak boğucuydu. Christine onu mağaralar sisteminin en eski bölümüne götürdü.

Birden karşısına büyük çelik bir kapı çıktı. Christine bildiği şifreyi denedi ama başarılı olamadı.

"Lanet olsun!" Elleri titriyordu.

Rob kilidi daha iyi görebilmesi için ışığı tuttu, yeniden denediler ve sonunda kilit açıldı. Ve kapının açılmasıyla birlikte ağır, sıcak bir hava akımı karşıladı onları. Sanki Edessa Deposu soluk alıyordu. Havada bir terslik, bir uğursuzluk vardı. Tanımlanamaz, itici bir şey, organik ve rahatsız edici. Ve de eski.

Rob buna aldırnamaya çalıştı. Bodrumu gözden geçirdi. Mağara basit metal raflarla çevrelenmişti. Antik eserlerin birçoğu plastik kutulara konulmuş, etiketlenmiş, numaralandırılmış ve raflara yerleştirilmişti. Bazılarıysa olduğu gibi rafa bırakılmıştı. Christine yanlarından geçerken onları tanımlıyordu: Sümer ve Akad Tanrıçaları, büyük bir Anzu kafası, Helenistik kültürün çıplak bir insan figürü. Karanlığa uzanan hayalet eller ve kanatlar.

Christine rafların yanında gidip geliyordu.

TOM KNOX

"Burada bir şey yok." Sesi rahatlamış gibiydi. "Hepsi daha önce gördüğüm şeyler."

"Öyleyse artık gidelim..."

"Bir dakika."

"Ne oldu?"

Christine karanlığa bakıyordu.

"İşte burada. Bu Göbekli'den."

Rob durakladı. Yine aynı kötü duygular içindeydi. Irak'taki bombalama. İntihar eylemcisinin patlama öncesi, son anda ona bakan yüzünü asla unutamayacaktı.

Rob birden, bir an önce buradan çıkma gereksinimi hissetti; kaçıp gitmek istiyordu. Hemen, o anda.

Christine seslendi.

"Hadi gel."

Rob istemeyerek onu izledi. Artık deponun en arka kısmında, Franz'ın keşfedip çıkardığı ve Çayönü vahşetinin kafataslarıyla karşılaştırılmasını istediği şeylerin yarandaydılar.

"Rob, buraya, şuna bak."

Christine cep lambasıyla son derce ilginç, olağandışı bir figürü aydınlatıyordu. Bacaklarını iki yana açmış, vajinası -aynen kecinin açık yarası gibi- belirgin bir şekilde oyulmuş ve de olağandışı büyük bir kadın figürü.

Kadının hemen yanında üç hayvan figürü vardı; büyük olasılıkla vahşi boğalar. Hayvanlar erekte olmuş abartılı penisleriyle kadını çevrelemişlerdi; rölyefte adeta bir grup seks sahnesi canlandırılmıştı.

Christine, "Bu Göbekli'den," diye fısıldadı.

"Aradığımız bu muydu?"

"Hayır, bunu ne zaman çıkardığımızı anımsıyorum. Bura-ya Franz getirmiş olmalı. Tüm bulunanları -özellikle de ilginç olanları- bir noktada toparlamaya çalışmış. Bu durumda, bulduğu her neyse, o da burada olmalı. Buralarda bir yerde." Rob cep lambasıyla sağı, solu ve yeniden solu aydınlattı. Zayıf ışığın önünde tozlar uçuşuyordu. Karanlık tanrılar ve öfkeli şeytan heykelleri onu selamlayıp karanlıkta kayboldular. Bir şey bulamıyor, aslında ne aradığını da bilmiyordu. Umutsuzdu. Sonra ışık birden üzerine keçeli kalemle *Göbekli* yazılmış büyük plastik bir kutuyu aydınlattı. Kalbinin sıkıştığını hissediyordu. "Christine," diye fısıldadı.

Kutu çelik raflardan birinin arkasına, mağara duvarının tam dibine konulmuştu. Büyük ve ağırdı, Christine onu çıkarmakta zorlanıyordu. Rob cep lambasını hemen yandaki rafa bırakıp yardımcı oldu. Birlikte kutuyu raftan çekip yere koydular.

Christine kutuyu açarken, Rob da raftan cep lambasını alıp büyük bir heyecanla kutuya tuttu. Kutuda yaklaşık yarım metre boyunda, balonlu naylona sarılmış dört eski tip zeytinyağı testisi vardı. Rob büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. İçten içe inşam şoke edecek, ürkütücü, hatta belki iğrenç bir şey bulmayı istiyordu. İçindeki gazetecilik dürtüsünün baskısıydı bu. Geçmişten gelen bir çocuk kafatası ya da öyle bir şey...

Christine testilerden birini aldı.

"Bu Göbekli'den mi?"

"Kesinlikle öyle. En az on bin yıllık olmalı. Demek o zamanlar seramik yapımını biliyorlardı..."

"Ne kadar sağlam kalmış."

"Evet." Christine testiyle dikkatle elinde evirip çevirdi. Bir tarafında ilginç bir şekil vardı. Üzerinde bir kuş olan tuhaf bir dal.

Christine, "Bunu daha önce bir yerde görmüştüm," diye mırıldandı.

Rob cep telefonunu çıkarıp bir dizi fotoğraf çekti. Telefonun flaşı adeta deponun kasvetli karanlığını izinsiz olarak yarıyor, Tanrı ve Cin heykelleri onu en kötü bakışlarıyla süzüyordu.

Cep telefonunu yeniden cebine yerleştiren Rob eğilip testilerden birini aldı. İnanılmayacak kadar ağırdı. İçinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir sıvı mı? Tahıl taneleri mi? Bal mı? Hafifçe yana eğdi ve ağız kısmından içine baktı. Testinin ağzı özel bir tıkaçla kapatılmış ve mühürlenmişti.

"Açalım mı?"

"Dikkat..."

Christine uyarmakta geç kalmıştı. Rob testinin elinde dağılmaya başladığını hissetti, çok hızlı eğmişti. Testinin boynu zorlanmış olmalıydı ki kırılıp koptu. Sonra büyük bir çatlak eski, köhne testi boyunca ilerledi. Testi Rob'un ellerinde parçalanmış, dağılıp gitmişti. Parçaları yerlere saçıldı ve bazıları tozun içinde kaybolup gitti.

"Tanrım!" Çıkan koku dayanılır gibi değildi. Rob kolunu burnuna götürdü.

Christine cep lambasını testinin içinden çıkanlara tuttu.

"Tanrım, lanet olsun!"

Yerde minicik bir ceset vardı. Bir insan bedeni; bir bebek, anne karnındaki cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Ceset kısmen mumyalaşmış, kısmen pis bir şekilde yapış yapış koyu sümüksü bir sıvı halindeydi. Asırlar sonra hâlâ çürümeye devam ediyordu. Rob pis kokudan neredeyse bayılmak üzereydi. Minik kafatasından sıvı bir madde akıyordu.

Christine, "Yüzüne bak!" diye haykırdı. "Yüzüne bak!"

YARATILIŞ SIRRI

Rob cep lambasını bebeğin yüzüne tuttu. Bebek sanki çığlık atıyordu, sessiz bir çığlık. Ölen bir bebeğin, on iki bin yıl öncesinden yankılanan çığlığı.

Birden depo aydınlandı. Işıklar, sesler, bağırışmalar. Rob doğrulup deponun ilerisine baktı. Ve deponun gerisinde bir grup adam gördü. Silahlı, bıçaklı adamlar; onlara doğru geliyorlardı.

Hugo De Savary bir profesöre göre son derece zarif bir tipti. Forrester karşısında kılık kıyafeti dökülen tam bir kitap kurdu bulmayı bekliyordu; ceketinin dirsekleri yamalı, omuzları kepekli. Ama Cambridge'de kürsü sahibi olan Profesör De Savary son derece bakımlı bir tipti; sık, fit, neşeli, dinç ve inamlımayacak derecede kendinden emin.

Herhalde bunun nedeni biraz da -Satanizm konusundaki popüler yaklaşımlar, kültürler, yamyamlık ve benzeri Gotik temalarda- yazdığı kitapların çok iyi satmasıydı. Aslında tam da bu ticari başarısı yüzünden ciddi tutucu akademik çevrelerce kınanıyordu ya da Forrester okuduğu makalelerden öyle olduğu sonucuna varmıştı.

Soho'daki bir Japon lokantasında öğlen yemeğinde buluşmayı öneren De Savary olmuştu. Forrester, Profesör'e e-postayla görüşme isteğini iletmış, ilk şehre indiği zaman için randevu istemişti. De Savary hiç nazlanmadan kabul etmiş, hatta hesabı ödemeyi önermişti. Aslında bu Forrester için rahatlatıcı bir durumdu, çünkü önerilen pahalı restoran, hiç kuşkusuz, Forrester'ın normalde bilgi toplama amacıyla gittiği lokallere oranla en az beş kat daha pahalıydı.

De Savary Antarktika morina balığından yapılmış

miso'sunu²⁸ büyük bir zevkle içiyordu. Lokantanın ortasındaki büyük siyah ızgaranın etrafındaki ceviz banklarda oturuyorlardı. Ortada ürkütücü bakışlı Japon aşçılar korkutucu büyüklükteki bıçaklarıyla et ve sebzeleri parçalıyor, lav taşında pişiriyorlardı. Profesör, Forrester'a döndü.

"inceleme ekibiniz söz konusu sıvının *danu*²⁹ olduğunu nasıl keşfetti?"

Profesör, Castlerigg'de buldukları şişenin içindeki sıvıyı kastediyordu. Forrester çubuğuyla bir parça mürekkep balığı almaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

"Londra'da daha önce muti³⁰ cinayeti yaşadık. Afrikalı çocuk kurbanlar. Dolayısıyla laboratuvardakiler daha önce de damüyle karşılaştılar."

"Şu Thames Nehri'nde bulunan başsız çocuk bedenini mi kastediyorsunuz?"

"Evet." Forrester bir yudum sıcak sake içti. "Damu'da söz konusu olan sanırım yoğunlaştırılmış kan plazması. Patolojinin açıklaması böyleydi."

"Evet, kesinlikle haklılar." Bu arada tam önlerinde iri yarı bir Japon şef inanılmaz bir hızla pembe bir balığın iç organlarını çıkarıyordu. "Muti gerçekten de dehşet verici, iğrenç bir gelenek. Kara Afrika'da her yıl yüzlerce çocuk bu uğurda kurban ediliyor. Çocuklara tam olarak ne yapıldığını biliyor musunuz?"

"Kollarım, bacaklarım kestiklerini biliyorum..."

"Evet. Ama bunu çocuklar canlıyken yapıyorlar. Cinsel organlarını d> kesiyorlar." De Savary birasım yudumladı. "Herhalde canlı kurbanların çığlıkları mutinin etkisini güçlendiriyor. Şu sarı yüzgeçli ton balığı filetosunu deneyelim mi?"

28 Japonlara özgü bir tür çorba. (ç. n.)

29 Mezopotamya kültüründe, saklanan kurban kanı. (ç. n.)

30 Afrika büyücülerinin ön ayak olduğu cinayetler, (ç. n.)

TOM KNOX

Bu olağanüstü lüks restoranda yiyecekleri ufak porsiyonlar halinde tatmak âdetten olmalıydı. Başlangıçta sipariş vermiyor, doyana kadar sürekli farklı şeyler sipariş ederek yiyordunuz. Bunun da farklı bir çekiciliği vardı elbette. Daha önce hiç bu tür bir restoranda bulunmamış olan Forrester, kendi kendine böyle bir menünün fiyatım kimlerin karşılayabileceğini düşünüyordu. Alaska ıstakozuyla yapılmış suşi. Kuşkonmazlı, sevruga havyarlı toro. Peki, ama toro neydi?

De Savary, "Kaya yengeciyle yapılan tempura muhteşem," dedi.

"İstedığınızı ısmarlayabilirsiniz, benim için fark etmez," diyen Forrester ekledi. "Sonra da lütfen bana bu çete hakkında ne düşündüğünüzü anlatın..."

De Savary ciddiyetle gülümsedi.

"Doğru. Dersim üçte. Acele etmeliyiz."

"Evet. Ne düşünüyorsunuz?"

"Sizin çete insan kurban konusunda takıntılı."

"Bu kadarım biliyoruz."

"Ama uygulamalarında eksantrik topluluklara öykünüyorlar."

"Nasıl yani?"

"Değişik kültürlerin kurban törenlerini uyguluyorlar. Örneğin dil kesme Kuzeylilere özgü bir durum. Kafayı gömme Japonlara ya da İsraillilere. Kafa derisi yüzme tipik Aztek. Davut Yıldızı ise sizin de belirttiğiniz gibi Süleymancılara özgü."

Genç Tayland'lı kadın garson yanlarına yaklaştı ve De Savary siparişlerini verdi. Garsonun nazik bir reveransla yanlarından ayrılmasının ardından, De Savary yeniden Forrester'a döndü.

"Ve şimdi de tarihi bir tapınağa gömülen şu damu. Bu, Afrikalı şifacı-büyücülerin büyük bir Muti cinayetinden önce yaptıkları bir şey Damu'yu kutsal toprağa gömerler ve soma da kurban törenini gerçekleştirirler."

"Yanı sizce tekrar öldürecekler mi?"

"Elbette. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Forrester iç çekerek ona hak verdiğini belirtti. Çetenin yenisinden harekete geçeceği kesindi.

"Peki ya Hellfire Kulüp hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunlarla ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

"Bundan pek emin değilim. Katiller -anlaşıldığı kadarıyla- Hellfire Kulüp'le ilişkili bir şeylerin peşindeler. Ama bunun ne olabileceği konusunda bir fikrim yok."

Ceviz ağacından yapılmış tezgâhın üzerine onlar için enfes kokular yayan üç tabak konuldu. Forrester kaşık kullanmayı umuyordu.

De Savary ekledi: "Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, bu olaylarda Satanist kültürün hâkim olduğu. Çetede bu türden uç grupların psikolojisinin etkili olduğu görülüyor. Bunlar genellikle orta, hatta daha çok üst tabakalardan gençler olur. Örneğin Charles Manson'ın müritleri kesinlikle varoş çocukları değillerdi, hepsi zengin çocuklardı. En vahşi cinayetleri işleyenlerin, içleri sıkılan, psikopat, zeki zengin çocukları olduğunu biliyoruz. Almanya'daki Baeder Mainhof adlı çeteye bu çete arasında bir bağlantı kurulabilir. Bankerlerin, milyonerlerin, büyük iş adamlarının çocuklarıydı onlar da. Elit sınıfın çocukları."

"Bin Ladin de..."

"Kesinlikle doğru. Bin Ladin de ünlü bir milyarderin karizmatik, zeki oğlu. Ama İslam'ın en nihilist, en tehlikeli tarikatında."

"Öyleyse Hellfire Kulüp'le bir paralellik görüyorsunuz?"

De Savary, çubuklarıyla ustalıkla sarı yüzgeçli ton balığından bir parça aldı. Forrester da yaklaşık olarak aynı şeyi yapmayı başardı. Balık gerçekten enfesti.

"Aslında bu konuda kesinlikle haklısınız. Hellfire Kulüp'ün şımarık zengin çocuklarının *-bon chic bon game*³¹ öldürme heveslerine zemin hazırladığım söyleyebiliriz. Bir grup İngiliz aristokrat, -üstelik aralarından bir kısmı da son derece yetenekli kişiler- yazar, devlet adamı, bilim adamı; yine de çaresizce sınırları aşmaya, günah işlemeye eğilimli kişiler. Kim bilir, amaç belki de *epater les bourgeois?*..³²

"Ama bazıları Hellfire Kulüp'ün yalnızca dostların bir araya gelip içki içtikleri bir sosyal kulüp olduğunu söylüyorlar? Hoş vakit geçirmeyi seven aristokratların buluşma yeri."

De Savary başım salladı.

"Sör Francis Dashvood zamammn en seçkin, bilgili din âlimlerinden biriydi. Hatta bu gizli ilgi alanım geliştirmek için Doğu'ya uzun yolculuklar yapmayı, orada uzun süreler kalmayı göze aldı; ezoterik din tutkusu olarak adlandırılabilir bu durum. Bu amatörce bir merak değildi. Ayrıca Benjamin Franklin de yüzyılın en zeki insanlarından biriydi."

"O zaman bir araya gelmelerinin tek nedeni cin içmek ya da birlikte çıplak Tvvester oynamak olamazdı."

"Hayır, böyle bir şeyi düşünemem bile." De Savary hafifçe güldü. Tam önlerindeki Japon aşçı ince uzun bir yılan balığına fileto haline getirmek ve sonra da doğramak için ayn anda iki büyük bıçağı birden kullanıyordu. Balık doğrama tahtasının üzerinde sanki canlıymışçasına kayıp duruyordu. Kim bilir belki

31 (Fr.) İyi tarz, iyi tavır. Seçkin bir giyim tarzı. (yay. n.)

32 (Fr.) Burjuvaları sarsmak, (yay. n.)

de canlıydı? "Onların, yani İngiliz Hellfire Kulüp'ün üyelerinin gerçek amaçlarının ne olduğu bugün hâlâ tartışma konusu. Bu konuda ciddi ayrışmalar var. İrlandalı Hellfire üyelerinin oldukça akıl almaz vahşi eylemleri olduğunu biliyoruz. Kedilerin üzerine alkol döküp soma onları ateşe atmak gibi. Yanan hayvanların çılgınlıkları Dublin'in yarısını uykusundan edermiş. Aynı şekilde bir uşağı da öldürdükleri biliniyor. Sırf iddiaya girdikleri için." Kısa bir ara verdi. "Sanırım Hellfire Kulüp ve Satanist kültürün Avrupa'daki diğer uzantıları aradığınız çetenin nasıl bir şey olduğu konusunda bize bir fikir verebilir; hiyerarşik düzenleri, motivasyonları, psikolojileri hakkında. Kesin olan, başlarında son derece dominant bir liderleri olması gerektiği. Karizmatik ve çok zeki. Büyük olasılıkla çok iyi bir çevreden."

"Peki ya müritleri?"

"Yakın arkadaşlar, zayıf karakterler. Ama yine de zeki olanlar. Liderin Satanik eğilimlerine hayran. Samırım onların da iyi, seçkin bir çevreden olduklarını düşünebiliriz."

"Bu tamamlamalar haklarında söylenenlerle, görünüşleriyle, konuşma şekilleriyle tam bir uyum sağlıyor."

De Savary köşeden bir tabak aldı. Bir an tabaktaki yemeğe bakarak düşündü, sonra ekledi.

"Bana kalırsa sizin çetenin lideri gerçek anlamda ruh hastası."

"Pardon?"

"Yaptıklarım unutmayın. Düşünün! Kurban ritüellerinin atipik karışımını. Yalnızca kurban fikri bile akıl hastalığına işaret etmek için yeterli. Eğer amacı yalnızca Hellfire Kulüp'ün izinde bir şeyler yapmak olsaydı bunu çok daha sağduyulu bir şekilde gerçekleştirebilirdi. İnsanları doğrayarak İngiliz Adaları'm kor-

TOM KNOX

kuya bürümek dışında. Evet, bu çetenin eylemleri planlı, üstün bir zekâ ürünü ve ustalıkla gerçekleştiriliyor. Sizin de söylediğiniz gibi izlerini kusursuz bir şekilde yok etmeyi başarıyorlar. Peki ama amaçları bir şeylere ulaşmak, bir şeyi ele geçirmekse bu cinayetlerin anlamı ne? Çok daha ötede bir amaçları olmalı?"

De Savary omuzlarını silkti. "*Et voila*.³³ Karşımızdaki gizemli ama mantıklı bir Francis Dashwood değil, daha çok Charles Manşon çizgisi. Bir psikopat. Dâhilik derecesinde zeki ama psikopat!"

"Yani?"

"Dedektif olan sizsiniz. Samrım çok ileri gidecektir. Çete bu çılgınlık içinde er geç bir hata yapacaktır. Tek sorun..."

"Bundan önce kaç kişiyi öldürecekleri?.."

"Kesinlikle. Bu arada muhakkak bu Japon turpunu denemelisiniz. Gerçekten enfes. Cennetten bir meyve sanki."

Forrester, Scotland Yard'a dönünce mutluluk içinde o günkü öğlen yemeğini yeni baştan bir kez de zihninde yaşadı. Sonra oturdu ve küçük bir çocuk gibi döner koltuğunda döndü. İttiği sake hafif de olsa çarpmıştı. Ama bu kadarı sorun değildi. Yeni dostu Hugo'yla yediği öğlen yemeği çok verimli ve hoş geçmişti. Forrester hemen telefona sarılıp Boijer'i aradı.

"Evet, efendim?"

"Boijer, hemen bir inceleme istiyorum. Bir tarama."

"Nerede?"

"Yüksek sınıftan çocukların gittiği bütün okulları arayın."

"Peki, efendim..."

33 (Fr.) İşte. (yay. n.)

YARATILIS SIRRİ

"Eton'la başlayın. Winchester, VWestminster. Harrow olabilir. Ama Millfield'in altına inmeyin. Eğitim şûrasındaki listeyle kontrol edin."

"Peki, efendim ama... ne soracağız?"

"Devamsız öğrencilerini... Erkek... Ünlü üniversitelerde de araştırmalıyız. Oxbridge, Londra, St. Andrews, Durham. Listeyi biliyorsunuz."

"Bristol?"

"Neden olmasın? Exeter de. Ayrıca Cirencester'i de araştıralım. Son zamanlarda birden okula devam etmeyi bırakmış ya da okuldan ayrılmış delikanlıları arıyoruz. Yüksek tabakadan. Sorunlu gençler."

Yarı mumyalanmış bebeğin çürümekte olan cesedi yerde yatıyordu. Havaya asırlar ötesinden gelen çürümenin kokusu hâkimdi. Müzenin bodrumundaki heykel ve raflarda solgun ışıklar göz kırpyordu. Üzerlerine doğru gelen adamlar iri yarı ve güçlüydüler; ayrıca silahlı ve öfkeli. Rob aralarından birkaçım kazıdan tanıdığım düşündü. Kürtler. Ya da onlara benzeyen tipler.

Deponun yalmzca bir tek çıkışı vardı ve o yol da bu korkutucu tiplerle kapatılmıştı. Yedi ya da sekiz çam yarması. Bazıları silahlıydı, eski tip bir tabanca, bir tüfek, son sistem bir av tüfeği. Diğerleriyse bıçaklıydı, bıçaklardan biri tam bir pala büyüklüğündeydi. Rob suçluluk duygusuyla, umutsuzluk içinde Christine'e baktı. Genç kadın üzgün ve çaresizdi, hüznle gülümseyerek Rob'a yaklaştı ve elini tutup sıktı.

Adamlar ikisini tutup birbirilerinden ayırdılar. Adamlar Rob'u ensesinden, Christine'i ise kollarından tutuyorlardı. Yan koridora girdiklerinde Rob, lider olduğu anlaşılan, aralarından en iri olanın arkalarından bodrumun dip kısmında kırılan testiyeye ve saldığı sıvıyla iğrenç bir koku yayan zavallı küçük cesede baktığım gördü. Hemen ardından adamlarına bir şeyler fısıldadı ve iki Kürt gruptan ayrılarak koridorda kayboldu. Büyük olasılıkla çürümüş iğrenç et kalıntısını yok etmeye gitmişlerdi.

Rob ve Christine depodan çıkarıldılar. Rob'u tutan adamlardan biri tabancasını yanağına dayamıştı. Soğuk namlu yağ kokuyordu. Diğer iki adam Christine'i çıplak kollarından tutmuş, itekliyor, tüfekli iri yarı adam da iki yardımcısıyla arkalarından geliyordu.

Nereye götürülüyorlardı? Rob, Kürtlerin de korktuğunu hissedebiliyordu. Belki de en az kendisi ve Christine kadar. Rob ve Christine'i ite kaka antik eserlerin, şeytan ve tanrıça heykellerinin, Romalı generallerin büstlerinin ve Kenanilerin Rüzgâr Tanrılarının önünden geçiriyorlardı. Anzu, İştâr ve Nemrut!

Müzenin ana salonunun sol kısmına açılan merdivenlerden çıktılar. Christine Fransızca küfürleri birbiri ardından sıralayıp duruyordu. Rob kuvvetli bir suçluluk duygusuyla bütünleşen bir koruma içgüdüğü içindeydi. Erkek olan oydu. Kahramanca bir şeyler yapabilmesi, yanındaki kadını kurtarması gerekirdi. Kürtlerin ellerindeki bıçakları alıp adamları yere sermesi, Christine'in elini tutup, onu bu kötü niyetli insanlardan alması, özgürlüğüne kavuşturması gerekirdi.

Ne var ki gerçek yaşam çok farklıydı. Tutsak düşmüş hayvanlar gibi götürülüyorlardı, kaderlerinin onları sürüklediği yere... Peki ama... nereye? Kaçırılıyorlar mıydı? Adamlar dünyanın dikkatini çekmek niyetinde miydiler? Terörist miydiler? Bütün bunların gerisinde ne vardı? Kürtlerin polis olmalarını umuyordu. Ama olmadıklarından da emindi. Olamazlardı. Bu resmî bir tutuklamaya benzemiyordu. Adamların sinsi, gizemli ve hatta suçlu bir havalan vardı; en kötüsünü yapmaktan çekinmeyecek katil tiplerdi bunlar. O anda aklından Irak'ta, Afganistan'da ve Çeçerustan'da gördüğü kafa kesme olayları geçti. Adamların yere yatırılması. Ve bıçağın âdem elmasını parçalayarak hava bonısına girmesi. Kafasız bedenden kan fışkırırken soluğun

TOM KNOX

kaybolması ve gövdenin titreyerek yere yıkılması. *Allahu Ekber!* *Allahu Ekber!* Sesleri. Can alıcı internet kayıtları. Vahşet. İnternette rastladığı dünya çapında insan kurban etme törenleri.

Christine küfretmeyi sürdürüyordu. Rob kıpırdanıp kendini kurtarmaya çalıştı ama nafiye. Adamlar sımsıkı yapışmışlardı. Kahraman olması olanaksızdı. Bağırmanı deneyebilirdi.

"Christine?" diye seslendi. "Christine?"

Arkasından bir ses duydu.

"Evet?"

"İyi misin? Ne..."

Rob o anda ağzına men şiddetli yumruğun acısını, ağzındaki tuzlu kan tadım hissetti. Acı tüm vücuduna yayılıyordu, dizleri tutmuyordu.

Lider öne geçerek karşısına dikildi. Rob'un kanlı yüzünü kaldırarak, bağırdı: "Konuşma! Sessiz ol!"

Liderin yüz ifadesi gaddar değildi. Daha çok... kaderine boyun eğmiş bir insanın ifadesiydi bu. Aslında yapmaması gereken bir şeyi yapmak zorunda olan bir insanın ifadesi. Korkunç bir şeyi...

Bir infaz!

Adamlar müzenin kapısını yavaş ve sessizce açtılar. Bu Rob'un zihninde bazı anıların canlanmasına neden oldu: Urfa sokaklarında kesilen keçiler, siyah şalvarlı, bıyıklı adamlar, müzeye gizlice girmeleri, buldukları bebeğin sessiz çılgılığı! On iki bin yıl önce canlı canlı gömülmüş bir bebeğin sessiz çılgılığı!

Kapıdaki Kürt nöbetçi arkadaşlarına başını eğerek selam verdi. Bu, ortam temiz anlamına geliyor olmalıydı.

Lider, Rob'a bağırarak, "Hadi yürüyün!" dedi. "Doğruca arabaya!"

YARATILIŞ SIRRI

Adamlar Rob'u zorla sürükleyerek ıssız, yalnızca ay ışığıyla aydınlanan park yerine sürüklediler. Üzeri incirle kaplı arabanın yanına şimdi üç araba daha park etmişti. Eski arabalardı bunlar -dökülen, her tarafı tangırdayan arabalar- ama kesinlikle polis arabaları değillerdi! Rob son umudunu da yitirmişti.

Amaçlarımn Rob ve Christine'i uzak bir yerlere götürmek olduğu anlaşılıyordu. Belki şehrin dışına! Kuş uçmaz kervan geçmez bir çiftliğe! Sandalyelere sınıksız bağlanabilecekleri bir yere. Rob zihninde yemek borusunu kesecek bıçağın çıkaracağı sesi hayal etti. *Allahu Ekber* Sonra zihninden bu düşünceleri sildi. Kendini toparlamalı, soğukkanlı olmalıydı. Christine'i kurtarmalıydı. Ve tabii kendini; küçük kızı için.

Kızı.

Suçluluk duygusu içini kemiriyor, camdan bir hançer gibi yüreğini deliyordu. Sevgili kızı Lizzie! Daha bir gün önce ona bir hafta içinde eve dönmeye söz vermişti. İşe bak ki, artık belki de onu bir daha asla göremeyecekti. *Aptal.Aptal. Aptal. Aptal.*

Bir el Rob'un başına bastırıyordu. Onu eğip eski bir arabamn arka koltuğuna sokmak istiyorlardı. Rob ölüme götürüldüğünü hissetmişçesine direndi. Döndü ve hemen arkasında boğazına bir bıçak dayanmış olan Christine'i gördü. Onu da diğer arabaya sokmak istiyorlardı. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Sonra birden bir ses, "Durun!" dedi.

Sanki zaman durmuştu. Parlak ışıklar park yerini gündüze çevirdi.

"Durun!"

Işık insanı kör edecek kadar parlaktı. Rob çok fazla adamın oraya doluştuğunu seziyordu. Sirenler. Sirenler. Kırmızı ve mavi ışıklar. Işıklar ve gürültü. Polis. Gerçekten polis miydi? Hızla ko-

lunu kendisini tutan adamın pençesinden kurtardı ve elini gözünün üzerine koydu. Gözlerini kırıştırarak göz kamaştırıcı ışıktaki çevreye bakındı...

Gelen, yanında yirmi ya da otuz kadar polisle Kiribali'ydi. Koşarak park yerine gelmiş, pozisyon almışlardı. Silahları onlara dönüktü. Ama bunlar normal polisler değildi. Üzerlerinde siyah, milis giysileri vardı ve hepsi makineli tüfek taşıyordu.

Kiribali, Kürtlere Türkçe bir şeyler söyledi ve adamlar geri çekildiler. Rob'un yanında duran adam tüfeğini yere bırakıp ellerini kaldırdı. Rob, Christine'in adamların kollarından sıyrılıp polislere doğru koştuğunu gördü.

Rob da halen kendisini tutmakta olan diğer adamın elinden kurtularak, park yerinden Kiribali'ye doğru ilerledi. Komiser'in yüzü ifadesiz, katı ama onları aşağılar gibiydi. Nefretle homurdandı: "Benimle gelin!"

Rob ve Christine hızla müzenin dışında duran yepyeni siyah bir BMV'ye götürüldüler. Kiribali, Rob ve Christine'e arkaya binmelerini emretti. Kendisi de öne bindi ve dönüp arkaya baktı.

"Sizi doğrudan havaalanına götürüyorum."

Rob şaşkınlıkla kekeleydi.

"Ama..." Yumruğu yediği noktanın acısı hâlâ dayanılmazdı.

Kiribali sözünü kesti.

"Evinize ve otel odanıza gittim. İkisi de boştu. Hemen burada olduğunuzu anladım. İnsan nasıl bu kadar aptal olabilir! Akıl almaz bir şey bu!"

BMW geniş, aydınlık yolda hızla ilerliyordu. Kiribali sürücüyü Türkçe bir şeyler söyledi; Komiser yeniden arkaya dönerek konuşmasını sürdürdü.

"Arkada, bagajda iki çanta var. Ayrıca pasaportlarınız ve dizüstü bilgisayarlarınız da. Kalan diğer eşyalarınızı da sonradan göndereceğiz. Hemen bu gece Türkiye'yi terk ediyorsunuz." Arka koltuğa iki zarf uzattı. "Uçak biletleriniz. İstanbul'a ve oradan da Londra'ya. Tek yönlü. Hemen bu gece."

Christine itiraz ettiyse de karşı koyması anlamsızdı, sesi titriyordu. Kiribali onu küçümseyen bakışlarla süzdükten sonra yeniden sürücüye döndü ve bir şeyler söyledi. Bu arada şehir dışına çıkmışlardı bile. Ay ışığında gümüşü bir renge bürünmüş bozkırın huzurlu ama bir o kadar da hüzünlü bir görünümü vardı.

Havaalamna vardıklarında sürücü bagajdan çantalarını aldı. Kiribali küçük havaalanında giriş işlemlerinin yapılmasını izledi. Sonra da onları uçuş odasına kadar geçirdi.

"İkinizi de bir daha buralarda görmek istemiyorum. Zaten dönerseniz büyük olasılıkla Kürtler sizi yaşatmaz. Eğer onlar bunu yapmazsa ben sizi içeri tıklarım. Sonsuza dek!"

Sonra Bir Alman subayı havasında ayaklarını çatarak selam verdi ve gerçekten öfkeli, hor gören bakışlarla onları süzdükten sonra uzaklaştı.

Rob ve Christine güvenlik kontrolünden geçtikten sonra uçağa bindiler. Uçak park pozisyonundan çıktı ve havalandı. Rob iyice koltuğuna gömüldü; acı ve fazla adrenalinden bitkin düşmüştü, tüm vücudu titriyordu. Dalga dalga yayılan korkuyu ve bastırıldığı öfkesini şimdi daha da şiddetle hissediyordu. Irak'taki intihar saldırısının ardından hissettikleriyle aynı duygulardı bunlar. Kasılan çene kaslarını gevşetti. Dudağı hâlâ sızıyordu, dişi kırılmıştı. Kendini rahatlatmaya çalıştı. Zihni neredeyse ızdırap verecek kadar hızla çalışıyordu. Henüz öykü son bulmamıştı. O gazeteciydi. Hem de çok iyi bir gazeteci. Tek sa-

hip olduğu da buydu zaten; bunu kullanabilirdi, öfkelerini, çaresizce bastırmak zorunda kaldığı öfkelerini, erkeklik gururunu bir şekilde onarmalı, bir yöne kanallze etmeliydi. Eğer onu silahla, tehditle, bıçakla korkutabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Öyküsünün peşini bırakmayacaktı. Gerçeğı ortaya çıkaracaktı. Korkup yılmayacak, geri çekilmeyecekti. Avaz avaz bağırarak, çığlık atmak istediğı halde öncelikle sakinleşmesi gerekiyordu. Christine'e baktı.

İçinde bebek olan testinin kırılmasından beri ilk kez göz göze geliyorlardı.

Christine sakin ve açıkça anlaşılır bir tonda mırıldandı: "Kenaniler."

"Ne?"

"Bunu tarihte Kenaniler yapardı. Çocuklarını canlı canlı gömerlerdi." Bakışlarını uzaklaştırdı ve önüne baktı. "Testilere gömerlerdi."

Rob cep telefonunu kapattı ve İstanbul'daki havaalanının yıldırıcı, gürültülü keşmekeşine katıldı. Son bir saatini kızıyla telefonda konuşarak geçirmişti. Mutlu, özlem dolu, neşe içinde, sohbetle geçen bir saat. Ve ardından annesiyle yaptığı on dakikalık, gergin, sinir bozucu konuşma. Anladığı kadıyla eski karısı o gün Lizzie'yi iki hafta için şehir dışına götürecekti. Bu durumda hemen o anda uçağa binip gitse bile kızını göremeyecekti.

Rob, yüzünden yorgunluk izlerini sildi. İstanbul'a gece yarısı ulaşmış, havaalanının rahat koltuklarında kısa da olsa keşte edebilmişlerdi. Ancak kesinlikle dinlenmelerine, rahatlamalarına yeterli olmamıştı bu. Ne korkunç bir yirmi dört saat yaşamışlardı? Akıl almaz, çılgın bir olaylar silsilesi... Peki ama şimdi ne yapacaklardı?

"Hey, kahraman!" Christine'in elinde iki diyet kola kutusu vardı. "Sanırım şu anda bunun sana çok yaran olur."

Rob memnuniyetle, teşekkür ederek kutuyu aldı ve açtı. Buz gibi kola patlayan dudağını yakmaya yetti.

"Evde her şey yolunda mı, Robert?"

"Evet..." Plastik çöp kutusuna balgam çıkaran Çinli iş adamına bakıyordu. "Yani hayır. Aslında değil. Her zamanki aile sorunları..."

"Ah!" Christine göz ucuyla transit salonuna baktı. "Şuna bak, her şey ne kadar düzenli. Starbucks. McDonalds... İnsanın daha dün gece kaçırılmaktan kıl payı kurtulduğumuza inanası gelmiyor."

Rob onun neyi kastettiğini anlıyordu. İç çekti ve heyecanla uçuşların kalkış saatlerini gösteren panoya baktı. Londra uçuşuna daha saatler vardı. Orada olmak, orada zaman öldürmek istemiyordu. Hem de hiç. Ama kızının olmadığı bir Londra'ya gitmeyi de istemiyordu. Ne anlamı vardı ki? O anda tek isteği öyküsünü bir sonuca bağlayıp görevini tamamlamaktı. Gazetede editörüyle konuşmuş, ona biraz sansürleyerek de olsa son gelişmeleri anlatmıştı. Steve iki kez küfrettikten sonra Rob'a kendini nasıl hissettiğini sormuştu. Rob ise her şeye rağmen kendini iyi hissettiğini söylemişti. Böylece Steve istemeyerek de olsa Rob'un devam etmesine izin vermişti, ama tek şartla: "Kafana kurşun yemekten kaçın!" Ayrıca ona yardımcı olabilecek şekilde hesabına biraz para yatırmaya da söz vermişti. Dolayısıyla o anda pusulanın gösterdiği tek bir yön vardı. Vazgeçme! Üzerine git! Araştır. Öykünü bitir!

Ancak konunun üzerine gitme konusunda önemli bir sorun vardı: Rob, Christine'in bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Müzede yaşadıkları fazlasıyla ürkütücüydü. Rob tehlikeye alışık bin olarak bu son yaşadıklarını bir ölçüde de olsa hazmedebileceğim düşünüyordu. Irak'ta bunu başarmıştı. Neredeyse. Ama Christine... Ondan kendisi kadar dirençli olmasını bekleyebilir miydi? Bu çok fazla olmaz mıydı? Nihayetinde o bir bilim insanıydı, kriz muhabiri değil. Kolasını bitirdi ve kutuyu atmak için çöp kovasına gitti. Geri döndüğünde Christine onu anlamlı bakışlarla süzerek gülümsedi.

"Eve dönmek istemiyorsun, değil mi?"

"Bunu nasıl anladın?"

"Uçuş panosuna bakarken yüzünde en kötü arkadaşınla karşılaşmışsın gibi bir ifade belirliyor."

"Üzgünüm."

"Ben de aym duygular içindeyim. Henüz açıklanamamış çok soru var. Her şeyi böyle bırakıp kaçmamız doğru mu?"

"Evet ama... ne yapabiliriz ki?"

"Hadi, gidip dostum Isobel Previn'i görelim. Burada yaşıyor."

Yarım saat kadar sonra terminalin önünden havaalanı taksilerinden birine bindiler, bir yarım saat sonraysa otobanda hızla kalabalık İstanbul'un karmaşasına doğru ilerliyorlardı. Yolda Christine, Isobel Previn'in geçmişine ilişkin bilgileri verdi.

"Uzunca bir zaman Konya'da kaldı. James Mellaert'le çalıştı. Çatalhöyük kazısında. Cambridge'de danışman hocamdı."

"Evet. Bunu anlattığım anımsıyorum."

Rob taksinin penceresinden dışarı baktı. Üstgeçitlerin ve binaların ötesinde dört zarif, yüksek minarenin çevrelediği büyük kubbeyi görebiliyordu: Ayasofya. Bin beş yüz yaşındaki büyük Bizans katedrali!

İstanbul ilginç ve çok canlı bir şehre benziyordu. Tarihi duvarların çevrelediği parlak gökdelenler. Yollar Batılı görünümde insanlarla dopdoluydu. Şortlu, mini etekli kızlar, şık takım elbiseli erkekler, son modaya uygun giyinmiş hammlar... Ama arada bir de eski, pis esnaf dükkânlarıyla dolu, renkli çamaşırların sokağa asıldığı, kadınların başları kapalı dolaştıkları yerlerden geçiyorlardı. Ama bütün bunlardan da öte, zaman zaman apartman bloklarının arasından görünen manzara büyüleyiciydi:

Muhteşem Boğaz; Avrupa'yla Asya'yı birbirinden ayıran doğal su yolu. Doğu'yu Batı'dan su yolu.

Christine arkadaşı Isobel'i telefonla aradı. Rob'un, telefon konuşmasından anlayabildiği kadarıyla Isobel eski öğrencisinin sesim yeniden duyabildiği için çok mutlu olmuştu. Christine'in konuşması bitene dek bekledi ve sonra sordu: "Isobel nerede oturuyor?"

"Evi Prens Adaları'nda. Limandan vapura bineceğiz." Christine gülümsedi. "Orası çok güzel bir yer. Üstelik bizi evinde kalmaya davet etti."

Rob bunu mutlulukla kabul etti.

Christine ekledi.

"Üstelik sanırım Isobel bize bu arkeolojik gizemlerin çözümünde de yardımcı olacak."

Amforada, zeytinyağı testisinde gizlenmiş gizemli küçük mumya hakkında.

Taksi sürücüsü yola park etmiş bir dizi kamyonu küfrederken Rob, Christine'e Kenanileri sordu.

"Bir aralar İsrail'de Teli Gezer kazılarında bulunmuştum. Orası Kudüs'e yarım saat mesafede, Judaea Tepeleri'nde bir antik şehir. Bir Kenani şehri."

Bu arada taksi yokuş aşağı gitmeye başlamıştı. Otobandan ayrılmış, dar kalabalık sokaklarda ilerlemeye çalışıyorlardı.

"İlk doğan bebeklerini canlı olarak gömmek Kenanilerde âdetti. Teli Gezer'de bunun birçok örneğine rastladık. Aynen depoda gördüğümüz gibi testilere konulmuş bebekler. Bu yüzden müzede bulduğumuz testilerin de insan kurbanıyla bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Birden Rob'un gözünde bebeğin yüzündeki korkunç ifade

belirdi. Bebeğin o korkunç, sessiz çılgılığı! Ürperdi. Bir bebeği canlı canlı gömmenin ne anlamı olabilirdi? İnsan nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Bir çocuğu yaşarken bir testiye hapsedip gömmek? Neden? Evrimsel anlamda nasıl bir amacı olabilirdi bunun? Nasıl bir tanrı böyle bir şey yapılmasını isteyebilirdi? Göbekli'de ne olmuştu? Sahile doğru yöneldikleri sırada aklına başka bir düşünce geldi.

"Kenanilerin İbrahim'le de bir bağlantıları yok muydu?"

Christine, "Doğru," dedi. "İbrahim, Harran ve Şanlıurfa'yı terk ettikten sonra Kenanilerin ülkesine yerleşir. En azından *İncil*'de öyle diyor. Hah, bak, işte geldik."

Taksi iskelenin önündeki durakta durdu. İskelenin dışında hatırı sayılır bir kalabalık vardı. Çocuklar, bisikletli kızlar, simit satıcıları. Rob uygarlığın şehri dolaşan fay hattını yeniden hissetti. Şizofrenik bir durumdu bu. Kot pantolonlu erkekler ve yollarında şalvarlı, tipik, sakallı Müslümanlar, türbanları ve hatta çarşaflarıyla sessizce bekleyen genç kızların yanında mini etekleriyle cep telefonu ile sohbet edip gülüşen kızlar.

Vapur jetonlarını atıp güverteye çıktılar. Vapurun kenarından, küpeşenin parmaklığı tutarak ilerleyen Rob'un keyfi yerine gelmişti. Su, güneş ışığı, temiz hava ve serin bir rüzgâr. Bütün bunları ne kadar özlemişti. Hâlbuki o denizden her yönden uzak bir yöre olan Şanlıurfa, bozkırın ortasında neredeyse kavruluyordu.

Vapur ağır ağır ilerledi. Bu arada Christine ona İstanbul'un görmeye değer yerlerinden görebildiklerini göstermeye çalışıyordu. Haliç, Sultanahmet, Töpkapı Sarayı. Christine'in bir defasında Isobel'le yemek yiyip rakı içtiği köprü altı lokantası. Sonra konuyu değiştirip Cambridge'de öğrenci olduğu yıllara döndü. Rob onun anlattıklarına çok güldü; Christine gerçekten de çılgın

bir öğrencilik yaşamış, yapmadığı şey kalmamıştı. Böylece farkına bile varmadan yolculuk son buldu. Vapurun çalan düdüğü adaya vardıklarını anlatıyordu.

Adamın küçük iskelesi Türklerle doluydu. Ama Christine, İso-bel'i bulmakta zorlanmadı. Bu hiç de zor değildi. Gri saçlı beyaz kadın esmer yüzler arasında kolaylıkla seçiliyordu. Bol pilili bir elbise giymiş, boynuna oranj renkli bir fular bağlamıştı ve askınlı gözlükleri vardı.

İskele yolunda ilerlediler. İki kadın içtenlikle kucaklaştı. Sonra Christine onu Rob'a tanıştırdı. İso-bel samimiyetle gülümsemi ve onları evinin yürüyerek yarım saatlik mesafede olduğunu konusunda uyardı.

"Adada otomobil yok. Yasak. İyi ki de öyle. Tanrı'ya şükür!"

Yola koyuldular. Christine, İso-bel'e son günlerin heyecanlı olaylarını anlattı. Korkunç cinayeti. Akıl almaz bulgularını. İso-bel bunları anlayışla başını sallayarak dinledi. Franz Breiten'in ölümünden duyduğu üzüntüyü belirtti. Rob iki kadının arasında anne-kız ilişkisine benzer bir yakınlık olduğunu hissetmişti. Bu etkileyiciydi.

Ancak kafasında beliren bu düşünceyle birlikte ister istemez yeniden Lizzie'yi düşündü. Orada olsa Lizzie'nin de bu adayı çok beğeneceğinden emindi. Ada olağanüstü güzellikte, çok şirin bir yerdi; ama aynı zamanda tahta evleriyle, ilginç ağaçlarıyla, yıkılmaya yüz tutmuş Bizans kiliseleriyle ve güneşte uyuyan kedileriyle bir o kadar da gizemliydi. Her taraf pırıl pırıl parlayan denizle çevriliydi; uzakta, ufuktaysa İstanbul'un ünlü gökdelenleri görünüyordu. Muhteşem bir yerdi burası. Rob günün birinde Lizzie'yi muhakkak buraya getirmeye karar verdi.

İso-bel'in evi muhteşem bir tarihi eserd; eski Osmanlı sara-

yının ileri gelenlerinden birinin yazlık konutuydu. Beyaz taş ev gölgelik, ağaçlı bir özel plajın üstüne yapılmıştı ve tam karşısında diğer adalar vardı.

Minderli divanlara yayıldılar ve Christine, Göbekli ve son günlerin olaylarına ilişkin olarak verdiği bilgileri tamamladı. En son müzede olanları -kaçırılmaktan kıl payı kurtulmalarım- anlattığında ev iğne düşse duyulacak kadar sessizdi.

Rob yarı açık panjurlardan suyun şıkırtısını ve çam ağaçlarının hışırtısını duyuyordu.

Isobel düşünceliydi, dalgın dalgın okuma gözlüğünün sapıyla oynuyordu. Çaylarını içtiler. Christine, Rob'a bakarak omuz silkti. Sanki, "Isobel de bize yardımcı olamayacak. Kim bilir, belki de bu bilmece çözümsüz," demek ister gibiydi.

Rob iç geçirdi. Kendini yorgun hissediyordu. Ama sonra birden Isobel dikleşti; gözleri parlıyordu. Rob'dan cep telefonundaki testinin resmini tekrar göstermesini istedi.

Rob cebini karıştırıp cep telefonunu buldu ve resmi aradı. Nihayet buldu ve gösterdi.

"Evet, tam düşündüğüm gibi... bu bir *Sanca*. Melekler Kültü tarafından kullanılan bir sembol."

"Ne kültü?"

"Melekler Kültü, yani Yezidiler..." Gülümsedi. "Sanırım açıklasam iyi olacak. O bölge, yani Şanlıurfa yöresi ve çevresi birçok dinin kaynağı olmuştur. Hristiyanlık, Musevilik, İslam; hepsinin kökenleri oraya dayanır. Ancak aym yörede, yani Urfa ve çevresindeki Kürtler arasında çok daha eskilere dayanan inanç grupları ve dinler vardır. Örneğin Yarsanizm, Alevilik, Yezidilik gibi. Bunlar Melekler Kültü başlığı altında incelenir. Samrım bu dinlerin kökeni beş bin yıl kadar eskiye dayanıyor, tabii daha eski

de olabilirler. Ama o yörelerde hâlâ bunlara rastlanıyor." Kısa bir ara verdi. "Yezidilik bunların en eskisi ve en güçlüsüdür."

"Ne gibi?"

"Yezidilerin gelenekleri oldukça tuhaf. Kutsal saydıkları ağaçlar var. Kadınlar saçlarını kesmezler. Marul yemezler. Asla koyu mavi giysi giymezler, çünkü bu renk onların inancına göre kutsaldır. Birbirleriyle evlenmelerine kesinlikle izin verilmeyen kastlara ayrılmışlardır. Üst kastlar poligamdır. Yezidi olmayan biriyle evlenen inançlı biri saygınlığını kaybeder, aforoz edilir; hatta daha bile kötüsü olduğu söyleniyor. Dolayısıyla asla kendi dinlerinden olmayanla evlenmezler."

Christine sözünü kesti

"Bu Melekler Kültü Türkiye'de tamamen ortadan kalkmamış mıydı?"

"Tam değil. Son müritlerinin ağırlıkla Irak'ta yaşadıkları biliniyor, yaklaşık yarım milyon kişi kadar. Ama Türkiye'de de birkaç bin Yezidi var. Tabii acımasızca aşağılanıyorlar. Müslümanlar, Hristiyanlar, Museviler, hepsi tarafından..."

Rob merakla sordu.

"Peki, bu insanlar tam olarak neye inanıyorlar?"

"Yezidilik bağdaştırmacı bir inanç; birbirinden ayrı düşünce, inanç ve öğretilerin kaynaştığı bir din, birçok dinin öğretisini içinde barındırıyor. Örneğin Hindular gibi reenkarnasyona inanıyorlar. Eski Mitraistler gibi boğa kurban ediyorlar. Hristiyanlar gibi vaftize inamıyorlar. Zerdüştler gibi ibadet ederken yüzlerini güneşe dönüyorlar."

"Peki, testinin üzerindeki sembolün Yezidi sembolü olduğunu düşünmenizin nedeni ne?"

"Size göstereyim." Isobel odanın uzak duvarındaki kitaplı-

TOM KNOX

ğa gitti. Döndüğünde elinde resimli bir kitap vardı. Kitabın içinde bakır bir çubuğun üzerinde oturan kuş resmi vardı. Resmin altındaki yazıya göre bu bir "Yezidi sancağı"ydı. Bu aynen müzenin bodrumundaki testilerin üzerindeki şekildi.

Isobel kitabı kapatarak Christine'e döndü.

"Şimdi bana kazıda çalışan işçilerin tam adlarını söyle. Ve müzedeki Behçet'in soyadını."

Christine gözlerini kapayarak düşündü. Takıla takıla yarım düzine kadar isim saydı. Ve sonra birkaç tane daha.

Isobel başıyla onayladı.

"Çoğu Yezidi. Kazınızda çalışanlar genellikle Yezidiler. Behçet de öyle. Eğer sizi kaçırmaya kalkışanlar da Yezidi değilse çok şaşırıyorum. Müzedeki testileri korumak istemiş olmalılar."

"Olayları bir bütün olarak düşününce çok mantıklı görünüyor."

Rob söze karıştı. "Demek, Christine elektronik kilidin şifreleri için Behçet'e gittiğinde, ona şifreleri verdi ama bu arada inanç kardeşlerini, Yezidileri de çağırıp amacımızı haber verdi. Bu yüzden müzeye geldiler. Birinden haber almış olmalıydılar."

Christine, "Elbette," dedi. "İyi de Yezidiler neden birkaç eski testi için böylesine endişelensinler ki? Testilerin içinde ne olursa olsun bunun ne anlamı var? Bunun onlarla ilişkisi ne? Neden bizi durdurmak için her şeyi göze aldılar?"

Isobel, "İşin özü de bu zaten," dedi.

Panjurlar artık gıcırdamıyordu. Pencerenin ötesinde, suda yakamozlar oynaşıyordu.

Isobel ekledi.

"Bir şey daha var; Yezidilerin inancında kutsal olan ilginç bir tanrı daha vardır ve bir tavus kuşuyla sembolize edilir."

YARATILIŞ SIRRI

"Yani bir kuşa mı ibadet ederler?"

"Onu Melek Tavus olarak adlandırıyorlar. Melek Tavus Kuşu. Bir başka ismi de... Molok. Yani Kenanilerin iblis tanrısı. Hristiyan ve Müslümanlardaysa başka bir ismi var: Şeytan."

Rob ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yani Yezidiler *Satanist* mi?"

Isobel başım salladı.

"Şeytan, iblis. Korkunç Kurban Tanrısı." Gülümsedi. "Anladığımız kadarıyla öyle, evet. Yezidiler şeytana tapıyor."

Cloncurry. Bu, elindeki son isim ve en büyük umuttu. Forrester dizindeki belge ve resimlere bakarken arabamn silecekleri sağanak yağmura yetişmeye çalışıyorlardı. Boijer'le birlikte Kuzey Fransa'daydılar, kiralık bir otomobilde Lille'den güneye doğru ilerliyorlardı. Boijer arabayı kullanıyor, Forrester okuyordu. Hızla. Doğru iz üzerinde olduklarını umuyordu. Şimdilik iyi görünüyordu.

Son birkaç günü okul yöneticileri, rektörler ve danışman öğretmenlerle konuşarak geçirmiş, üniversite kliniklerindeki gönülsüz doktorları bilgi vermeye ikna etmeye çalışmışlardı. Aslında başlangıçta aday sayısı hiç de az değildi. Oxford, Christ Church'te okulu bırakmış biri. Eton ve Marlborough'dan atılmış iki öğrenci. St. Andrew'dan kayıp şizofren bir öğrenci. Forrester şizofreni teşhisiyle tedavi gören öğrenci sayısını duyduğunda buna inanamamıştı. Ülke çapında yüzlerce.

Ancak bu adaylan sırasıyla listelerinden silmek zorunda kalmışlardı. Asil bir kandan gelen Oxford kaçağı bir sinir kliniğinde tedavi görmekteydi. St. Andrew's'un öğrencisiyse o sıralar Tayland'daydı. Eton'dan kovulansa ölmüştü. Sonuçta tek bir isme kalmışlardı: Jamie Cloncurry.

Cloncurry tüm kriterlere uygundu. Ailesi asil ve çok zengin-

di. Söylendiğine göre VWestminster'da son derece pahalı bir kolejde okurken okul müdürüne karşı olan davranışları fazasıyla alışılmışın dışındaydı ve hatta zaman zaman şiddete kadar gidebiliyordu. Sonuçta başka bir öğrenciyi dövdüğü için neredeyse okuldan atılacak duruma gelmişti. Ama derslerdeki başarısının olağanüstü olması onun çok daha yumuşak bir cezaya çarptırılmasını sağlamıştı.

Cloncurry sonuçta dünyanın bilim alanında en iyi üniversitelerinden biri sayılan Imperial College'ın matematik bölümüne kabul edilmişti. Fakat bu da sorunlarını çözmemiş, aksine davranışlarının çok daha pervasız olmasına yol açmıştı. En ağır uyuşturucuları kullanıyor, sıklıkla dairesinde telekızlarla basılıyordu. Hatta onlardan biri onu polise şiddet kullandığı için şikâyet etmiş, ancak Kraliyet Savcılık Servisi adli kovuşturmada davayı tamamen farklı bir yönden ele almıştı: Kız bir fahişeydi, o ise elit bir üniversitenin en başarılı öğrencilerinden biri.

Cloncurry'nin etrafında İtalyanlar, Fransızlar ve Amerikalılardan oluşan çok yakın bir arkadaş çevresi olması da Forrester'a çok anlamlı görünüyordu. Okul arkadaşlarından biri Cloncurry'nin sosyal çevresinin çok tuhaf ve kapalı bir grup olduğunu -bu adamların ona taptıklarını- söylemişti. Boijer ve Forrester bu takımın son iki, üç haftadır yer yarılıp da içine girmişçesine ortadan yok olduklarını saptamışlardı. Seminerlere ve derslere katılmıyorlardı. Hatta endişeli bir kız kardeş, polise kardeşinin kayıp olduğu ihbarında bulunmuştu. Kolejin kantinine üzerinde delikanlının resimlerinin bulunduğu kayıp ilanları asılmıştı. Luca Marsinelli adlı genç bir İtalyan'dı.

Gençler arkalarında en ufak bir iz bile bırakmamışlardı. Okuldaki dolapları neredeyse boştu, hiçbir kanıt ulaşılamamıştı. Hiç kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Aslında gruptakileri

seven de yoktu. Onlara ne olduğu kimseyi ilgilendirmiyordu. Komşuları ve tamdıklarıysa çelişkili yamtlar veriyorlardı: "Öğrencilerin zaman zaman kaybolup sonra ortaya çıkmaları olağandır." "Milano'ya döndüğünü düşünmüştüm." "Tatil yapacağım söyledi."

Dolayısıyla Scotland Yard'da bazı ciddi kararlar almak zornanda kalmışlardı. Forrester'ın takımı her ipucunu, her izi aymtitizlikle izleyecek durumda değildi. Zaman akıp gidiyordu. Toyota Landcruiser Liverpool'un varoşlarında terk edilmiş bir halde bulunmuştu; herhalde çete arabanın onlar için tehlikeli bir kanıt olabileceğim fark etmişti. Ortadan kaybolmuşlardı ama Forrester onların er geç, hatta çok kısa bir süre içinde yeniden ortaya çıkacaklarından emindi. Ama nerede? Zaman tahmin yürütme zamanı değildi. Dolayısıyla Forrester takımına liderin, yani Cloncurry'nin üzerinde yoğunlaşma talimatını vermişti.

Cloncurry ailesinin Kuzey Fransa'da, Picardy'de yaşadığını öğrenmişlerdi. Sussex'te atadan kalma bir malikâneleri, Londra'da çok büyük bir konakları ve Barbados'ta villaları vardı. Ama her nedense Picardy'nin göbeğinde yaşamayı seçmişlerdi. Albert yakınlarında. Forrester ve Boijer'in o sabah ilk Eurostar treniyle Londra'nın St. Pancras İstasyonu'ndan Fransa'nın Lille şehrine gelmelerinin nedeni de buydu zaten.

Forrester, Kuzey Fransa'mn gri soğuk havasında büyük, dalga dalga uzanan tarlalara, küçük ormanlık alanlara baktı. Zaman zaman oranın İngiliz Şehitliği olduğunu belirten tabelaların önünden geçiyorlardı. Yalın, mermer mezar taşlarının sıra sıra dizildiği, düzenli ama bir o kadar melankolik ve lirik görüntüler. Binlerce ama binlerce mezar taşı. Üzücü, iç karartan bir görüntüydü ve Kuzey Fransa'mn yağmurlu havası da hiç yardımcı

olmuyordu. Ağaçlarda bahar çiçekleri vardı, ama sağanak yağmurda çiçekler bile solgun ve çaresiz görünüyorlardı.

"Burası Fransa'nın pek güzel bir bölgesi sayılmaz, öyle değil mi, efendim?"

Forrester, "İğrenç," dedi, "bunca mezarlık."

"Burada çok muharebe olmuş, değil mi?"

"Hem de nasıl. Ölüm endüstrisi. Çare yok." Kısa bir aradan sonra ekledi: "Tatillerimizde buraya gelirdik."

Boijer kıkırdadı.

"İlginç bir seçim."

"Tam olarak buraya değil. Söylemek istediğim, daha ben çocukken güne Fransa'ya kamp yapmaya gittiğimizde zorunlu olarak buradan geçtiğimizdi. Uçağın maliyetine kazanamadığımız için Fransa'yı boydan boya otomobille geçmek zorunda kaldık. Le Havre'dan başlar, aşağı inerdik. Yol üzerinde de Picardy'den geçerdik. Albert, Somme filan, gider dururduk. Her defasında ağlardım. Buraların çirkinliğinden dolayı. Buradaki köyler o kadar çirkin ki, hepsi I. Dünya Savaşı sonrasında yeniden yapılmış beton yığınları. Bu yağmur altındaki balçık tarlalarda milyonlarca asker ölmüş, Boijer. Milyonlarca! Flander Muharebesi!"

"Aha!"

"Sanırım Finliler o sırada daha iglolarında yaşıyorlardı."

"Evet, efendim. Ve de yosun yiyorlardı."

İki meslektaş kahkahalarla güldüler. Forrester'ın bir an önce rahatlamaya ihtiyacı vardı. Eurostar'daki yolculuk zaten iç sıkıcıydı. Oradaki zamanlarını patolojik bulguları yeniden gözden geçirmek için kullanmışlardı. Atladıkları bir şey olup olmadığına bakmak için. Ama dikkatlerini çeken özel bir şey olmamış-

ti. Yaraların bilimsel incelemesinin ürkütücü sonuçları dışında. Çok yaygın kanama. Kaburgada beşinci boşluğa bıçak darbeleri. Travmatik solunum kesilmesi nedeniyle ölüm.

Boijer, "Burası olmalı," dedi.

Forrester yoldaki tabelaya baktı.

"Ribemont-sur-Amcre. 6 km. Doğru. Sapak burası."

Otobandan ayrılıp su birikintilerinin içinde ilerlemeye başladılar. Forrester kendi kendine neden Kuzey Fransa'ya bu kadar çok yağmur yağdığını soruyordu. I. Dünya Savaşı'na ilişkin öyküleri, balçıkta, gerçek anlamda yağmur sularıyla oluşan çamurda boğulan yüzlerce, binlerce askere ilişkin anlatılan öyküleri ammsıyordu. Ne korkunç bir ölüm şekliydi bu!

"Buradan sağa sapalım."

Cloncurry'lerin adresini kontrol etti. Aileyi bir gün önce aramış ve randevu almıştı. Telefonda konuşan annenin sesi soğuk ve titrek. Ama yine de adresi tarif etmişti. "Rue Voltaire boyunca bir kilometre kadar ilerleyin. Sonra sola, Albert Yolu'na sapın. Sonra sola..."

Boijer direksiyonu kırdı ve doğruca bir su birikintisinin içine girdiler. Caddenin gerçek anlamda köy yolundan farkı yoktu.

Sonra evi gördüler. Büyük ve etkileyiciydi, cumbalı ve panjurlu, tam Fransız stili dik çatılı, heybetli bir konak. Ama aynı zamanda kasvetli, karanlık, meşum, boğucu bir havası vardı. Özellikle seçip yaşamak için çok tuhaf bir yerdi.

Jamie Cloncurry'nin annesi onları geniş uzun bir bahçe yolunun sonunda bekliyordu. Konuşması son derece aristokrattı. Tipik bir İngiliz. Kocasıyla hemen arkasında giriş kapısında duruyordu. Üzerinde tüvit bir ceket ve çizgili kadife bir pantolon vardı. Çorapları kıpkırmızıydı.

Salona geçtiklerinde hizmetçi kız kahve servisi yaptı. Bayan Cloncurry tam karşılarında, iki dizi yan yana durarak, gergin bir havada oturuyordu.

"Evet, Başmüfettiş Forrester. Sanırım bizimle oğlum Jamie hakkında konuşmak istiyordunuz..."

Konuşma çok can sıkıcıydı. Doğallıktan yoksun ve zorlama. Jamie'nin on beş yaşarında kontrolden çıkmaya başladığını anlattılar. Daha sonra üniversiteye gitmesiyle birlikte tüm bağları kopmuştu. Konu "Jamie'nin sorunlarına" geldiğinde annesinin dudağı belirgin şekilde seğiriyordu.

Annesi sorunun nedeni olarak uyuşturucuyu görüyordu. Ve de kötü arkadaşlarım. Bu arada onu yatılı okula göndermiş olduğu için kendini suçladığım da itiraf etti; daha küçükken Westminster'a gönderilmişti. Bu da genç adamın ailesinden iyice uzaklaşmasına neden olmuştu.

Forrester hayal kırıklığına uğramıştı. Bu konuşmanın sonunun nereye gittiğinin farkındaydı. Aile hiçbir şey bilmiyordu. Oğullarından vazgeçmişlerdi.

Boijer sorgulamaya geçtiğinde Başmüfettiş büyük, sessiz salonu inceledi. Her tarafta aile resimleri vardı; özellikle de Jamie'nin kız kardeşinin. Tatilde, at üstünde, mezuniyet töreninde, okulda çekilmiş resimler. Ama oğullarının resmi yoktu. Bir tane bile. Atalarının resimleriye çok sayıda vardı: 19. yüzyıldan bir Cloncurry, bir komutan. Hint Ordusu'nda bir Vikont. Bir Amiral. Saygın atalarımın resimleri sanki onları izliyordu. Büyük olasılıkla -hiç kuşkusuz- ailede bir katil de vardı. Psikopat bir katil. Forrester Cloncurry'lerdeki bastırılmış utancı hissedebiliyordu. Annenin acısını hissedebiliyordu. Baba ise zaten hiç konuşmuyordu.

İki saat aym tekdüzelik ve sıkıcılıkta geçti. Sonunda Bayan

Cloncurry onları kapıya kadar geçirdi. Kadının ısrarlı bakışları Forrester'ın içine işledi. Keskin hatlı yüzü, Jamie Cloncurry'nin Forrester'a İmperial College'dan gönderilen resmine benziyordu. Delikanlı çıkık elmacık kemikleriyle oldukça yakışıklıydı. Annesi de bir zamanlar çok güzel olmalıydı, hâlâ incecik olan vücudu mankenlerinkinden farksızdı.

Kapıda bir an için durduklarında, "Müfettiş," dedi, "dilerdim ki size Jamie'nin bu iğrenç şeyleri yapmadığını söyleyebileyim... ama... ama..." Birden sustu. Sanki sözcükler boğazına takılıp kalkmıştı. Hemen arkasında, girişte duran kocasının çorapları loş ışıktaki kıpkırmızı parlıyordu.

Forrester başını sallayarak kadının elini sıktı. En azından kuşkusunda haklı olabileceği, yetkin bir ağız tarafından da doğrulanmıştı. Ama asıl amacına, Jamie Cloncurry'yi bulmaya bir adım bile yaklaşamamıştı.

Yoldaki çakıl taşlarını çatırdatarak arabalarına doğru ilerlediler. Yağmur nihayet hafiflemişti.

Forrester arabaya binerken, "Hiç değilse artık aradığımız kişinin o olduğunu biliyoruz," dedi.

Boijer motoru çalıştırdı.

"Öyle."

"İyi ama bu lanet herif nerede?"

Araba ıslak çakılların üzerinden sık virajlı caddeye doğru ilerledi. Otobana çıkmak için köylerden geçmeleri gerekti. Lille'e gidiyorlardı. Forrester, Ribemount'tan geçerken küçük bir lokanta, bir tür kafe keşfetti. Lokalin ışıkları gri puslu havada inşama adeta içeri davet ediyordu.

"Öğlen yemeğine ne dersin?"

"Ah, evet, memnuniyetle."

Place de la Revolution'da park ettiler. Sessiz meydana I. Dünya Savaşı'ndaki şehitler amsına dikilmiş büyük bir anıt heykel vardı. Forrester bu küçük köyün savaş sırasında muharebelerin tam ortasında kalmış olması gerektiğini düşündü. Bir an zihninde Somme saldırısını canlandırdı. Genelevlerin önünde aylak aylak dolaşan Tommy'ler. Ambulanslarla sahra hastanelerine taşınan yaralılar. Yalnızca birkaç kilometre ötede bitip tükenmeyen mors tıkırtıları.

Boijer, "Yerleşmek için çok tuhaf bir yer," dedi. "Sizce de öyle değil mi? Üstelik insanın bunca parası varken. Acaba neden özellikle burada yaşamak istiyorlar?"

"Bunu ben de kendi kendime soruyorum." Forrester, mermerle oyularak ölümsüzleştirilmiş, yaralı bir Fransız subayın asil, acı dolu ifadesine baktı. "Eğer illaki Fransa olacaksa, hiç değilse Provence, Korsika ya da Cannes olabilirdi. Güneşin parladığı yerler. Böyle bir bok çukuru değil."

Lokantaya doğru ilerlediler. Boijer kapıyı açarken, "İnanmıyorum," dedi.

"Neye inanmıyorsunuz?"

"Gözü yaşlı anne numarası bana hiç de inandırıcı gelmedi. Söylediklerinden çok daha fazlasını bildiklerinden eminim. Bir terslik var." Lokanta boştu. İçeriden çıkan bir garson ellerini kirli bir beze sildi.

Forrester, "Biftek-patates?" diye sordu. Sipariş verecek kadar Fransızca biliyordu. Boijer başıyla onayladı. Forrester garsona gülümseyerek siparişlerini ilettiler.

"Deux steak firetes, s'il vous plait. Et un biere pour moi, et

34 (Fr.) iki biftek ve patates kızartması, lütfen. Ben bir bira alacağım ve bir? (yay. n.)

Boijer iç çekti.

"Benim için bir Pepsi."

Garson kısaca, "Merci,dedikten sonra gözden kayboldu.

Boijer Blackberry'sinde bir şeyler araştırıyordu. Forrester genç yardımcısının bir fikri olduğunu hemen sezmişti. Genç adam ne zaman aklına parlak bir fikir gelse, zor bir cebir problemini çözme durumundaki bir öğrenci gibi dilini sarkıtıyordu. Boijer Google'da araştırmasını sürdürürken, Forrester birasını yudumladı. Finli neden sonra arkasına yaslandı.

"Çok ilginç."

"Ne?"

"Önce Google'da Cloncurry adım ve Ribemont-sur-Ancre'yi araştırdım. Sonra da yalnızca Ancre sözcüğünü."

"Evet..."

Boijer yüzünde zafer havasıyla gülümsedi.

"Bakın, efendim. 1. Dünya Savaşı'nda Lord Cloncurry diye bir general varmış. Burada mevzilenmiş. 1916'da."

"Ailenin asker geçmişi olduğunu zaten biliyoruz..."

"Evet ama..." Boijer'in gülümsemesi arttı. "Dinleyin." Masanın üzerindeki bir kâğıt parçasına aldığı notları okudu. "1916 yılında Lord Cloncurry ele geçirilmesi olanaksız Alman mevzilerine yaptığı anlamsız, gereksiz ve savurgan saldırılardan dolayı suçlanmıştı. Savaş sırasında onun emrindeyken ölen asker sayısı başka İngiliz generallerin emrindeyken ölenlerin sayısından misliyle fazlaydı. Bu yüzden kendisi Albert Kasabı olarak anılmaktadır."

Bu gerçekten ilginçti. Forrester genç meslektaşına baktı.

Boijer bir parmağını kaldırıp okumayı sürdürdü.

YARATILIŞ SIRRI

"Bazı tarihçiler, Cloncurry'nin kumandasındaki piyadelerin eğitilmiş, deneyimli ve çok iyi silahlandırılmış Hannover Kıtası'nın acımasız makineli tüfek ateşine karşı dalga dalga yürüyüşe geçirilmeleri ortaya çıkan katliamın ancak... insan kurbanıyla karşılaştırılabileceği görüşünde birleşmektedirler."

Lokantada çıt çıkmıyordu. Sonra bir müşteri girdi. Şemsiyesindeki yağmuru silkeledi.

Boijer, "Hepsi bu kadar değil," diye ekledi. "Bu bölümde başka bir sayfaya link veriliyor. Tuhaf bir bağlantı. VVikipedia'da."

Garson masaya iki porsiyon kızarmış biftek bıraktı. Forrester yemeği görmezden geldi. Merak içinde Boijer'e bakıyordu. "Peki sonra?"

"Sanırım burada savaş sırasında hendek ya da siperler kazılmış ya da toplu mezarlar... her neyse, o sırada insanların kurban edildiği anlaşılan tarihi kalıntılara rastlanmış. Tunç Devri'nden kalma bir sit alan ortaya çıkarılmış. Kelt mezarları. Seksen iskelet bulunmuş/' Boijer yeniden okudu. "Tamamı başları kesilmiş olan bu iskeletler silahlarıyla birlikte bir çukura doldurulmuştu." Boijer amirine baktı. "Hepsinin vücutları doğal olmayan şekillerde kıvrılmıştı. Sanırım bu tüm Fransa'daki en büyük insan katliamıydı."

"Peki, bu neredeymiş?"

"Burada, efendim. Tam burada. Ribemont-sur-Ancre."

Rob yavaş yavaş uyandı. Hemen yanında yatan Christine hâlâ uyuyordu. Gece fazla çırpınmış, yatağın çarşaflarını toplamıştı. Rob onun yamk kadife tenini seyretti. Boynunu okşadı, çıplak omuzlarını öptü. Christine adım mırıldandı, arkasını döndü ve hafifçe horlamaya başladı.

Neredeyse öğlen oluyordu. Pencereden aydınlık güneş ışığı odaya doluyordu. Rob kalkıp banyoya gitti. Sular kafasının üstünden akarken Christine'i ve ilişkilerinin nasıl bu noktaya geldiğini düşünüyordu. İkisi, o ve kendisi...

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Dostça bir ilişkiden el ele tutuşmaya, öpüşmeye ve yatmaya kadar uzanan bu süreç, her ikisine de dünyamn en doğal ve olağan olayıymış gibi gelmişti. Basit ve beklenen bir gelişme. Ona başlangıçta ne kadar sinirlendiğini ve duygularım ifade etmekte ne kadar zorlandığını düşünüyordu. Şimdi bunu hiç anlayamıyordu.

Her ne kadar aralarındaki ilişki ona son derece olağan gelse de bir o kadar garip ve hayret vericiydi. Rob bunu radyoda ilk kez dinlenen bir şarkıya benzetiyordu. Gerçekten güzel bir şarkının melodisi insana başlangıçta o kadar doğal gelirdi ki, insan ister istemez neden daha önce birinin böyle bir melodi beste-

mediğini sorardı kendine. Tek gerekli olan notaları yazacak biriydi...

Rob gözlen kapalı, havluya uzandı. Kurulandı ve duştan çıktı. Soluna baktı. Banyo penceresi açıktı ve Marmara'nın maviliğinde diğer adaları görebiliyordu. Heybeli, Sedef ve daha ötede, çok uzaklarda, Anadolu'nun köyleri ve ormanları. Beyaz yelkenli gemiler derin maviliklerde seyrediyorlardı. Güneş ışığıyla ısınan çan yapraklarının kokusu banyoyu dolduruyordu.

Hiç kuşkusuz, bu evde olmak da aşklarının gelişimine yardımcı olmuştu. Onu geliştirmiş ve büyütmişti. Ada gerçekten cennetten bir parçaydı, özellikle de Urfa'yla kıyaslanınca. Isobel'in Osmanlı'dan kalma evi de o kadar sakin ve huzur doluydu ki. Hem canlı hem sakin. Güneş ışıkları, Marmara Denizi'ndeki yakamozların pırıltısı, dalgaların büyüleyici hışırtısı. Bu huzuru bozabilecek araba bile yoktu.

Rob ve Christine oraya geleli tam on gün olmuştu. Diğer adaları da gezmiş, I. Elizabeth tarafından Osmanlı imparatorluğu'na gönderilen ilk İngiliz büyükelçinin mezarını ziyaret etmişlerdi. Yerli bir rehber Troçki'nin yaşadığı tahta evi gösterdiğinde başlarını sallamışlardı. Büyükada'nın sahildeki kafelerinde Türk kahvesi içerken gülmüş, Isobel'in gül kokulu bahçesinde kadehlerce rakı içmiş, güneşin Truva üstünden batışını izlemişlerdi.

Yine böyle ılıkla serin arası güzel akşamlardan birinde gökyüzüne asılmış mücevherler gibi parlayan yıldızların altında Christine eğilmiş ve onu öpmüştü. O da hemen karşılık vermişti elbette. Üç gün sonra da Isobel evde çalışan hizmetçiye gizlice, bundan böyle yeni havluları aynı odaya bırakmasını söylemişti.

Rob panjurların yaz rüzgârında hafifçe gıcırdadığı yatak odasına döndü. Christine hâlâ uyuyordu. Siyah saçları beyaz Mısır pamuğundan yapılmış yastık kılıfına yayılmıştı. Yalınayak

parke zeminde yürüdü, elbiselerini ve botlarını giydi ve sessizce merdivenlerden indi.

Isobel telefonla konuşuyordu. Gülerek Rob'a el salladı ve hizmetçi kız Andrea'nın kahve hazırladığı mutfakı işaret etti.

Rob bir sandalye çekip kahvaltı masasının başına oturdu ve Andrea'ya kahve için teşekkür etti. Sonra da dalgın ama mutlu bir halde orada oturmayı sürdürdü; açık mutfak penceresinden bahçedeki gülleri, hammelileri ve begonvilleri seyrediyordu.

Evin kedisi Ezekiel ya da Isobel'in kullandığı adıyla Ezzy mutfak zeminindeki bir kelebeği avlamaya çalışıyordu. Rob birkaç dakika kadar kediyle oynadı. Sonra arkasına yaslandı ve bir önceki günün *Financial Times* gazetesini alarak Ankara'da yakalanan intihar bombacısına ilişkin haberi okudu.

Gazeteyi yeniden kenara bıraktı. Bu konularda hiçbir şey bilmek istemiyordu. Şiddet, kriz ya da politika; duymak bile istemiyordu bu sözcükleri. Bu mutluluğun sonsuza dek sürmesini, Christine'in hep yanında olmasını ve Lizzie'yi de oraya getirmeyi istiyordu.

Ne var ki hiçbir mutluluk sonsuz değildi. Rob'un gazetede ki editörü Steve homurdanmaya başlamıştı. Rob'un ya yazısının sonunu göndermesini ya da başka bir görev almasını istiyordu. Rob iş yerindeki ortamı yatıştırmak için Türkiye'den bir iki haber göndermişti ama bu cennette günlerin er geç son bulacağını da bilincindeydi.

Rob bahçeye çıkıp denize baktı. Bir seçeneği daha vardı. İşini bırakabilirdi. Orada Christine'le kalabilirdi. Bir tekne alır, turistlere kiralardı. Burgazada'daki Rumlar gibi balığa çıkardı. Adadaki Ermeni lokanta sahiplerinin arasına karışırdı. Isobel'in bahçesine bakardı. Her şeye boş verir, günlerini güneşte yatarak geçirirdi. Bir şekilde Lizzie'yi de buraya getirtirdi. Kızı da orada olup sa-

hilde koşturduğu takdirde çevresi sevdiği kadınlarla dopdolu, mutlu bir yaşam sürerdi. Yaşamı mükemmel olabilirdi...

İç geçirerek kurduğu bu hayallere gülümsedi. Aşk zihnini bulandırmıştı. Bir işi vardı, paraya gereksinimi vardı ve gerçeklere dönmeli, ayakları yere basmalıydı.

Uzaktan geçen bir katamaranı seyretti. Beyaz yelkeniyle suda süzülen bir kuğuyu andırıyordu.

Bir gürültüyle bu tatlı düşlerinden uyandı. Başım çevirdiğinde mutfaktan çıkan Isobel'i gördü.

"Biraz önce Cambridge'den eski bir arkadaşımla çok aydınlatıcı bir görüşme yaptım. Profesör Hugo De Savary. Bu isim sana bir şey söylüyor mu?"

"Hayır..."

"Bu konularda çok kitabı var. Televizyon yayınları yapıyor. Ayrıca çok iyi, saygın bir bilim adamı. Christine de onu iyi tanır. Sanırım King'deyken onun derslerine katılmıştı. Hatta yanılıyorsam iyi dost bile olmuşlardı..." Isobel gülümsedi. "Bu arada Christine nerede?"

"Hâlâ uyuyor."

"Ah, gençlik aşkı!" Rob'un koluna girdi. "Hadi gel, aşağı, sahile inelim. Bu arada sana Hugo'nun söylediklerini anlatırım."

Sahil kayalık ve küçük, ama güzeldi. En önemlisi de tamamıyla çevreden izole olmasıydı. Kaya oyularak yapılmış bir bankın üzerine oturdular ve Isobel, De Savary'yle yaptığı telefon konuşmasını anlattı. Cambridge'li Profesör, Isobel'e İngiltere'deki kanlı cinayetlere ilişkin olarak polisten öğrendiği her şeyi anlatmış, ayrıca bu konudaki kendi görüşlerini de açıklamıştı. Cinayet şebekesini. Hellfire Kulüp'le bağlantısını ve cinayetlerle insan kurbam arasındaki ilişkiyi.

TOM KNOX

"De Savary sizi ne için aradı?"

"Çok eski dostuz. Biliyorsun, bir zamanlar ben de Cambridge'de öğretim üyesiydim."

"Evet, ama benim kastettiğim, bütün bunların bizim burada, Türkiye'de keşfettiklerimizle ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

"Hugo benim Türk ve Sümer tarihi ve Doğu kültüründeki eski dinler konusunda uzman olduğumu, bu yüzden Yezidiler hakkında da geniş bilgi sahibi olduğumu bilir. Kendi varsayımı konusunda görüşümü almak istedi. Bununla Yezidilerin bir ilişkisi olabileceğini düşünüyor. Biraz tuhaf bir rastlantı. Ama olmayabilir de." Sözlerine kısa bir ara verdi, düşündü. "Hugo bu çetenin, yani katillerin, Hellfire Kulüp'le bağlantılı bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyor."

"Evet. Bunu anlıyorum; kulüple bir şekilde bağlantılı yerleri kazıyorlar. Ama ne arıyor olabilirler ki? Ayrıca Yezidilerin bununla ne ilişkisi var?"

"Bütün bunlar yalnızca kurgu. Bu yüzden Hugo polise de bir şey anlatmamış. Ama bunların *Kara Kitap*'la bir bağlantısı olabileceğini düşünüyor. Çetenin aradığı bu olsa gerek, büyük olasılıkla..."

"*Kara Kitap* mı? Açıklar mısınız?"

Isobel, Jerusalem VVhaley'nin öyküsünü anlatmaya başladı. Hugo De Savary gibi Isobel de Hellfire Kulüp hakkında bir sürü ahlaksızlık öyküsü duymuştu. Akıl almaz günah öyküleri, kötülükler. "Sonra Thomas VVhaley ya da sonraki adıyla Jerusalem VVhaley, Kutsal Topraklar'dan geri döndüğünde yanında bir sandık getirdi. Bir kutu. Bir tür hazine..."

"İçinde ne vardı?"

"Bu konuda sen ne biliyorsan, ben de onu biliyorum. Yalnız-

ca bir tahmin yürütebilirim. Ama biliyoruz ki her neyse, VVhaley bu bulgusuna çok değer veriyor ve bir teoriyi kanıtladığına inanıyordu. Bunu "büyük kanıt" olarak adlandırıyordu ve arkadaşlarına yazdığı birçok mektupta da bundan öyle bahsetmişti. Sanırım bu kanıt her neyse ona yaşlı bir Yezidi din adamı tarafından verilmişti. Yezidilerde sözlü geleneklerini nesilden nesile geçiren, rahiplerden oluşan ayrı bir sınıf vardı. Çünkü orada yazılı metin geleneği pek yaygın değildir."

"Peki, VVhaley, Kudüs'te bu rahiplerden biriyle mi buluşmuş? Ona bir şeyler veren kim?"

"Ruhban sınıfından biri olduğu düşünülüyor. Emin olamayız, çünkü VVhaley'nin anıları bu konuda oldukça muğlak. Ama bazı bilim adamları bunun Yezidilerin *Kara Kitap*'ı olabileceğini düşünüyor. Melekler Kültü'nün kutsal kitabı."

"Yani bir tür *İncil* mi?"

"Tam olarak değil. Ama dilden dile dolaşan efsanelere göre Yezidi inancım ve mitlerini içeren çok sayıda kutsal ve mistik yazımın toplandığı kutsal bir kitap vardı. Sonraki döneme ait bazı efsanelerde bu eserin tek kopyasının yüzlerce yıl önce bir ingiliz'in eline geçtiği anlatılıyor. Bir olasılık, sürgün edilmiş bir rahibin VVhaley'ye bu kitabı vermiş olması. Belki de VVhaley'nin onu kendisi için saklamasını istedi. Yezidiler kendilerini her zaman tehlikede hissettiler. Kültürlerinin en kutsal emanetini güvenli bir yerde tutmak istemiş olabilirler. Örneğin İngiltere'de. Ancak VVhaley'nin Kutsal Topraklar'dan dönerken yanında olağanüstü değerde bir şey getirmiş olduğu da kesin. Bu her neyse, sonuçta onun çökmüş bir insan olarak ölmesine neden oldu."

"Tamam da, öyleyse bu kitap şimdi nerede? *Kara Kitap* yani? Gerçekten de getirdiği oysa tabii?"

"Kayıp. Büyük ihtimalle yok edildi. Ya da saklandı."

TOM KNOX

Rob'un kafasında düşünceler yıldırım hızıyla dans ediyordu. Ev sahibimn sakın, huzurlu, gri gözlerine baktı. Sonra sor-du.

"Bu çetenin gerçekte ne aradığımı nasıl bulabiliriz? Yezidilerle bağlantıları olup olmadığımı nasıl ortaya çıkarabiliriz?"

Isobel, "Laleş," dedi. "Gerçek yamtları alabileceğiniz tek yer orası. Yezidilerin kutsal merkezi. *Laleş*."

Rob heyecanla ırkildi. Oraya gitmesi gerektiğini biliyordu. Laleş'e. Yanıtları bulmak, öyküye son noktayı koymak için. Steve sürekli son olarak konuyu toparlayan bir ikinci yazı dizisi göndermesi için baskı yapıyordu. Ancak henüz açıklanamamış bazı sorular vardı. Bir sonuca varabilmek için bu *Kara Kitap* konusunu öğrenmeliydi.

Rob, Laleş'in nerede olduğunu biliyordu. Daha önce başka muhabirlerden duymuştu. Yakın zamanda birçok kez haberlere konu olmuştu. Ama hep yanlış nedenlerle.

"Laleş'i biliyorum," dedi. "Irak'ın Kürdistan bölgesinde, değil mi? Sınırın güneyinde."

Isobel ciddiyetle başım sallayarak onayladı.

"Evet. Irak'ta."

O akşam Rob, Christine'e Laleş'e gitmek istediğini söyledi ve nedenlerini anlattı.

Genç kadın hiçbir şey söylemeden bir süre yüzüne baktı. Rob yeniden Laleş'in, öyküye son noktayı koyabileceği yer olduğunu, birçok sorunun yamıtmın Yezidilerde olabileceğini açıkladı. Gerçekten bilgili Yezidileri bulabileceği tek yerin onların kutsal merkezleri olduğunu, orada belki de bu gizemi çözmekte kendisine yardımcı olacak birini bulabileceğini anlattı. Ve tabii kendisinin oraya yalnız gitmesinin doğru olacağını da. Irak'ı biliyordu. Oradaki riskleri biliyordu. Ülkede bağlantıları vardı. Ayrıca oraya giderken katlanılmak zorunda kalınan yüksek sigorta giderlerini kendisi için gazetenin ödediğini, ama Christine için ödemeyeceklerini belirtti. Özetle Laleş'e gitmeliydi, ama yalmz.

Christine kabul etmiş gibi görünüyordu. Fakat sonra birden arkasını dönerek bir şey söylemeden bahçeye çıktı.

Rob tereddüt içindeydi. Onu izlemeli miydi? Yoksa yalnız mı bırakmalıydı?

Bu çelişkili düşünceleri, o sırada bir şarkı söyleyerek mutfaktan çıkan Isobel tarafından bölündü. Eski profesör bir an için Rob'u süzdükten sonra, bahçede oturan öğrencisine baktı.

"Ona söyledin mi?"

"Evet."

"Aslında anlayışla karşılaşmış gibiydi, ama sonra birden..."

Isobel iç geçirdi.

"Cambridge'deyken de böyleydi. Öfkeli olduğu zamanlarda bağırıp çağırmaz, bir şeyleri duvara atıp kırmaz, bir kenara çekilir kendi kendini yerdı."

Rob kendini çok kötü hissediyor, ne yapacağını bilemiyor-du. Christine'i üzmeyi ya da kırmayı hiç istemiyordu ama bu yolculuğu yapması da şarttı; o bir dış haberler servisi muhabiriy-di. Haberin onu nereye sürükleyeceğini belirleme ya da seçme hakkı yoktu.

Isobel, "Biliyor musun, aslında beni çok şaşırttı," dedi.

"Ne gibi?"

"Bir şekilde sana âşık olarak. Normalde senin gibi erkeklerden hoşlanmaz. Çıkkı elmacık kemikli, mavi gözlü, maceraperest erkekler hiç tipi değildi. Genelde yaşça kendisinden oldukça büyük, olgun tiplerle ilgilenirdi. Babasım çok küçük yaşta kaybetmiş. Hemen tüm kızlar gibi, bilinçaltında babasımın yerini dolduracak birini arıyordu. Ona çekici gelen erkekler profesörler, bilim adamları filan olmuştu hep." Isobel, Rob'un gözlerine baktı. "Sırtım dayayabileceği kimseler."

O sırada denizden bir geminin düdüğü duyuldu. Rob sesin yankısını dinledi. Sonra açık mutfak kapısından çıkıp bahçeye gitti.

Christine bahçedeki banka oturmuş, mehtabın aydınlattığı çamlar arasından denize bakıyordu.

Başım çevirmeden, "Isobel çok şanslı," dedi, "bu ev muhteşem."

TOM KNOX

Rob yanına oturup elini tuttu. Ay ışığında parmakları çok solgun görünüyordu.

"Christine, senden bir isteğim olacak."

Christine dönüp gözlerini ona dikti.

"Laleş'te olduğum sırada..." diyen Rob bir an sustu. "Lizzie. Senden onunla biraz ilgilenmeni isteyecektim. Bu mümkün mü?"

Christine'in yüzü karanlıktaydı. O sırada geçen bir bulut ayı kapatmıştı.

"Şey, anlayamıyorum... Lizzie annesinin yanında değil mi?"

Rob iç geçirdi.

"Sally'in işi çok zor. Okuyor. Sürekli sınavları var... Hukuk sınavlarına hazırlanıyor. Onun dışında birinin, gerçekten güvenebileceğim birinin... kızım ile ilgilenmesini istiyorum. Kız kardeşinin yanına gidecektin, değil mi? Camden'a?"

Christine başıyla onayladı.

"Orası Sally'nin evine beş kilometre bile değil. Senin orada, onun yakınında olduğunu bilmek beni çok rahatlatacak. Belki bana e-posta gönderebilirsin. Ya da telefon edersin. Sally'yi arayıp senden bahsedeceğim, böylece kim olduğunu bilecek. Hatta samırım yardımcı olduğun için sana minnettar olacaktır. Belki..."

Çamlar hışırdıyordu.

Christine başım salladı.

"Onu ziyaret edeceğim. Ve sana her gün e-posta atacağım... Irak'ta olduğun sürece."

Christine'in "Irak" sözcüğüyle birlikte Rob ürperdiğini his-

YARATILIŞ SIRRI

setti. Christine'in, kızıyla tanışmasını istemesinin *gerçek* nedeni buydu. Kendi yaşamı için endişeliydi. Acaba geri dönebilecek miydi? Dönüp gerçek bir baba olabilecek miydi? Bağdat'taki intihar bombacısı hâlâ aklından çıkmıyordu. Bir defa şans yüzüne gülmüştü; kim bilir, belki bir daha o kadar şanslı olamazdı. Ve geri dönemezse... evet, o durumda, kızının sevdiği kadınla tanışmış olmasım istiyordu.

Irak. Yeniden ürperdi. Yalnızca bu sözcük bile karşı karşıya olduğu tehlikeleri anlatmaya yeterliydi. Ölümün kol gezdiği şehirler. Kafa uçurmalar. İlahiler söyleyen insanların, antik taşların ve korkunç keşiflerin ülkesi. Ve de kırmızı rujlu intihar bombacılarının.

Christine'in elini sıktı.

Ertesi sabah Rob, Christine'i uyandırmadan kalktı. Komodinin üzerine bir kâğıt bıraktı. Sonra giyindi, Andrea'yla vedalaştı, Isobel'e sarıldı, kediyi okşadı ve günün ilk ışıklarıyla birlikte iskeleyle indi.

Yirmi dört saat sonra, bir vapur, bir taksi, iki uçak ve Mardin havaalanından bindiği taksideki zahmetli yolculuğun ardından Irak-Türkiye sınırındaki Habur Sınır Kapısı'nın gürültülü karmaşasının içindeydi. Park etmiş bekleyen tır kamyonları ve panzerler, sabırsız iş adamları ve ellerindeki alışveriş torbalarıyla şaşkın şaşkın etrafta dolanan yayaların oluşturduğu muğlak bir kaostu bu.

Sınırı geçmesi tam beş saat sürdü. İki saat boyunca Türk askeri tarafından sorguya çekildi. Kimdi? Irak'a gitme amacı neydi? PKK ile görüşmeyi düşünüyor muydu? Aklını mı kaçırmıştı? Yoksa yalnızca gözünü budaktan sakınmayan çılgın bir turist miydi? Neyse ki onu alıkoymaları olanaksızdı. Vizesi, gerekli

TOM KNOX

belgeleri ve gazetede ki editörünün mektubu yanındaydı; sonuçta geçmesine izin verildi. Barikat kalktı ve gözle görünmeyen sınır çizgisinden öbür tarafa geçti. İlk dikkatini çeken, rüzgârla dalgalanan kırmızı yeşil çizgili, ortasında sarı bir güneş bulunan bayrak oldu: Özgür Kürdistan bayrağı. Bu bayrak İran'da yasaktı, Türkiye'de astığınız takdirdeyse hapsi bile boylayabilirdiniz. Ama burada, Irak'ın otonom Kürdistan bölgesinde gururla ve özgürce dalgalanıyor, parlak mavi gökyüzüne uzanıyordu.

Rob güneye doğru baktı. Tahta bir banka oturmuş, dişsiz bir adam ona bakıyordu. Köpeğin biri eski bir lastiğe işiyordu. Yol güneşte kavrulan kıraç tepelerin arasından Mezopotamya ovalarına doğru uzanıyordu. Rob çantasını omzuna attı ve paslanmış, tangır tungur mavi bir taksiye doğru ilerledi.

Tıraşsız cam taksi sürücüsü onu beyaz, pırıltısız cam gözüyle süzdü. Bulabildiği tek taşıtın sürücüsü de tek gözlüydü. Rob durumuna gülmek istiyordu. Ama taksinin penceresine dayanıp, "Selamın Aleyküm," dedi. "Laleş'e gitmek istiyorum."

Hugo De Savary küçük istasyondan bir taksiye bindi. Birkaç dakika sonra muhteşem bir mayıs gününde Dorset'in coşmuş, olağanüstü doğasının içinde ilerliyordu. Çiçeklere bezenmiş akdikenler ve yaprak açmış elma ağaçları. Sıcak ve gülen gökyüzünde büyük beyaz bulutlar.

Taksi etrafı büyük kayın ağaçlarıyla çevrili yola saptı ve kısa bir süre sonra yan bölmeleriyle ve sık taş bacalarıyla görkemli, büyük bir malikânenin önünde durdu. Büyük malikânenin çevresi tulumları içinde çimenleri araştıran polis memurlarıyla doluydu. O sırada ön kapıdan çıkmakta olanlarsa plastik eldivenlerini çıkarıyorlardı. Savary sürücüye parasını ödedi, arabadan indi ve büyük binaya bir göz attı. Trende yaptığı kısa araştırmada buranın çok kısa bir süredir okul olarak kullanıldığını öğrenmişti, özellikle de binanın uzun geçmişiyle kıyaslanınca.

Malikâne Anglo-Sakson döneminden kalmaydı, tabii o zamanlar hemen yakınındaki Canford Magna adlı köy de buranın toprakları içindeydi. Ancak o yıllardan geriye yalnızca Norman Kilisesi ve 14. yüzyılda yapılmış John of Gaunt's adlı lokanta kalmıştı. Yapının geri kalan kısmı 18. yüzyıl sonları ya da 19. yüzyıl başlarında yeniden yapılmıştı. Bununla beraber yine de muhteşemdi. 1920 yılında okula dönüştürülen malikâne Stour Nehri

kıyısındaki olağanüstü bir bahçenin ortasındavdı. De Savary günün sıcaklığına rağmen havanın temizliğini hissedebiliyordu. Nehir fazla uzak olmamalıydı.

"Profesör De Savary!" Seslenen Başmüfettiş Forrester'dı. "Bu kadar kısa sürede gelebilmiş olmanız çok güzel!"

De Savary omuz silkti.

"Bilmem ki, size gerçekten yardımcı olabilir miyim?"

Forrester gülümsedi ama son derece bitkin olduğu De Savary'nin gözünden kaçmamıştı.

De Savary cinayetin ne denli korkunç olduğunu merak ediyordu. O sabah telefon görüşmelerinde Forrester bazı "Aztek kurban geleneklerine" rastladıklarından söz etmişti. Profesörün buraya gelmeyi kabul etmesinin nedeni de buydu zaten. Profesyonel merakı kabarmıştı; konudan -güncel insan kurban- bir başka kitap çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Hatta belki bir televizyon dizisi.

"Ceset ne zaman bulundu?" diye sordu.

"Dün. Tamamen bir rastlantı sonucunda. Tatil nedeniyle okul şu sıralar boş. Binada kalan tek kişi okulun bekçisiymiş. Yani kurban. Dün buraya bir şeyler getirilmiş... sanırım spor malzemesi. Genç bir adam olan sürücü, getirdikleriyle ilgilenen olmadığını görünce bunu garipsemiş ve etrafı araştırmış."

"Ve cesedi bulmuş, öyle mi?"

"Zavallı adam. Halen kendini toparlayamadı, tıbbi gözetim altında tutuluyor." Forrester Profesör'e baktı. "Bay De Savary..."

"Bana Hugo diyebilirsiniz."

"Korkunç bir sahne. Ben bir polisim, daha önce de barbarca işlenmiş çok cinayet, çok vahşet gördüm, ama bu..."

"Ovsa ben yalnızca üniversitenin güvenli duvarları arasında kalmış bir öğretim üyesiyim, öyle mi?" De Savary güldü. "Lütfen, Mark, on yıldan uzun bir süredir Satanik kültürler ve psikotik güdülerden kaynaklanan davranış bozuklukları konusunda ders vermekteyim. İnsanı altüst eden olgularla uğraşmaya alışığım. Ayrıca sanırım oldukça da dayanıklı, umursamaz bir yapım var. Hatta buraya gelirken trende karidesli sandviç bile yedim."

Polis memuru gülmedi. Hatta gülümsemedi bile. Yalnızca anlamsızca başını salladı. Adamın bezgin, perişan yüz ifadesi yine De Savary'nin dikkatini çekti. Müfettiş korkunç bir şey görmüş olmalıydı. De Savary belki de ilk kez içinde kötü bir his duydu.

Forrester boğazım temizledi.

"Birazdan göreceklein konusunda sana bilerek bir şey anlatmıyorum, konuya tamamen tarafsız olarak yaklaşmanı istiyorum. Neyle karşı kaşıya olduğumuz, neler olup bittiği konusunda senden görüşünü açıkça belirtmeni bekliyorum. Herhangi bir önyargı olmadan..."

Bir polis memuru onlar için ön kapıyı açık tutuyordu. Giriş antresi İngiltere'deki diğer yatılı okullardan farksızdı: Savaşta şehit düşen öğrencilerin onur listesi. Madalyalar ve kupalar. Siyah çerçeveli panolar ve sırtlarına attıkları rugby ayakkabılarıyla hızla dışarı koşan yeni dönem öğrencilerinin kötü şekilde zarar verip çizdiği, gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç antika eşya. Burası De Savary için nostaljik bir yerdi. Stovve'daki kendi okul günlerini anımsatıyordu.

Antrenin sonunda büyük iki kanatlı bir kapı vardı. Kapı kapalıydı ve önünde bir polis memuru duruyordu. Forrester, De Savary'nin ayakkabılarına baktı ve ona iki plastik galoş verdi.

Sakince, "İçerisi kan içinde," diye açıkladı. Sonra da kapıda-

ki polis memuruna bir işaret verdi, adam selam durarak kapıyı açtı.

Muhteşem bir salona, soyluların konaklarında rastlanır türde döşenmiş bir ortama girdiler. Tahta lambriler ve armalı, eski türde silahlar. Tam anlamıyla Orta Çağ'daki asilzadelerin şövalyelerle toplantı yaptıkları salonlardan öykünerek düzenlenmiş bir yerdi burası. Ama iyi bir düzenlemeydi; De Savary oldukça iyi yapılmış olduğunu düşündü. Salonun diğer ucundaki birinci kat balkonundan uzun masanın başında konuklarıyla yemek yiyen Dük'e serenat yapan ozanları, çalgıcıları canlandırabiliyordu gözünde, iyi ama buranın diğer ucunda ne vardı? Polis perde çekmişti.

Forrester gıcırdayan parke zeminde ilerledi. Diğer köşeye yaklaştıkça ayak sesleri de artıyordu; ama bu gıcırtıdan çok, şapırtıyı andıran bir sestti. Sanki suda ya da balçıkta yürür gibi. De Savary bunun etrafa sıçrayan kanlara basmak zorunda kalmalarından kaynaklandığını fark etti. Gerçekten de cilalı parke zemin kan birikintileriyle vıcık vıcıktı.

Forrester perdeyi yana çekti. De Savary'nin bir an soluğu kesildi, kalakaldı. Tam önünde portatif bir futbol kalesi vardı. Spor sahasından arabayla salona taşınmış tahta bir çerçeve. Kale direkleriyle üst kiriş arasına bir adam gergin bir şekilde deri kayışlarla bağlanmıştı; daha doğrusu adamdan arta kalanlar. Çıplak kurban başı aşağıda, ayak bileklerinden üst kale girişine asılmış, sarkan kollarıysa gergin bir şekilde kale direklerine bağlanmıştı.

Adamın derisi yüzülmüştü. Hem de anlaşıldığı kadarıyla canlı canlı, son derece yavaş ve ustaca... Deri yüzülmüş ya da kazınmıştı; bant bant, parça parça. Çıplak etin hiçbir yerinde deri yoktu, yalmzca yer yer sarı yağlar vardı. Bazı kısımlarda bu yağlar da alınmış, altındaki kırmızı kaslar ortaya çıkarılmıştı. Hatta

bazı kısımlarda organlar ve kemikler görünüyordu.

De Savary işaret parmağım burnuna götürdü. Cesedin, etin ve yağların kokusunu alıyordu. Ölümle verdiği savaşta kaskatı kesilen ense kaslarım, gri beyaz akciğerleri ve göğüs kafesinin eğik konturlarım görebiliyordu. Biyoloji kitaplarında insan vücudundaki kas ve kirışlerin gösterildiği resimler gibi bir görünüydü bu. Cinsel organlarsa yoktu elbette. Penis ve testislerin olması gereken noktada kırmızı, karanlık bir boşluk vardı. De Savary bunların kurbanın ağzına tıkılmış olduğunu düşündü. Herhalde zavallı bunları yemek zorunda bırakılmıştı.

Cesedin etrafını dolaştı. Bunu birden daha fazla kişinin yaptığı anlaşıyordu. Savary düşünüyordu; kurbam çabucak öldürmeden bunu dikkatle yapabilmek ustalık ve beceri gerektiriyordu. Eğer bir insanın derisini doğru yüzerseniz kas ve organları yavaş yavaş kururken saatlerce hayatta kalabilirdi. Gerçi kurban acıdan dolayı kendinden geçip bayılabilirdi ama onu yeniden ayıltmanın da yolları vardı. Yapılanları tasavvur etmek bile istemiyordu. Ancak buna zorunluydu: Zavallı panik içindeki bekçinin buraya getirilmesi, baş aşağı kale direklerine asılması ve kollarının gerilerek kale direklerine bağlanması. Aynen baş üstü bir çarmıha germe gibi!

Ve sonra -Savary gözünde canlandırmaya çalışıyordu- adamın niyetini anlayan kurbanın yaşadığı tanımı olanaksız dehşet, başlangıçta ayaklarda ya da bileklerde oluşan belli belirsiz sıyrık. Sonra derisi yüzölüp çıplak bedeni soğuğa ve sığağa karşı korumasız bırakılırken duyduğu o yakıcı sızı; sanki eti dağlanırcasına. Ve sonra çıplak etine değen her şeyle dayamlmaz boyutta çıkan o acı. Çete usta kasaplar gibi titreyen, irkilen vücudun derisini yüzerken ya da tulum halinde çıkarırken adam avazı çıktığıınca bağırması, çığlık atmış olmalıydı. Hiç kuşkusuz bir ara

YARATILIŞ SIRRI

o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, onu susturmak için cinsel organları kesilip zorla ağzına tıkılmıştı.

Ve sonra işin esas kısmına koyulmuşlardı: Göğüs ve kollar. Teknik açıdan bir hayli zordu bu. Doğru yapabilmek için daha önce koyun, keçi ya da belki kedilerde denemiş olmalıydılar.

De Savary ürpererek arkasını döndü.

Forrester bir kolunu akademisyenin omzuna koydu.

"Evet, üzgünüm."

"Kaç yaşındaydı? Tahmin etmek çok güç, şey yani... yüzünde deri yokken."

Forrester, "Kırkklı yaşların ortalarında," dedi. "Dışarı çıkalmı mı?"

"Lütfen."

Müfettiş önden yürüdü. Dışarı çıktıklarında doğruca bahçedeki banklardan birine gittiler. De Savary nihayet oturabildiği için mutluydu.

"Canavarlık bu!" diye mırıldandı.

Güneş hâlâ sıcaktı. Forrester homurdanarak galoşlarını çıkardı. Bir süre sessiz oturdular. Baharın tatlı havası bile kötü görünüyordu onlara.

Neden sonra Savary, "Sanırım size yardımcı olabilirim," diye mırıldandı.

"Sahi mi?"

De Savary, "Şöyle açıklayayım," dedi, "sanırım onları bunu yapmaya iten psikolojik durumun ne olduğunu söyleyebilirim..."

"Ne gibi?"

"Gerçekten de tam anlamıyla bir Aztek öykünmesi duru-

muyla karşı karşıyayız. Azteklerde... insan kurban etmenin çeşitli yöntemleri vardı. En çok bilineni, hiç kuşkusuz, canlı canlı, henüz çarpmakta olan yüreğin çıkarılması. Rahip obsidiyen bıçağı göğüs kafesine saplar, kaburgaları açar ve henüz çarpan kalbi çıkarır."

O sırada bahçe yolundan gelen bir polis arabası her ikisinin de dikkatini çekti. Arabadan metal valizler taşıyan iki polis memuru indi. Forrester'ı başlarıyla selamladılar, o da selama karşılık verdi.

"Patologlar," diye açıkladı Forrester. "Neyse, Azteklerden bahsediyordun, Hugo?.."

"İnsanları jaguarlara atar, onların kanlar içinde kalıp ölmesini beklerlerdi. Sonra kurban ölene dek vücuduna küçük oklar saplardı. Ama en gösterişli yöntemlerden biri kurbanın *derisini yüzmekti*. Hatta bunun için özel bir günleri bile vardı; *insan Derisi Yüzme Bayramı*."

"Deri yüzmek için özel bir gün mü?"

"Esir aldıkları düşmanlarının derisini yüzerlerdi. Sonra da düşmanlarının derilerine bürünür, şehrin sokaklarında dans ederlerdi. Aztek asilleri çoğunlukla kurbanlarının derilerini giyer, bununla kurbanı onurlandırdıkları düşünürlerdi. Hatta bir defasında ellerine esir düşen bir prensesle ilgili anlatılan, yazılı metinlere geçmiş bir öykü bile var. Birkaç hafta sonra esir kızın babasını barış yapmak için ziyafete davet ederler. Kral barış anlaşmasının sonunda kızım canlı olarak geri alacağını düşünmektedir. Ama Aztek İmparatoru'nun ziyafetin ardından el çırpmasıyla içeri bir Aztek rahibi girer, üzerinde kurban edilen prensesin derisi vardır. Aztekler böylece düşmanları olan kralı onurlandırdıklarını düşünmüşlerdir. Herhalde bu durumda barış anlaşmasından da bir sonuç çıkmamıştır."

Forrester çok daha solgun görünüyordu.

"Yani sence yüzdükleri deriyi giydiler mi? Bu Cloncurry denilen ahlaksız o lanet deriyle ortalarda mı dolaşıyor?"

"Olabilir. Aztekler olsa öyle yaparlardı. Tamamen çürüyene kadar kurban ettikleri insanların derisini giyerlerdi. Tabii bu arada çıkan koku iğrenç olmalı."

"Her neyse, henüz deriyi bulamadık. Arama için köpekleri çıkardık."

"Bu iyi bir fikir. Bu caniler Aztek yöntemlerini tam olarak izlediklerine göre deriyi giydikleri de düşünülebilir."

Yeniden sessizliğe gömüldüler. De Savary büyük ağaçların nehre doğru eğildiği, hafif meyilli bahçeye baktı; sakin, huzurlu tipik bir İngiliz kır manzarası. Bununla onu... yalnızca birkaç metre ötede tahta çerçevedeki korkunç, baş üstü duran pembe kadavrayı bağdaştırmak öyle zordu ki...

Forrester ayağa kalktı.

"Bir konu daha var. Neyin peşindeler? Yani bu çete. Araştırdım. Hellfire Kulüp'le burası arasında bir bağlantıya rastlayamadım."

De Savary, "Hayır," dedi. "Bu okulla Orta Doğu arasında ilginç bir bağlantı var."

"Ne gibi?"

De Savary gülümsedi, hem de son derece anlamlı bir şekilde.

"Eğer trende okuduklarımı doğru anımsıyorsam, okulun kantini şu tarafta olmalı." Binat 1 ön cephesi boyunca yürüdü. Forrester da onu izliyordu. Güney kanadında ana binanın hemen bitişiğinde sn A çatılı ilginç bir bina daha vardı. Küçük bir kiliseyi andırıyordu bı;rası. De Savary binanın önünde durdu.

TOM KNOX

Forrester metal kapıdaki kırmızı-siyah, gösterişli motife bakıyordu. Pırıl pırıl parlayan iki kanatlı metal aslan.

"Bu da ne?"

"Ninova sundurması. Sümer ve Asur uygarlıklarında rastlanır, Irak'la bağlantılı. Hadi, bir bakalım, dostlarımız buraya da girmişler mi?"

Forrester başıyla onayladı.

Savary'nin dokunmasıyla kapı sanki kendiliğinden açıldı. İçerisi ilginç cam pencereler dışında normal zengin okul kantinlerinden farksızdı. Bir Pepsi otomatı. Bir kart makinesi. Yerlere saçılmış cips ve çerez paketleri. Ama kutuların saçılmasında bile bir düzen vardı. Aydınlatılmamış mekânın ciddi şekilde aranmış olduğu anlaşılıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca bir duvardaki lambrilerin sökülmesi ve bir pencerenin kırılmış olduğunu fark ettiler. Burada biri bir şey aramıştı. Bu kişilerin bir şey alıp almadıklarıysa soru işaretiydi. Savary almadıklarını düşünüyordu. Kantindeki eşyalann dağıtılmış olması öfkeli oldukları anlamına geliyordu. Boşu boşuna didinmiş ve bir şeye ulaşamamış olmanın öfkesi.

Dışarıya, huzur dolu gün ışığına çıktılar ve çakıllı patika yolda ilerlemeye başladılar. Polenler ilkbaharın güneşli yumuşak havasında uçuşurken De Savary, Ninova Kapısı'nın öyküsünü anlattı.

"Bu inşaat 1850 yılında Lady Charlotte Guest ve eşi Sör John tarafından yaptırıldı. Ninova Kapısı ise ünlü mimar Charles Barry'nin tasarımıyla gerçekleştirildi. Kendisi..."

Forrester, "Parlamento Binaları'mın mimarı," dedi. "Mimarîye özel merakım var."

"Aynen öyle. Parlamento Binaları. Ninova Kapısı'mın yapıl-

masındaki tek amaç, kesinlikle, Victoria Dönemi'nde yapılan sayısız Mezopotamya araştırmalarında ortaya çıkarılan bazı ünlü Asur rölyeflerini kullanmaktı. Asur aslanlarının olduğu o tuhaf kapının anlamı bu."

"Evet?"

"Taraçadaki bu rölyefler Austen Henry Layard, yani Lady Charlotte Guest'in kuzenlerinden biri tarafından Orta Doğu'da yapılan kazılarda ortaya çıkarıldı. Rölyefler önemli ve değerlidir. Her birinin ağırlığı birkaç tondur. Bir zamanlar Nemrut'ta önemli kapıları süslemişler."

"Ve Layard ile Barry onları buraya mı getirdiler?"

"Evet. Daha başka bazı rölyeflerle birlikte I. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar burada, Ninova Kapısı'nda kaldılar. Sonra koleksiyonun tamamı satıldı."

"Yani bir şey kalmadı mı?"

"Bir dakika. Rölyeflerin yerine ustaca yapılmış alçı kopyaları yerleştirildi. Sonra 1923 yılında Guest ailesi Canford Malikânesi'ni sattı ve burası okul oldu. Ve bu nokta da, yani tarihi eserleri çoktan yağmalanmış olan Ninova Kapısı'nın bulunduğu kısım da sandviç ve kraker satılan bir okul kantini oldu."

"Bizim çete mensupları da bunu biliyor olmalı. Burada bir şey kalmadığını yani. Peki, öyleyse neden buraya geldiler?"

"Henüz öykünün sonuna gelmedik. Tuhaf bir sonucu var. 1922 yılında buraya iki bilim adamı geldi. Her ikisi de Asuriular konusunda uzmandı. Bournemouth'taki bir konferansa gidiyorlardı. Biraz boş zaman bulunca kendi eğitimleri açısından çok önemli olan bu yeri kısaca da olsa görmek istemişlerdi. Bir şey bulmayı ummuyorlardı elbette. Sümer resimleri olan vitraylı pencerelere baktılar, mimarideki Asur esinlenmelerini ilgiyle iz-

lediler. Ve sonra Pepsi makinesinin arkasına baktılar ve orijinal bir rölyef buldular."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Hayır. Aslında burada yalnızca döküm kopyaların kaldığı düşünülüyordu. Ama hayır! Hâlâ orijinallerden biri buradaydı. Gerçi üzeri birçok kez beyaz boyayla kaplanmıştı ama gerçekti. Rölyef hemen çıkarıldı, Londra'ya gönderildi ve Christie's'de satışa çıkarıldı. Sonra sanırım dini bir tarikat adına hareket eden bir Japon aracı tarafından satın alındı. Bildiğim kadarıyla rölyefe sekiz milyon paunt gibi bir bedel ödendi. Bu yeryüzünde bir antikaya ödenen en yüksek fiyatlardan biri. *Et Voila.*"

Nehrin kenarına gelmişlerdi. Güneş ışınlarıyla parlayan nehir tam önlerinde, coşkuyla üzerindeki yaprakları sürüklüyordu.

Forrester, "Hâlâ konuyu anlayabilmiş değilim," dedi. Yerden bir dal alarak nehre attı. "Bununla Hellfire Kulüp arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

"Geçen gün telefonda anlattıklarımı anımsıyor musun?"

"Yezidiler ve *Kara Kitap* hakkında mı? Katillerin o kitabı arıyor olabileceklerini mi?"

"Evet, doğru. Bak, Austen Hemy Layard 1847'de Yezidilerle bağlantı sağlayan ilk Batılı bilim adamıydı. O sırada Kuzey Irak'ta, Ur ve Ninova kazılarını yönetiyordu. Modern arkeolojinin ilk yılları. Musul, Kerkük dolaylarında yaygın olan bu dini cemaati duydu. Layard, Yezidilerle bağlantı kurdu. Onların Laleş'teki kutsal merkezlerine davet edildi. Dağların arasında, tehlikeli bir yer. Günümüzde bile yabancılara kapalı, gizemli bir yer."

"Peki, orada ne yapmış?"

"Sorun da bu ya zaten. Onların en gizli törenlerinden birini izlemeye davet edilmiş. Bildiğim kadarıyla daha önce böyle bir ayrıcalık hiç kimseye tanınmamış."

"Yani ona *Kara Kitap*'ı mı vermişler?"

De Savary gülümsedi.

"Dedektif! Birinci sınıf bir tahmin bu! Evet, öyle olduğu varsayılıyor. Böyle bir ayrıcalık tanındığına göre Layard ile Yezidiler arasında çok yakın bir bağ olduğu kesin. Dolayısıyla bazıları *Kara Kitap*'ın da bir şekilde ona verilmiş olabileceğini düşünüyor. Zaten kitabın İngiltere'de olabileceğine ilişkin efsaneler de bu düşünceden kaynaklanıyor."

"Yani bir şekilde eline geçtiyse, onu İngiltere'ye getirmiş olduğu varsayılıyor ve tabii buraya, özellikle oradaki kazılardaki bulgularından kendine saklamak yerleştirmek için yaptırdığı bu yapıya. Bu doğru mu?"

"*Vraiment!*"³⁶

Forrester alnını kırıştırdı.

"Peki, ama biz şimdiye kadar hep *Kara Kitap*'m Jerusalem Whaley'nin elinde olduğu varsayımından hareket etmemiş miydik? Şimdi bir de bu Layard ortaya çıktı?"

De Savary omuzlarını silkti.

"Kim bilir? Belki de Jerusalem Whaley kitabı ele geçirdiğini sanıyordu ama aslında geçirmemişti. Ya da belki kitabı Yezidilere geri verdi ve Layard da ondan yüz yıl sonra tekrar ele geçirmek için Doğu'ya gitti. Birkaç kez el değiştirmiş olması mümkün. Ama bana sorarsan -bu yalmzca bir his- kitaba asıl sahip olan Jerusalem YVhaley'ydi ve Layard'ın ismi yalmzca dikkat dağıtmak için kullanılıyordu."

36 Gerçekten, (yay. n.)

TOM KNOX

"Ama bizim için şu noktada önemli olan bu çetenin peşinde olduğu şeyin *Kara Kitap* olması. Yoksa buraya gelmezlerdi. Tabii bunun doğrudan Hellfire Kulüp'le bir bağlantısı olması da gerekmez. Çete büyük olasılıkla Yezidilerin *Kara Kitap'ının* peşinde. Önemli olan bu!"

"Evet."

Forrester neşeyle ısıık çalarak De Savary'nin sırtına vurdu.

"Buraya geldiğin için çok çok teşekkürler, Hugo!"

De Savary gülümsedi ama vicdanı rahat değildi. Yüzülmüş et kokusu hâlâ burnundan gitmemişti.

Sonra birden bir çığlık ağaçların sessizliğini yardı.

"*Angus! Angus!*"

Bir şeyler oluyordu. Bunu bahçeden gelen bir başka çığlığın yankısı izledi. Bağırان her kimse yaklaşıyordu.

De Savary ve Forrester nehrin kıyısından yukarı çıktılar. Bir polis çayırların üzerinde koşuyordu. Birinin peşinde koşuyor ve sürekli olarak, "*Angus!*" diye sesleniyordu.

Forrester, "Köpek sorumlusu," dedi. "Köpeklerinden biri kaçmış olmalı. Hey, Johnson! Köpek nerede?"

"Efendim! Efendim!" Polis memuru duraklamadan yanıt verdi. "Şimdi buradan geçti. İleride. Bakın orada."

De Savary başım çevirdiğinde büyük bir köpeğin okul binasına doğru hızla koştuğunu gördü. Ama tuhaf bir koşuydu bu. Çünkü hayvan bir şey sürüklüyordu. Uzun, kaygan, kirli gri tonda bir şey. O da neydi? Çok tuhaf görünüyordu. Profesör bir an için gerçeklerden uzaklaşıp hayvamın bir tür hayalet sürüklediği hissine kapıldı. Peşinden koştu. Hayvan ganimetini korumak için döndü. Savary'ye homurdandı.

YARATILIS SIRRI

Savary dikkatle bakınca birden ürperdi. Hayvan uzun, pis kokulu, tarazlanmış bir yığının üzerinde oturuyordu.

Bu, yüzülmüş bir insan derişiydi.

Bu arada Rob on gündür Dohuk'taydı. Habur'dan bindiği taksi daha ileri gitmek istememişti.

Rob başlangıç için bu kadarına da razıydı. Dohuk canlı ve sempatik bir Kürt şehriydi. Şanlıurfa'dan çok daha küçüktü. Yezidilerin çok sayıda olmaları da buranın Rob için cazibesini artırıyor. Hatta burada Bir Yezidi Kültür Merkezi bile vardı; şehrin hemen dışında, yıkık dökük, sakın eski bir Osmanlı konağı! Rob ilk birkaç gününü bu merkezde geçirdi. Etraf koyu renk saçlı, ürkek gülüslü ve uzun desenli elbiseli genç kızlar ve Barselona Futbol Kulübü'nün formalarını giymiş, genç, güleç delikanlılarla doluydu.

Merkezin salonundaki büyük duvarda tavus kuşu meleğin, yani Melek Tavus'un etkileyici bir resmi vardı. Rob, onu ilk gördüğünde, karşısında yaklaşık on dakika kadar kalakalmıştı. Çok ilginç, dingin bir imajdı bu. Şeytan Tanrı, zümrüt ve akuamarinlerden yapılmış görkemli kuyruğuyla *düşmüş melek*.³⁷ Binlerce gözü olan bir kuyruk.

37 Yezidilikte, Tanrı dünyanın sadece yaratıcısıdır, ancak sürdürücüsü değildir. Tanrısal iradenin vücut bulması için düşmüş melek bir nevi aracılık rolü üstlenmiştir. Düşmüş melek. Melek Tavus (Kürtçe: Tavvûse Melek, Meleke Tavis) olarak adlandırılır ve bir tavus kuşuyla simgelenir. Tanrı özünde iyilikle dolu olduğundan ibadet edip onun gönlünü kazanmak gerekmez. Aksine ibadetin ona değil içi kötülüklerle dolu olana, Tavus'a yapılmasıyla kötülüğün en büyük kaynağından korunulur. Bu anlamda iyilik ve kötülüğün kaynağı aslında Melek Tavus'tur. (ç. n.)

Merkezdeki Yezidiler temkinli ve çekingendiler ama asla samimiyetsiz değillerdi ve düşmanca davranışlar sergilemiyorlardı. Bıyıklı bir Yezidi, Rob'a çay ve Şam fıstığı ikram etti. Aralarından ikisi az da olsa İngilizce konuşabiliyor ama çoğu Almanca anlayabiliyordu. Ona bunun Almanya'da çok sayıda Yezidi bulunmasından kaynaklandığını söylediler. "Başka her yerde ezilip yok edildik, burada da geleceğimiz yok, bize ancak siz Hristiyanlar yardıma olabilirsiniz..."

Yezidiler inançlarının ayrıntılarını konuşmayı pek istemiyorlardı. Rob, *Kara* Kitap'tan, Şanlıurfa'dan, sancaktan ya da Melek Tavus'tan bahsetmeye başlar başlamaz yüzleri asılıyor, tersleşiyorlar ya da anlamazdan gelip kendi içlerine dönerek savunmaya geçiyorlardı. Böyle zamanlarda bıyıklı Yezidiler çay ve fıstık ikramım da kesiyorlardı.

İkinci sorunsu Laleş'ti. Öğrendiğine göre Laleş insanların yaşadığı bir yer değildi. Rob daha önceden bilgi toplamadan, düşüncesizce bu konuya atıldığı için kendi kendine kızılıyordu. Laleş kelimenin tam anlamıyla kutsal bir şehirdi; meleklerin yaşadığı bir hayalet şehir, kutsal emanetlerin yeri. Kutsal ruhlar, kutsal metinler, kutsal mabetler. Laleş çevresindeki köyler canlı ve hareketliydi, ama Yezidiler Laleş'e yalnızca ibadet etmeye, dini vecibelerini yerine getirmeye ve bayramlarda gidiyorlardı. Yabancı birinin girmesiye asla kabul edilmiyordu.

Üstelik Yezidi olmayan birinin Laleş'e gitmesi yalnızca zor değil tehlikeliydi de. Zaten hiç kimse de Rob'u oraya götürmek istemiyordu. Hatta yüz dolarlık bir bahşış karşılığında bile. Rob birçok kez denemiş, ama taksi sürücüleri elindeki paraya küçümseyen bir ifadeyle baktıktan sonra kısaca, "*Lal*" deyip kaybolmuşlardı.

Rob oradaki onuncu gününde neredeyse vazgeçmek üzerey-

di. Oteldeki odasında yatağın üzerine uzanmıştı. Dışarıda şehir hareketli, gürültülü ve sıcaktı. Kalkıp açık pencerenin önüne gitti ve beton damlar üzerinden dar, dönemeçli sokaklara baktı. Sıcak Irak güneşi Zagros Dağları'run ardında kaybolmaktaydı. Pembe başörtülü kadınlar yanlarındaki devasa leğenlere doldurdukları çamaşırları asıyorlardı. Hemen tüm minarelerin yanında kilise kuleleri görülmekteydi. Gnostiklerin kiliseleri. Mandaistlerin kiliseleri. Süryanilerin kiliseleri. Asurluların kiliseleri. Kildani kiliseleri. O kadar fazla mezhep vardı ki burada.

Yatsı ezanıyla birlikte penceresini kapatan Rob yatağa döndü ve cep telefonuna uzandı ve İngiltere'yi aradı. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı. Sally karşısındaydı. Rob eski karısının her zamanki gibi nazik davranacağını ama sözü kısa keseceğini düşünüyordu. Ama Sally o akşam inanılmayacak kadar sıcakkanlı ve hevesliydi. Hemen bu değişikliğin nedenini açıkladı. Rob'un yeni "kız arkadaşıyla" tamışmış ve onu çok sevmişti, falan. Sally, Rob'a Christine'i beğendiğini, nihayet aklım başına toplayıp her zamanki sürtüklerin peşinden koşmayı bırakıp düzgün bir kadınla ilişki kurduğuna sevindiğini söyledi.

Rob güldü ve asla Sally'yi bir sürtük olarak düşünmemiş olduğunu söyledi. Bu espri -kısa bir aramn ardından- Sally'yi de güldürdü. Ayrılmalarından bu yana ilk kez karşılıklı gülüyorlardı. Uzun zamandır yapmadıkları şekilde bir süre daha sohbet ettiler. Sonra eski karısı telefonu kızma verdi. Lizzie'nin sesini duymak Rob'un içini sızlatmıştı. Lizzie babasına hayvanat bahçesine gittiğini ve hayvanlara baktığını anlattı. Rob onu hüzünle karışık bir neşeyle dinledi ve onu çok ama çok sevdiğim söyledi. Küçük kızsız babasından bir an önce eve dönmesini istedi. Rob daha sonra ona Christine'le tamışp tanışmadığını sordu. Lizzie tanıştığını, ondan hoşlandığını, iyi bir insan olduğunu, hatta an-

nesinin de ondan hoşlandığını söyledi. "Bu çok iyi," diyen Rob, kıkır kıkır gülen kızma telefonda kocaman bir öpücük gönderdi. Küçük kız da karşılık verdi ve telefon görüşmesi böylece sonlandı. Yeni kız arkadaşıyla eski karısının arkadaş olmaları ona bir şekilde tuhaf gelmişti. Ama bu düşman olmalarından çok daha iyiydi. Ayrıca bu, o orada olmadığı zamanlarda kızıyla ilgilenecek daha fazla insan olacağı anlamına da geliyordu.

Belki de artık burada yeterince kalmıştı; artık geri dönmek, evde olmanın zamanı gelmişti. Belki de artık her şeyi bırakıp kızının yanına gitmeliydi. İşinde istediği gelişmeyi sağlayamamıştı. Yazı dizisinde umduğu gelişme olmamıştı. Laleş'e gitmeyi bile başaramamıştı. Ayrıca bir şekilde oraya gitmeyi başarabilse bile bir ilerleme kaydedemeyeceğini anlamıştı. Yezidiler son derece ketum ve dışa kapalıydılar. Üstelik onların tarihten gelen bu bağnazlığını aşacak kadar Arapça ya da Kürtçe de bilmiyordu. Etrafta dolaşp yalnızca "Selam" sözcüğünü telaffuz ederek altı bin yıllık bir dinin gizemini çözmeyi nasıl umabilirdi ki? Yenilmişti, umutlarının sonuna gelmişti ve her geçen dakika biraz daha şevkini yitiriyordu. Bu bazen olurdu. İsteseyiz de öykünüzde bir gelişme sağlayamazdınız.

Rob anahtarı alıp odadan çıktı. Sıcaktı ve cam bira çekiyordu. Tam köşede iyi bir bar vardı. Süleyman Cafe'nin önündeki plastik sandalyelerden birine oturdu. Rob'un artık dost olduğu, mekânın sahibi Rawaz ona köpüğü üstünde Türk birası ve yanında bir tabak yeşil zeytin getirdi. Dohuk sokaklarının tüm hareketliliği önünden akıp gidiyordu. Rob çenesini avuçlarının arasına aldı ve yazısını düşündü. Geçmişe dönüp bakınca Isobel'in evindeki heyecam ve kararlılığını anımsıyordu. Gerçekte ne ummuştu, işte onu çok merak ediyordu. Gizli bir tapınakta, vahşi rölyeflerin önünde gizemli bir rahibin ona her şeyi açıklayacağını mı? Yağ

kandillerinin titrek ışığında. Ve tabii cep telefonuyla resimlerinin çekilmesinden mutluluk duyacak birkaç şeytana tapan müridin önünde. Rob bu naif muhabirlik hayallerini gerçekleştiremeyeceğini anlamış olmanın ezikliği içinde birasını yudumladı ve bitişikteki kasetçiden gelen Kürtçe pop müziği dinledi. O anda Şanlıurfa'da da olabilirdi. Londra'da da. Hiç fark yoktu.

"Selam."

Rob başını kaldırdı. Tam önünde hafifçe eğilmiş, çekingen, yuvarlak yüzlü genç bir adam duruyordu. Temiz kot pantolon ve üstüne ütülü bir gömlek giymişti. Eğitimli birine benziyordu. Hatta gereğinden bile fazla. Yine de alçakgönüllü ve nazikti. Rob oturmasını işaret etti. Gencin adı Karvvan'dı.

Karvvan gülümsedi.

"Ben Yezidiyim."

"Evet?.."

"Bugün Yezidi Kültür Merkezi'ne gittim ve oradaki kadınlar bana sizden bahsettiler. Amerikalı bir gazeteci olduğunuzu, Melek Tavus'la ilgilendiğinizi söylediler,"

Rob şaşkınlık içindeydi. Başıyla onayladı.

Karvvan ekledi.

"Burada kaldığınızı, ama mutlu olmadığınızı için çok yakında gideceğinizi söylediler."

"Mutsuz değilim. Yalnızca... şey... biraz hayal kırıklığı yaşıyorum."

"Neden?"

"Bir yazı dizisi hazırlıyorum. Yezidi inancı hakkında. Neye inandığınızı, inancınızın ayrıntılarını doğru bilen bir tek sizsiniz. Bu diziyi bir İngiliz gazetesi için hazırlıyorum. Ne yazık ki kimse bana yardımcı olmuyor."

"Bunu doğal karşılamamız gerekir." Karvvan yüzünde ciddi bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Binlerce yıldır inancımızdan dolayı izlendik, düşman bilindik ve öldürüldük, bayım. Daha doğrusu neye inandığımızı bilmeden, yalnızca bildiklerini sandıkları için. Müslümanlar, Hindular, Yahudiler, Hristiyanlar. Hepsi bizim şeytana taptığımızı, yani satanist olduğumuzu söylüyorlar. Bizi öldürüyor ve bulunduğumuz yerden sürüyorlar. Hatta Saddam bile öldürdü bizleri. Sonra, Şii ve Sünni Kürtler, herkes, hepsi peşimizde. Sürmek, öldürmek için."

"Zaten benim de bu yazı dizisini yazmak istememin nedeni bu. Gerçeği anlatmak. Yezidilerin gerçekte neye inandıklarını..."

Karvvan kaşlarını çatı; bir şeylere karar vermeye çalışıyor gibiydi. Bir süre suskun kaldı. Neden sonra, "Tamam, sorun yok," dedi. "Ben konuyu şöyle görüyorum: Siz Amerikalılar, Kürtlere yardımcı oldunuz ve Yezidileri korudunuz. Amerikan askerleriyle tanıştım, hepsi bize karşı çok iyiydi. Gerçekten de bize yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Dolayısıyla... ben de size yardımcı olacağım. Çünkü Amerikalısınız."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Evet. Size yardımcı olmamın bir diğer nedeni de bir yıl süreyle Texas Üniversitesi'nde okumuş olmam. Bu kötü İngilizcemi de oraya borçluyum. Orada olduğum sırada Amerikalılar bana karşı çok iyi davrandılar."

"UT'de mi okudunuz."

"Evet, orayı biliyor musunuz? Sığır boynuzu? Austin?"

"Austin'de çok güzel müzik yapırlar."

"Evet. Gerçekten muhteşem bir şehir. Yalnız..." Karvvan ağ-

zındaki zeytini kemirdi. "Texas'ın kadınlarının kalçaları çok büyük. Bu benim açımdan sorun."

Rob güldü.

"Teksas Üniversitesi'nde ne okudunuz?"

"Din antropolojisi. Şimdi size neden yardımcı olacağımı daha iyi anlıyorsunuz, değil mi? Gidip herkese bizim... satanist olmadığımızı anlatmamız için. Başlayalım mı?"

Rob iki bira daha sipariş ettikten sonra not defterini çıkardı. Ve bir saat kadar Karvvan'a çeşitli sorular yöneltti. Bunlardan çoğunun yanıtını zaten Isobel'den ve araştırmalarından biliyordu. Yezidiliğin tarihi ve Melekler Kültü. Duydukları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama soma Karwan'ın söylediği bir şey birden kulak kabartmasına neden oldu.

"Yezidilerin kökenlerine ilişkin bilgiler *Kara Kitap*'ta yazılıdır. Gerçi *Kara Kitap* artık yok ama içindekiler dilden dile, nesilden nesile bugüne kadar ulaşmış. Orada bizim farklı... bir kandan geldiğimiz, diğer tüm ırklardan farklı olduğumuz yazılı."

"Ne gibi?"

"En iyisi bunu size Yaratılış hikâyemizle açıklamak. Yaratılış destanlarımızdan birinde her biri diğerinden daha kusursuz olan yetmiş iki Âdem vardır. Yetmiş ikinci Âdem, Havva'yla evlenir. Ve Âdem ile Havva tohumlarını iki testiye koyarlar."

Rob'un kalemi tutukluk yapmıştı.

"İki testi mi?"

Karvvan başıyla onayladı.

"Evet. Bu iki testi kapatılıp mühürlenmiş ve dokuz ay süreyle kapalı tutulmuş. Daha sonra Havva'nın testisi açıldığında, içi türlü haşaratla, böceklerle, yılan ve akreplerle doluymuş. Ama Âdem'in testisini kıldıklarında küçük sevimli bir erkek çocuk

bulmuşlar." Karvvan gülümsedi. "Bu oğlana Şahid bin Car, 'Testin Oğlu' adı verilmiş. Bu isim halen tüm Yezidiler için kullanılmaktadır. İşte bu çocuğun, yanı Âdem'in bir dişi melekten olan çocukları bizim inancımızda Yezidilerdir; bizim atamız Âdem'dir. Diğer ırklarsa Havva'dan ve diğer er kişilerden türemişlerdir."

Rob not almayı bıraktı. Beyaz, Chevrolet marka bir Birleşmiş Milletler cipi kafenin önünden geçiyordu.

Karvvan birden, "Evet," dedi. "Hepsi bu kadar. Artık gitmeliyim. Bu arada bayım, Yezidi merkezindekiler sizin Laleş'e gitmek istediğinizi söylediler. Bu doğru mu?"

"Evet. Çok istiyorum. Ama çok tehlikeli olduğu söylendi. Kimse beni oraya götürmek istemedi. Acaba bir şekilde ayarlanabilir mi?" Karvvan gülümsedi. Bir zeytin daha kemirdi, çekirdeğini eline aldı ve sigara tablasının kenarına bıraktı. "Ben sizi oraya götürebilirim. Yarın bayram. O kadar tehlikeli değil."

"Peki, ne zaman?"

"Sabah. Beşte. Sizi buradan alır, sonra da geri getiririm. Sonra da memleketinize döner, o ünlü gazetede -*The Times*'ta- öğrendiklerinizi yazarsınız."

"Bu olağanüstü. Gerçekten muhteşem. Şükran'."

"Tamam. Genç adam eğildi ve Rob'un elini sıktı. "Yarın buluşuyoruz. Sabah beşte. Şimdi uyumalıyız. Allahımsarladık."

Birden ayağa kalkıp tozlu sıcak yolda kayboldu.

Rob birasının kalanım yudumladı. Mutluydu. Hatta çok mutluydu. Nihayet habere ulaşmıştı. Yezidilerin kutsal merkezini ziyaret eden ilk Batılı! Irak'ın gizemli inançlar dünyasında! Hemen otele döndü. Christine'i arayarak ona heyecanla bu beklenmedik rastlantıdan söz etti. Christine duyduklarından dolayı

heyecanlanmış ama aym zamanda da endişelenmişti. Rob ise telefonla konuştukları sırada yatağın üstüne uzanmıştı. Mutluydu. Çok yakında evine dönecek, kız arkadaşı ve kızıyla birlikte olacaktı; hem de işini başarıyla, güvenli bir şekilde tamamlamış olarak.

Ertesi sabah Rob, Karvvan'ı sözleştikleri şekilde kafenin masalarından birinde kendini beklerken buldu. Kafenin gölgesindeyse arkası yufka ekmek ve plastik torbalara konmuş meyve paketleriyle dolu bir Ford pikap duruyordu.

"Bayram için meyve," diye açıkladı Karvvan. "Gelin. Fazla zamanımız yok."

Pikabın şoför mahallinde üç kişiydiler: Karvvan, Rob ve sakallı ihtiyar bir adam. Arabayı kullanan Karvvan'ın amcası olmaydı. Rob, adamın elini sıktı.

Karvvan, "Bu yıl kazalarım üçledi," dedi. "Güvendeyiz, artık bir şey olmaz."

Pikap Dohuk'tan çıkıp tangırdaya tungurdaya dağlara doğru ilerledi. Virajlı dağ yollarında uzun ve yorucu bir yolculuktu ama hiçbir şey Rob'un umurunda değildi. Kendini tamamıyla yazacağı öyküye kaptırmıştı.

Yol çam ve meşe ormanlarının arasından geçiyordu. Dağlara tırmandıkça sabahın puslu havası açıldı. Sonra güneş pırıl pırıl parlamaya başladı ve sıcaklığım hissettirdi. Bir süre sonra yemyeşil bir vadiye ulaşmışlardı. Cılız akan derelerin kenarlarında yoksul, küçük taş evler vardı. Üstleri başları pis, çamurlu çocuklar arabaya doğru koşuşturdular ve el salladılar. Rob da onlara el sallayarak karşılık verdi ve kendi kızını düşündü.

Dağ yolunda kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Sonra büyük bir dağın çevresinden döndüler. Karvvan bu dağın Şeytan'ın Yedi

Sütunu'ndan biri olduğunu söyledi. Çağlayan nehirler boyunca ilerliyor, bunları tahta köprülerle geçiyorlardı. Sonunda durdular.

Karwan, Rob'u dürterek, "Laleş," dedi.

Sonunda başarmıştı. İlk dikkatini çeken tuhaf, çatısı koni biçimde yivli bir yapı oldu. Merkezi bir avlunun çevresine dizilmiş daha birçok koni çatılı bina vardı. Laleş'in meydanı hareketliydi, insan kaynıyordu. Belirli bir düzende sıralar halinde dönüyor, ilahiler söylüyorlardı. Daha yavaş ve tek sıra halinde yürüyen yaşlı erkeklerse uzun tahta flütlerini çalıyorlardı. Rob, Karvvan'la birlikte pikaptan inip onları seyretti.

Dışı pislenmiş bir binadan siyah cüppeli bir adam çıktı. İçlerinde küçük ateşler yanan bir dizi taş kaba doğru ilerledi. Arkasından beyaz cüppeli bir grup daha geliyordu.

Ardından meydandaki kalabalık, "Melek Tavus! Melek Tavus!" diye bağırarak oraya doğru ilerledi.

Karwan, "Elbette ki hepsi Melek Tavus'a şükrediyor," dedi.

Seremoni devam ediyordu. İlginç ve renkli bir törendi bu ve de tuhaf bir şekilde etkileyici. Rob katılanlara ve seyircilere baktı: Seremoninin ilk coşkusunun ardından birçok sıradan Yezidi vadinin Laleş'in konik kulelerle çevrili meydanım tepeden seyrederken, yeşil otlarla kaplı yamaçlarına çekildi. Domates, peynir, pide ve eriklerle piknik yapıyorlardı. Güneş tepedeydi. Sıcak bir gündü.

Karvvan, Rob'a anlatmayı sürdürüyordu.

"Her Yezidi yaşamında hiç değilse bir kez Laleş'e gelmek zorundadır. Şeyh Misafir'in türbesini ziyaret ederek hac görevini yerine getirir. Yezidi ritüellerini düzenleyen odur."

Rob içeriye bakmak için tapmağın eski, paslı kapısına doğru

sokuldu. İçerisi karanlıktı ama Rob karanlıkta da olsa tahta kazıklara renkli bezler dolayan birkaç hacıyı seçebildi. Bir kısmıysa alçak masalara ekmek yerleştiriyordu. Bir duvarda Rob'a çivi yazısını ammsatan yazı işaretleri vardı. Gerçekten de çivi yazısı olmalıydı bunlar: Dünyamn en eski ve ilk yazısı. Sümerlerden kalma.

Çivi yazısı! Rob, tapınaktan çıktığında Rob burada olabildiği için kendini ayrıcalıklı saydı. Bu kadar şeyin hâlâ var olabilmesi gerçekten de çok şaşırtıcıydı. Şehir, inanç, insanlar, toplu ayin ve ritüeller; hayranlık uyandıran bir durumdu bu. Laleş'in atmosferi, törensel, şiirsel, lirik ve bir bütün olarak pastoralı. Yalnızca Melek Tavus'un -her yerde hazır ve nazır Şeytan Tanrı'run- sinsi-ce gülümseyen, duvarlara, kapılara ve hatta posterlere resmedilmiş olması ürkütücü, tedirgin ediciydi. Yine de insanlar huzurlu ve dingin görünüyorlardı; güneşte olmaktan mutlu, dinlerinin gereğini yerine getirmiş olmaktan dolayı huzurluydular.

Rob birkaç Yezidi ile konuşmak istiyordu. Karvvan'dan tercüme etmesini istedi: Çayırıların üstünde çocuklarına çay durmakta olan, orta yaşlı samimi bir kadının yanma gittiler.

Rob hafifçe eğilerek sordu.

'Bana *Kara Kitap* hakkında bir şeyler anlatabilir misiniz?'

Kadın gülerek Rob'a doğru işaret parmağını salladı.

Karvvan onun dediklerini tercüme etti.

"*Kara Kitap*'m Yezidilerin *İncil*'i olduğunu ve altınla yazıldığımı söylüyor. Siz Hristiyanların onu aldığınızı söylüyor. İngilizlerin. Bizim kutsal kitabımızın sizde olduğunu, Batılıların bilim ve eğitiminin temelinin, gökten inen bu kitabın sizde olmasına dayandığımı söylüyor!"

Kadın, Rob'a bakarak içtenlikle gülümsüyordu. Sonra bü-

yük bir domatesi ısırmasıyla birlikte sulu çekirdekleri gömleğine yayıldı. Kocasını kahkahalarla gülmeye başladı.

Meydandaki seremoni neredeyse bitmek üzereydi. Beyaz giysili genç kız ve erkekler ateşin etrafındaki baş döndüren danslarını tamamlamışlardı. Rob onlara dikkatle baktı. Fark ettirmeden cep telefonuyla resimlerini çekti ve bazı notlar aldı. Sonra başını kaldırdığında başka bir şey dikkatini çekti. Çevredekilerin dikkatini çekmeden, saygın yaşlı adamlar teker teker meydanın diğer ucundaki alçak bir binada kayboluyorlardı. Davranışları bir şekilde kuşku uyandırır nitelikte, gizemli ve kesinlikle gizliydi. Ya da en azından anlamlı. Girdikleri binanın kapısında bir nöbetçi vardı. Diğer kapılardaysa nöbetçi falan yoktu. Peki ama bunun nedeni neydi? Ayrıca bu kapı diğerlerinden farklıydı. Hemen yanında taşa oyularak yapılmış siyah, tuhaf bir yılan rölyefi vardı. Uzun bir yılan sembolü.

Rob içinde bir kıpırtı hissetti. Hafifçe ürperdi. İşte buydu. Neler olduğunu anlamalıydı. Bu gizemli kapıdan girmeliydi. Peki, ama bunu yapabilir miydi? Etrafına bakındı. Karvvan çayıra uzanmış, kestiriyordu. Amcasıysa ortalarda görünmüyordu. Herhalde arabanın koltuğunda uyuyordu. Uzun bir gün olmuştu.

Bu Rob için bir şanstı. Ya şimdi, ya hiç. Hızla tepeden aşağı indi ve koşarak meydanı geçti. İlahi söyleyen genç oğlanlardan biri beyaz başlığını hemen çeşmenin yanındaki oyuya bırakmıştı. Rob sağa sola bakındı, hızla kumaş parçasını aldı ve başına geçirdi. Tekrar etrafına bakındı. Gören olmamıştı. Yavaşça bekçinin kapıyı kapamakta olduğu alçak binaya doğru yaklaştı. Bu tek ve belki de son şansıydı. Yüzünü beyaz kumaşla kapadı ve hızla tapınağın içine daldı.

Bekçi esneyerek Rob'a baktı. Önce şaşırmış gibiydi. Ama

sonra omuz silkerek kapıyı kapattı. Başarmıştı. Rob artık tapınağın içindeydi.

İçerisi çok karanlıktı. Yağ kandillerinin boğucu dumanı insanın genzini yakıyor, görüntüyü bulanıklaştırıyordu. İçeride ağır bir hava vardı. Yezidi ihtiyarlar sıralara oturmuş, alçak ama çok alçak bir sesle ilahiler söylüyor, mırıldanıyor, sessizce dua ediyorlardı. Bir kısmıysa dizlerinin üzerine çökmüş, alınları yere değecek şekilde eğilip kalkıyorlardı. Tapınağın uzak köşesinde zayıf bir ışık vardı. Rob gözlerini kısarak yakıcı dumanın arasından olanları görmeye çalışıyordu. Bir kapı açıldı ve beyaz elbise-
li bir kız bir tepsinin içinde, beyaz bir kumaşla örtülmüş bir şey getirdi. İlahilerin tonu yükseldi. Kız tepsiyi bir tür mihrabın üzerine bıraktı. Mihrabın hemen üzerinde yine Melek Tavus'un pırıl pırıl parlayan bir resmi vardı; oradakileri gözetliyordu. Dingin ve kendinden emin, küçümseyen ve acımasız bir bakıştı bu.

Rob kimsenin dikkatini çekmemek için yavaşça ileri doğru birkaç adım attı. Kumaşın altında ne olduğunu mutlaka görmek istiyordu. Yavaş yavaş fark edilmeden ilerledi. İlahiler gittikçe artıyor, ancak boğuklaşıyordu. Daha düşük bir tonda söyleniyordu artık. Hipnotik nakarat. Lambaların dumanı öylesine kesifti ki Rob'un gözleri acımaya ve akmaya başladı. Yüzünü sildi ve zorlanarak da olsa görmek için ileri baktı.

Kız birden bezi kaldırdı ve ilahiler kesildi.

Mihrabın üzerinde bir kafatası vardı. Rob'un daha önce hiç görmediği şekilde bir kafatası. Bir yandan insana benziyordu, bir yandan benzemiyordu. Çekik, boğumlu göz çukurları vardı. Çıkık elmacık kemikleri. Dev bir kuşun ya da yılanın kafatasını andırıyordu. Ama bir yandan da insandı.

Rob birden boğazına dayanan bıçağın soğukluğunu hissetti.

Hepsi birden bağırarak etrafına toplanmıştı. Bıçak nefes borusuna baskı yaparak boğazına dayanmıştı. Birisi başına bir çuval geçirdi. Rob karanlıkta gözlerini kırptırdı.

Kapılar açılıyor, kapanıyordu. İteklenerek başka bir odaya götürüldüğünü hissediyordu. Bunu akustiğin farklılaşmasından, seslerin azalmasından anlıyordu. Şimdi çok daha küçük bir odadaydı. Ama sesler giderek şiddetleniyor ve yükseliyordu, öfkeli sesler avazları çıktığında bağıriyordu. Korkutucu naralardı bunlar.

Rob dizine bir tekme aldı ve yere çöktü. Kafasından yıldırım hızıyla internet videolarında gördüğü kaçırılma olaylarının kurbanları geçiyordu. Turuncu tulumlar. *Allahu Ekber*. Nefes borusunu kesen bıçağın sesi ve fışkıran kanlar. *Allahu Ekber*.

Hayır. Rob karşı koymaya çalıştı. Ama eller vücudunun her tarafından sımsıkı kavramışlardı. Çuval başlık da leş kokuyordu. Rob başına geçirilen çuvaldan hafif de olsa ışığı seçebiliyor, dışarıda bağırان adamların figürlerini kabaca da olsa kestirebiliyordu.

Bir yerlerde ikinci bir kapımn açıldığını duydu. Sesler yükseldi. Rob bir kadımn bağırarak bir şey sorduğunu ve birkaç adamın bağırarak yamt verdiğini duydu. İnanılmaz bir kargaşa

vardı. Rob biraz olsun sakinleşmek için derin bir soluk almayı denedi. Onu iterek devirdiler. Artık yerde yan yatıyordu. Bulanık çuvalın deliklerinden Yezidi giysilerini seçebiliyordu. Cübbeler, sandaletler ve erkekler.

Bileklerini arkasından bağlıyorlardı. Kaba ip etini kesiyordu. Acıyla inledi. O sırada adamın birinin ona bağırıldığını duydu. Arapça mıydı duydukları? Bu sözcükleri biliyor muydu? Vücudunu kıpırdattı, yatış şeklini değiştirmeye çalıştı ve zor da olsa çuvalın deliklerinden dışarıyı görmeye çalıştı. Yutkunduydu. Bu parlayan da neydi? Yine mi bıçak? Boğazına dayanan büyük bir bıçak?

Korkuyu kemiklerinin içine dek hissediyordu. Kızını düşündü. Onun büyüleyici gülüşünü. Güneşli günlerde güneş gibi parlayan altın sarısı saçlarını. Mavi parlak gözleriyle ona sevgiyle bakıp, "Babacığım. Bak. Hayvanlar. Babacığım," demesini. Bu koşullarda herhalde ölecekti. Bir daha onu asla göremeyecekti. Onu bir daha görememekle onun da yaşamını mahvetmiş olacaktı. Onun hiçbir zaman sahip olamadığı babası olacaktı.

İçini derin bir hüznün kapladı. Neredeyse ağlayacaktı. Çuvalın altı sıcaktı ve yüreği çarpıyordu. Kendini toplamalı, paniğe kapılmamalı, sinirlerine hâkim olmalıydı. Henüz ölmemişti. Henüz onu yakalamak dışında bir şey yapmamışlardı. Onu korkutmak dışında!

Ancak yeniden filizlenen umutla birlikte aklına Franz geldi. Onu öldürmüşlerdi, Göbekli'deki işçiler ona şans tanımamışlardı. Onu kazığa geçirmişlerdi. Aynen laboratuvarlarda şişe saplanan deney kurbağaları gibi. Franz'ın göğsünden fışkıran kanı -sarı Göbekli tozuna taşan kam- ve ardından Şanlıurfa sokaklarına taşınan bedduaları anımsadı.

Rob çığlık attı. Tek umudu Karvvan'dı. Dostu. Yezidi Karwan.

Belki duyardı. Sesi odada yankılandı. Sonra yine bağırان Kürtçe sesler duydu. Tekmeler ve yumruklar yedi. Bir el ensesinden yakaladı. Neredeyse boğuluyordu. Bir diğeri kolunu büktü. Rob tepinmeye, botlarıyla tekmeler savurmaya başladı. Öfkesi korkusuna baskın çıkmıştı. Başındaki çuvalı ısırđı. Eğer onu öldürmeye niyetleniyorlarsa dövüşe dövüşe ölecek, karşı koyacaktı; bunu güçleştirmek için elinden geleni yapacaktı...

Birden başındaki çuval çıkarıldı.

Rob yutkundu, soluk almaya çalıştı ve ışığa bakarak gözlerini kırıştırdı. Tam karşısında kendisine bakan bir yüz vardı. Bu Karvvan'dı.

Ama Karvvan o eski Karvvan değildi. Karşısındaki o yuvarlak yüzlü, içten, samimi adam değildi. Bu Karvvan gülmüyordu, asık suratlıydı, öfkeliydi ve etrafa emirler yağdırıyordu.

Karvan etrafındaki yaşlı adamları düzenliyor ve Kürtçe azarlıyordu. Onlara ne yapacaklarım söylüyordu. Ve cübbeler içindeki yaşlılar ona itaat ediyorlardı: hatta neredeyse onun karşısında el pençe divan duruyorlardı. Yaşlı adamlardan biri Rob'un yüzünü ıslak bir bezle sildi. Bezdeki rutubet kokusu iğrençti. Ama soğuk olması rahatlatıcıydı. Başka biri Rob'a doğrulmakta yardımcı oldu, Rob'u duvara dayayıp oturtular.

Karvvan bir başka emir daha verdi. Adamlardan gitmelerini istemiş olmalıydı. Adamlar soru sormaksızın itaat ederek geri çekildiler ve odadan çıktılar. Küçük odada Karvvan'la Rob yalnız kalmışlardı. Rob etrafına bakındı. Burası küçük, yıkık dökük, duvarları kireç badanalı, yukarısında mazgaldan farksız, içeri çok az ışık geçiren iki ufak penceresi olan bir odaydı. Herhalde bir tür depoydu; tapınağın bağlantı odası, antresi.

İpler hâlâ bileklerini kesiyor, büyük acı veriyorlardı. Rob kan dolaşımını hızlandırmak için elinden geldiğince bileklerini

birbirine sürttü. Sonra Karvvan'a baktı. Genç Yezidi solgun ama çarpıcı desenleri olan işlemeli bir örtünün üzerinde oturuyordu. Rob'a baktı. İç çekti.

"Size yardımcı olmaya çalıştım. Bay Luttrell. Eğer buraya gelmenize izin verirsek bununla tatmin olacağınızı düşünüyordum. Ama çok daha fazlasını görmek istediniz. Hep aynı şey. Batılılar her zaman daha fazlasını isterler."

Rob şaşırıp kalmıştı. Neden bahsediyordu bu adam? Karvvan parmakları ve başparmağıyla gözlerin) ovuşturuyordu. Yezidi adam yorguna benziyordu. Rob aralık dar pencereden zayıf da olsa Laleş'in Seslerini duyabiliyordu. Gülüşen, bağırişan çocuklar ve çeşmedeki suyun fokurtusu.

Karwan doğruldu.

"Siz insanlar, neden böylesiniz? Niçin her şeyi öğrenmek istiyorsunuz? Breitner de böyleydi. O Alman. Hep aynısınız." Rob'un gözleri büyüdü. Karvvan başını sallayarak ekledi. "Evet, Breitner. Göbekli Tepe..."

Genç Yezidi dalgın bir halde parmağını oturduğu örtünün desenlerinde gezdiriyordu, işaret parmağıyla adeta tam önündeki deseni yeniden çiziyordu. Meditasyon yapar gibi bir hali vardı. Derin düşüncelere dalmıştı; bir şeye karar vermek istercesine. Rob bekliyordu. Boğazı kurumuştı. İpler nedeniyle bilekleri sızlıyordu. Sonra kendini toplayarak seslendi.

"Karvvan, birazcık su alabilir miyim?"

Yezidi adam ufak plastik şişedeki maden suyunu almak için uzandı. Sonra şişeyi Rob'un ağzına dayadı. Rob titreyerek, soluğu kesilerek, yutkunarak içti. Sonra şişe ikisinin arasına, beton zemine bırakıldı. Karvvan ikinci kez iç geçirdi.

"Size gerçeği anlatacağım. Artık bunu daha fazla saklama-

run anlamı yok. Belki de gerçekler Yezidileri kurtarır, kim bilir? Çünkü yalanlar ve yanıltıcı bilgilerin bize zarar verdiği ortada. Ben bir Yezidi şeyhinin oğluyum. Bir başkan. Ama aynı zamanda da dinimiz için dışarıda çalışmış biriyim. Dolayısıyla farklı bir pozisyonda olduğumu söyleyebilirim, Bay Luttrell. Belki bunun bana sağladığı bazı... ayrıcalıklar var." Karvvan bakışlarını Rob'dan uzaklaştırdı. Suçluluk refleksi miydi? Belki. Neden sonra ekledi: "Size şimdi anlatacaklarımı binlerce yıldır Yezidi olmayan hiçbir kimse duymadı. Belki de hiçbir zaman..."

Rob dikkatle dinliyordu. Karvvan'm sesi duygusuz, hatta tekdüzeydi. Sanrı önceden hazırlanmış bir monolog ya da yıllardır üzerinde düşündüğü bir şey, defalarca prova edilmiş bir konuşma gibi...

"Yezidiler Göbekli Tepe'nin cennet bahçesi olduğuna inanırlar. Sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Sanırım bizim inançlarımız... başka dinleri de etkilemiş." Omuzlarını silkip derin bir soluk aldı. "Size daha önce de açıkladığım gibi bizler doğrudan Âdem'in çocukları olduğumuza inanırız. Bizler Testinin Oğullarıyız. Bu yüzden de Göbekli Tepe atalarımızın yeri. Her Yezidi, özellikle de benim gibi üst sınıftan ya da ruhban sınıfından geliyorsa, Göbekli Tepe'yi koruması gerektiği bilinciyle yetiştirilir. Atalarımızın tapmağım korumak ve gerekirse savunmakla yükümlüyüz. Aynı nedenle babalarımızdan -ve babalarımızın babalarından- üstüne basa basa Göbekli Tepe'nin sırlarının saklanması gerektiğini öğreniriz. Buradan alman her şeyin saklanması ya da yok edilmesi gerekir. Aynen... şu... Şanlıurfa Müzesi'ndeki eski eserler gibi. Bu hepimizin temel görevidir. Çünkü atalarımız da Göbekli Tepe'vi toprağa gömdüler, sakladılar... bunun için bir nedenleri vardı, hiç kuşkusuz." Karvvan yerdeki şişeyi aldı ve bir yudum su içti. Sonra Rob'a baktı. Siyah Kürt gözleri

küçük depo odasının karanlığında parlıyordu. "Tabii ki şu anda ne sormak istediğinizi anlıyorum. Bay Luttrell? Neden? Neden Yezidi atalarım Göbekli'yi toprağın altına gömdüler? Neden orayı korumamız gerekiyor? Orada ne oldu?" Karvvan gülümsemi, ama bu acılı, hatta ızdırap dolu bir gülümsemedir. "Bu bize söylenmeyen bir şey. Hiç kimse bize anlatmadı. Dinimizin yazılı belgeleri yok. Dilden dile, kulaktan kulağa, babadan oğula aktarılan, öğretilen bir din bizimki. Çok gençken babama bu törelerimizin nedenini sormuştum. Tek açıklaması, 'Töre töredir, gelenek gelenek,' olmuştu."

Rob bir şey söylemek istediye de Karvvan elini kaldırarak onu engelledi.

"Tabii bu yıllar boyu hiç sorun olmamıştı. Yüzyıllarca. Kimse Göbekli Tepe'yle ilgilenmiyordu. Herhangi bir tehdit söz konusu değildi. Hatta Yezidiler dışında orada öyle bir yer olduğunu bilen de yoktu. Kendi dünyasında gömölüp kalmıştı. Ama sonra o Alman geldi; yanında arkeologlarıyla, kazmalarıyla, kürekleriyle ve makineleriyle. Kazıyor, kazıyor, araştırıyor, test ediyor ve yine kazıyorlardı. Yezidiler için Göbekli Tepe'nin ortaya çıkarılması korkunç bir şeydi. Aynen kötü bir yaranın açılması gibi bir şey bu. Bize acı verdi. Atalarımızın gömüp sakladıkları gömölü kalmalıydı, yeryüzüne çıkarılansa örtbas edilmeli, gizlenmeli ve gerekirse yok edilmeliydi. Bu yüzden bizler, yani Yezidiler onun yanında çalışmak için başvurduk, işçisi olduk. Böylece kazıyı engelleyebilecek, hatta bu sonsuz kazıyı sonlandırabilecektik. Ama o aldırmayıp sürdürdü. Yarayı deşmeye devam etti..."

"Dolayısıyla sizler de Franz'ı öldürdünüz ve..."

Karvvan homurdandı.

"Hayır. Biz şeytan değiliz. Cani hiç değiliz. Amacımız yalnızca onu korkutup ürkütmektir. Onu korkutup geri çekilmesini"

TOM KNOX

sağlamak, aslında hepinizi korkutmak istiyorduk. Ama şanssız bir kaza oldu, düştü. Hepsi bu."

"Peki... ya Pulsa Di-nura?"

"Evet. Evet, tabii. Ve kazı yerindeki aksaklıklar, ufak kazalar. Kazıyı... nasıl denir... sabote etmeye çalıştık, bu doğru. Böylece vazgeçileceğini umuyorduk. Ama Alman'ı hiçbir şey yıldırmadı, yolundan döndürmedi. Kazmaya devam etti. Cennet bahçesini, testilerin bahçesini ortaya çıkardı. Hatta geceleri bile kazıyordu. Bu yüzden kavga çıktı. Ve şanssız bir kaza sonunda çukura düştü. Bunun kaza olduğundan eminim."

Rob itiraz etmek istedi. Karwan omzunu silkti.

"İster inamn, ister inanmayın; gerçek bu. Sürekli yalan söylenmesinden, aldatmacalardan yoruldum artık."

"Peki ya kafatası?"

Karvvan derin bir soluk aldı.

"Bilmiyorum. Teksas'a gittiğimde kendi dinimle ilgili ders aldım. Dinime ilişkin mitlerin... dinim konusunda bilgi sahibi oldum. Başka bir bakış açısından. Ama Melek Tavus'un kim olduğunu ve o kafatasının kime ya da neye ait olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim kafatasına ve tavus kuşuna ibadet etmemiz gerektiği. Ve asla bu gizemleri sorgulamamamız gerektiği. Ve asla ama asla Yezidi olmayan biriyle evlenip çocuk yapmamamız gerektiği. Çünkü... çünkü bizim için Yezidi olmayanlar... kirlenmişlerdir."

"Hayvan mı? Kafatasını kastediyorum?"

"Bilmiyorum. İnamn bana, bilmiyorum." Karvvan ne diyeceğini bilmiyor, özenle sözcükleri seçmeye çalışıyordu. "Sanırım Göbekli Tepe'de bir şey oldu. cennetteki tapınağımızda. Korkunç bir şey, on bin yıl önce. Öyle olmasa neden gömsünler ki? Eğer

orası bir utanç ve ızdırap yeri olmasa, böylesine güzel bir yeri toprağın altına gömerler miydi? Muhakkak bir nedenleri vardı orayı gömmek için."

"Peki, bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Neden şimdi? Neden bana?"

"Bu işin peşini bırakmadığınız için. Vazgeçmeyeceğiniz için. Evet, şimdi size her şeyi anlattım. Testileri buldunuz. O korkunç kalıntıları da. O neydi? Neden bebekleri o testilere, oraya saklamışlardı? Bütün bunlar beni korkutuyor. Bilmediğim o kadar çok şey var ki... Bütün bildiğim mitler ve gelenekler. Bize bunları anlatan bir kitabımız yok. Yani artık yok."

Dışarıdan sesler geliyordu. Birbirleriyle vedalaşan insanların sesleri. Seslere çalıştırılan araba motorlarının homurtuları karışıyordu. İnsanlar Laleş'ten ayrılıyor olmalıydı. Rob, Karvvan'ın sözlerini not etmek istiyordu; bunları kaydetmenin fiziksel açlığını hissediyordu ama sıkıca bağlanmış ipler bileğini kesiyordu. Tek yapabileceği soru sormaktı.

"Peki ya *Kara Kitap*?"

Karvvan başını salladı.

"Ah, evet. *Kara Kitap*. O ne? Aslında böyle bir kitap olduğundan bile tam olarak emin değilim. Bence bu bir tür kanıt, bir anahtar, bu büyük gizemi açıklayan bir şey. Ama kayıp. Elimizden alınmış. Dolayısıyla şu an tek sehip olduğumuz... destanlar. Ve de Melek Tavus. Neyse, bu kadarı yeterli. Size hiç kimseye söylememem gereken çok şey söyledim. Ama başka şansım yoktu. Dünya Yezidileri aşağılıyor. Bize kötü davranılıyor, küfrediyor ve hatta zulme uğruyoruz. Şeytana tapmakla itham ediyoruz. Daha kötü ne olabilir ki? Kim bilir, belki dünya gerçeği öğrenirse bize daha iyi davranılır." Maden suyundan bir yudum daha aldı. "Bizler bir gizemin koruyucularıyız. Bay Luttrell; an-

lamadığımız korkunç bir sırrın saklayıcıları. Bu sırrı saklamak, sessizliğimizi sürdürmek zorundayız. Ve gömülü geçmişimizi korumak. Bu bizim sorumluluğumuz. Bu asırlardır böyle. Biz Testinin Oğullarıyız."

"Ya şimdi..."

"Şimdi sizi Türkiye'ye geri göndereceğim. Sizi sınıra kadar götürecekler. Oradan bir uçağa binip ülkenize dönebilir ve bizimle ilgili gerçekleri anlatabilirsiniz. Dünyaya Satanist olmadığınızı anlatın, Bay Luttrell. Acılarımızı, üzüntülerimizi anlatın. Ne isterseniz anlatın. Yeter ki yalan söylemeyin."

Yezidi ayağa kalktı ve pencereden dışarı seslendi. Kapı açıldı ve içeri birkaç kişi girdi. Rob yeniden itilip kakıldı, ama bu kez bu davranışlarda bir kararlılık, belirli bir amaç vardı. Tapınağın dışına sürüklendi. Çıkarılırken son bir kez mihraba göz attı. Kafatası götürülmüştü. Bir an sonra gün ışına çıkarılmıştı. Çocuklar birbirlerine onu işaret ediyorlardı. Rob şaşkınlıkla ellerini ağızlarına götürmüş kadınlar gördü. Ford pikaba doğru götürülüyordu.

Sürücü hareket etmeye nazırdı. Rob'un çantası arka koltukta bekliyordu. Rob'un bilekleri hâlâ bağlıydı, iki adam onu şoför mahalline doğru itekledi. Rob arabanın penceresinden dışarı bakarken arabaya esmer, bıyıklı, Karwan'dan oldukça genç bir adam daha bindi. İri yarı, kaslı ve suskun biri. Adam, Rob'la pencerenin arasına oturdu. Böylece Rob orta koltukta kalmıştı.

Ford hareket etti, tekerler tozları havalandırarak dönmeye başladı. Rob'un Laleş'te son gördüğü, etrafı çocuklarla çevrili bir halde, koni biçimindeki kulelerden birinin yanında duran Karwan oldu. Yüzü anlatılamayacak kadar kederliydi.

Ardından Laleş bir dönemecin ardında kayboldu; hızla dağdan aşağı, Türkiye sınırına doğru ilerliyorlardı.

Rob, Habur'da Türk sınırından geçer geçmez telefonla Christine'i aradı. Sonra bir taksiye bindi ve en yakın şehre gitti. Mardin. Yedi zor ve yorucu saat sonunda nihayet bir otel odasındaydı. Yeniden Christine'e telefon etti, kızıyla konuştu. Sonra da telefon elinde, uyuya kaldı. Öylesine yorgundu.

Ertesi sabah dizüstü bilgisayarının başına geçerek öyküsünü yazdı; hemen, tereddütsüz, bir kalemde, tutkuyla.

Kürdistan'da gizemli bir inancın müritleri tarafından kaçırıldım.

Olanları hızla ve üzerinde fazla düşünmeden yazmamın en iyi yöntem olacağı düşüncesindeydi. Oturup üzerinde düşünmeye başlar, tutarlı, uyumlu, bağdaşık bir öykü yazmaya çalışırsa, ayrıntılara gömülüp asla sonuca ulaşamayabilirdi. Böyle bir riski göze alamazdı. Ayrıca üzerinde fazla uğraştığı takdirde makalenin kurgulanmış görünmesi olasıydı. Öykü zaten son derece tuhaftı, etkileyici olması için basit ve içtenlikle, etkileyici biçimde kaleme alınması gerekiyordu. Ve her şeyden önce dürüstçe. Ve doğrudan, içinden geldiği gibi. Sanki kahve içerken birine uzun, şaşırtıcı bir öykü anlatırcasına içten ve saminy Dolayısıyla Rob bir kalemde her şeyi kâğıda döktü. Göbekli Tepe ve müzedeki testiler, Yezidiler ve Melekler Kültü, Melek Tavus'a tapılması. Laleş'teki ayinler, mihraptaki kafatası ve *Kara Kitap'm* gizemi. Ve

hepsi, öykünün tamamının, şiddet ve cinayetle bütünleşmesi. Ve etkileyici bir sonuç. *Kürdistarı'nın dağlarında, kafasına bir çuval geçirilmiş olarak pis, küçük bir hücrede ölümü bekleyişi.*

Makaleyi yazıp bitirmesi beş saatini aldı. Bir dakika bile bilgisayardan başım kaldırmadan tam bir konsantrasyonla geçiren beş saat.

Altı dakikasını alan imla düzeltmesinin ardından Rob yazışım bir USB belleğe kaydetti, otelden çıktı ve doğruca bir internet kafeye gitti. Ve buradan yazışım doğruca -Londra'ya- heyecanla yazıyı bekleyen Steve'e gönderdi.

İnternet kafedeki ekranın başında oturuyor, Steve'in kısa bir süre içinde telefon edip yanıt vermesini umuyordu. Gergin ve sinirliydi. Dışarıda sokaklar kızgın Mardin güneşinde kavruluyordu ama bulunduğu yer mezardan farksızdı. Kafede biri daha vardı. Adam bulamk Türk sodası içiyor, bilgisayar oyunu oynuyordu. Başına kulaklıkları takmış, sanal bir AK47'yle bir ekran canavarım paramparça ediyordu. Canavarın pembe pençeleri ve hüzünlü patlak gözleri vardı. Vurulduğunda içinden boşalanlar- sa iğrenç ve yeşildi.

Rob kendi ekranına döndü. Gereksiz yere İspanya'daki hava durumuna baktı. Kendi adım Google'da araştırdı. Sonra da Christine'inkini. Onun *American Archeology* dergisinin son sayısında çıkan "Buz Devri'nde Bask'ta *Neandertal* Yamyamlık" adlı makalenin sahibi olduğunu gördü. Aynı zamanda Berlin'de ödül alırken çekilmiş çok güzel bir resmini de buldu.

Rob resme baktı. Christine'i özlemişti. Kızı kadar olmasa bile onu da özlemişti. Onun nazik, etkileyici konuşmasını, parfümünü, güler yüzünü, sıcakkanlılığını. Seks sırasında kapalı gözlerle, sanki çok önce olan bir şeylerin düşünüyüşüne gülümsemesini.

TOM KNOX

Cep telefonu çalıyordu.

"Robbie!"

"Steve..." Yüreeği deli gibi çarpıyordu. Böyle anlardan nefret ediyordu. "Evet."

"Şey," dedi Steve. "Sana ne diyeyim ki..."

Rob'un yüreeği neredeyse ağızına gelmişti.

"Beğenmedin mi?"

Kısa bir ara.

"Hayır sersem. Bayıldım."

Rob keyiften havalara uçacaktı.

Steve gülüyordu.

"Tanrım. Böylesine ılgın bir öyküyü ancak sen gönderebilirsin. Akıl alır gibi değıl. İçinde bulunduğın duruma yardımcı olsun diye seni sıradan bir arkeoloji haberi yapmaya gönderiyorum. Bir anlamda rehabilitasyona. Ama sen ne yapıyorsun? Bir cinayete tamk oluyorsun. Satanistlere esir düşüyorsun. Testide taş devrinden kalma bir bebek mumyası buluyorsun. Yine başka Şeytana tapanlar buluyorsun. Kürtçe beddualar alıyorsun. Sen... sen... sen..." Steve soluksuz kalmıştı. "Sonra yine Irak'a gidiyorsun ve seni insanların gizemli bir kuşa taptıkları ve komik bir kafatasının önünde eğildikleri dinlerinin merkezine, kutsal tapmaklarına götüren gizemli bir adam buluyorsun. Sonra bu Yezidiler kendilerinin Âdem ve Havva'mn çocukları olduklarını söylemeden önce seni şişlemeye çalışıyorlar."

Rob bir an için sustu. Sonra kahkahayı bastı; bu öylesine yüksek tonda bir kahkahaydı ki canavarları katleden adam ekrandan başım kaldırdı ve düzgün çalıştıklarından emin olmak için kulaklığım tıklattı.

"Demek yazıyı beğendin, öyle mi? Yezidilere haksızlık yapmak istemedim... belki biraz taraf tuttum ama..."

Steve sözünü kesti.

"Beğenmek mi? Beğenmek hafif kalır; bayıldım. Şef de öyle. Yarın tam ortada iki sayfada birden yayımlıyoruz, ayrıca birinci sayfada da dikkat çeken bir manşet."

"Hemen yarın mı?"

"Elbette. Baskıya girdi bile. Resimleri de aldık. Gerçekten olağanüstü."

"Süper. Bu..."

"Biliyorum, gerçekten birinci sınıf bir haber oldu bu. Fevkalade! Peki? Ne zaman dönüyorsun?"

"Henüz bu konuda tam bir şey söyleyemiyorum... Gerçi mümkün olduğu kadar çabuk eve dönmek istiyorum ama uçakların hepsi dolu. Ankara'ya kadar yirmi saatlik otobüs yolculuğunu da göze alamıyorum. Sanırım Londra'ya gelmem hafta sonunu bulacak."

"Tamamdır. Doğru ofise gel de sana bir yemek ısmarlayayım. Şöyle iyi pizzası olan adamakıllı bir restoranda."

Rob kıkırdadı. Sonra editörüyle vedalaştı. İnternet kafenin parasını ödedi ve Mardin sığağına çıktı.

Mardin güzel bir şehirdi. Bazılarına göre yoksul sayılabilecek olmasına rağmen değişik atmosferi olan, tarihi bir şehirdi burası. Tarihinin büyük Nuh Tufanı'na dek uzandığı söyleniyordu. Antik Roma'dan kalma sokaklar, Bizans kalıntıları ve Süryani altın işleyiciler vardı. Yamaçtaki evlerin altından geçen ilginç sokaklar vardı. Ama bunlar Rob'u hiç ilgilendirmiyordu. Tarihe de Doğu fantezilerine de doymuştu. Artık eve dönmek istiyordu.

Serin, modern, yağmurlu, güzel, yüksek teknoloji Avrupalıya, Londra'ya. Kızını kucaklamak, Christine'i öpmek istiyordu.

Bir fırının önünde durarak Christine'i aradı. O gün onu daha önce de iki kez aramıştı; ama yine konuşmak istiyordu onunla. Christine telefonu hemen ilk çalıştı açtı. Rob ona haberinin gazetesinde beğenildiğini, hatta büyük heyecan yarattığını anlattı. Christine ise buna çok sevindiğini ve Rob'un bir an önce İngiltere'ye dönmesini beklediğini söyledi. Rob mümkün olduğunca çabuk, »n geç beş gün içinde dönmeye söz verdi. Christine Lizzie'yi sık sık gördüğünü, hatta yakın arkadaş olduklarını anlattı. Bu arada Sally o gün için Christine'in yardımını istemişti. Cambridge'de tam gün sürecek bir kursa katılacak, bu arada Rob'un kızıyla da Christine ilgilenecekti. Öğleden sonra Christine'in eski dostu ve Cambridge'den hocası olan De Savary'yi ziyarete gideceklerdi. Tabii Rob'un itirazı yoksa. Christine, De Savary'yle, İngiltere'deki cinayetlerin kendi konularıyla bağlantısı konusunda konuşmak istiyordu, ayrıca adamın, polisin bu konuda neler yaptığını çok iyi bildiği de kesindi. Bu arada Lizzie de kırsal kesimde birkaç koyun, inek göreceği için şimdiden çok heyecanlıydı.

Christine, Rob'a onu özlediğini, hatta çok özlediğini söyledi, Rob da onu çok aradığını, artık sabrının kalmadığını belirtti. Böylece telefonu kapattılar.

Rob telefon görüşmesinin ardından öğlen yemeği için oteline doğru ilerledi. Mutluydu. Ama daha telefonu arka cebine yerleştirdiği anda birden aklına çok rahatsız edici bir düşünce geldi. Kalakaldı. De Savary. Cambridge. Cinayetler.

Öykünün varisi henüz çözülmemişti. İngiltere'yle ilgili kısmı. Öykü bitmemişti. Yalnızca yön değiştirmişti.

Kendini yine mutlu ve mücadeleye hazır hissediyordu, açlığını hissediyordu ama çok da heyecanlıydı. Harekete geçmek

YARATILIŞ SIRRI.

için sabırsızlanıyordu. Yeni atılım için hazırды. Hatta hazırdan da öte; kendisi yetişmeden bir şeyler olabileceği endişesi içindeydi. Mümkün olduğunca çabuk İngiltere'ye uçmalıydı. Belki de İstanbul aktarmalı yer bulabilirdi. Buradan oraya kadar da uçak kiralardı...

Rob yeni bir kaygının, yeni bir heyecamın kıpırtılarını hissediyordu.

31

Forrester ve Boijer, Styx'e bakıyorlardı.

Öğrencilik dönemimden biliyorum," dedi Boijer. "Styx Nehri yer altı dünyasını boydan boya geçiyordu. Ölüler diyarına geçmek için geçilmesi gereken nehirdi."

Forrester yeraltında siyah akan suya baktı. Styx Nehri geniş değildi, ama güçlüydü. Asırlık yatağı boyunca güröldeyerek akıyor, dik bir dönemecin ardından mağara ve oyuklarda kayboluyordu. Dünyayı terk etmek için uygun bir nokta. Bu havayı tek bozan karşı sahildeki eski, buruşmuş cips paketi idi.

Rehber sözlerine devam etti.

"Elbette Styx takma bir isim. Aslında bu kireçtaşı ve çakmaktaşı mağaralar sisteminde birçok gerçek yeraltı nehri ve yeraltı su havzası bulunmasına rağmen II. Baronet Francis Dashvood bunu da yaptırmayı özellikle istemiş. Burası sonsuz bir mağaralar labirenti."

Rehber Kevin Bigglestone kahverengi dalgalı saçlarını geriye atarken polislere gülümsedi.

"Kalan kısmı da görmek ister miydiniz?"

"Devam edin."

Bigglestone, West VVycombe'daki Dashvood Malikâne-

si'nden on kilometre ötede Hellfire Mağaraları'ndaki geziyi sürdürdü.

"Güzel, devam edelim."

Sanki büyük bir grubu gezdirircesine şemsiyesini kaldırdı. Boijer güldü, Forrester meslektaşım uyarıcı bakışlarla süzdü. Bu adama ihtiyaçları vardı. Eğer planları işe yarayacaksa West VVycomb'daki herkesin işbirliğine ihtiyaçları vardı.

"Evet," diyen Bigglestone'un yuvarlak yüzü mağaranın loş ışığında ancak seçilebiliyordu. "18. yüzyıl Hellfire Kulüp konusunda neler biliyoruz? Neden burada buluşuyorlardı? Bu soğuk ve rutubetli mağaralarda? 16. yüzyılda Avrupa'da birçok gizli topluluk -ki Rosicrucian'lar³⁸ da bunlardan biridir- kurulmuştu. Bunların hepsi özgür düşünce ve bilime adanmışlardı; eski kültür ve inançlara ilişkin gizemleri çözmeye çalışıyorlardı. 18. yüzyılda bu derneklerin ileri gelenleri, Kutsal Topraklar'da bazı kanıtlara ulaşılabilirliğini, orada Hristiyanlığın ve diğer büyük dinlerin tarihsel ve teolojik kökenlerine ilişkin metinler ve materyaller bulunabileceğini düşündüler. Belki önemli mezheplerin de." Rehber yeniden şemsiyesini kaldırdı. "Tabii bu antiklerikalizmin³⁹ ve devrimsel sekülerizmin rağbette olduğu bir döneme özgü bir hüsnükuruntuydu. Yine de bu efsaneler ve gelenekler bazı zenginleri umutlandırmaya yetti..." Rehber, Styx Nehri'nin üstündeki köprüden geçip arkasını döndü. "Hiç kuşkusuz, İngiliz aristokrasisinin başına buyruk, toplum kurallarına karşı çıkan bireyleri bu söylentilerden fazlasıyla etkilendiler. Hatta bunlardan biri II. Baronet Despencer, yani Sör Francis Dashwood bu gizemli öykülerin temeline inmek, gerçeği araştırmak amacıyla 18. yüzyılda Türkiye'ye kadar gitti. Ve orada bulduklarından o ka-

38 Rosicrucian: Güllü Haç Topluluğu. Doğüstü felsefesini insan ilişkilerine uygulamaya yolunda kurulan milletlerarası bir dernek, (ç. n.)

39 Kilisenin kişiler üzerindeki nüfuzuna karşı çıkma. (ç. n.)

dar etkilendi ki döndüğünde önce Divan Kulüp'ü sonra da Hellfire Kulüp'ü kurdu. Hellfire Kulüp'ün *raisons d'etre*'lerinden⁴⁰ biri, var olan dinleri aşağılamak ve yalanlamaktı."

Forrester rehberin sözünü kesti.

"Bunu nasıl bilebiliyoruz?"

"Bu konuda, yani Dashvwood'un Ortodoks inancı hor gördüğünü gösteren birçok kanıt var. Örneğin, *Fay ce que voudras*, yani Ne istersen onu yap', ilkesi ondan çıkmıştır. Kiliseyi hicvettiği yazılarıyla ünlü Rabelais bu ilkeyi çok kullanmıştır. Yine aym ilke daha sonraları 20. yüzyılda ünlü diabolist Aleister Crowvley tarafından kabul edilmiş olup, bugün dünyanın birçok yerindeki Satanistler tarafından benimsenmektedir. Dashvwood bu ilkeyi, buramn çok yakınında, tören ve partiler için kullandığı yıkık dökük bir manastırın, yani Medmenham Manastırı'nın giriş kapısının üzerine taşa kazıtarak yazdırmıştır."

Boijer, Forrester'a dönerek, "Bu doğru, efendim," dedi. "Yazıyı gördüm. Daha bu sabah."

Bigglestone kendini izlemeleri için işaret ettikten sonra bir tur rehberi olarak olağan açıklamasını sürdürdü.

"Dashvwood 1752 yılında ikinci bir kez doğuya doğru yola çıktı ama bu kez İtalya'ya. Bu yolculuk tamamıyla bir sır; kimse onun nereye gittiğini tam olarak bilmiyor. Bir varsayıma göre Venedik'e giderek büyücülük konusunda kitaplar edindi. Bazı uzmanlarsa Napoli'ye gittiğini ve bir Roma genelevinin kazısında bulunduğunu ileri sürüyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Dashvwood bir hayli şehvet düşkünü bir insanmış, Başmüfettiş Forrester. West YVycomb'daki bahçelerinde sürekli erekte

40 (Fr.) *Raisons d'itre*: Varoluş amaçları, (ç. n.)

kalma cezası çeken Yunan Tanrısı PriapusUn bir heykelini görebilirsiniz."

Boijer güldü

"O da o kadar çok Viagra kullanmasaydı."

Bigglestone bu sözleri duymazdan gelerek açıklamalarını sürdürdü.

"Üstelik Dashvwood bu Priapus heykelinin altındaki kaideye kendi taş ustasına *Peni tento Non penitenti* yazdırmıştır. 'Sert penis, günah çıkarma değil,' anlamına gelen bu söz oyunu bile onun Hristiyanlığı ve dini ahlakı nasıl aşağıladığının kamtı sayılabilir, Başmüfettiş Forrester." Bu arada hızlı adımlarla ana mağaraya girmişlerdi. Bigglestone sanki bir eşkiyadan korunurcasına elindeki şemsiyeyi nemli havada salladı. "Bakın, Horace VValpole'a göre bu dar kaya oyuklarına kardeşlerin genç bayanlarla birlikte olabilmelerini sağlamak için döşekler yerleştirilmiştir. Dashvwood zamanında burada seks partileri verilmesi doğal sayılmaktaymış. Aynı şekilde içki partileri de. Ayrıca Satanist eylemler, grup mastürbasyonu ve bu gibi şeylere ilişkin söylentiler de var."

Bu arada daha büyük bir mağaraya geçmişlerdi, burada duvarlara kazınan gotik ve dini motifler dikkat çekiyordu: Alaycı mantıkla yapılmış bir kilise kopyası!

Rehber şemsiyesiyle tavanı işaret etti.

"Tam üzerimizde aynı Francis Dashvwood tarafından yaptırılan St. Lavvrence Kilisesi bulunuyor. Kilisenin tavanı Suriye'deki Palmıra Güneş Tapınağı'nın harabelerindeki tavan kaplamasının birebir aynısı. Francis Dashvwood yalnızca antik gizemlerden değil, aynı zamanda antik güneş kültürlerinden de çok etkilenmişti. Gerçek inancı neydi? Bu çok tartışmalı bir konu. Bazı bilim adamları onun politik ve tinsel görüşünün şöyle özetlenebilece-

ğini ileri sürüyorlar: *ingiltere bir elit sınıf tarafından yönetilmeli ve bu asil elitler grubu pagan bir dinin temsilcisi olmalı.*" Gülümsedi. "Ancak bu görüşleri aynı zamanda büyük öiçüde bir safahat eğilimiyle bütünleşmekteydi- İçki, uyuşturucu, dine küfretme gibi. Tabii bu da bizi yine ayru şeyi sorma durumunda bırakıyor: Kulübün gerçek amacı, yanı varoluş nedeni neydi?

"Sizce?" Forrester sordu.

"Bu soruyu soruş şeklinizden kısa ve öz bir yanı beklediğinizi anlıyorum. Müfettiş. Ama ne yazık ki bu mümkün değil. Tek bildiğimiz, Hellfire Kulüp'ün en parlak dönemlerinde İngiliz sosyetesinin en önde gelen kişiliklerinin kulübün üyeleri arasında oldukları. Bu arada 1762 yılında aralarından kendilerini Medmenham Keşişleri olarak adlandıran bir grubun o sırada henüz oluşmakta olan Büyük Britanya İmparatorluğu'nun politik gelişiminde çok önemli rol oynadıklarını ve bu konuda katkıda bulunduklarını biliyoruz."

Bigglestone daha yüksekteki mağaralardan dönüş yoluna geçip park yerine doğru ilerlerken de açıklamalarını sürdürdü.

"1762 yılında kulübün varlığı resmen tanındı. Başbakan'ın, Hazine Bakam'mn, birçok lordun, asillerin ve Kabine Üyelerinin kulübün üyeleri olduğu açıklandı. Bu açıklamadan bir süre sonra Hellfire Kulüp'ün adı, aristokrasinin çılgınlığı, ahlaksızlığı ve şehvet düşkünlüğüyle özdeş bir sözcük haline geldi." Bigglestone kıkırdadı. "Bu skandalin ardından ünlü üyelerinden büyük bir çoğunluk, örneğin VValpole, YVilkes, Hogarth ve Benjamin Franklin gibi isimler istifa etme yolunu seçtiler. Kulübün buradaki en son toplantısı 1774'te yapıldı."

Bu arada kayalara oyularak açılmış dar, uzun bir koridora gelmişlerdi. Buradan mağaraları gezmek için bilet alınan girişe geçiliyordu. Islak duvarlarda su damlacıkları vardı.

YARATILIŞ SIRRI.

"O andan itibaren mağaralar için yüzyıllar süren bir terk edilmişlik dönemi başladı ve geride dokunaklı ve kısmen bula-nık, rahatsız edici anılar kaldı. Ne var ki üyeleri sırlarını açık-lamamakta kararlıydılar. Kulübün son üyeleri sırlarını mezara kadar kendilerine saklamaya yemin etmişlerdi. Hatta Hellfire Kulüp'ün bilinen son başkanı olan Paul VVhystehead ölümünden önceki son üç gününü tüm önemli belgeleri yakmakla geçirmiş. Dolayısıyla bu mağaralarda gerçekte neler olduğunun öğrenile-bileceği tek yer... cehennem ateşi!"

Sustu. Boijer nezaketle alkışladı. Rehber hafifçe eğilerek se-lam verdikten sonra saatine baktı.

"Şuna bakın, saat altı olmuş bile. Gitmem gerekiyor. Uma-rım yarınki planınız gerçekleşir, Müfettiş. XII. Baronet, bu iğrenç canilerin yakalanmasında polise yardımcı olmayı gerçekten çok istiyor."

Asfalt park yerini boydan boya koşarak geçti ve tepenin ar-kasına geçilen yolda kayboldu. Forrester ve Boijer ağır ağır meşe ağacının gölgesine park ettikleri polis arabasına doğru ilerledi-ler.

İki polis yeniden planlarını gözden geçirdi. Hugo De Savary, telefonla ve e-postayla Forrester'a çetenin çok yakında Hellfi-re Mağaraları'nı ziyaret edeceğini bildirmişti. Eğer gerçekten VVhaley'nin Kutsal Topraklar'dan getirdiği söylenen *Kara Kitap'ın* peşindeyseler, bunu yapacakları kesindi. Bu durumda mağara-lar mutlaka aranması gereken yerlerin başında geliyordu; çünkü burası Hellfire Kulüp olgusunun bilinen tek merkeziydi.

Peki, ama çete mağaralara ne zaman gelecekti? Forrester yaptığı araştırmalarda onların bir yeri ancak tam olarak boş ol-duğuna inandıkları, rahatça çalışabildikleri yarısından sonra,

Canford School'a ise tatil zamanı sabahın erken saatlerinde gitmişlerdi.

İşte bu saptamadan hareketle polis çete için bir tuzak hazırlamıştı. Forrester doğrudan Hellfire Lordlarının soyundan gelen VVest VVycomb Malikânesi'nin o andaki sahibi XII. Baronet, Edvvard Francis Dashvord'u ziyaret etmiş ve ondan mağaraları bir günlüğüne ziyarete kapatmak için izin almıştı. Bu beklenmedik kapatmanın nedeni olarak da "VVest VVycomb'un sadık personeline Baronet'in evlilik yıldönümü kutlamaları onuruna bir gün tatil verilmesi" olarak açıklamayı kararlaştırmışlardı. Bu konu tüm yerel gazetelerle halka duyurulmuştu. Aynı bilgi ilgili vweb sayfalarına da eklenmişti. Hatta Scotland Yard, BBC'in bu konuda TV'de kısa bir belgesel yayınlamasını, bu tarihi alanın skandallarla dolu geçmişinden bahsederken bir gün için kapatılacağından da özellikle bahsedilmesini sağlamıştı. Sonuçta bir gün boyunca Hellfire Mağaraları'nda hiç kimsenin bulunmayacağı topluma bildirilmişti. Tuzak kurulmuştu.

Çete gerçekten bu tuzağa düşecek miydi? Büyük olasılıkla hayır; Forrester da bunu biliyordu, ama o an için başka bir fikri yoktu. Boijer ıssız taşra yollarında otellerine doğru arabayı kullanırken, Forrester tam bir karamsarlık içindeydi.

Bunun dışında ellerindeki tek ipucu Cloncurry'riin Canford School güvenlik kameralarındaki video kaydıydı. Çete okuldaki tüm kameraların kablolarını kesmiş, devre dışı bırakmıştı. Ancak bir tanesini atlamışlardı ve işte o kamera Cloncurry'nin okul binasında dolaştığı sırada çekilen bulanık bir resmini kaydetmişti. Cloncurry yürüdüğü sırada ürpertici bakışlarla kamerayı süzüyordu. Sanki resminin çekildiğini biliyormuş ama bunu umursamıyormuş gibiydi.

Forrester, Cloncurry'nin bulanık resmine saatlerce bakmış, genç adamın zihninden geçenleri okumaya çalışmıştı. Ancak bu çok zordu. Karşısındaki, tutsak aldığı kişinin derisini diri diri yüzecek kadar insafsız biriydi. Ya da hiç umursamadan birinin dilini kesecek, çığlıklar atan bir başı toprağa gömebilecek kadar. Her şeyi yapabilecek biri.

Çekik gözlü, çıkık elmacık kemikli, oldukça yakışıklı sayılabilecek bir tipti. Köşeli ve belirgin yüz hatları vardı. Ve her nedense bu, aşırı düzeydeki kötü ve günahkâr kişiliğini daha da belirgin bir hale getiriyordu.

Boijer arabayı park ediyordu. M40 yolunun tam üzerindeki High VVycombe Holiday Inn'de kalıyorlardı. Huzursuz bir gece olacaktı. Her ne kadar Forrester akşam yemeğinden sonra biraz marihuana içtirse de bunun uyumasına hiç yararı olmadı. Tüm geceyi ter içinde kâbuslar görerek geçirdi. Mağaralar, çıplak kadınlar ve sefih partiler. Kahkahalar atan büyükler arasında kaybolmuş küçük bir kız; mağaralarda kaybolmuş çaresizce babasının adım haykıran küçük bir kız.

Sabah erkenden uyandı, ağzı kurumuştu. Yatağında arkasına yaslandı, telefonu aldı ve henüz uyuyan genç yardımcısını uyandırdı. Doğruca, hazırlanan portatif kabine gittiler.

Kabin mağaraların girişinin tam ters yönünde, tepenin arkasına gizlenmişti. Mağaralar boş, bilet gişesi kapalıydı. Dashvvo od arazisi hemen hemen ıssızdı. Tüm personelden oradan uzak kalmaları istenmişti.

Kabinde Boijer ve Forrester dışında üç polis memuru daha vardı. Nöbetleşe güvenlik kamerası görüntülerini izliyorlardı. Sıcak bir gündü; bulutsuz ve güneşli. Saatler geçiyor, Forrester bulundukları kabinin küçük penceresinden dışarı bakıyor, *The Times*'ta okuduğu bir yazıyı düşünüyordu. *Kara Kitap* ve Ye-

zidilere ilişkin bir yazı dizişiydi bu. Anlaşılan bir gazeteci de Türkiye'de aynı gizemli <v • İcününizlerini sürmüştü.

Forrester aym yazıyı bir gece önce bir kez daha okumuş, sonra da fikrini almak üzere De Savary'yi aramıştı. De Savary kendisinin de yazıyı okuduğunu ve bunun çok ilginç ve oldukça şaşırtıcı bir rastlantı olduğunu söylemişti. Sonra da Forrester'a ilginç bir başka rastlantıdan d< söz etmişti. Yazıyı hazırlayan muhabirin Fransız kız arkadaşı onun eski bir öğrencisi ve aynı zamanda dostuydu. Ertesi gün ora ziyaret edecekti.

Bunun üzerine Başmüfet v erresteı, De Savary'den bu Fransız bayana Türkiye ile İngiltere arasındaki olası bağlantıyı ortaya çıkaracak bazı sorular yöneltmesini istemişti. Yezidilerin aniden ortaya çıkan korkuları ve Cloncurry'nin birden ortaya çıkan vahşet eylemleri arasındaki bağlantıyı. De Savary bunu yapmaya söz vermişti. İşte o anda Forrester'ın içinde bir umut belirmişti. Belki de böylece bu çetin cevizi *kırmayı* başaracaklardı. Ama şimdi, on beş saat sonra bu iyimserliği yine tamamıyla kaybolmuştu. Olup biten bir şey yoktu.

Forrester iç geçirdi. Boijer bir meslektaşının yüzme havuzundaki açık saçık öykülerini anlatıyor, diğerleri kahkahalarla gülüyordu. Biri Forrester'a sıcak bir fincan kahve uzattı. Gün ilerliyor, kabinin içi giderek boğucu bir hal alıyordu. Neredeydi bu adamlar? Ne yapıyorlardı? Yoksa Cloncurry onlarla yine bir kedi-fare oyunu mu oynuyordu?

Karanlık ağır ağır çöktü, huzurlu güzel bir akşamdı. Sakin bir mayıs gecesı. Ama Forrester'ın morali çok bozuktı. Kısa bir yürüyüşe çıktı. Saat akşamın onuydu. Çete gelmemişti. Tuzak işe yaramamıştı. Dedektif karanlığın içinde ayaklarını sürüye sürüye aya baktı. Ayakkabısıyla eski bir elma suyu şişesine vurdu. Kızını düşünüyordu. *Ell-maa. Ell-maa. Ell-maa baba.* Hüzün yüreğine

cıva gibi çöktü. Boşluk, anlamsızlık duygusuna karşı büyük bir mücadele içindeydi. Hiçbir yere ulaştırmayan bastırılmış soğuk öfke duygusuna, umutsuzluğa, çaresizliğe isyan ediyordu.

Kim bilir, belki de Sör Francis Dashwood haklıydı. Tanrı neredeydi? Neden böyle korkunç şeyler olmasına izin veriyordu? Neden ölümlere izin veriyordu? Neden küçük çocukların ölmesine göz yumuyordu? Neden Cloncurry gibi adamların varolmasına izin veriyordu? Tanrı yoktu. Hiçbir şey yoktu; yalnızca küçük bir çocuk, mağaralarda, sessizliğin ortasında kaybolmuş bir çocuk dışında.

"Efendim!"

Seslenen Boijer'di. Peşinde silahlı üç polis memuruyla kabininden çıkmış, ona doğru koşuyordu.

"Efendim. Büyük bir BMW cip. Park yerinde. Şimdi geldi."

Forrester'ın enerjisi bir anda yerine geldi. Boijer ve silahlı polislerin ardından koştu. Köşeyi dönüp park yerine doğru ilerlediler. Birisi park çevresindeki çitlere yerleştirdikleri projektörleri yakmıştı. Mağaraların girişi ısıtılmıştı.

Boş park yerinin ortasında büyük, yeni, gıcır gıcır cilalı bir BMV duruyordu. Gerçi pencereleri karartılmıştı ama Forrester arabanın içindeki iri yarı birkaç kişinin silüetini seçebiliyordu.

Polisler silahlarını arabaya yönelttiler. Forrester, Boijer'den megafonu aldı. Amfiden çıkan ses gecenin sessizliğinde gümbürdedi.

"Durun. Etrafımız silahlı polislerce sarıldı." Arabadaki siyah silüetleri saydı. Beş ya da altı kişiydiler.

Arabadan yanıt gelmedi.

"Arabadan inin. Ağır ağır. Bekliyoruz."

Arabada hiçbir hareket olmadı. Kapılar açılmadı.

"Etrafınız silahlı polislerce sarıldı. Hemen arabadan çıkın! Şimdi!" Polisler hafifçe diz çöktüler, silahlar halen arabaya yöneltilmişti. O sırada sürücü tarafındaki kapı yavaşça açıldı. Forrester çeteyle ilk temas için ileri doğru atıldı.

Bir elma şarabı kutusu büyük bir tangırtıyla asfalta düştü. Ardından sürücü arabadan indi. On yedi yaşlarında, zil zurna sarhoş ve korkudan dizleri titreyen bir gençti bu. İki genç daha indi ve korkuyla titreyen ellerini kaldırdılar. Onlar da on yedi, on sekiz yaşlarındaydılar. Omuzlarından gençlik partilerinde sıkça kullanılan pembe konfetiler sarkıyordu. Birinin yanağında kırmızı bir ruj izi vardı. En uzun boylusu korkudan altına kaçırıyordu, kot pantolonunun önündeki koyu renkli ıslaklık bariz şekilde dikkat çekiyordu.

Çocuklar. *Sadece çocuktu bunlar.* Muziplik peşinde olan çocuklar. Mağaralarda biraz korku yaşamak hevesine kapılmış gençlerdi.

"Kahretsin!" Forrester, Boijer'e dönerek bağırdı. "Lanet olsun!" Yere tükürerek küfretti. Sonra Boijer'e gençleri tutuklamasını söyledi. Her ne sebeple olursa olsun. Bir şey bulmalıydı. Örneğin, içkili araba kullanmak.

"Tanrım!" Forrester arkasım dönerek portatif kabine baktı. Kendini çok aptal hissediyordu. Cloncurry serserisi onu aptal durumuna düşürmüş, onunla açıkça alay etmişti. Bu genç aristokrat psikopat yine avuçlarımdan içinden kaçıp kaybolmuştu. Böyle bir tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi. Peki, ama şimdi ne olacaktı? Kimi öldürecekti? Ve bunu nasıl yapacaktı?

Birden Forrester'ın aklına korkunç ve içe işleyen bir fikir geldi. *Tabii ya, elbette.*

YARATILIŞ SIRRI.

Polis arabasına koştu, ceketini aldı ve cep telefonunu açtı. Titreyen ellerle numarayı çevirdi. Telefonu kulağına götürdü ve sabırsızlık içinde bağlantıyı bekledi. *Hadi, hadi, hadi aç şunu.* İçinden sürekli olarak çok geç kalmamış olmak için dua ediyordu.

Ama telefon çaldı, çaldı, açılmadı.

Hugo De Savary uyandığında erkek arkadaşı kapıdan çıkmak üzereydi. St. John'da antropoloji dersi olduğunu mırıldandıktan sonra gitti.

De Savary aşağı indiğinde genç ve yakışıklı sevgilisinin mutfağı her zamanki gibi karmakarışık bir halde bıraktığını gördü. Masamn üzeri ekmek kırıntıları, *Guardian* gazetesinin dağınık sayfalarıyla doluydu; marmelat sıvanmış tabak hâlâ orada duruyordu, eviyein içindeyse pelte pelte kahve tortusu vardı. Ama De Savary'nin umurunda bile değildi. Mutluydu. Erkek arkadaşı sabah onu tutkulu bir öpücükle uyandırmıştı. İlişkileri iyi gidiyordu, her şey yolundaydı. Çok daha iyisi, De Savary'nin önünde çok güzel bir gün vardı. Tam sevdiği gibi. Yalnızca dinlenip araştırma yapabileceği bir gün. Ne bir yazı yetiştirmek zorundaydı, ne de Cambridge'de ya da Londra'da sıkıcı bir toplantıya katılmak. Tek yapacağı taşradaki huzurlu evinin bahçesinde oturup birkaç gazeteye bakmak ve henüz yayınlanmamış bir ya da iki doktora tezine göz gezdirmekti. Okumak ve düşünmekle geçirilecek güzel ve dingin bir gün. Belki daha sonraları Grantchester'a gider, bazı işlerini halleder, birkaç kitap satın alırdı. O günkü tek sosyal faaliyeti öğleden sonra saat üçteydi: Cambridge'den öğrencisi Christine Meyer'le buluşacaktı.

Öğrencisi onu ziyarete gelecek ve yanında da *The Times*'ta Yazıdiler, *Kara Kitap* ve Göbekli Tepe hakkındaki o merak uyandıran yazı dizisini hazırlayan muhabirin küçük kızım getirecekti. Christine telefonda, erkek arkadaşımın yazısında söz ettiği öyküyle İngiltere'deki cinayetler arasındaki bağlantı konusunda konuşmak istediğini belirtmişti.

De Savary de bu konuyu konuşmak için sabırsızlanıyordu. Ama aynı şekilde Christine'i yeniden göreceği için de seviniyordu. Christine geçmişte en parlak -en sevdiği- öğrencilerinden biriydi; Göbekli Tepe'de iyi iş çıkardığı anlaşıyordu. İyi, ama oldukça tehlikeli; en azından *Times*'taki yazı dizisinin bazı bölümlerinden öyle olduğu anlaşıyordu.

Kahvaltıdan kalanları toplamak yaklaşık on dakikasını aldı. Sonra sevgilisine bir mesaj gönderdi:

Mutfağı savaş meydanına çevirmeden ekmek kesmek gerçekten de olanaksız mı? Hugo, xx.

Eviyedeki kahve artıklarını temizlediği sırada yanıt geldi:

"Köyümü bombalama, ok. Bitirme sınavım var. xxx"

De Savary kahkahalarla güldü. Acaba Andrevv Halloran'a âşık mı oluyordu? Eğer öyleyse bu aptallıktan başka bir şey değildi, delikanlı yirmi birindeydi. De Savary ise kırk beş. Ama Andrevv çok yakışıklıydı, üstelik öylesine baştan çıkarıcı bir kayıtsızlığı vardı ki... Çekiciydi, sabahları sadece giysilerini üzerine geçirmesi bile mükemmel görünmesine yetiyordu. Özellikle de yeni biten sakalları gözlerinin derin maviliğini bir başka ortaya çıkarıyordu. Aslında De Savary, Andrevv'un başka erkeklerle birlikte olmasından da hoşlanıyordu. Sandviçe biraz hardal katılması, tadı artırmak için yararlıydı. Kıskançlığın tatlı işkencesi...

Kitaplarını ve kâğıtlarını toparlayarak bahçeye çıktı. Güzel

bir gündü. Aslında çalışmak istenmeyecek kadar güzel, aldatıcı bir gündü. Kuşların cıvıltısı, mayıs çiçeklerinin büyüleyici kokusu. Evi oldukça sakin ve ıssız bir bölgede olmasına rağmen De Savary, Cambridgeshire'ın ötesindeki bir bahçenin çimenlerinde oynayan çocukların kahkahalarını duyabiliyordu.

İşine konsantre olmaya çalıştı. *Times Literary Supplement*⁴¹ için İngiliz Kültürü'nde Şiddetin Yeri konusunda uzun ve oldukça bilimsel bir makale hazırlıyordu. Ama güneşe oturduğu andan itibaren kafası ister istemez son günlerde zihnini meşgul eden konulara kayıp gitti. Ülke çapında sürekli cinayetler işleyen bir çete. Ve bunların Türkiye'yle ilgili o yazıyla bağlantısı.

Güneşten ısınmış telefonunu alarak Başmüfettiş Forrester'ı aramaya niyetlendi. Amacı ona VWest VVycombe mağaralarında bir sonuca ulaşp ulaşmadıklarını sormaktı. Ama sonra düşününce bundan vazgeçti. Çetenin er geç mağaraları araştıracağından emindi. Eğer *Kara Kitap*'ı bulmaya çalışıyorlarsa Hell-fire Mağaraları bakılacak en doğru yerdi. Tabii polisin kurduğu tuzağın işe yarayıp yaramayacağı tamamen bunun dışında bir konuydu. Bu bir kumardı. Kumarda kazanmak da, kaybetmek de mümkündü.

Güneş çok sıcaktı. De Savary kâğıtlarım çimenlerin üzerine bıraktı, şezlonguna uzandı ve gözlerini kapadı. Halen suyun ötesindeki çayırardan çocuk sesleri duyuluyordu. Yezidileri düşündü. Şu muhabir, Rob Luttrell çok iyi bir konuya el atmıştı; bir şeyler keşfettiği anlaşılıyordu. Yezidilerin *Kara Kitap*'mda Yezidilerin inançları ve kökenleri açısından çok önemli bir yer olduğu anlaşılan Göbekli Tepe'deki olağandışı tapınak hakkında can alıcı bilgiler olmalıydı. *The Times*'ta yayımlanan yazıyı düşününce hafifçe ürperdi ve endişelendi. Hiç kuşkusuz çete de bu

41 *Times Literary Supplement*-, *Times* gazetesi edebiyat eki. (ç. n.)

yazıyı okumuştı. Okumuş ve bundan bazı sonuçlar çıkarmışlardı. Aptal değildiler. Yazıdan Rob Luttrell'in *Kara Kitap'a* ilişkin önemli bilgiler edindiği anlaşılıyordu. Yazıda Christine'in adı da geçiyordu. Çetenin bu ikisiyle öyle ya da böyle ilgileneyeceği ve onların da peşine düşeceği kesindi. De Savary oraya geldiğinde Christine'i bu tehlike konusunda uyarmaya karar verdi. Gerek Christine, gerekse Rob Luttrell her an tetikte olmalıydı; ta ki bu caniler yakalanana dek.

De Savary şezlongunda doğruldu ve fotokopisini çektiirdiği tezi aldı: "Polisin korkulu rüyası: Regency Dönemi⁴² Londra'sında Ayaklanmalar ve Şenlikler." Hemen arkasındaki elma ağacında kuşlar ötüyordu. Okudu, not aldı, sonra biraz daha okudu ve biraz daha not aldı.

Üç saat sonra bitirmişti. Ayakkabılarım giydi, küçük spor arabasına bindi ve doğruca Grantchester'a gitti. Kitapçıda raf-lar arasında dolaşırken zevkli bir saat geçildi. Sonra bilgisayar mağazasına geçti ve yazıcısı için bir kartuş satın aldı. O sırada Christine'in geleceğini ammsayarak süpermarketin önünde bir dakikalığına durdu, taze sıkılmış limonata ve üç kutu çilek aldı. Bahçede güneşte oturup çilek yiyebilirlerdi.

De Savary evine dönerken bir şarkı mırıldanıyordu: Bach'ın Çift Keman Konçertosu. Ne muhteşem bir müzikti bu. İlk fırsatta yeni bir versiyonunu indirmeye karar verdi.

Ondan sonraki bir saati, kapı çalınana dek odasında Google'da bir şeyler araştırarak geçirdi. Gelen Christine'di. Yalık teni ve gülümsemesiyle; yamnda da sarışın, büyüleyici minik bir kız. De Savary) ;ok sevinçliydi. Hep eğer eşcinsel olmasa

42 Regency Dönemi: Naiplik Dönemi. 1811-1820 yılları arasına verilen isimdir. Bu devirde naip prens, daha sonraki III. George, Birleşik Krallığı babasının yetersizliği nedeniyle naip sıfatıyla yönetmiştir, (ç. n.)

Christine gibi bir kadına âşık olabileceğini düşünmüştü: Çekici ve seksi ama aynı zamanda ciddi ve bir şekilde saf, temiz. Ve elbette çok yetenekli ve zeki. Bu yamk ten ona çok yakışıyordu. Aynı şekilde yanındaki küçük kıza da.

Christine elini küçük kızın omzuna koydu.

"Bu Lizzie, Robert'ın kızı. Annesi şehirde, dersi var... Bugünkü onun manevi annesi benim."

Küçük kız sanki Kraliçe'ye tanıştırılmış gibi zarif bir reverans yaptıktan sonra güldü ve neşeyle De Savary'nin elini sıktı.

Christine'le birlikte evden çıkıp bahçeye yürüdükleri sırada genç kadın ona dedikodulardan, öykülerden ve varsayımlardan bahsetti. Gülüyor ve neşeyle, heyecanla anlatıyordu. Sanki Kings'teki odasındalarmış gibi arkeolojiden, aşktan, Sutton Hoo'dan ve James Joyce'tan, Palenque Prensi'nden⁴³ ve seksin anlamından bahsediyorlardı.

Bahçede De Savary bardakları limonatayla doldurdu ve çiiek ikram etti. Christine heyecanla Rob'u anlatıyordu. De Savary onun gözlerindeki pırıltıdan aşkım anlayabiliyordu. Bir süre Rob'dan bahsettiler, Lizzie de babasının dönüşünü heyecanla beklediğini, çünkü kendisine bir aslan getireceğini söyledi. Belki de bir lama. Küçük kız daha sonra bilgisayarda oyun oynayıp oynayamayacağını sordu. De Savary gözden kaybolmaması koşuluyla bunu memnuniyetle kabul etti. Lizzie eve girdi ve açık camlı kapının arkasına oturup yanında getirdiği bilgisayar oyununa daldı.

De Savary böylece Christine'le daha özgürce konuşabilecekleri için mutluydu. Çünkü çok farklı bir şeyden bahsetmek istiyordu.

43 Palenque: Geç klasik dönem (MS 600-900) Maya Uygarlığı'nda bir şehir devleti. Bugünkü Meksika sınırları içinde olup piramit ve hiyeroglifleriyle ünlüdür, (ç. n.)

"Evet, Christine," dedi. "Bana Göbekli Tepe'yi anlat. Bulunanlar *inanılmaz* görünüyor."

Ondan sonraki bir saat boyunca Christine tüm öyküyü ve önemli noktaları anlattı. Sözlerini bitirdiğinde güneş ilerideki sulak çayırları sınırlayan ağaçların tepelerinden batmaya başlıyordu. Profesör başını salladı. Kısa bir süre kazı alanındaki tapınağın üzerinin anlaşılmasında bir şekilde kapanmasını tartıştılar. Neden sonra konu *Kara Kitap* ve Hellfire Kulüp'e geldi. Zeki, eğitilmiş ve yaklaşık aynı kültürel ilgi alanlarına -edebiyat, tarih, arkeoloji, resim- sahip insanın bir konu üzerindeki sohbetiydi bu. De Savary bu diyalogdan çok memnundu. Christine ona, Rob'a modern çağın en büyük İrlandalı yazar ve düşünürlerinden James Joyce'u okumanın göz korkutan benzersiz zevkini öğretmeye çalıştığını söylediğinde De Savary'nin gözleri parladı. Bu onun son teorilerinden biriyle de bağdaşıyordu. Hemen bunu ona anlatmaya karar verdi.

"Biliyor musun, Christine, birkaç gün önce yeniden James Joyce'un kitabına baktığımda bir şey çok dikkatimi çekti..."

"Evet?"

"*Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi'nde* bir pasaj var. Merak ediyorum acaba bu..."

"Ne?"

"Pardon?"

"Bu da neydi?"

O sırada duydular onu. Tam arkalarında bir ses, bir patırtı. Ses evden geliyordu. Yüksek tonda, tuhaf ve kaygı verici bir gürültü.

De Savary'nin ilk düşüncesi Lizzie oldu. Ayağa kalktı ve arkasını döndü ama Christine çoktan koşmaya başlamıştı bile.

De Savary de heyecandan limonata bardağına çarpıp çimenlerin üzerine düşürdü ama umursamadan koşmaya başladı. Ve o anda çok daha kötü bir ses, boğuk bir feryat duydu.

Eve girdiğinde Christine'i siyah kot giymiş, kar maskeli bir grup genç adamın kollarında çırpınırken buldu. Yalnızca biri maskesizdi. Siyah saçlı ve yakışıklı biri. De Savary onu hemen tanıdı. Bu Forrester'ın gönderdiği güvenlik kamerası kaydındaki kişiydi.

Bu Jamie Cloncurry'ydi.

De Savary o anda bütün bu olanların saçmalığı karşısında avazı çıktıkça bağırıp çılgılık atmak istiyordu. Çete bıçaklı ve silahlıydı. Silahlardan biri ona yöneltilmişti. Bu kesinlikle tuhaftı. Cambridgeshire'daydılar. Güzel bir mayıs öğleden sonrasında. Daha biraz önce süpermarketten çilek almıştı. Eve dönerken Bach'tan bir melodi mırıldanmıştı. Ve şimdi evinde, kendi evinde, psikopatların kucağına düşmüştü.

Christine bağırmaya çalıştı, çaresizce çırpınarak kurtulmaya çalıştı ama adamlardan birinin karnına indirdiği sert darbeyle mücadeleyi bıraktı. İnliyordu. Korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. De Savary onun gözlerindeki dehşeti, korkuyu görüyordu.

Gaspçıların lideri ve en uzun boylusu jamie Cloncurry, ağır ağır silahını De Savary'ye doğru salladı.

"Onu sandalyeye bağlayın."

Sesi son derece kontrollü ve ürkütücüydü. De Savary mutfaktan gelen bastırılmış çılgınlıkları duyabiliyordu. Lizzie oradaydı ve ağlıyordu. Sonra kızın çılgınlıkları kesildi.

Çete üyelerinden ikisi Savary'yi sandalyeye bağladı. Ağzına ter kokan bir bez bağladılar ve bunu öylesine sıktılar ki ön diş-

leri dudaklarım kesti ve dudakları kanamaya başladı. Ancak De Savary'yi asıl endişelendiren duyduğu acı değildi. Sandalyeye bağlamış biçimiydi. Onu sandalyeye ata biner gibi ters oturtup göğsünü sandalyenin arkılığına dayamış ve kalın kayışlarla sımsıkı bağlamışlardı. Kol ve ayak bilekleri sandalyenin altında birbirine bağlanmış, çenesi acı verecek şekilde sandalyenin arkılığına dayanmıştı. Bunların hepsi acı veriyordu. Kıpırdamıyordu. Ne Lizzie'vi ne de Christine'i görebiliyordu. Yalnızca başka bir odadan kulağına hafif ağlama sesleri ve inilti geliriyordu. Ve o anda arkasında bir yerlerde duran Jamie Cloncurry'nin sözlerini duvmasıyla birlikte korkuları dehşete dönüştü.

"Daha önce hiç kartal pençesinden söz edildiğini duymuş muydunuz, Profesör De Savary?"

Yutkundu ve kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Gözlelerinden yaşlar boşalıyordu. Onu öldürebileceklerini düşünmüştü. Ama bunu? Kartal pençesini?

Jamie Cloncurry ön tarafa geçti ve gözlerini profesöre dikti. Solgun güzel yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Kartal pençesini elbette ki biliyorsunuz. Ne de olsa o kitabın derleyicisi sizsiniz. Profesör. *Vikinglerde Vahşet*. Bu fazlasıyla rahatsız edici popüler bilimsel eseri kaleme alan sizsiniz." Cloncurry yüzünü ekşitti. "Vikinglerin ritüelleri ve inançlarına ilişkin her şey. Bence çok çarpıcı, ama beni bağışlayın, barbarlık ve kan biraz fazla ön plana çıkarılmış. Sanırım kitabın nasıl satacağını çok iyi biliyorsunuz..." Genç adam elinde tuttuğu kitaptan bir sayfayı okumaya başladı.

"*Ve şimdi Vikinglerin acımasızlığının ve zalimliğinin en tiksindirici örneklerinden birine geliyoruz: Ünlü kanlı kartal pençesi. Bazı bilim adamları böylesine gaddar bir uygulamanın yapıp yapılmadığı konusunda tereddütte olsalar da birçok Viking destanında ve Kuzey*

edebiyatındaki birçok kaynakta bu uygulamanın, yani kartal pençesi-
nin yapılmakta olduğu kuşku götürmez bir şekilde görülmektedir. Bu,
Kuzey ülkelerinde Vikinglerde uygulanan otantik bir kurban töreniydi"
Cloncurry, De Savary'ye bakarak gülümsedi ve okumayı sürdür-
dü. "Viking kaynaklarına göre bu kötülüğüyle ün salmış, kanlı ritüel
özellikle yüksek seviyedeki kişilere uygulanmaktaydı, bunların arasında
Northumbria Kralı Ella, Norveç Kralı Harfagri'nin oğlu Halfdan, İn-
giltere Kralı Edmund olduğu bilinmektedir."

De Savary karnının burulduğunu hissediyordu. Korkudan
altına kaçırıp kaçırmayacağım merak ediyordu.

Cloncurry sayfayı çevirerek okumayı sürdürdü.

"Kartal pençesinin uygulanmasında yörelere göre değişiklikler
görülmekteyse de ritüelin temel prensibi hep aynıdır. Kurbanın sırtı
hemen bel kemiğinin yanından açılır. Bazen derisi yüzülür. Ardından
ortaya çıkan kaburga kemikleri tam bel kemiğine birleştikleri noktadan
kırılır. Bu işlem genellikle çekiç ya da tahta tokmakla yapılırsa da, bazen
kesildiği de olmaktadır. Sonra serbest kalan kaburga kemikleri gelişme-
miş civciv kanadı gibi açılır ve altındaki gri akciğerler ortaya çıkarılır.
Henüz soluk alan ciğerleri göğüs boşluğundan alınarak omuzlarına
atılırken kurbanın bilinci kesinlikle yerindedir, böylece kurban kanat-
larını açmış, hamle yapmaya hazır bir kartala benzetilmiş olur. Bazen
büyük yaralara tuz basılır. Ölüm er geç ortaya çıkacaktır; sebep bazen
kan kaybı, bazen asfeksidir.⁴⁴ Bazen yaşanan büyük dehşet nedeniyle
oluşan kalp krizinin de ölüme neden olduğu görülmektedir. İrlandalı
şair Seamus Heaney "Viking Dublin" adlı şiirinde kartal hamlesinden
şöyle bahsetmektedir: Bir kasap ustalığıyla akciğerleri çıkarıp omuzları
sıcak kanatlara dönüştüren..."

Cloncurry kitabı kapatıp yemek masasının üzerine bıraktı.
De Savary korkudan titriyordu. İri genç adam pis pis sırttı.

44 Solunum yollarının mekanik olarak tıkanmasıyla soluk almanın imkansızlaşma-
sı; boğulma, (ç. n.)

"Ölüm er ya da geç gerçekleşir. Bunun doğru olup olmadığını denemeliyiz, değil mi, Profesör?"

Profesör gözlerini kapadı. Arka tarafta konuşan erkekleri duyuyordu. Bağırsakları boşalmıştı. Korkudan altına yapmıştı. Burnuna iğrenç bir koku geldi. Biri arkasında mırıldanıyordu. Sonra De Savary ilk hamlenin sızısını hissetti. Bıçak sırtına girmiş, aşağı doğru kavıyordu. Yaşadığı şokla midesi ağzına gelmişti, neredeyse kusacaktı. Sandalyesinde ileri geri sallandı. Tam arkasında birinin güldüğünü duyuyordu.

Jamie Cloncurry konuşuyordu.

"Kaburgalarınızı sıradan bir kerpetenle ayırmak zorundayım, Profesör. Korkarım tahta tokmak bulamadık..."

Bir kahkaha daha. De Savary kemiklerinin çatırtısını duydu ve tam kalbinin yanında sanki kurşun yemişçesine büyük bir acı hissetti. Kaburgaları tek tek kırıyorlardı. Kuvvetle eğildiğini, sonra kırıldığını hissediyordu: *Çat!*. Sanki iyice gerilmiş bir şey koparken çatırdamış gibi. Bir çat sesi daha, sonra bir daha, bir daha. Kucağına kustu. Kendi kusmuğunda boğulmayı ve bir an önce ölmeyi istiyordu

Ama ölmedi. Cloncurry'nın göğüs boşluğuna giren ellerini *hissediyordu*. Ve sonra inanılmazı, birinin ciğerlerini dışarı aldığını hissetti ve ciğerlerin havayla temasıyla oluşan o dayanılmaz, amansız acıyı duydu. Ardından akciğerleri omuzlarına atıldı, sıcak ve yağlı. Kendi akciğerleri... Havaya tuhaf bir koku yayıldı. Kısmen balıksı, kısmen metalik bir koku. Akciğerlerinin kokusu. De Savary bilincini kaybetmek üzereydi.

Fakat bayılmadı. Çete işini iyi yapmıştı. Onun canlı ve bilinci yerinde kalmasını sağlamışlardı. İşkence çekmesi için.

De Savary aynadan küçük kız ve Christine'in zorla sürük-

TOM KNOX

lenerek götürüldüklerini gördü. Çete gitmeye hazırlanıyordu. Onu kendi başına ölmesi için orada bırakacaklardı. Kırık ve açılmış kaburga kemikleriyle, omuzlarındaki akciğerleriyle.

Kapı kapandı, çete gitmişti.

Sandalyeye bağlı olan De Savary soluğuyla birlikte dayanılmaz bir hal alan acısını ve çaresizliğin ıstırabını bastırmaya çalıştı. Christine'i uyarmak istemişti; ama buna zaman bulamamıştı. Şimdiyse ölüyordu. Onu kurtarabilecek kimse yoktu.

Birden dikkatini çekti. Hemen yanındaki masanın üzerinde, Viking kitabının yanında bir kalem vardı. Belki de ağzıyla kaleme ulaşabilirdi. Ve son dakikalarında yararlı bir şey yapıp bir şey yazabilirdi.

Acıdan gözlerinden boşalan yaşlar etrafı net görmesini zorlaştırıyordu. Zorlukla uzandı. Tam karşıdan kitabın başlığı ona bakıyordu.

"*Viking Vahşeti*. Yazan Hugo De Savary"

Rob, Scotland Yard'da Başmüfettiş Forrester'ın bürosunda oturuyordu. Pencere açıktı, soğuk rüzgâr içeri doluyordu. Mevsime göre serin, nemli ve fazlasıyla bulutlu bir gündü. Rob kızını düşündü; öfkesini ve çaresizliğini bastırmaya çalıştı. Ama öfkesi de çaresizliği de çok güçlüydü. Kendini dizlerine kadar hızla akan bir selin içinde kalmış gibi hissediyordu; her an direncini kaybedebilir, duygularının selinde sürüklenebilirdi. Aynen Asya'da tsunamiye kapılan insanlar gibi. Rob ise ayakta ve dik kalmaya gayret etmeliydi.

Polislere Yezıdiler ve *Kara Kitap* hakkında tüm bildiklerini anlatmıştı. Forrester tüm dikkati ve ciddiyetiyle yüzüne bakıp •dinlerken yardımcısı genç Boijer her söyleneni not etmişti. Rob sözlerini tamamlayınca, Forrester iç geçirerek koltuğunu sağa sola çevirdi.

"Ne diyebilirim, neden ve niçin kaçırıldığı o kadar ortada ki."

Boijer de başıyla doğruladı.

Rob sıkıntıyla, "Bu yüzden mi?" diye mırıldandı.

Kızının kaçırıldığını henüz birkaç saattir biliyordu. İstanbul'dan gelen uçağı Heatrovv'a indiğinden beri. Hemen eski karısına koşmuş, sonra da doğruca polise gelmişti. Bu yüzden

bu konu üzerinde -nedenini, nasılını- düşünmeye pek zamanı olmamıştı.

Başmüfettiş, "Bunu yapanın birkaç gün önce *The Times*'ta çıkan makalenizi okuyan Cloncurry olduğu apaçık ortada."

"Sanırım..." Sözcükler boğazına takılıyor, ağzı kuruyor, kelimeler anlamsız geliyordu. Ne söylese, ne yapsa boştu. O anda aklına Christine'in bir defasında söylediği bir sözcük geldi; Cehennem'in Asurlulardaki adı: *Izdırap Çölü*.

Gerçekten de oradaydı işte; ızdırap çölünün ortasında çaresiz!

Başmüfettiş hâlâ konuşuyordu.

"*Kara Kitap* hakkında bir şeyler bildiğinizi düşündükleri apaçık ortada, Bay Luttrell. Sizin hakkınızda bilgi toplamış olmalılar. Bu arada muhtemelen eski karınızın adını ve adresini de buldular. Eskiden orada oturuyordunuz, değil mi? Seçimler için kayıtlı olduğunuz yer de orası?"

"Evet. Hiç değiştirmedim."

"Evet. Bu durumda hiç zorlanmadıkları ortada. Birkaç gün eski karınızın evini gözetlemiş ve uygun fırsatı kollamış olmalılar."

Rob mırıldandı.

"Ve sonra Christine geldiğinde..."

Boijer söze karıştı.

"Bu onlar için durumu daha da kolaylaştırmış olmalı. Üçü birlikte Cambridge'e gittikleri sırada çetenin mensupları da onları izlemiş olmalı. Ve sonra da kız arkadaşınız o gün öğleden sonra kızınızı Profesör'ün şehir dışındaki insanlardan uzak evine götürünce... Olabilecek en kötü yere."

"De Savary ismini zaten biliyorlardı," diye ekledi Forrester. "Kendisi insan kurbanı ve Hellfire Kulüp hakkında bestseller olmuş kitapların yazarıdır. Cloncurry hiç kuşkusuz onları okumuştur. Ve zaten büyük olasılıkla onu televizyondan da tanıyor-dur."

"Öyleyse..." Rob hâlâ kendini delicesine akan, gri acımasız selden kurtaramamıştı; azgın suların içinde bocalayıp duruyordu. Zihnini toplamaya çalıştı.

"Öyleyse evin dışında beklediler. Christine ve kızımı kolayca pusuya düşürebileceklerini biliyorlardı."

Boijer, "Evet," dedi. "Saatlerce beklemiş olmalılar. Sonra da eve saldırdılar."

Rob, Forrester'a baktı.

"O ölecek, değil mi? Kızımı öldürecekler, değil mi? Şimdiye kadar herkesi öldürdüler."

Forrester ürperdi ve başını salladı.

"Hayır... tam olarak söyleyemeyiz bunu. Hayır. Böyle bir durumla daha önce karşılaşmadık..."

"Hadi söyleyin."

"Lütfen."

"Hayır." Rob ayağa kalktı ve Müfettiş'in tepesine dikildi. "Nasıl böyle bir şey söylersiniz?"

"Böyle bir durumla karşılaşmadık..."

"Nasıl bilmezsiniz, Müfettiş! Nasıl bu konuda fikriniz olmaz? Lanet olsun, nereden bileceksiniz ki! Kızım bir cinayet şebekesi tarafından kaçırıldı. Ve bu azgın caniler onu öldürecekler. Tek varlığımı, biricik kızımı kaybedeceğim."

Boijer, Rob'a sakın olmasını işaret etti. *Sakin olun. Oturun. Sakin olun!*

Rob bilinçli bir şekilde ağır, ama çok ağır bir soluk aldı ve verdi. Saçmaladığını, ileri gittiğini biliyordu ama umurunda bile değildi. Duygularını özgür bırakmalıydı. Onları frenleyemiyordu; hâkim olamıyordu onlara. Bir süre öylece kalakaldı; öfkeden gözleri dönmüştü. Neden sonra yeniden oturabildi.

Başmüfettiş Forrester soğukkanlılıkla sözlerini sürdürdü.

"Şu anda sizden olumlu düşünmenizi bekleyemeyeceğimizin, bunun sizin için çok zor olduğunun farkındayım. Ancak gerçek şu; bildiğimiz ve saptayabildiğimiz kadarıyla caniler şimdilik kızıncıya ya da Christine Meyer'e zarar vermiş değiller."

Rob asık suratla başını salladı ve bir şey söylemedi. Konuşmaya bile hali yoktu.

Başmüfettiş mantık yürütmeyi sürdürdü.

"Olay yerinde De Savary'ninki dışında kan izine rastlamadık. Bundan önce, çete kim olursa olsun önüne çıkan kurbam gözünü kırpmadan öldürüyordu. Ama bu kez bunu yapmadılar. Bu sizin de dikkatinizi çekmiş olmalı. Onları kaçırdılar. Neden? Sizden bir beklentileri olmalı."

Rob'un etrafını saran sular biraz önceki kadar azgın akıyor gibiydi. Durulmuştu. Dikkatle, hatta umutla Forrester'a baktı. Söyledikleri son derece mantıklı ve hatta aydınlatıcıydı. Rob bunlara inanmak, bu adama güvenmek istiyordu.

Forrester sordu.

"Yazınızın altında elektronik posta adresiniz var mıydı?"

"Evet. Bu yazılarda standart bir uygulamadır. *Times*'taki e-posta adresi."

Boijer defterine not almayı sürdürüyordu. Forrester ekledi:

"Jamie Cloncurry'nin sizinle bir şekilde bağlantı kuracağını

sanıyorum. Çok yakında. *Kara Kitap*'ı istiyor. Hem de ihtiras derecesinde."

"Bağlantı kurarsa? Lanet olsun, ne yapmam gerekiyor?"

"Hemen beni aramalısınız. İşte cep telefonumun numarası." Rob'a kartvizitini uzattı. "Onu kandırmalıyız. Çete *Kara Kitap*'ın sizde olduğuna inanmalı. Yezidilerin kitabının."

Rob şaşırmıştı.

"Elimde bir şey olmamasına rağmen mi?"

"Bunu bilmiyorlar. Eğer onları aradıkları aradıkları şeyin sizde olduğuna inandırırız, bu bize zaman kazandırır. Zaman bizim için çok değerli; Cloncurry'yi yakalamak için."

Rob, Forrester'ın omzunun üzerinden odayı büyük salondan ayıran cam duvara baktı. O anda o binada yüzlerce polisin harıl harıl çalıştığını düşündü. Bunlardan birkaç düzinesi, hiç kuşkusuz, bu olayın üzerinde çalışıyordu. Bir caniler şebekesini yakalayabilecek kapasitede olduklarına da hiç kuşku yoktu. Kan ve vahşet tüm gazetelerin manşetlerini kaplamıştı. Rob o anda dışarı fırlayıp salonda çalışanlara avazı çıktığıınca bağırabilmeyi istedi: *Tutuklanın onları! Bulun onları! İşinizi yapın! Bu domuzları, bu ahlaksızları yakalayın! Bu ne kadar zor olabilir ki?*

Bunu yapacağı yerde, "Sizce nerede olabilirler?" diye sordu.

Boijer, "Elimizde birkaç ufak ipucu var," dedi. "İtalyan olan, Luca Marsinelli, pilot brövesi sahibi. Dikkat çekmeden ülkeye girip çıkmak için belki de özel jet kullanıyorlardır."

"Ama bunlar henüz çocuk ..."

Forrester başını salladı.

"Hayır, bunlar sıradan, bildiğimiz çocuklardan değiller. Alıştığımızın çok dışında oldukları kesin. Bunlar zengin çocuk-

lar. Marsinelli öksüz. Ama Milanolu bir tekstil fabrikatörünün tüm mirasının varisi. Düşünülemeyecek kadar zengin. Bir diğer çete mensubununsa Connecticut'taki büyük bir yatırım fonunun sahibinin oğlu olduğunu düşünüyoruz. Bu gençlerin hisse senetleri, yatırımları, kendilerine ait servetleri var. Jersey'de banka hesapları. Yeni bir araba almak onlar için bu kadar basit." Forrester parmağını şaklattı. "Doğu Anglia'da çok fazla sayıda özel havaalanı var, savaştan kalma eski Amerikan uçak pistleri. Belki de kızınızı onlardan birinden yurt dışına uçurdular. Marsinelli'nin sağlam aile bağları açısından İtalya üzerinde duruyoruz. İtalya'nın göller bölgesinde evi var. Cloncurry ailesinin do Picardy'de. Her ikisi de gözaltında tutuluyor. İtalyan ve Fransız Polisi bu konu üzerinde ciddiyetle duruyor."

İnanılacak gibi değildi ama Rob esnemişti. Bu asla yorgunluk belirtisi değildi; aksine, fazla adrenalinden kaynaklanan tuhaf bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk esnemesiydi. Kendini susamış, yıkılmış, bitkin, eli kolu bağlanmış ve öfkeli hissediyordu. Şu yeryüzünde en sevdiği iki kadın, Lizzie ve Christine kaçırılmışlardı. Ağlıyorlardı, korku içindeydiler; ızdırap çölünde kaybolmuşlardı. Bunları düşünmeye bile dayanamıyordu.

Rob ayağa kalktı.

"Peki Dedektif, gözüm e-postalarımda olacak."

"Güzel. Beni her zaman arayabilirsiniz, Bay Luttrell. Sabahın beşinde bile. Hiç çekinmeyin." Başmüfettiş'in bir an gözleri buğulanır gibi oldu.

"Rob, yaşadıklarınızı çok iyi anlıyorum. İnanın bana." Boğazını temizledikten sonra ekledi: "Cloncurry son derece küstah ve kibirli bir tip, bir o kadar da psikopat. Kendini herkesten daha akıllı sanıyor. Bu gibi insanlar zekâlarıyla polise sataşmaktan,

TOM KNOX

polisle alay etmekten kendilerini alıkoyamazlar. Zaten bu da sonunda ele geçmelerine neden olur."

Rob'un elini sıktı. Bu el sıkma mesleği gereği güven vermekten çok daha öte bir şeyler, bir duygudaşlık vardı. Rob onun kendisini anladığını hissediyordu. Ve dedektifin gözlerinde merhamet, şefkat, hatta acı vardı.

Rob teşekkür ettikten sonra arkasını döndü ve binadan ayrıldı. Aynen bir zombi gibi yürüyerek otobüs durağına gitti ve Islington'daki küçük dairesine giden otobüse bindi. İşkenceden farksız bir yolculuk oldu bu. Nereye bakarsa baksın çocuklar, küçük çocuklar vardı. Arkadaşlarıyla oynuyor, kaldırımlarda sığıyor, anneleriyle alışveriş yapıyorlardı. Sanki aralarında Lizzie'yi görecekmış gibi onları dikkatle incelemekten alıkoyamıyordu kendini; hem de bunun saçmalıktan öte bir şey olmadığını bile. Ama bir yandan da bakışlarını kaçırmak, onları görmemek istiyordu. Çünkü onlar ona Lizzie'yi anımsatıyorlardı. Henüz küçük bir bebekken ona banyo yaptırdıktan sonraki saçının kokusunu. Güven dolu mavi gözlerini. Ve yeniden kendini aynı büyük, çaresiz, ezici umutsuzluğun pençesine kaptırdı.

Dairesinde ne henüz açmadığı valizleriyle ne de mutfak tezgâhının üzerindeki bozulmuş sütle ilgilendi; doğruca dizüstü bilgisayarına gitti. Kapağını kaldırdı ve e-postalarını açtı.

Hiçbir şey yoktu. Ekranı kapattı ve yeniden açtı. Yine yoktu.

Duş aldı ve giyinmeye başladı ama bunu tamamlamadı. Valizlerinden birini açtı fakat olduğu gibi bıraktı. Lizzie'yi düşünmemeye çalışıyor ancak bunu başaramıyordu. Öylesine öfkeli ve gergindi ki. Tek yapabildiği sürekli e-postalarını kontrol etmekte.

Yarı çıplak ve yalınayak, dizüstü bilgisayarına döndü ve tık-

lattı. Birden ürktü. İşte oradaydı. On dakika önce gönderilmişti. Jamie Cloncurry'den gelen e-posta karşısındaydı.

Rob korku ve umutla başlığa baktı: *Kızınız.*

Acaba e-postayı açtığında kızının cesedini göreceğini ifade eden gizli bir başlık mıydı bu? Yakılmış ya da kafası kesilmiş? Gömülmüş ya da öldürülmüş? Ya da iyi olduğunu belirten bir mesaj mıydı?

Duyduğu merak ve gerilim dayanılır gibi değildi. Daha fazla dayanamayacaktı. Heyecandan ter içinde kalarak e-postayı açtı. Resim yoktu, yalnızca metin. Cloncurry hemen konuya girmişti.

"Kızın elimizde, Rob. Otu geri istiyorsan Kara Kitap'ı bize vermelisin. Ya da bize tam olarak nerede olduğunu söylemelisin. Aksı takdirde kızın ölecek, hem de şu anda belirtmek bile istemediğim bir şekilde. Sanırım hayal gücün fazlasını düşünmeye yeterli olacaktır. Kız arkadaşının da henüz kılına bile dokunulmadı, ama dediklerimizi yapmazsan onu da öldürmekten çekinmeyeceğimizi bildirmek isterim."

Rob bilgisayarını duvara savurup kırmak istiyordu. Ama okumayı sürdürdü. Daha fazlası vardı:

"Bu arada Filistinlilere ilişkin yazını okudum. Çok etkileyici. Gerçekten yürek parçalayıcı. İşini çok iyi yapıyorsun. Bir de bu denli öngörülebilir şekilde liberal olmasaydın! Hiç israillilerin yaşadıkları koşullar ve bunun altında ne olduğu konusunda ciddi şekilde düşündün :nü, çok rr erak ediyorum.

Olaya bir de şu açıdan bak: En çok kimden korkarsın, Rob? Irk olarak demek istiyorum. Dürüst ol. Seni en çok hangi ırk ürktüyor? Senin adına 'siyahlar'diyerek şansımı denemek istiyorum; yanı Afrika-lılar, öyle mi? Haklıyım, değil mi? Londra sokaklarında kapüşonlarını başlarına çekmiş bir grup zenciyle karşılaştığında, hele bir de geceyse,

hemen yolun diğer tarafına geçiyorsun, değil mi? İnan bana, bunu yapan bir tek sen değilsin, Rob. Hepimiz yapıyoruz. Zenci korkusu istatistiksel olarak mantıklı; tabii olayı sokak suçlarıyla sınırlandırırız. Bir siyahî tarafından sokakta gaspa uğrayıp soyulma, hatta öldürülme olasılığı siyahı nüfusun toplam nüfus içindeki payı dikkate alınırsa- bir beyazın saldırısına uğrama olasılığından çok daha küçük, tabii Japon ve Korelileri bunun dışında tutarsak.

Biraz daha derin düşünelim mi?

Makalelerini okudum ve aptal olmadığını biliyorum. En çok hangi ırk öldürüyor? İnsan ırkları arasında öldürmeye en hevesli, en kana susamış ırk hangisi? Akıllılar mı yoksa?

Konuyu biraz daha genişletelim. Siyah insanlardan korkuyorsunuz. Peki, dünyayı bir bütün olarak düşünürsek, Afrikalılar tarafından öldürülen toplam insan sayısı kaçtır dersiniz? Afrika ordularınca? Afrika silahlarıyla? Birkaç bin mi? Hadi birkaç yüz bin diyelim. Ama bu rakam tüm Afrika için geçerli. Gördüğünüz gibi nüfusla orantılıysak Afrikalılar aslında hiç de o kadar tehlikeli değiller. Gerçi tamamıyla karmakarışık bir haldeler, kendilerini yönetmekten bile acizler ama dünya ölçeğinde kesinlikle tehlikeli değiller. Şimdi bir de Arapları ele alalım. Araplar tam anlamıyla bilgisayara bile hâkim değiller. 15. yüzyıldan beri başarıyla istila edebildikleri bir tek yer bile yok. Çok sayıda insan öldürme açısından değerlendirilecek olursa, 11 Eylül son iki yüz yıldaki en başarılı girişimleriydi. Üç bin kişi öldürdüler. Amerikalıların uzak-tan kumandayla, bir tek napalmla bir dakika içinde yapabildiklerinden az.

Peki, gerçekten çok sayıda insanı öldürmeyi başaran, iyi organize olmuş toplumlar kimler, Robert? Bunun için kuzeye gitmemiz gerekiyor. Zeki insanların yaşadığı bölgelere.

Avrupa devletlerinden İngilizler ve Almanlar diğer devletlerin hepsinden çok daha fazla sayıda insan öldürmüşlerdir. Örneğin Büyük

YARATILIŞ SIRRI.

Britanya imparatorluğu. Tazmanya'daki aborijinleri tümüyle ortadan sildiler. Hepsini öldürdüler. Hatta ingilizler Tazmanya'ya gidip oradaki kileri avlamayı spor haline bile getirdiler. Kanlı bir spor: Aynen tilki avı gibi.

İngilizlerle kayıtsız şartsız öldürme etkinliği konusunda yarışabilecek tek devlet Almanlar, Robert. Gerçi İmparatorlukları filan olmadığı için bu konuda geride kalmışlardı ama 20. yüzyılda yaptıkları atakla bunu telafi ettiler. Altı milyon Musevi'yi yok ettiler. Beş milyon Polonyalı ve yaklaşık on-yırmı milyon Rus'u öldürdüler. Tam olarak sayılamayacak kadar fazla. Peki, Almanlar ve ingilizlerin IQ seviyeleri ne? Yaklaşık 102-105 arası. Ortalamanın epeyce üstünde ve diğer birçok ırka göre belirgin şekilde yukarıda. Bu farklılık onları dünyanın en öldürücü, ama aynı zamanda en zeki toplumları haline getirmeye yeterli.

Şimdi başka toplumlara bakalım. Sence ingiliz ve Almanlardan daha zeki kim olabilir, Robert? Çinliler. Onların IQ ortalaması 107. Ve Çinliler yalnızca 20. yüzyılda yüz milyon insan öldürdüler: Tabii " bunlar kendi vatandaşlarıydı ama şu an üslup ve beğeni tartışma noktasında değiliz. Ve şimdi bu konuda zirveyi kimseye bırakmayanı bulalım.

Kişi başına hesaplayacak olursak, büyük olasılıkla en fazla adam öldürmüş ırk sence kim olabilir? İngilizler mi, yoksa Almanlar mı? Siyahlar mı, Çinliler mi? Koreliler mi, Kazaklar mı? Zenciler mi yoksa makarnacı İtalyanlar mı?

Hayır, Yahudiler. Kişi başı değerlendirilecek olursa her bir Yahudi yeryüzündeki herkesten çok daha fazla sayıda insan öldürmüştür. Tabii ki nüfusları yeterli olmadığı için katliamlarını çoğunlukla vekâleten yaptırıyorlar: Başka ulusları güçlerini kendi amaçları için kullanmaya yönelterek ya da başka ulusları birbirleriyle savaştırarak. Zekâlarını silah olarak kullanıp yaşıyor ve öldürüyorlar. Tarihte ne kadar çok insanı

TOM KNOX

kılıçtan geçirmiş olduklarını kim inkâr edebilir? Yahudiler, Hristiyanlığı ortaya çıkardılar. Bu yüzden, sırf haç uğruna kaç kişi öldü? Elli milyon mu? Sonra Yahudiler komünizmi ortaya attılar. Yine bir yüz milyon. Ya atom bombası. Onu bulan da bir Yahudi değil mi? Atom bombası yüzünden kurban edilen insan sayısı kaç? Yeni Dünya Düzeni maskesi altında İkinci Irak Savaşı başlatmayı başaran da onlar değil mi? Gerçi bu onların standartlarına göre çok ufak bir iş; yalnızca bir milyon insanın ölmesini sağladılar. Çerez. Ama hiç değilse bunda da parmakları oldu. Büyük olasılıkla şimdi de İslam ile Hristiyanlık arasında çıkması olası bir savaşı kışkırtmaya çalışıyorlar ve yine hepimiz biliyoruz ki, bu olursa başlatan yine Yahudiler olacak. Çünkü tüm savaşları başlatan onlardır; çünkü onlar bunu yapabilecek kadar zekidirler.

Ortalama bir Eşkinazi Yahudisinin IQ seviyesi nedir, biliyor musun? 115. Onlar belki de yeryüzünün en zeki toplumu. Ve tarihsel anlamda bakılacak olursa sıradan birinin ölümüne neden olma olasılığı en yüksek toplum da onlar. Tek fark, onların bunu yolda bıçak çekerek yapmamaları; bunun yerine ortalığı kızıştırmak için önce parasal gücü ele geçirmeleri.

Rob ekrandaki e-postaya bakakalmıştı. Bu ırkçı saçmalıklar, küfürler, psikolojik anlamda insanda neredeyse şok etkisi yaratıyordu. Kesinlikle deli saçmasıydı. Karşısında ne kadar hasta bir ruh olduğunu gösteriyordu. Ama yine de içinde bazı ipuçları olabiliirdi.

E-postayı iki kez daha okudu. Sonra telefona sarılıp Başmüfettiş Forrester'ı aradı.

Başmüfettiş Forrester randevu alabilmek için terapisti Janice Edvards'm sekreteriyle konuşuyordu. Onun Cloncurry olayı hakkındaki fikrini almak istiyordu. Kadın evrimsel psikoloji konusunda uzmandı. Bu konu hakkında birçok ciddi ve genel kabul gören bilimsel kitap yazmıştı.

Terapistin sekreteri cevap vermekten kaçmıyordu. Ona Janice'in o haftaki randevularının tamamen dolu olduğunu, ancak ertesi gün, Royal College of Surgeons'ta kolejin aylık vakıf toplantısından önce biraz zaman ayırabileceğini söyledi.

"Demek öyle. İşte bu iyi. O zaman onu orada görürüm, tamam mı?"

Sekreter iç çekti.

"Not alıyorum."

Forrester ertesi sabah metroyla Holborn'a gitti ve Janice Edvards gelene kadar kolejin giriş antresinde bekledi. Terapist, kolejin büyük, aydınlık, cam ve metalden oluşan müzesine gitmelerini önerdi. Orası konuşmak için uygun ve rahat bir yerdi.

Müze etkileyiciydi. Şaşkınlık uyandıran devasa cam raflar ve bunlarda duran kavanozlar içindeki anatomik örnekler.

"Burayı Kristal Galeri olarak adlandırdık," diye açıkladı

Janice teşhir edilen örneklerin durduğu parıldayan raflara bakarak. "Burası birkaç yıl önce yeniden düzenlendi ve onarıldı. Burayla gurur duyuyoruz. Milyonlara mal oldu."

Forrester nezaketle başını salladı.

Terapist heyecanla ekledi.

"Bakın, en ilgimi çeken örneklerden biri. Bir intihardan dondurulmuş gırtlak. Bu adam kendi boynunu kesmişti. Dokulardaki patlamayı görüyorsunuz. Hunter gerçekten olağanüstü bir küratör." Forrester'a bakarak gülümsedi. Neyse, şimdi size dönelim. Sorun neydi, Mark?"

"Sizce cinayet geni diye bir şey olabilir mi?"

Terapist kararlılıkla başını salladı.

"Hayır."

"Olanaksız mı?"

"Belirli bir genden söz ediyorsak kesinlikle hayır. Ama belki bir gen kümesi buna neden olabilir. Evet. Bunun için olanaksız diyemem. Tabii bu konuda kesin bir şey de söylenemez, emin olamayız. Bu henüz emekleme aşamasında bir araştırma alanı."

"Doğru."

"Genetik konusunda henüz yeni yeni bazı sonuçlara ulaşmaya başladık. Örneğin, hiç homoseksüellik ve yüksek zekâ arasında bir bağlantı olabileceği aklınıza gelir miydi?"

"Öyle mi?"

"Evet." Janice gülümsedi. "Gaylerin IQ seviyeleri ortalamanın yaklaşık on puan üstünde. Hiç kuşkusuz, bunda genetik unsurlar bir şekilde rol oynuyor. Bir gen kümesi. Ama işlevsel olarak nasıl çalıştığından henüz emin değiliz."

Forrester başını salladı. Hayvan örneklerine baktı. Kavanoz-

lardarı birinde balığa benzer bir ucube vardı: Bir kuğunun gri midesi.

Janice Edvards açıklamalarını sürdürdü.

"Öldürme eğiliminin kalıtsallığına gelince, şey... bu tamamen genlerin etkileşimine bağlı olabilir. Birbirleriyle ve çevreyle. Bu genleri taşıyan biri son derece normal bir yaşam sürdürebilir, ta ki bir şekilde dürtüleri katalize ya da provoke olana dek."

"Yani..." Forrester şaşırmişti. "Yani sizce öldürme eğilimi kalıtsal olabilir mi?"

"Müzik yeteneğini ele alalım. Kısmen de olsa kalıtsal olduğunu biliyoruz. Örneğin Bach ailesi. Kuşaklar boyunca bu aileden ünlü besteciler yetişti. Tabii bunda dış faktörlerin de çok rolü olmuş olabilir ama genlerin etkisi olduğu da kesin. Evet, beste yapmak kadar komplike bir yetenek kalıtsal olabiliyorsa neden öldürme eğilimi gibi ilkel bir dürtü olmasın?"

"Peki ya insan kurban etme? Törenselsel olarak insan kurban etme eğilimi de kalıtsal olabilir mi?"

Janice kaşlarını çatı.

"Bundan emin değilim, bu özel bir durum. Tuhaf bir kavram. Nasıl bu kamya vardınız?"

Forrester, Cloncurry'lerin öyküsünü anlattı.

"Tartışmasız, bir savaşçı geçmişi ve bu yönde eğilimleri olan aristokrat bir aile, hatta bunlardan bazılarında insan kıyımına kadar uzanan eğilimler olduğu rivayet edilir. Ve şimdi de son kuşağın temsilcisi Jamie Cloncurry. Belirli bir nedene ya da mantığa dayanmadan insan kurban eden bir cani. Ve daha da tuhafı, ailenin de büyük boyutta insan katliamlarının yapıldığı bölgelere bir şekilde ilgi duyması. Örneğin şu anda da Fransa'da en büyük tarihi Kelt toplu mezarlarından ya da büyük olasılıkla kurban

alanlarından birinin hemen yakınında yaşıyorlar. Aym bölgede, kendi soylarından gelen gözü kanlı biri olduğu ileri sürülen General Cloncurry de 1. Dünya Savaşı'nda kendi emrindeki askerlerden büyük bir kısmını bilinçli olarak ölüme göndermiş."

Janice düşünceliydi.

"İlginç," dedi başını sallayarak. "Sanırım katillerin daima cinayet mahalline geri döndükleri söylenir, değil mi?" Omuz silk-ti. "Bence bu çok saçma. Neden orada yaşasınlar ki? Savaş meydanının hemen yanında. Bu tamamen bir rastlantı olabilir. Belki de bir şekilde atalarını onurlandırmak istiyorlar. Bu konuyu bir antropologa danışmalısınız."

Kristal Galeri'de ilerlediler. İki genç kız dizlerinde not defterleri, yanlarında boya kalemleriyle yere bağdaş kurmuştu. Forrester güzel sanatlar öğrencisi olduklarını düşündü. Kızlardan bin Çinliydi; tamamıyla bir kavanozun içindeki ürkütücü fetüslere yoğunlaşmıştı: Deforme beşizler.

Janice Edvards, Forrester'a döndü.

"Bana daha mantıklı gelen, bunun belirli koşullarda kurban etme eğilimi olarak ortaya çıkan kalıtsal bir adam öldürme psikozu, yani bir ruh hastalığı olma olasılığı."

"Ne gibi?"

"Bence aşırı boyutta bir şiddet eğilimiyle kendini gösteren bir ruhsal denge bozukluğu kalıtsal olabilir. Tabii asıl sorun bunun Darvvin metodolojisiyle nasıl bağdaştırılabileceği? Tarihe bakılacak olursa aşırı şiddete yakınlık durumunun her zaman kötü olarak nitelendirilemeyeceği anlaşılır: Örneğin, kana susama ve vahşet eğilimi doğru kanalize edilirse doğru sonuçlar doğurabilir."

"Ne gibi?"

"Örneğin ailede askerlik geleneği hâkimse. Ailenin en şiddete yatkın genci hemen askeri okula gönderilir ve böylece saldırganlığı, öldürmeye yatkınlığı onun için avantaj bile olabilir."

İlerlerken birçok öğrencinin önünden geçip birinci aydan dokuzuncu aya kadar embriyonun gelişiminin minik ceninlerde gösterildiği başka bir vitrinin önüne geldiler. Oldukça iyi saklanmışlardı ve kavanozlarının içindeki sıvıda filmlerdeki yerçekimsiz evrende dolaşan başka dünyaların canavarları gibi yüzüyorlardı. Yüzlerinde daha ilk aşamalardan itibaren insanca bir ifade vardı: Ekşitilmiş bir yüz ve çılgılık attığı anlaşılan bir ifade. Sessizce.

Forrester hafifçe boğazını temizledi ve notlarına baktı.

"Peki, Janice, eğer bu heriflerin ailesinde gerçekten de öldürme ve sadizm genleri varsa, bu şu ana kadar gizli kalmış olabilir mi? İmparatorluğun kanlı geçmişi sayesinde? Yapılan onca savaş nedeniyle?"

"Bu kesinlikle olabilir. Ancak günümüzde böyle bir yatkınlık çok büyük sorunlara yol açabilir. Sigara yasağı ve akıllı bombalar döneminde saldırganlıklara geçit verilmiyor. Günümüzde artık öldürüyorsak bile, bunu anonim bir şekilde, genellikle bir düğmeye basarak gerçekleştiriyoruz. Ve şimdi karşımızda bu genç 'Cloncurry' var, 'genetik ünlü' diye nitelendireceğimiz tip-te biri. Atalarının sadizm eğilimli genlerine sahip ama en iğrenç şekliyle. Yetenekleri çerçevesinde ne yapabilir? Cinayet dışında? Belki bunu duygusuzluk olarak niteleyeceksiniz ama onun ikilemini anlıyorum."

Forrester ikiye ayrılmış bir insan beyninin önünde durdu. Aynen bozulmaya yüz tutmuş karnabahara benziyordu. Alttaki yazıyı okudu. Beyin Charles Babbage'a, yani 'bilgisayarın mucidine' aitti.

"Peki ya insan kurban etme eğilimi? Böyle bir eğilimin kalıtsal olamayacağından emin misiniz?"

"Geçmişte bu gibi bir gen kümesi kişiyi insan kurban etmeye yöneltmiş olabilir, özellikle de kişi bu gibi eylemlerin kabul gördüğü bir dini topluluğun içindeyse."

Forrester bunun üzerinde biraz düşündü. Sonra çantasından bir kâğıt çıkardı. Rob Luttrell'e gönderilen elektronik postanın kopyasıydı bu. Janice'e uzattı. Kadın kâğıda hızla göz gezdirdi.

"Anti-semitizm. Evet, evet. Bu çok sık rastlanan bir psikopati semptomu. Özellikle de karşınızdaki çok zeki ve parlak biriyse. Sıradan ruhsal bozukluklarda kişi fırında canavarlar görür filan, ama zeki biri delirdiğinde çok daha kapsamlı saplantılarla ve komplo teorileriyle karşınıza çıkar. Anti-semitizmse oldukça sık rastlanan bir özellik. Matematikçi John Nash desem, size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hani şu filmdeki mi? *Akıl Oyunları*?"

"Devrimizin en büyük matematik dehalarından biri. Sanırım Nobel kazandı. Yirmili, otuzlu yaşlarında tam bir şizofreni ve takıntılı bir şekilde anti-semitikti. Yahudilerin her yere yayıldıklarını, dünyayı ele geçirdiklerini düşünüyordu. Tehlikeli deliliklerde zekâ, koruyucu bir unsur değildir. Nazi liderlerinin ortalama IQ'ları 138 dolaylarındaydı. Yani çok yüksek."

Forrester kâğıdı aldı ve katlayıp cebine yerleştirdi. Bir sorusu daha vardı. Gerçi çok uzak bir olasılıktı ama hiçbir şeyi atmış olmak istemiyordu.

"Sanırım bana son bir noktada daha yardımcı olabilirsiniz. Profesör De Savary bulunduğunda kitabının kapağına bir sözcük, tek bir sözcük yazmayı başarmıştı. Onun dışında kapak nefesiyle saçılan kanlarla bezeliydi."

"Nasıl yani?"

"Ağzıyla yazmaya çalışmış. Kalem ağzındaymış ve yazar-ken soluk aldıkça kitaba kan püskürmüştü."

Doktor yüzünü ekşitti.

"Bu korkunç."

Forrester başıyla onayladı.

"Tabii yazımın son derece okunaksız olması da doğaldı."

"Evet..."

"Ama yazılan sözcüğün '*undish*' olduğunu sanıyoruz."

"Undish mi?"

"Undish."

"Bunun ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyorum."

Başmüfettiş iç geçirdi.

"Biraz araştırma yaptım. Bu isimde Polonyalı bir death metal müzik grubu var."

"Doğru. Şey... aradığınız yanıt bu olamaz mı? Bu Satanist kültürler genellikle bu iğrenç müziklerden etkilenmiyorlar mı? Gotik metal, death metal filan."

"Evet, öyle." Forrester hak verdiğini belirtti. Bu arada Janice damarları açılmış eski döşeme tahtalarının üzerinden çıkışa doğru yönelmişti. Forrester onu izlerken ekledi:

"İyi ama De Savary o metal grubunu neden bilsin ki? Ayrıca bize neden onların adım bıraksın? Eğer bir insan büyük acılar içinde son sözünü yazdıysa, neden *bunu* yazsın ki?"

Doktor Edvards saatine baktı.

"Affedersiniz, artık gitmek zorundayım. Başka bir toplantım var." Gülümsedi. "İsterseniz önümüzdeki hafta için tam bir randevu ayarlayabiliriz. Sekreterimle görüşün."

Forrester vedalaştı ve heykel kaidelerinin, sütun başlıklarının ve ünlü tıp adamlarının somurtkan büstlerinin arasından merdivenlerden indi. Sonra belirli bir oranda da rahatlamış olarak Bloomsburv'nin güneşli sokaklarında yürüdü. Janice'le yaptığı görüşme kafasında bazı fikirlerin belirlenmesini sağlamıştı. Onları ayıklamak istiyordu. Hem de hemen. Doktor'un kullandığı "atalarını onurlandırmak için" ifadesi onu ciddi şekilde düşündürmüştü. Bu Rob Luttrell'in *Times'ta* yayınlanan yazısıyla uyuşuyordu. Atalarla ilgili. Yaşadığınız yerin seçimiyle ilgili bir şeyler.

Doğruca Holborn istasyonuna gitti, sabırsızlık içinde ilk metro trenine bindi, Viktoria'nın kalabalık alışveriş caddelerinde hızla yürüdü. Scotland Yard'a vardığında merdivenleri koşarak çıktı ve odasına girdi.

Eğer daha önce masanın üzerine kapamamış olsaydı bu heyecanla kızının fotoğrafını bile devirebilirdi.

Hemen bilgisayarım açtı ve Google'da "Ataların gömülü evleri" başlığını araştırdı.

Tam isabet. Kendini tebrik edebilirdi. *Times'ta* okuduğunu düşündüğü, istediği şey karşısındaydı işte.

Çayönü ve Çatalhöyük. Göbekli Tepe tapınağının yakınında iki antik yerleşim alanı, iki kazı yeri.

Bu kazı yerlerinin Forrester için önemi, evlerin altında bulunmalarıydı. Buraların sakinleri kurban ettikleri insanların kemiklerini koydukları temellerin üzerine evlerini inşa etmişlerdi. Dolayısıyla bu insanlar kurbanlarının üzerinde yaşamış, çalışmış, uyumuş, sevişmiş, yemiş, içmiş, konuşmuşlardı. Ve bu asırlarca böyle sürüp gitmişti Başka insan kemikleri ve cesetler ve bir kat daha, sonra bir kat daha ve başka kemikler.

Keyifle su şişesinden bir yudum aldı. İnsan neden kurbanının yakınında, hatta üzerinde yaşamak isterdi acaba? Neden birçok cani de aym yõteme başvuruyordu? Pencereden Londra'mn güneşli gökyüzüne baktı ve çağdaş cinayetlerle bu olaylar arasındaki paralellikleri düşündü. Öldürdüğü kızların evinin arka avlusuna gömen Fred YVest. Ya da İndiana'da öldürdüğü bir düzine genç oğlan çocuğunu evinin altına gömen John VWayne Gacy. Her seri katilde cesetler için bakılan ilk yer adamın kendi evinin altı ya da bahçesi oluyordu. Bu standart polis prosedürüydü. Çünkü katiller genellikle kurbanlarını evlerinin yakınına gizliyorlardı.

Forrester o zamana kadar hiç bunun üzerinde düşünmemişti, ama şimdi bunun tuhaflığı fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Bu büyük olasılıkla kökü çok derinlerde, hatta bilinçaltında olan bir dürtüydü. Ölen kurbanların yakınında ya da üzerinde yaşamak; insanlık tarihinin on bin yıl öncesinde bile olan bir dürtü. Belki de Cloncurry'lerin yaptıkları da buydu. Kendi kurbanlarının üzerinde yaşamak: Kasap Albert'ın katlettiği askerlerin üzerinde.

Evet.

Ilık bir yudum su daha aldı. Peki ya Kelt toplu mezarı? Belki Cloncurry'lerle onlar arasında da bir bağlantı vardı ya da onlar öyle olduğunu düşünüyorlardı. Her hâlükârda Ribemount'taki toplu mezar Keltlere aitti. Galli savaşçılara!

Forrester dik oturdu. Bu düşüncelerde örgünün takılıp kazağının sökülmesine neden olan çivi gibi sivri bir nokta vardı. Onu bulursa aynen kazağın söküldüğü gibi gizemi çözmeye yaklaşıcağını hissediyordu. Keltler? Keltler? Keltler? Cloncurry'lerin kökeni nereye dayanıyordu? Google'a bu kez de "Cloncurry'lerin ataları" sözcüklerini yazdı.

YARATILIŞ SIRRI.

İki dakika içinde sonuca ulaştı. Cloncurry ailesiyle çok eski bir İrlanda ailesi arasında evlilikler sayesinde yakın akrabalık bağları vardı. Ama yalnızca İrlandalı bir aileyle değil. Ataları... YVhaley'lerdi.

Cloncurry'ler, İrlanda Hellfire Kulüp'ün kurucuları olan Buck ve Burnchapel VVhaley'nin torunlarıydı.

Ekrana dikkatle baktı. Şansı yaver gitmiş, bağlantıyı bulmuştu. Konunun temeline inmeyi başarmış olmalıydı. Çok yakındı buna. Artık bu lanet olayı çözebilirdi. Hemen, oracıkta. Orada, yazı masasının başında.

Peki ama çete neredeydi? Nereye saklanmış olabilirlerdi. Uzun bir süre Boijer ve ekibindeki diğer meslektaşları, çetenin sık sık gizlice İngiltere'nin dışına çıkıp tekrar ülkeye girdiklerini ve büyük olasılıkla da Fransa ya da İtalya'ya gittiklerini düşünmüşlerdi. Özel bir uçak ya da tekneyle. Kim bilir, belki de Boijer ve kendisi hep yanlış yerde aramıştı onları. Çetenin bazı üyelerinin Fransız ya da İtalyan olması onların İtalya ya da Fransa'ya gitmiş olmalarını gerektirmezdi ki. Başka bir ülkede de olabilirlerdi elbette. Ama bunun İngiltere'den pasaportsuz gidilebilecek tek yer olması çok daha olasıydı. Forrester başım kaldırdı. Boijer kapıdan içeri giriyordu.

"Finli dostum!"

"Efendim?"

"Sanırım biliyorum."

"Neyi?"

"Nereye saklandıklarını, Boijer. Sanırım onların nerede saklandıklarını biliyorum."

Rob evinde oturmuş, ister istemez durmadan aynı video kaydım seyreliyordu. Cloncurry bunu üç gün önce göndermişti.

Video kaydında Christine ve kızı hiçbir şey ifade etmeyen, sıradan küçük bir odadaydılar. Lizzie'nin ağzına bir tıkaç konulmuştu, aynı şekilde Christine'inkine de. Her ikisi de tahta sandalyelere oturtulmuş, bileklerinden ve ayaklarından sımsıkı bağlanmışlardı.

Bütün görülen bu kadardı. Ama giysileri temizdi ve zarar görmemişlerdi. Ağızlarında deri tıkaçlar ve gözlerindeki dehşet ifadesi Rob için videoyu seyretmeyi işkenceden farksız kılacak kadar korkunçtu.

On, on beş dakika süreyle gözlerini video kaydından ayıramadı. Baktı, baktı ve yine baktı. Sonra kalkıp dairesinde volta atmaya başladı; çaresizlik içinde, tıraşsız, duş bile almamış olarak, iç çamaşırlarıyla ne yapacağım bilemez bir halde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Kendini acılar çölünde kalmış, ızdıraptan aklım kaçırmış bir derviş gibi hissediyordu. Biraz tost yemeğe çalıştı ama lokmalar boğazından geçmedi. Uzunca bir süredir doğru dürüst bir şey yememişti. Birkaç gün önce eski karısının hazırladığı kahvaltı dışında hemen hiçbir şey.

O gün kızlarının başına geleni konuşmak üzere Sally'ye

uğramış, Sally her zamanki alışkanlıkla onun için domuz pas-tırmalı yumurta hazırlamıştı. Rob uzun zamandır belki de ilk kez acıktığını hissetmiş, ancak daha kahvaltısının yarısını bile tamamlayamadan Sally ağlamaya başlamıştı. Dolayısıyla aya-ğa kalkıp, teselli etmek için onu kollarının arasına almış, ama bu durumu daha da kötüleştirmişti. Sally onu itmiş, bütün bu olanların onun suçu olduğunu söylemiş, bağırarak, ağlamış, onu tokatlamıştı. Sally vurup çarparken, ardı ardına tokatlar, karnı-na yumruklar indirirken Rob öylece, kıınıdamadan durmuştu. Karşı koymamıştı çünkü onun *haklı* olduğunu biliyordu. Başları-na bu kötü olayın gelmesinin tek sebebi kendisiydi. Sansasyonel öykü bulma hırsı, gazeteci olarak ününü pekiştirme ihtirası ve akılsızca tehlikeleri görmezden gelmesi. Yalnızca Lizzie'yi koru-mak, ona dikkat etmek için İngiltere'de olmaması bile yeterliydi suçlu olması için. Her şey, her şey.

O anda içini kemiren suçluluk duygusu, çektiği vicdan azabı ve kendinden bile nefret etmesi Rob'a iyi geldi; hiç değilse bun-lar gerçek duygulardı. Gerçek, ezici, yakıcı duygular. Bütün bu süre içinde hissettiği aptalca çaresizliği, uyuşukluğu biraz olsun giderebilecek duygular.

Aklını tamamen kaçırmamasını engelleyen, onu yaşama bağ-layan tek şey telefondur. Rob saatlerce öylece ona bakarak otu-ruyor, umutla çalmasını bekliyordu. Ve telefonu çalıyordu da, hem de sık sık. Bazen arkadaşları, bazen meslektaşları bazen de Türkiye'den Isobel arıyordu. Arayanların tamamı ona destek ol-maya çalışıyordu, ama bu Rob'un umurunda bile değildi; onun yalnızca bir tek beklentisi vardı: Polisten gelecek telefon.

İz üzerinde olduklarını, sağlam ipuçları bulduklarını bili-yordu. Forrester dört gün önce aramış, tahminlerine göre çetenin İrlanda Hellfire Kulüp'ün geçmişteki merkezi olan, Dublin'in

güneyinde Montpelier yöresinde saklandığım tahmin ettiklerini belirtmişti. Müfettiş, Scotland Yard'ın bu sonuca nasıl ulaştığını da açıklamıştı: Çete üyelerinin zaman zaman ortadan kaybolup sonra yine ortaya çıkmaları onlara önce yurtdışına gidip geldiklerini düşündürmüştü, ancak gümrüklerde ve sınırlarında onlara ilişkin herhangi bir giriş ya da çıkış kaydına rastlamamışlardı. Bu da katillerin -İngiltere'den ayrıldıklarında- pasaport kontrolü olmayan bir ülkeye gittiklerini gösteriyordu.

İrlanda'ya gitmiş olmalıydılar.

Bu tartışmaya açık bir varsayımdı. Forrester konuşma sırasında bu varsayımlarım destekleyen başka ilginç bir kuram daha olduğunu belirtmişti. Kazılarda ortaya çıkarılan kurban alanları, Ribemount toplu mezarı, Çatalhöyük ve de Gacy adlı bir seri katilin davramış modeli, katillerin genellikle kurbanlarından pek de uzak olmayan bir saklanma yeri seçtiklerini gösteriyordu. Cloncurry'nin de atalarının izinden gitmiş olma olasılığı yüksekti. Ancak Rob bu noktada farklı düşünüyordu.

Rob, Forrester'in psikolojik varsayımlarının pek isabetli olmadığı kanısındaydı. Ona bütün bunlar yalnızca Forrester'in tahminlerinden ibaretmiş gibi geliyordu ve Rob tahminlere güvenmezdi. Aslında artık hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyordu. Kendine bile güvenmiyordu. Tek bildiği kendisinden nefret ettiği ve çektiği ıstırapın dayanılmazlığıydı.

O akşam yattı ve üç saat uyudu. Düşünde çarpmıha gerilmiş, inleyen bir hayvan, bir domuz ya da bir köpek gördü. Uyandığında sabah oluyordu. Çarpmıha gerilmiş hayvanın görüntüsü hâlâ zihnindeydi, kaybolmuyordu. Bir uyku hapı aldı. Yeniden uyandığında öğlen olmuştu. Cep telefonu çalıyordu. *Çalıyordu işte*. Masaya koştu ve telefonu açtı.

"Alo? Alo?"

"Robert."

"Arayan... Isobel'di. Rob kendini attan düşmüş gibi hissediyordu; tüm coşkusu, keyfi bir anda kaybolmuştu. Aslında Isobel'i seviyor ve takdir ediyordu. Onun bilgisine ve direncine hayrandı, ama o anda tek duymak istediği polisin sesiydi, polisin, polisin, polisin..."

"Isobel...?"

"Yeni bir haber var mı?"

Rob derin bir soluk aldı.

"Son konuşmamızdan beri hayır. Yalnızca... yalnızca o iğrenç elektronik postalar. Cloncurry'den gelen. Videolar..."

"Rob, çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm, ama..."

Sustu. Rob onun olağanüstü güzellikteki tahta evinden Marmara'nın mavi sularına baktığını düşündü. Ve bu düşünce içini sızlattı. Christine'le orada birbirlerine âşık olduklarını, yıldızların altında el ele oturmalarını anımsamıştı.

"Rob, bir fikrim var."

"Evet."

"*Kara Kitap*'la ilgili."

"Evet?.."

İlgi göstermekte zorlanıyordu; isteksizliği sesine yansımıştı.

Ama Isobel buna aldırmadı.

"Rob, dinle. Kitap. Bu serseriler onun peşindeler, değil mi? *Kara Kitap*. Kesinlikle çaresiz durumdalar, ne pahasına olursa olsun onu ele geçirmek istiyorlar. Ve sen onlara kitabı bulduğunu ya da bulabileceğini söyledin... ya da onları şimdilik durduracak bir şeyler ima ettin. Haklı mıyım?"

"Evet, ama... Isobel kitap *elimizde değil*. Nerede olduğuna ilişkin bir fikrimiz de yok."

"Evet, işte bu! Düşünsene, ya kitabı bularsak! Eğer *Kara Kitap* elimize geçerse onların üzerinde baskı oluşturacak gücümüz olur, öyle değil mi? Onlara takas önerebiliriz... koşullar öne sürebilir... onlarla pazarlığa oturabiliriz. Neyi kastettiğimi anlıyor musun?"

Rob bunu istemeyerek terslikle doğruladı. Aslında bu telefon konuşmasının ona umut vermesini, enerjisini artırmasını isterdi. Ama kendini öyle yorgun hissediyordu ki...

Isobel konuşmayı sürdürüyordu. Rob telefonu boynuyla omzunun arasına sıkıştırmış, evde yalınayak dolaşıyordu. Sonra yazı masasına oturup açık olan bilgisayarına baktı. Cloncurry'den gelen bir e-posta yoktu. En azından yeni bir tane.

Isobel hâlâ konuşuyordu. Rob ona odaklanmaya çalıştı.

"İsobel, çok affedersin, bir an seni takip edemedim. Dalmışım. Lütfen tekrarlar mısın?"

"*Elbette...*" Isobel iç geçirdi. "Açıklayayım. Bence -bu çeteyanlış iz üzerinde. Kitap konusunda."

"Neden?"

"Biraz araştırdım. Çetenin Layard'la çok yakından ilgilendiği bir dönem olduğunu biliyoruz. Layard, Yezidilerle ilgilenmiş, Asurluları inceleyen bir bilim adamı, bu doğru, değil mi?"

"Evet." Geçmişte kalmış bulanık bir anı bir an Rob'un zihninde belirip kayboldu. "Yatılı okul baskınını mı kastediyorsun?"

"Evet." Isobel'in sesindeki kararlılık dikkat çekiciydi. "Austen Henry Layard, Ninova Kapısı'nın yapılmasını sağlayan kişi. Canford Malikânesi'nde ya da şimdiki okuldaki kapıyı. Yezidilerle kurduğu bağlantıyla tanınıyor. 1847'de."

"Eveet... bunu biliyoruz..."

"Ama gerçek olan şu ki, Layard onlarla iki kez bir araya geldi. İkincisi 1850'deydi."

"iyi ama... yani..."

"Bunların hepsi elimdeki şu kitapta yazılı, aklıma daha yeni geldi. Bak: *Asurluların Keşfi*. Burada aynen şöyle yazıyor. *Layard 1847'de Laleş'e gitti. Bunu zaten biliyoruz. Sonra Konstantinopolis'e geldi ve Majestelerinin Bâb-ı Âli'ye gönderilen büyük elçisiyle buluştu.*"

"Bâb-1..."

"Âli. Osmanlı İmparatorluğu. O zamanki elçi Sör Stratford Canning'di. Zaten olayın püf noktası da bu. İki yıl sonra Layard yeniden Yezidilerin yamna dönüyor. Ve bu kez nedeni açıklanamayan bir şekilde büyük bir coşkuyla karşılanıyor ve kendisini ünlü eden o tarihi eserleri, rölyefleri buluyor. Bütün bunlar gerçek. Tarih kitaplarında var. Gördüğün gibi..."

Rob o sırada zihninden kızının görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyordu. Deri tıkaçlar...

"Neyi görmem gerekiyor? Isobel, gerçekten de söylediklerinden bir yere varamıyorum."

"Peki, Rob, affedersin. Asıl konuya geleyim. Layard birinci araştırmasında doğruca Laleş'e gitti. Sanırım oradayken Yezidiler ona *Kara Kitap*'tan, bunun bir İngiliz, yani Jerusalem VVhaley tarafından alınıp götürüldüğünden bahsettiler. Layard -VVhaley'den sonra- Yezidilerin temas kurduğu ilk İngiliz, daha doğru bir ifadeyle ilk Batılıydı. Zaten konunun önemi de buradan kaynaklamıyor. Ona kitabı geri istediklerini söylemiş olmaları."

"Hımm... olabilir."

TOM KNOX

"Öyleyse Layard, Kostantinopolis'e döndüğünde Büyükelçi Canning'e bundan bahsetmiş olmalı. Buluştuklarım kesin olarak biliyoruz. Ve Sör Stratford Canning'in İrlanda kökenli İngiliz ve Protestan Kilisesi mensubu olduğunu da biliyoruz."

Rob yavaş yavaş neden bahsedildiğini anlıyor gibiydi.

"Canning İrlandalı mıydı?"

"Evet. İrlanda kökenli İngiliz aristokrasisinden. Küçük elit bir çevre. Aynen VVhaley ve Lord Saint Leger gibi. Hellfire Kulüp. Hepsi birbirini çok iyi tanırdı."

"Bunların hepsi çok iyi ama... bizim için anlamı ne?"

"Aynı dönemde İrlanda'da Edvvard Hincks diye birine ilişkin söylentiler alıp başını gitmişti."

"Affedersin ama bu kadarı benim için çok fazla. Takip edemiyorum."

"Hincks, Cork'lu bir din adamıydı. Anlaşılması güç, gizemli biriydi. Kendi kendine çivi yazışım sökmüştü. İnan bana, bütün bunlar doğru, Rob. İstersen Google'dan da bakabilirsin. Asur tarihinin en büyük gizemlerinden biridir bu. Avrupa'nın neredeyse tüm seçkin üniversiteleri çivi yazışım deşifre etmeye çalışırken İrlanda'daki küçük bir köyün rahibi bu konuda onların önüne geçer." Isobel heyecandan giderek daha hızlı konuşmaya, sözcükleri neredeyse yutmaya başlamıştı. "Evet, şimdi iş ikiye ikiye toplayabilmekte. Hincks birden nasıl olup da çivi yazışım deşifre etmeyi başardı? İrlanda'nın ortasında, Eire'de gözlerden uzak bir kilisenin tanınmamış rahibiyken?"

"Yanı sence *Kara Kitap*'ı mı buldu?"

"Hincks'in *Kara Kitap*'ı bulduğunu düşünüyorum. Kitap çivi yazısıyla yazılmıştı. Her nasılsa kitap bir şekilde Hincks'in eline geçti ve adam uğraşıp çivi yazısını çözdü, kitabı tercüme etti

ve VWhaley'nin hazinesine ulaştığını anladı. Bir zamanlar Hellfire üyelerinin elinde olan ünlü Yezidi metinlerine. Samrım bunu gizlemeye çalıştı; yalnızca birkaç Protestan İrlandalı aristokrata söyledi, vanı birinci planda VWhaley ve İrlanda Hellfire Kulüp'le bağlantıları olan kişilere."

"Yanı İrlanda asillerine. *Canning...* gibilere?"

İsobel neredeyse cıyaktı.

"Evvett! İşte bu, Rob! Sör Stratford, Anglo-İrlanda çevrelerde çok önemli biriydi. Onun sınıfından gelen birçokları gibi onun da bir şekilde Hellfire geçmişi olmuştu hiç kuşkusuz. Dolayısıyla da Whaley'nin kitabının bulunduğunu duyunca bunun tüm sorunların çözülmesini sağlayabileceğini düşündü. Kitaptan kurtulmak istiyorlardı. Ve Layard'ın Yezidilere geri vermek için bu kitaba ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Hincks ise kitabı bulmuştu."

"Dolayısıyla *Kara Kitap* Kostantinopolis'e gönderildi..."

"Ve sonra yeniden Yezidilere iade edildi... Austen Layard sayesinde!"

Telefonda kısa sürren bir sessizlik oldu. Rob bu yeni kuramı düşünüyordu. Tabii bu arada kızını düşünmemeye çalışarak...

"Evet, bu da bir varsayım..." diye mırıldandı.

"Varsayımdan çok daha öte, Rob. Şunu dinle." Telefonda çevrilen kitap sayfalarının sesi duyuldu. "İşte. *Dinle. Layard'ın Yezidilerle ikinci buluşmasının notları burada. Yezidiler, Layard'ın yeniden Kostantinopolis'e geldiğini duyduklarında dört rahip ve bir şeyhten oluşan bir grubu ona yollamaya karar verdiler ve o zamana göre çok uzak olan Kostantinopolis'e doğru yola çıktılar.*"

"Ve...?"

"Devamı var. Osmanlı Başkentinde Layard ve Cannirig'le yapılan gizli toplantıların ardından Layard ve Yezidiler birlikte yeniden doğuya, Yezidilerin ülkesine. Kürdistan'a doğru yola çıktılar." Isobel derin bir soluk aldıktan sonra devam etti. "Van Gölü'nden Musul'a kadar olan yolculuk bir zafer yürüyüşünden farksızdı... Layard minnet ve şükran duygularıyla karşılandı. Yezidiler ona güvenmiş, ona açılmış ve o da bu güvene layık olduğunu kanıtlamıştı. Grup bunun ardından ilahiler söyleyen, zafer çılgınlıkları atan yüzlerce insanın arasında Yezidi köylerinden geçip Urfa'ya ulaştı."

Rob, Isobel'in heyecanını hissedebiliyor, ancak paylaşamıyordu. İçi sıkılarak Londra'nın bulutlu gökyüzüne baktı.

"İyi, güzel," dedi. "Şimdi anladım. Haklı olabilirsin. Kara Kitap Güneydoğu'da. Kürtlerin bulunduğu bölgelerde bir yerde. İrlanda ya da İngiltere'de değil. Layard onu geri götürdü. Çete yanılıyor. Bu olabilir."

"Elbette ki öyle, hayatım." isobel'in heyecanı geçmemişti. "Ama herhangi bir yer değil, Urfa. Anlamıyor musun? Kitapta Urfa yazıyor. Laleş, Yezidilerin kutsal merkezi. Ama tarihteki merkezleri, politik merkezleri, başkentleri Urfa'ydı. Kitap Şanlıurfa'da! Bir yerlerde saklı. Layard kitabı Yezidilere orada verdi. Karşılığında da Yezidiler ona değerli antik eserleri, Nino-va Kapısı'nı filan bulacağı yerleri gösterdiler ve onu götürmesini sağladılar. Böylece Layard ve Canning istedikleri üne kavuştu. Her şey yerli yerine oturuyor, değil mi?"

Rob'un boğazı kurumuştı. Yine kendini umutsuzluğun pençesine kaptırmıştı.

"İyi, güzel. Bu söylediklerin kesinlikle doğru olabilir, Isobel. Ama lanet olsun, onu nasıl bulabiliriz ki? Nasıl? Yezidilerin bizi öldürmeye çalışmalarının üstünden kaç gün geçti ki? Şanlıurfa'ya girmemiz istenmiyor. Ne yani, oraya gidersek, bize

sırf istedik diye kendi elleriyle kutsal kitaplarını teslim edeceklerini mî sanıyorsun? İnan bana, bu mucizeden farksız, benim için düşünebileceğin her şey bundan daha kolay! Van Gölü'nün üzerinde yürümek bile!"

"Kastettiğim sen değildin." Isobel hafifçe iç çekti. "Kendimi kastediyordum. *Benim* bu konuda şansım olabilir. Urfa'da dostlarım var. Eğer *Kara Kitap'a* ulaşabilirsem, onu birkaç saat için ödünç almam bile yeterli, hemen kopyasını alırım; böylece elimizde Cloncurry'ye karşı bir şey olur. Elimizdeki bilgiye karşılık Lizzîe ve Christine'i isteyebiliriz. Gerçekten de Yezidileri tanıyorum. Bulacağımıza inamıyorum. *Kara Kitap'ı* ele geçirebilirim."

"Isobel..."

"Bana engel olmaya çalışma. Şanlıurfa'ya gidiyorum, Rob. Sizin için kitabı bulmaya gidiyorum. Christine benim dostum. Kızım da kendi kızım gibi hissediyorum. Yardımcı olmak istiyorum. Bunu yapabilirim. İnan bana."

"Ama Isobel, bu çok tehlikeli. Ayrıca bu yalmzca bir varsayım. Tanıdığım Yezidiler kitabın İngiltere'de olduğuna inanıyorlardı. Bunu neden dikkate almıyorsun? Sonra orada Kiribali denen o adam da var..."

Yaşlı kadın kıkırdadı.

"Kiribali beni tanımıyor. Ayrıca altmış sekiz yaşındayım. Eğer bazı psikopat Nasturiler tara.ından başım uçurulacaksa sorun değil. Böylece yeni gözlük reçetesi peşinde koştuktan kurtulmuş olurum. Benim için hiç endişelenme, Rob. Hatta daha şimdiden kitabın nerede olabileceğine ilişkin bir fikrim var. Hem bu akşam Şanlıurfa'ya uçuyorum."

Rob itiraz etmekten vazgeçti, isobel'in bahsettiği ufak ama çok ufak bir umuttu, ancak yine de etkilenmişti; ne de olsa başka

hiçbir umudu yoktu. Ayrıca isobel'in sonuç ne olursa olsun onlar için yaşamım tehlikeye attığım bilmek bile güzeldi.

"Teşekkürler, Isobel. Teşekkürler. Ne olursa olsun. Hiçbir sonuç çıkmasa da, yalmzca çaban için teşekkürler."

"*De nada*. Çok yakında kızları kurtaracağız, Rob. Emin ol! Yakında görüşürüz. Üçünüzle birden."

Rob arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Ardından akşam yemeği için dışarı çıktı ve bir barda bir şeyler içti. Sonra eve döndü ama evin sessizliğine dayanamayarak kendini yeniden sokağa attı ve içmeyi sürdürdü. Bardan bara dolaşıyor, yalmz ve ağır ağır içkisini yudumluyor, 'her-beş dakikada bir cep telefonuna bakıyordu. Dün de aym şeyi yapmıştı, sonraki gün de aynısını yapacaktı. Daha sonraki gün de. Sally günde beş kez arıyordu. *Times*'taki arkadaşları da öyle. Steve arıyordu. Sally arıyordu. Polis aramıyordu.

Isobel Urfa'daki gelişmelere ilişkin bilgi vermek için neredeyse her saat başı arıyordu. "Gerçeğe -kitaba- çok yaklaştığını" hissettiğini söylüyordu. Bazı Yezidilerin kitabın orada olduğunu inkâr ettiklerini ama bazılarının ona hak verdiklerini, kitabın geri gelmiş olabileceğini fakat nerede olduğunu bilmediklerini anlatıyordu. "Çok yaklaştım, Rob," diyordu. "Çok yaklaştım."

isobel'in son telefonunda yaşlı kadımn umut dolu sesinin arka plamnda müezzinin okuduğu ezamn sesi duyuluyordu. Şanlıurfa keşmekeşinden sesler duymak Rob için tuhaf, ürkütücü bir duyguydu. Keşke oraya hiç gitmemiş, bütün bunlar başına gelmemiş olsaydı. Keşke oradan bahsedildiğini bile duymamış olsaydı. Bundan böyle de oraya değil gitmek, adım duymak bile istemiyordu.

Rob iki gün daha ne yapacağım bilemeden öylece bekledi, işkenceden farksızdı bu. Isobel aramayı bırakmıştı. Steve de ar-

tık o kadar sık aramıyordu. Suskunluk dayanılır gibi değildi. Çay içmeye çalışıyor, Sally'ye cesaret vermeye çalışıyor, votka almak için süpermarkete gidiyordu. Sonra da eve dönüyor, yeniden bilgisayarın başın geçiyordu. Bunu yapıyordu ama bir beklentisi yoktu.

Ancak bu kez ekranın tepesinde o küçük zarf sembolünü gördü. Yeni bir e-posta gelmişti, yeni bir e-posta... Cloncurry'den.

Rob dişlerini sıkarak mesajı açtı.

Mesaj bir video bağlantısı dışında boştu. Rob bağlantıyı tıkladı. Ekranda önce bir karlanma oldu, sonra resim netleşti ve Rob yeniden Lizzie ve Christine'i boş bir odada, sandalyelerine bağlanmış bir halde gördü. Oda biraz farklı, bir öncekinden biraz daha küçüktü. Tutsakların giysileri değiştirilmişti. Lizzie ve Christine'in başka bir yere götürüldükleri anlaşıyordu.

Ancak Rob'un yeniden dehşete kapılmasının, derin, büyük bir korkunun pençesine girmesinin nedeni bu değildi. Her ikisinin de başına *başlık* geçirilmişti. Kaçıranlar Lizzie ve Christine'in başlarına kalın, siyah kukuletalar geçirmişlerdi.

Rob suratım astı. Laleş'te kendi başına çuval geçirildiği zaman yaşadığı dehşeti anımsamıştı. *Karanlığa bakmasını.*

Lizzie ve Christine'in bu yeni korku uyandıran resimleri -suskun, kukuletalı, sandalyeye bağlanmış, hareketsiz- üç dakika kadar ekranda kaldı. Sonra Cloncurry göründü ve doğrudan kameraya konuştu.

Rob karşısındaki ince, güzel yüze bakakalmıştı.

"Merhaba, Rob. Gördüğün gibi farklı, daha ilginç bir yere geçtik. Kızlara panik duygusunu tam olarak yaşatabilmek için başlarına başlık geçirdik. Evet. Şimdi bana *Kara Kitap*'tan bahset. Gerçekten izini buldun mu? Bunu bilmem gerek. En son bilgi-

lerin bana iletilmesini istiyorum. Lütfen sır saklama. Sırları sevmem. Aile sırları da korkunç şeylerdir, sence de öyle değil mi? Evet, anlat bana. Eğer hâlâ bir ailen olmasım istiyorsan, ailenin ölmesini istemiyorsan anlat bana. Hemen anlat. Beni yapmayı istemediğim şeyleri yapmak zorunda bırakma."

Cloncurry başım çevirdi. Kamerada görünmeyen biriyle konuşuyor olmalıydı. Mırıldanarak. Rob kameradan görünmeyen alanda kahkahalar duyuyordu. Sonra Cloncurry yeniden ekrana döndü.

"Evet. İstersen doğrudan konuya gelelim, Rob. Kendimizi kandırmayalım. Ne yapmaktan hoşlandığımı çok iyi biliyorsun. Ünümü, özel hobimi duymuşsundur. Biliyorsun, en temel ilgi alanım kurban, insan kurbanı! Ancak sorun, çok zor bir seçimle karşı karşıya olmam. Yani demek istediğim, kızını nasıl bir yöntemle kurban etmeliyim? Ya Christine'i? Bildiğin gibi, kurban etmenin öyle çok yöntemi var ki! Sen hangisini yeğledin, Rob? Bence Vikingler bunda bir numara, değil mi? Örneğin kartal pençesi. Sanırım profesör akciğerlerini çıkardığımız sırada olağanüstü bir dehşet yaşamıştı. Dehşet ve aynı zamanda, nasıl diyeyim, hayranlık. Aslında çok daha... *gaddar*... olabilirdik ama..." Cloncurry gülümsedi.

Rob oturduğu yerde soğuk terler döküyordu.

Cloncurry kameraya yaklaştı.

"Örneğin Keltlerin muhteşem bir kurban ritüeli vardır. Kurbanlarını kazığa geçirirler. Özellikle kadınları. Önce çıplak soyarlar, sonra bir çayıra götürürler, sonra tahta bir kazığın üstüne kaldırırlar ve sonra... evet, tüm ağırlığıyla aşağı bırakırlar. Doğruca kazığa... Vajinasından, tabii anüs de olabilir." Cloncurry esnedi ve sonra ekledi. "İnan bana bunu sevgili kız arkadaşına yapmayı hiç istemiyorum, Rob. Cinsel organına bir kazık

çaktığım taktirde halım kan içinde kalacak. Sonra bir de halı temizleme makinesi satın almak zorunda kalacağım. Gereksiz bir masraf." Yeniden gülümsedi. "Evet, Rob, şu lanet *Kara Kitap*'ı bana ver artık. Şu Tom VVhaley'ninkini. Senin Laleş'te bulduğun kitabı. Ver ve bitsin. Şimdi."

Kamera hafifçe sallandı. Cloncurry uzandı ve sabitledi. Sonra doğrudan kameraya bakarak ekledi: "*Çocuk kurbanına* gelince, yani ufak Lizzie için..."

Ayağa kalkarak Lizzie'nin sandalyesinin yanına gitti. Bir sihirbazın el çabukluğuyla kukuletaı çıkardı. Evet, işte Lizzie karşısındaydı. Deri kayışlarla bağlanmış bir halde, dehşet içinde kameraya bakıyordu.

Cloncurry küçük kızın saçını okşadı.

"Bunca yöntem ve yalnızca bir tek küçük kız. Hangisini seçsek ki? İnkalar böyle küçük kızları dağa çıkarır, orada bırakır, açlıktan ve soğuktan ölmesini beklerlerdi. Ama bence bu çok ağır, tekdüze; nasıl diyeyim... *sıkıcı* bir yöntem. Peki, son derece rafine Aztek yöntemlerine ne dersin? Örneğin hiç Tanrı Tlaloc'tan bahsedildiğini duydun mu?"

Lizzie'nin sandalyesinin etrafında döndü.

"Dürüst olmak gerekirse, Tanrı Tlaloc domuzun tekiymiş. Susuzluğunun ufak çocukların gözyaşlarıyla giderilmesini istermiş. Dolayısıyla da Aztek rahipleri küçük çocukları ağlatırlarmış. Bunu tırnaklarını sökerek gerçekleştirirlermiş. Yavaş yavaş. Birbiri ardından."

Cloncurry, Lizzie'nin ellerinden birini çözdü. Rob minik kızının elinin korkudan titrediğini görebiliyordu.

"Evet, Rob, önce tırnaklarını söker, sonra da bu minik parmakları böyle keserlermiş." Lizzie'nin parmaklarını okşadı. "Ta-

TOM KNOX

bii bu çocukları ağlatırmış. Sonra da tırnakları sökülürken ağlayan çocukların gözyaşlarını toplar, bunu Tlaloc'a sunarlarmış. Ardından da çocukların başları kesilirmiş."

Cloncurry gülümsedi. Sonra hemen Lizzie'nin elini yeniden sandalyenin ayağına bağladı.

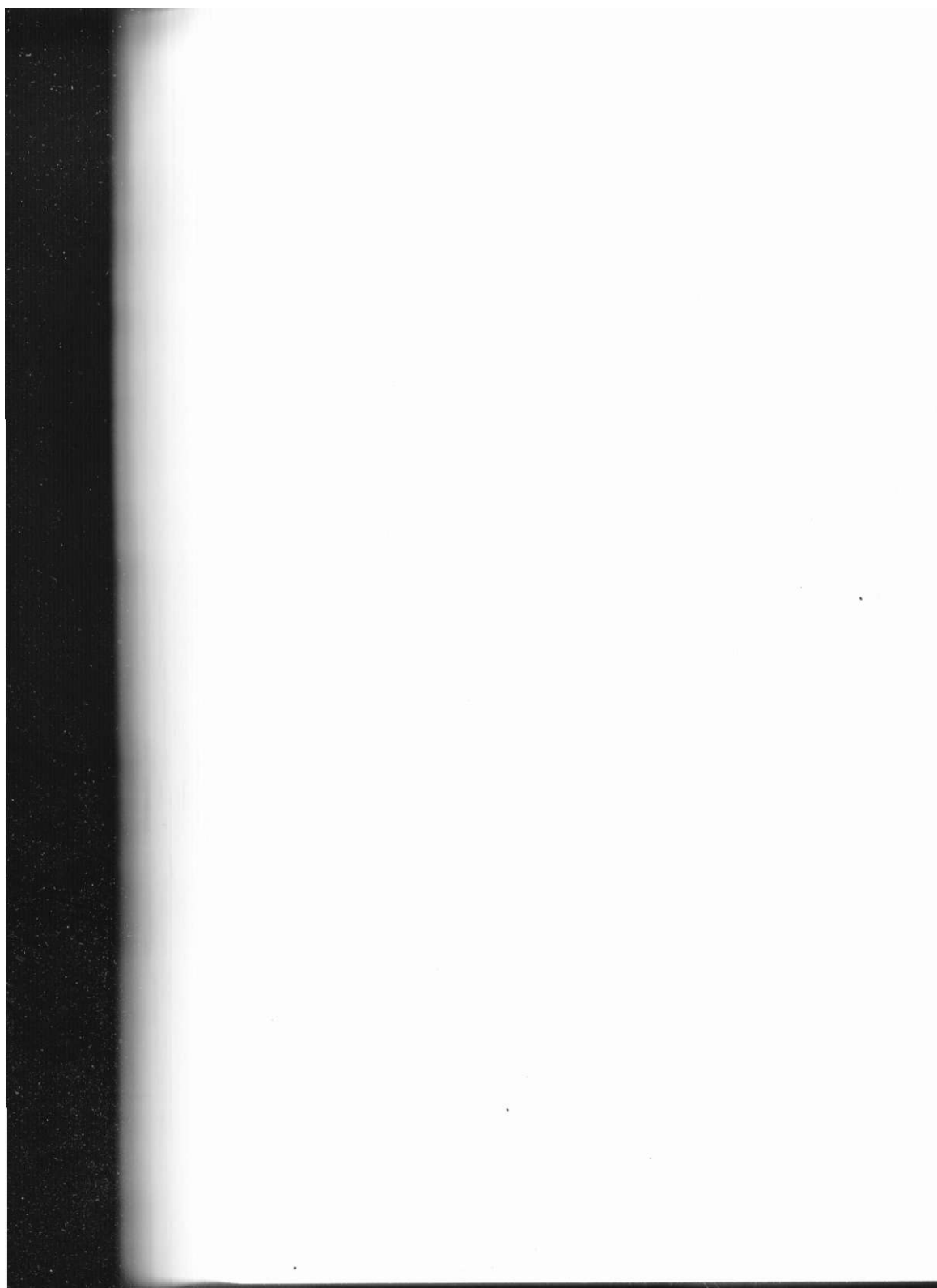
"Evet Rob, benim de yapmayı düşündüğüm bu; bu eski Aztek yöntemini uygulayacağım. Ama senin buna izin veremeyeceğini, beni bundan vazgeçirmeye çalışacağını düşünüyorum. Beni onun tırnaklarım sökmeye, parmaklarını kesmeye ve sonra da kafasını uçurmaya mecbur etme. Ama eğer dik başlılığın yüzünden bunu yapmak zorunda kalırsam, sana onun gözyaşlarını küçük plastik bir şişede göndereceğimden emin olabilirsin. Hadi, çözüm bulmaya çalış, çabala, bir şey yap." Güldü. "Çabuk, çabuk ol!"

Katil öne eğildi, düğmeye bastı.

Video görüntüsü dondu.

Rob on dakika kadar orada, sessiz bilgisayar ekranına, Cloncurry'nin son resmine, pis pis sırtan yüzüne, çıkık elmacık kemiklerine, parlak yeşil gözlerine, siyah saçlarına bakakaldı. Hemen arkasındaysa kızı ve Christine oturdukları sandalyelere sıkıca bağlanmış bir halde kazığa geçirilmeyi, parçalanmayı, öldürülmeyi bekliyordu. Cloncurry'nin tehditlerini gerçekleştireceği konusunda Rob'un en ufak bir kuşkusu bile yoktu. Savary'nin ölüm raporunu okumuştı.

Rob ertesi günü Sally'yle geçirdi. Sonra bir mail daha aldı. Yine bir video kaydı. Ama bu o kadar korkunçtu ki seyrederken Rob kendini tutamayarak kustu.

Rob yeni video kaydının olduğu e-postayı aldıktan ve seyrettikten hemen sonra doğruca Scotland Yard'a, Forrester'a gitti. Ne telefon etmiş, ne de metni iletmiş ya da e-posta göndermişti. Ağzındaki kusmuklarını temizlemiş, yüzünü soğuk suyla yıkamış ve hemen bulduğu ilk taksiye atlamıştı. Victoria yolunda taksinin penceresinden mutlu insanları seyretmişti. Alışveriş yapan, dolaşan, otobüslere binip inen, vitrinlere bakan insanlar. Doğal sokak manzaralarını Rob'un biraz önce videoda seyrettikleriyle bağdaştırmak öylesine zordu ki.

Bunları düşünmemeye çalıştı. Öfkesini kontrol etmeliydi. Christine için artık çok geç olsa bile hâlâ kızını kurtarma şansları olabilirdi. Rob taksinin arka koltuğuna yaslandı, aslında yumruklarını pencereye indirmek istiyordu ama kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Henüz değil. Eğer günün birinde Cloncurry'yi eline geçirirse ne yapacağını çok iyi biliyordu: Onu paramparça edecekti. Ama bıçakla ya da keserle değil. Cloncurry'nin kafasının arkasından demir kancayı sokacak, kafatasının arkasından beyin gözlelerinden dışarı fırlayana dek parçalayacaktı. Ya da daha da ötesi, o güzel yüzünü yavaş yavaş asitle yakacaktı. Her şeyi, her şeyi, her şeyi, her şeyi, HER ŞEYİ, HER ŞEYİ.

Videoda Cloncurry'nin Christine'e yaptığını gördüğü her

şeyin karşılığım vermek, her şeyi bin misliyle ödetmek istiyordu. İntikamı kanlı olacaktı. *Şimdi.*

Taksi Scotland Yard'ın cam-çelik konstrüksiyonlu binasının önünde durdu. Rob homurdanarak taksi sürücüsünün parasım ödedi ve cam kapıdan geçerek binaya girdi. Resepsiyondaki kadınlar ona engel olmaya çalıştırlarsa da, onlara öylesine öfkeli bakışlarla baktı ki ne yapacaklarım şaşırdılar. Ardından Boijer onu görerek yanına geldi.

Genç Finli'nin samimi, güleç yüzü bile Rob'un yüz ifadesinde değişiklik yaratmadı, selam vermesine bile yetmedi. Finli'nin yüzü asıldı. Rob'un ki daha da fazla.

Suskunluk içinde asık suratlarla asansöre binip yukarı çıktılar. Hızla Forrester'ın bulunduğu koridorda yürüdüler. Boijer amirinin kapışım tıklatırken Rob doğruca içeri daldı. O sırada Forrester çayım yudumluyor, önündeki dosyalara bakıyordu. Rob'un ofisine girmesi ve yanındaki koltuğa oturmasıyla birlikte Forrester şaşkınlık içinde yerinden kalktı.

Rob hemen lafı uzatmadan konuya girdi.

"Web kaydına bakın. Yine Cloncurry'den bir e-posta var."

"Neden bizi aramadınız hemen, bir şeyler..."

"Bakın şuna."

Forrester endişeli bakışlarla Boijer'i süzerken monitörüne eğildi, arama motorunu açtı. Rob'un e-postasına gitti. Rob şifresini söyledi.

"İşte," dedi Rob. "Basit bir video bağlantısı. Açın."

Forrester imlecin üzerine tıkladı ve video başladı. Sahne aynen daha önceki sahneydi. Lizzie ve Christine sandalyelerine bağlanmış oturuyorlardı. Aynı giysiler, aynı başlıklar, aynen bir

önceki gibi hiçbir şey söylemeyen, sıradan bir oda. Tanımı olanaksız.

Forrester nazikçe, "Bunu daha önce de görmüştüm," dedi. "Bunun üzerinde çalışıyoruz, Rob. Samrım yüzlerini kapamasının nedeni bakışlarım görmemeniz, size mesaj vermelerini engellemek. Bazı insanlar bunu başarırlar; bakışlarıyla sinyal gönderirler. Bu arada size belirtmek istediğim bir şey vardı..."

"Müfettiş."

"Cloncurry'leri araştırdım, YVhaley'leri de, atalarım, soy ağaçlarını belirledim. Olaya farklı bir açıdan..."

"*Müfettiş*" Rob sbnuca gitmeyen bakış açılarından da, ipuçlarından da bıkmıştı. Öfke ve ıstırapı her şeyin üstündeydi. "Se-sinizi kesmenizi istiyorum. *Yalnızca şu videoya bakın yeter.*"

İki polis memuru yeniden şaşkınlıkla bakıştılar. Boijer ekranı rahatça görebileceği bir yere geçti. Video oynarken üçü de gözlerini ekrana dikmişti.

Ekranın solunda biri göründü. Bu Cloncurry'ydi. Elinde büyük saplı bir tencere vardı. Büyük, gri -içi kaynar suyla dolu- bir tencere. Tencereyi yere bıraktı ve yeniden ekrandan kayboldu. Christine ve Lizzie başlarında kalın siyah başlıklarıyla orada oturuyorlardı. Büyük olasılıkla çevrelerinde olup bitenden habersizlerdi. Cloncurry'nin yaptıklarını tahmin bile edemiyorlardı.

Sonra Cloncurry yeniden geldi. Bu kez yanında mavi alevleri görülen bir piknik ocağı ve üçayaklı bir sehpa vardı. Üçayaklı metal sehpayı Christine'in hemen önüne yerleştirdi, soma ocağı da onun altına, ayaklarının arasına koydu. Sonra da içi kaynar suyla dolu buhar tüten tencereyi alıp sehpa üzerine yerleştirdi. Su hemen altındaki ateşin etkisiyle amnda fokurdamaya başladı.

Cloncurry yaptıklarından tatmin olmuş bir havada kamera-ya döndü.

"Şu İsveçliler çok ilginç bir toplum, değil mi, Rob? Şu mut-faklarına bak. Kanepe dedikleri açık sandviçler. Gravadlax.⁴⁵ Sonra somonla yapılmış bir sürü şey. Bir de bu! Neyse, artık hazır ve nazırız. Umarım senin için yaptığımız masrafı takdir edersin, Robert. Bu tencere tam elli sterline mal oldu. Kim bilir, belki de sonradan geri götürür bir tost makinesiyle değiştirim." Kame-ranın dışına baktı. "Tamam. Pekâlâ. Beyler. Aranızda bıçağı olan var mı?" Ekranın dışına bakıyordu. "Hey, beyler, insan kesmeye uygun büyük bir bıçak? Evet. İşte bu. Çok teşekkürler."

Cloncurry ekranda görülmeyen yardımcısından aldığı bıça-ğı elinde yan yatırdıktan sonra başparmağını keskin kenarında gezdirdi.

"Mükemmel!"

Şimdi yeniden kameraya bakmaya başlamıştı.

"Tabii ki bahsettiğim modern isveç değil, Rob. Hayır. Ikea yemek takımlarını kullananları kastetmiyorum. Ya da Volvo'ları, Saab'ları ya da kapalı tenis kortlarını." Cloncurry güldü. "Bu-günün yumuşamış, homoseksüelleşmiş isveç'ini değil. Gerçek İsveç'i. Ortaçağ İsveç'ini. Esirlerini ne yapacaklarını, nasıl kur-ban edeceklerini bilen uzun saçlı barbarların İsveç'ini kastediyor-um. Odin'e... Thor'a tapanları. *Bilirsin ya*. Bizim de bugün çok özel bir şekilde de olsa yapacağımız bu. Bugün hepimiz İsveçli-yiz. Eski isveç kurban törenlerini yaşayacağız. İç organları pişire-ceğiz." Bıçak ışıktaki parlıyordu. "Senin kizlardan birini açacak, iç organlarını çıkarıp bu büyük tencerede canlı canlı kaynatacağız. Asıl sorun, hangisini önce kurban edeceğimiz? Hangisini yeğ-lerdin?" Gözleri parlıyordu. "Hangisi? Küçük kızı mı, büyüğü

45 iskandinavya'ya özgü bir somon vemegi. (yay. n.)

mü? Hımm? Bence doğrusu iyiyi sona saklamak. Öyle değil mi? Meme başındaki doğum lekesiyle güzel Christine'i her ne kadar seviyor olsan da -evet, o- sanırım küçük kızını ondan çok daha fazla seviyorsun. Dolayısıyla kızım başka bir ritüel için saklamayı düşünüyorum, daha sonra... belki yarın. Onun yerine Fransız kadım açacağız. Karm da gerçekten çok cazip. Ne dersin, kız arkadaşını keselim mi? Samrım evet, doğrusu bu."

Katil, Christine'in başlıklı figürüne doğru eğildi. Christine sıkı bağlarına rağmen kıpırdanıyor, çaresizce kurtulmaya çalışıyordu. Rob, Christine'in her soluğunda başlığın inip kalktığını görebiliyordu.

Cloncurry'nin kazağını birkaç santim yukarı kaldırmasıyla birlikte belirgin şekilde ürperdi.

"Tanrım! Pek hevesli görünmüyor, değil mi? Oysa tek yapacağım bağırsaklarım, midesini ve belki böbreklerini de çıkarıp bu tencerede ağır ağır kaynatmak; öyle ki ölümü otuz dakika ya da daha fazla sürsün. Herhangi biri dışçide olduğunu düşünürdü. Bunun neresi yanlış, Christine?"

Ofisteki ortam öylesine gergindi ki Forrester videoyu kapatmak için bir hamle yaptı.

Rob haykırdı: "Hayır! Seyredin. Görmenizi istiyorum. Ben seyrettim. Siz de seyredin."

Forrester yeniden oturdu. Rob her iki polisin de gözlerinin yaşlardan parladığını görüyordu. Ama umurunda bile değildi. O seyretmek zorunda kalmıştı. Şimdi de *onlar* seyretmeliydi.

Ve seyrettiler de.

Cloncurry'nin başlangıçtaki kesme hareketi hızlıydı. Kasaplık eğitimi almış profesyonellere özgü bir rahatlıkla bıçağı Christine'in çıplak karmna sapladı, aşağı doğru çekti. Kan fış-

kırarak bıçağın açtığı yerden Christine'in kucağına doğru aktı. Christine'in acıyla inleyen sesi duyuldu. Kan ağır ağır süzülürken mor ve kırmızı iç organlar aynen plasentaya bulanmış yeni doğmuş bebek başı gibi karındaki kesikten dışarı taşmaya başladılar.

"Bakalım neler var?" diyen Cloncurry uzun kesiği iki yana avırdı. "Şu öne çıkmak isteyen de kim? Bayan Uterus? Hadi, kızım acele etme, başkalarına da şans tanı."

Canı bıçağı kenara bıraktı ve iki elini birden Christine'in karnına daldırdı. O anda ister istemez Christine'in karnının beyazlığı Rob'un dikkatini çekti. Tutukluluktan tüm yanıklığı kaybolmuş, karnı kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Ama bu beyazlık şimdi akan kanlarla giderek kaybolmaya başlıyordu. Ve inleme, acı dolu bir sızlanmaya, sessiz bir feryada dönüşürken Cloncurry ağır ağır Christine'in iç organlarını çıkarıyordu: İğrenç, ham sosisi andıran pastel gri ve yağlı mavi boğumlar.

Cloncurry halen Christine'in vücuduna damarlarla, sinirlerle, kaslarla ve gri-beyaz lenf düğümleriyle bağlı olan organları büyük bir dikkatle dışarı çıkardı; sonra avucunu dolduran bu organları kaynayan suyun üstüne tuttu ve birden etrafa sular sıçratarak kaynayan suyun içine bıraktı.

Christine acıyla kıvrandı.

"Eski İsveçlilerin ne kadar zeki insanlar olduklarını görüyorsunuz, değil mi? Karın boşluğundaki tüm organlar çıkarılsa bile kurban yaşamayı sürdürüyor. Ne de olsa önemli organları hâlâ içeride, soluk alma devam ediyor. Ama *yine de* piştikçe ölüm yaklaşıyor." Cloncurry pis pis sırttı. "Ne dersiniz, biraz biber ekleyelim mi? Tat katmak için? Güzel bir kız arkadaş çorbası için gerekli, değil mi?"

Her ne kadar ağzındaki tıkaç ve başlık engelliyor olsa da

Christine'in boğuk inleme ve sızlanma sesleri kesik, tutuk bir çığlığa, tuhaf, acı dolu bir haykırışa dönüşmüştü; Rob'un daha önce hiç duymadığı türden seslere.

Cloncurry bir yerlerden büyük bir tahta kaşık aldı ve tence-redeki Christine'in iç organlarını karıştırmaya başladı. Bu karış-tırma kurbamn çaresiz inlemeleri arasında birkaç dakika sürdü. Dayanılmaz dakikalardı bunlar. Neden sonra Cloncurry sinirle iç geçirerek söylendi:

"Tanrım! Bu karı neden böyle inleyip duruyor? Onu becerir-ken hiç böyle inlememişti. Ne dersiniz, çok mu hoşlandı yoksa? Hımm." Sırıttı. "Aklıma bir şey geldi. Törene güzel bir pop şar-kının eşlik etmesine ne dersiniz? Keyfimiz tam olur." Cloncurry önce yalmzca mırıldandı, soma yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

*"Mamma mia, sakın gitmeme izin verme. Seni nasıl unutabilirim! Evet, kalbim kırıldı; ayrıldığımız günden beri hüznü. Ama şimdi sen..."**6

Birden şarkı söylemeyi kesti. İnleme derinden gelen bir mır-ıltı ve ardından sızlanma halini aldı. Cloncurry tencereyi yeni-den karıştırdı.

"Kaldır başını, Christine, neredeyse bitti, uzun sürmeyecek. Samrım sos kalınlaşmaya başladı bile." Sırıttı. "Ah, bu da ne? Şuna bakın. *Bayan böbrek*."

Cloncurry kameraya döndü ve tahta kaşığı kaldırdı. Kaşığın boşluğunda Christine'in böbreği vardı. Çevresine sarılmış da-mar ve sinirlerle kanlı bir spagettiye benziyordu.

Forrester başını eğdi, yere baktı.

Rob, "Bu kadar," dedi. "Video tam bu noktada son buluyor. Christine yığılıyor. O...o ölüyor."

46 *Mamma Mia* müzikalinden (yay. n.).

YARATILIŞ SIRRI.

Boijer eğilip e-postayı kapattı. Sonra Rob'a döndü. Ama bir şey söylemedi. Gözleri yaşlıydı.

Bir süre üç adam öylece oturdular. Ne bir şey söyleyebiliyor ne de yapabiliyorlardı. Rob polislere dönüp çaresizlik içinde omuz silkti ve gitmek için ayağa kalktı.

O sırada telefon çaldı.

Forrester ahizeyi kaldırdı. Yavaş bir tonda konuştuğu sırada Rob'la bakışları karşılaştı.

Sonra telefonu kapattı.

"Şey... Christine için çok geç kalmış olabiliriz. Ama kızınızı hâlâ kurtarabiliriz."

Rob açık kapının ağzından ona baktı.

Forrester ciddiyetle başını salladı.

"Arayan Gardai, yani İrlanda polis teşkilatıydı. *Çeteyi bulmuşlar.*"

Rob, Forrester'la Dublin Havaalanı'nda buluşmak için sözleşmişti. Forrester'ın yanında şapkalarında altın renkli yıldızlar olan çok sayıda İrlandalı polis memuru vardı.

Kimsenin pek konuşmaya hevesi yoktu. Forrester ve İrlanda Polisi, Rob'u havaalamın geliş salonundan doğruca rüzgârlı otoparka götürdüler ve yine konuşmadan arabalara bindiler.

Bu ürkütücü sessizliği bozan yine Rob oldu.

"Eski karım geldi mi?"

Forrester başıyla onayladı.

"Bir önceki uçakla geldi ve doğruca oraya götürüldü."

"Onun uçağında yalnızca bir tek boş koltuk vardı, onu da ona aldık." Rob kendini haklı çıkarmak gereksinimi içindeydi. Suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Her şeyin kendi suçu olduğunu düşünüyordu; Christine'in ölümünün, Lizzie'nin ölümle burun buruna olmasının, her şeyin... Kendi aptallığının sonucuydu bütün bunlar. "Bu yüzden..." dedi duygularını kontrol etmeye çalışarak, "bir sonraki uçuşa bilet almak zorunda kaldım. Önceliği ona tanıdım."

Polisler başlarını salladılar. Rob başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. İç geçirdi, tırnaklarını kemirdi ve Christine'i dü-

şünmemeve çalıştı. Sonra başını kaldırıp Forrester ve Boijer'e İsobel'den ve *Kara Kitap*'ı bulma girişimlerinden bahsetti. Bir iki gündür ondan haber alamadığını, ona telefonla da ulaşamadığını, ancak bu sessizliğin onun amacına çok yaklaşmış olduğu anlamına gelebileceğini anlattı. Çölde, telefonların çekmediği bir noktada olmalıydı.

Polisler ilgilenmeye çalışmış, ancak başaramamış bir havada omuz silktiler. Rob bundan dolayı onları kınayamıyordu; İrlanda'nın soğuk ve yağışlı gerçeğinin yanında bu çok uzak ve muğlâk bir beklentiden öteye gidemezdi. Köşeye sıkıştırılmış bir katil çetesi, iç organları çıkarılmış bir ceset, her an parçalanması olası küçük bir kız ortada dururken.

Soma sordu.

"Evet. Gelişmeler ne durumda?.."

Yanıtlayan, mevki itibariyle en üst pozisyonda olan İrlandalı polis memuru oldu. Adamın ağarmış saçları ve ciddi, köşeli bir yüzü vardı.

Öncelikle kendini tamtarak, "Dedektif Liam Dooley," dedi.

El sıkıştılar.

"Onları kısırdık. Göz altında tutuyoruz. Doğruca içeri girmemiz doğru olmaz. Adamlar ağır silahlı, öldürüyorlar... o kadım... kız arkadaşınızı öldürdüler. Çok üzgünüm, başımız sağolsun. Ama küçük kız henüz hayatta ve onu kurtarabiliriz. Kurtaracağız da. Yalnızca dikkatli olmamız gerekiyor."

Rob, "Evet," dedi. Yoğun Dublin çevre yolunda trafikte sıkışıp kalmışlardı. Rob minibüsün yağmurda ıslanan camından dışarı baktı.

Dooley öne doğru eğilip hafifçe arabayı kullanan polis memurunun omzuna vurdu. Adam sirenleri açtı ve Gardai'ya ait

küçük karavan hızla kenara çekilen arabaların arasından ilerledi.

"Evet." Dooley siren sesini bastırmak için sesini yükselmek zorunda kalmıştı. "Hiç kuşkusuz, Başmüfettiş size durumu açıklamıştır. Şu an için durum şu: İtalyan'ı yakaladık..."

Forrester, "Marsinelli," diye ekledi.

"Evet. Marsinelli. Onu dün ele geçirdik. Tabii şimdi bu durumda çetenin diğer elemanları uyarılmış oldular. Kısırıldıklarım biliyorlar ve ağır silahlılar."

Rob başım salladı ve iç geçirdi. Sonra duygularım bastırmayarak öne yığıldı ve başım ön koltuğa dayadı. Christine'i düşündü; genç kadının organları kaynarken hissettiklerini...

Forrester elini Rob'un omzuna koydu, bu davranışıyla onu anladığını belirtiyor, zor da olsa teselli etmeye çalışıyordu.

"Hiç endişelenme, onları yakalayacağız, Rob. Gardai'dakiler ne yaptıklarım çok iyi biliyorlar. Otuz yıldan uzun bir süre terörle başa çıkmaya çalıştılar, bu konularda deneyimliler. Lizzie'yi kurtaracağız."

Rob homurdandı. Artık yalnızca üzülüp korkmuyor, karşındaki polisleri parçalamak da istiyordu. Yalnızca bir tek çete mensubunu yakalamışlardı ve kızı hâlâ Cloncurry'nin elindeydi. Christine ölmüştü. *İrlanda Polisi ise saçmalıyordu.*

"Yani bana anlatmak istediğiniz, onları köşeye sıkıştırdığınız, öyle mi? Karşılıklı olarak kımıldayamaz bir durumda olduğunuz; adamlarınız evi sardı, dışarı çıkamıyorlar. Ama siz de Lizzie'yi düşündüğünüz, kızıma bir şey yapmalarından korktunuz için içeri giremiyorsunuz. Kız arkadaşımı öldürdü. Daha önce de bir sürü cinayet işlediğini biliyorsunuz. Peki, nasıl olu-

yor da Lizzie'yi şimdi, hemen şu anda katletmediğinden emin olabiliyorsunuz? Biz burada oturup konuşurken."

Dooley başını salladı.

"Kızınızın iyi olduğunu biliyoruz. Cloncurry'yle sürekli bağlantı içindeyiz."

"Nasıl?"

"Web kamerası aracılığıyla. İkinci bir kamera daha yerleştirdi. Bu kez iki yönlü bir kamera. Kızınızı görebiliyoruz, sorun yok. Yaralı falan değil, zarar görmemiş. Yalnızca hep olduğu gibi bağlı."

Rob, Forrester'a döndü ve onu soran bakışlarla süzdü. Başmüfettiş başıyla onayladı.

"Cloncurry sürekli konuşuyor. Herhalde uyuşturucunun etkisinde."

"Peki ya birden gözü dönerse?"

Arabada birden derin bir sessizlik oldu. Sirenler kapanmıştı. Kimse konuşmuyordu.

Neden sonra konuşan yine Dooley oldu: "Sizden bir talebi var, her nedense sizden bir şey almayı aklına takmış. *Kara Kitap* mı ne, öyle bir şey istiyor. *Kara Kitap* diyor, başka bir şey demiyor. Sanırım onun sizde olduğundan emin. Bu böyle olduğu sürece kızıma zarar vermeyecektir."

Rob bu mantığı kabul edemiyordu. Aslında hiçbir şeyi kabul edemiyordu. Otobandan çıktılar, Dublin'in son kenar mahallelerini de geride bırakmış, taşra yollarında yeşil, kesif ormanlarla kaplı tepelere doğru ilerliyorlardı. Tarlalarda beyaz badanalı çiftlik evleri dikkat çekiyordu. *Wicklow Dağları* 5 knı yazan bir tabelanın yanından geçtiler. Yağmur hâlâ devam ediyordu.

Dooley sakın bir sesle ekledi.

"Kızınıza bir şey yapmaya niyetlendiğini anladığımız anda, her şeyi göze alıp içeri gireriz. Her tarafa keskin nişancılar, çok iyi silahlandırılmış Gardai elemanları yerleştirdik. Emin olun."

Rob gözlerini kapadı. Polisin içeri girişini, çıkacak karmaşayı ve keşmekeşi gözünde canlandırabiliyordu: Ve daha polis kapıdan içeri dalmadan Cloncurry yüzünde her zamanki pis sırıtışıyla, kızının boynunu kesiyor ya da şakağına bir kurşun sıkıyor. Ona ne engel olabilirdi ki? Neden Jamie Cloncurry gibi bir deli Rob'un kızım hayatta bırakacaktı ki? Kim bilir belki de polis haklıydı: Cloncurry, isobel'in de iddia ettiği gibi *Kara Kitap*"a. sahip olmayı aklına koymuştu. Ve Cloncurry gerçekten de Rob'un onu bulabileceğine inanıyordu. Yoksa çoktan Lizzie'yi de Christine gibi öldürmüş olurdu.

Asıl sorun Rob'un *Kara Kitap*'ın nerede olduğuna ilişkin en ufak bir fikrinin bile olmamasıydı. Ve eğer Isobel çok kısa bir sürede elle tutulur bir bilgiyle ortaya çıkamazsa bu gerçek çok yakında öğrenilecekti. Peki ya sonra? Cloncurry, Rob'un hiçbir şey bilmediğini öğrenirse *ne olacaktı*? Rob tahmin yürütmek bile istemiyordu. Buna gerek de yoktu. Böyle bir şey ortaya çıktığı takdirde Cloncurry daha önce de birçok kez yaptığını yapacaktı: Kurbanını öldürecekti. İçindeki kana susamış sesi susturmak, zalimliğin, vahşetin o ürpertici, akıl almaz tatminine ulaşmak için içindeki VVhaley ruhunu yatıştırarak, büyük bir vahşet içinde öldürecekti onu.

Rob dışarıdaki yağmurla ıslanmış yeşil, huzurlu manzaraya baktı. Yarısı yağmur damlayan sarkmış meşe dallarıyla kapanmış bir tabela daha gördü: "Hellfire Ormanı. İrlanda Ormancılık Komisyonu Coillte'ye aittir." Neredeyse gelmişlerdi.

Rob buramn öyküsünü, trenle Stansted Havaalanı'na gelirken yolda okumuştı. Yalnızca bir şeyler yapmış olmak için.

Korkunç kuruntularından biraz olsun uzaklaşabilmek için. Bulundukları yerden pek de uzak olmayan bir tepenin üstünde, eski bir taştan yapılmış av köşkü vardı: Montpellier Evi. Tepenin zirvesindeki yapının, yani Mountpellier Evi'nin etrafı neolitik taşlardan bir çemberle çevriliydi. Montpellier'in uğursuz bir yer olduğuna, hayaletlerin dolaştığına ilişkin söylentiler vardı. Bu yüzden gizli güçlere inanan okültistlerin, elma şarabı içen yeni yetmelerin ve yöre tarihçilerinin hoşlandığı yerlerdendi. Av köşkü aynı zamanda Hellfire Kulüp üyelerinin de en sevdikleri buluşma yerlerinden biri olmuştu. Burada uyuşturucularını almış, kara kedileri yakmış, şeytanla körebe oynamışlardı.

Rob bu evle ilgili olarak anlatılanların, yazılanların birçoğunun efsaneden, masaldan öteye gitmediği kanısındaydı. Ama cinayet öyküleri pek de nedensiz değildi. Montpellier Tepesi'nin eteğinde bulunan bir ev de efsaneye göre Hellfire üyeleri tarafından kullanılmıştı. Buck Egan, Jerusalem VVhaley, Jack Saint Leger ve tüm asil satanistler gelmişti buraya.

Ev Killakee Evi olarak biliniyordu. Killakee Evi birkaç yıl önce onarılrken, küçük pirinç bir şeytan heykeliyle birlikte gömülmüş küçük bir çocuk ya da cüce iskeletine rastlanmıştı.

Rob başım çevirip pencereden dışarı baktı. Bu arada Montpellier Evi de ortaya çıkmıştı. Tepedeki, ardındaki bulutlardan çok daha karanlık ve gri taş yapıyı görebiliyordu artık. Hava haziran ayı için çok kötüydü. Ortamla uyumlu, yağmurlu, iç karartan uğursuz bir gün. Rob oralarda bir yerde soğuktan titreyen kızım düşündü. Kendini toparlamalıydı. Çok zor koşullarda da olsa pozitif düşünmeliydi. Daha Forrester'ı çalışmasından dolayı tebrik etmemişti.

"Tebrikler ve başarılar," dedi.

Başmüfettiş kaşlarını çattı.

TOM KNOX

"Pardon?"

"Şey, demek istediğim, burnunuz çok iyi koku alıyor, herifleri kıştırdınız."

Forrester başım salladı.

"Ah, o mu? Yalnızca isabetli bir tahmin, hepsi bu. Aslında her şey apaçık ortadaydı. Yalnızca düşünmeye çalıştım; Cloncurry'nin hastalıklı beyniyle, onun mantığıyla düşünmeye çalıştım. Tarihsel bağlara karşı bir zafiyeti var. Ailesine bakın. Yaşadıkları yere. Dolayısıyla onun da kendisi için anlamı olan bir yere saklanmak isteyeceği açıktı. VVhaley'nin hazinesine, dolayısıyla *Kara Kitap'a* ulaşmayı istiyorlardı. Burası Burnchapel VVhaley'nin, Jerusalem VVhaley'nin kökenlerinin olduğu yer. İlk aramaya başladıkları yer burasıydı, peki ama neden merkezleri de orası olmasın diye düşündüm?"

Karavan lastiklerini gıcırdatarak önünde büyük bir çadır bulunan çiftlik evinin önünde durdu. Hepsi birden arabadan indiler. Rob çadıra girdi ve eski karısının bir bayan polisle köşede oturmuş, çay içtiğini gördü. Etraf polis kaymyordu; vurgulu İrlanda aksanları, parıldayan altın şapka yıldızları ve TV ekranları her yerdeydi.

Dooley, Rob'un kolundan tutup durumu açıkladı. Sözü edilen ev tepenin birkaç yüz metre aşağısındaydı. Eğer çiftlik evinin arka kapısından çıkılıp üç dakika kadar sola yürünürse, küçük yeşil bir vadinin içine saklanmış olarak görülebiliyordu. Montpellier Evi ise hemen arkalarındaki yüksek tepenin üstündeydi.

Dooley, "Cloncurry bu evi aylar önce bu çiftlik evinin sahibesinden kiralamış," diye ekledi. "Zaten çevredeki insanlardan soruşturduğumuz sırada dikkatimizi oraya çeken de o oldu. Evde tuhaf bir şeyler olduğu görüşündeydi, tuhaf insanların gelip gittiğini söyledi. Bu yüzden orayı gözlem altına aldık. Sararım tam

yirmi saattir gözetliyoruz, içeride beş kişi olduğunu belirledik. Marsinelli'yi de alışveriş için dışarı çıktığında tutukladık."

Rob sıkıntıyla başını salladı. İçi sıkılıyordu. Çok kötü, çok aptal bir pozisyondaydılar. Her taraf, çayırlar, tepenin yamacı ağır silahlı polislerle çevrelenmişti. Hepsi mevzi almış, silahlarını eve yöneltmişlerdi. Evdeyse aklını tamamen kaçırmış bir liderin öncülüğünde, her şeyi göze almış dört kişi vardı. Aslında Rob hemen o anda tepeden aşağı koşup... bir şeyler yapmak istiyordu. *Ne olursa olsun, bir şeyler yapmak.* Ama bunun yerine orda oturup TV ekranına bakmak zorundaydı. Anlaşılan Gardai'in elinde çok sayıda kamera ve doğrudan çetenin saklandığı noktaya yöneltilmiş bir de kızılötesi kamera vardı. Gece gündüz en ufak bir hareketlilik bile izleniyor, kaydediliyordu. Ne var ki saatlerdir dikkat çekecek hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca perdeler çekilmiş, kapılar kapanmıştı.

Monitörlerin önündeki yazı masalarından birinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Rob bunun amera aracılığıyla Cloncurry'yle bağlantı kurdukları bilgisayar olduğunu düşündü. Ayrıca bilgisayarın kendi vweb kamerası da vardı.

Rob, Sally'ye doğru ilerlerken kendini akciğerine sayısız kurşun yemiş biri gibi hissediyordu. Eski karısıyla birkaç kelime konuşup sarıldılar.

O sırada Dooley çadırın ötesinden seslendi.

"Bay Rob, Cloncurry yine vweb kamerasında. Ona burada olduğunuzu söyledik. Sizinle konuşmak istiyor."

Rob koşarak çadırdaki bilgisayar ekranının karşısına geçti, işte oradaydı. Aynı zayıf, köşeli yüz. Neredeyse sempatik, bir o kadar da ürkütücü. Zeki ama sinsî, yılanı gözler. Cloncurry'nin hemen arkasında Lizzie oturuyordu. Üzerinde yeni giysiler vardı. Hâlâ sandalyeye bağlıydı ancak bu kez başı kapalı değildi.

TOM KNOX

"Ah, işte *The Times*'taki beyefendi de burada."

Rob ekrana bakakalmıştı. O sırada birinin kendisini hafifçe dürttüğünü hissetti. Dooley sessizce işaret diliyle, *Onunla konuşun, onu konuşmaya teşvik edin*, diyordu.

Rob, "Merhaba," dedi.

Cloncurry güldü.

"Merhaba. Nişanlınızı pişirmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama gördüğünüz gibi kızınız halen sağ. Hatta onun çok iyi ve sağlıklı olduğunu söyleyebilirim. Ona bol bol meyve yedirdik. Çok gelişti. Yine de bu durumu ne kadar sürdürebileceğimizden emin değilim, bu tamamen size bağlı."

"Sen bir..." Rob cümlesini tamamlayamadı. "Sen bir..." Yeniden denedi. Bunun anlamı yoktu, ne diyeceğini bilemiyordu. Çaresizlik içinde Dooley'ye döndü ama o anda zihninde bir şimşek çaktı. Bir şey *söylemesi* gerekiyordu. Hâlâ elinde oynayabileceği bir kozu vardı ve bunu oynamamın tam zamamydı. Doğruca ekrana baktı.

"Peki, tamam, Cloncurry. Pazarlığa varım. Eğer bana Lizzie'yi verirsen *Kara Kitap* senin olur. İnan bana, bunu yapabilirim."

Jamie Cloncurry'nin gözü seğirmeye başlamıştı. Her ne kadar belli belirsiz de olsa bu, Rob'un onun yüzünde gördüğü ilk kararsızlık ifadesiydi. Bu onu umutlandırdı.

"Doğru," dedi Cloncurry. "Bunu yapabilirsin, orası kesin." Gülmesi alaycı ama kuşkuluydu. "Herhalde Laleş'te buldun onu."

"Hayır."

"Peki, nerede buldun? Yine ne dolaplar çeviriyorsun, Luttrell?"

"İrlanda'da. Burada, İrlanda'da. Yezidiler bana nerede olduğunu söylediler. Laleş'teyken onu nerede bulabileceğimi söylediler."

Bu riskli bir oyundu, ama yine de işe yaramış görünüyordu. Cloncurry'nin yüzünde ayru anda hem endişe hem de kuşku ifadesi belirdi; aşağılamayla karışık bir kaygı. "Doğru. Ama tabii bana *nerede* olduğunu söyleyemezsin, değil mi? Hatta kızının burnunun ucunu pipo kesiciyle kessem bile."

"Önemli olan *nerede* olduğu değil. Onu buraya getirebilirim. Bir, en geç iki gün içinde. O zaman kitabı alır kızımı verirsin." Cloncurry'nin gözlerinin içine baktı. "Ondan sonra ne olur, ne yaparsın beni hiç ilgilendirmiyor."

"Tabii, Robbie, beni de. Beni..." Cloncurry güldü. "Beni dinle, Robbiie. Yalnızca kitabı istiyorum."

İki adam birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Rob birden tuhaf bir merak duydu; eski gazetecilik günlerinden kaynaklanan bir merak. "Peki ama *neden*? Neden o kitabı bu kadar istiyorsun? Bütün bunlar... niye?"

Cloncurry düşünürcesine bakışlarını kameradan uzaklaştırdı. Yeniden baktığında yeşil gözleri parlıyordu.

"Size biraz anlatmamda ne sakınca olabilir ki? Siz gazeteciler buna ne derdiniz? Ufak bir ipucu, iştah kabartacak kapalı bir reklam."

Hemen sol tarafındaki polislerin hareketlenmekte oldukları Rob'un ilgisini çekmişti. Bir şey yapmak niyetindeydiler. Bu bir sinyal miydi? Polis eve mi giriyordu? Kızının kaderi *o anda* mı belirlenecekti?

Forrester eliyle bir işaret yaptı. *Onu konuşturun.*

Ama buna hiç gerek yoktu. Cloncurry zaten kendiliğinden konuşuyordu.

"Üç yüz yıl önce, Robert, Jerusalem VVhaley yamnda Yezi-dilerden aldığı bir sandık dolusu eşyayla Kutsal Topraklar'dan İngiltere'ye döndü. Aslında tam olarak Hellfire Kulüp'ün ve zamanında Francis Dashvood'un delicesine aradıklarım bulduğu için mutlu olmalıydı. Tüm dinlerin, inançların, kitapların -*Kuran, Tevrat, incil*, insanların inandığı ne varsa- kokuşmuş, uydurma, değersiz ve saçma olduğunun kamtını bulmuştu. Din insan ruhunun yetimhanesinden çıkan kokuşmuş pislikten başka bir şey değil. Atalarım gibi inançlı ateistler ve rahip düşmanları için bu kamt İsa'nın kutsal kâsesi demektir. Olabilecek en büyük ödül. El Gordo. Büyük ikramiye. Tanrı yalmzca ölmeyecek, hiç yaşamamış olacaktı." Cloncurry güldü. "Ama Robert VVhaley'nin bulduğu tüm bunların da ötesindeydi. Bulduğu o denli aşagıl原因ıcı bir şeydi ki yüreği bunu açıklamaya elvermedi. Nasıl derler? Ne dilediğine dikkat et. Öyle değil mi?"

"Peki, bulduğu neydi? Ne bulmuştu?"

"Ah!" Cloncurry hafifçe güldü. "Bunu bilmek isterdin, değil mi Robbie, benim küçük magazin gazetecim? Eğer gerçekten kitabın nerede olduğunu biliyorsan bunu kendin de okuyabilirsin. Ama okuduklarını birine anlatırsan emin ol küçük kızım e-bay'da açık arttırmada aldığım bir et bıçağıyla paramparça ederim. Şu anda sana tek söyleyebileceğim, Thomas Buck VVhaley'nin kitabı saklamış olduğu. İçinde yazılı olanlarıysa yalmzca birkaç yakın arkadaşına anlatmış. Ve kitabın belli koşullarda imha edilmesi gerektiğim söylemiş."

"Peki, neden kendisi imha etmemiş?"

"Kim bilir? *Kara Kitap* öyle büyük... bir hazine ki. Bu öylesine dehşet verici bir ifşaat ki Rob, samrım bunu yapmayı

kendine yediremedi. Keşfiyle gurur duyuyor olmalıydı. Büyük Dashvwood'un yapamadığını yapmış, kitabı bulmuştu. Hem de o. Bir koloni ülkesi olan İrlanda'nın taşrasından sıradan bir kişilik, ünlü İngiliz Bakan'ı bu konuda yaya bırakmıştı. Kendiyle gurur duyuyor olmalıydı. Sanırım bu yüzden de imha edeceğine sakladı. Zaman içinde de nereye sakladığı unutuldu. Bu yüzden de aziz atalarımın sahip olduğu bu hazineyi böylesine kahramanca, tüm gayretimizle arıyoruz. Ama işin asıl püf noktası şu. Beni dinliyor musun, Rob?"

Polis harekete geçmek için hazırdı. Rob silahlı polislerin çadırdan çıktıklarını görüyordu. Fısıldayarak verilen emirleri duyuyordu. Ortama tam bir hareketlilik hâkimdi. Video ekranları kıpır kıpırdı. Aym anda çetede kiler de bahçede bir hazırlık içindeydi. Büyük tahta bir kazık dikeyordı. Kazığa oturtarak öldürmekte kullanılan türde bir kazık.

Rob, Cloncurry'yi konuşturması gerektiğini biliyordu. Sakin olmalı ve caniyi konuşturmalıydı.

"Hayır. Konuşmaya devam et. Tüm dikkatimle dinliyorum."

"VVhaley'nin dediğine göre eğer Türkiye'deki bir tapınak kazılıp çıkarılırsa..."

"Göbekli Tepe..."

"Çok isabetli bir tahmin. VVhaley güvendiği dostlarına Yezidilerin ondan özellikle istedikleri bir şeyi anlatmıştı. Eğer Göbekli Tepe günün birinde kazılıp ortaya çıkarılırsa *Kara Kitap*'m ne pahasına olursa olsun imha edilmesi gerekiyordu."

"Neden?"

"İşte asıl önemli olan nokta bu. Eğer *Kara Kitap* doğru ellere geçer ve doğru anlamlandırılırsa ve bu Göbekli'den çıkanlarla

tamamlanırsa dünyayı alt üst edecek bir buluşa parmak basılmış olacaktı. İnsanoğlunun tüm bakış açıları, tüm değerleri değişecekti. Her şey değişecekti. Öncelikle toplum alçaltılmış ve aşağılanmış olacaktı. Yalnızca dinler değil. Tüm yaşamımız, evrime, yaratılışa ilişkin tüm inançlar, ortaya çıkacak gerçeklerle tehlikeye girecek, sorgulanmaya başlanacaktı." Cloncurry, yüzü tüm ekranı kaplayacak şekilde öne eğildi. "İşin en ama en komik, belki de traji-komik yönü ne biliyor musun, Robert? Benim aslında tüm yaptıklarım sizleri, tüm insanlığı, sizden, siz aptallardan korumaya çalışmak. Cloncurry'lerin görevi ve sorumluluğu bu: İnsanlığı korumak. Kitabı bulmak ve imha etmek. İnsanlığı kurtarmak için! İster inan, ister inanma, biz aslında ermiş kişiler, azizleriz. Aslında şu sıralar bu yaptıklarımın dolaylı Papa'dan teşekkür telefonu bekliyorum."

Yine aym sinsi, yılsı gülüş.

Rob bilgisayarın altındaki ekranlara baktı. Polisin harekete geçmek üzere olduğu açıkça görülüyordu. Hareketliliği izleyebiliyordu. Üç tam teçhizatlı polis memuru çalılıklar arasından sürünerek eve yaklaşıyordu. Her an için kapıyı kırıp içeri dalabilirlerdi. Ne var ki Rob, Cloncurry'yle yaptığı konuşmaya yoğunlaşmaya çabaladığı sırada, birden Cloncurry'nin de tam tersini amaçlıyor olabileceğini fark etti: Kendisinin ve polisin dikkatini dağıtmak!

Dooley ve adamları kazığı görmüşlerdi. Harekete geçme zamanının geldiğinin farkındaydılar. Rob, Cloncurry'nin omzunun üstünden kızının profiline baktı. Küçük kız sandalyeye bağlı, çaresizlik içinde oturuyordu. Rob duygularını kontrol edebilmek için çok büyük çaba harcadı.

"Peki, ama bu şiddetin nedeni ne? Bunca cinayetin? Tek istediğiniz *Kara Kitap*'sa bu kurbanların anlamı ne?"

Ekrandaki yüz değişti; kızgın, karamsar bir ifade belirdi.

"Çünkü ben Bir Cloncurry'vim. Whaley soyundan geliyoruz. Ve kökenlerimiz Oliver Cromvell'e kadar dayamıyor. *Kapış?* İnsanları yakmanın sence bir anlamı var mı? Üstelik kilisede dua edenleri? Hem de büyük bir kalabalığın gözü önünde? Cromvell'in ise savaşta insanları kılıçtan geçirirken güldüğü anlatılır."

"Yani?"

"Bu benim genlerimde var. Haplotip'imi⁴⁷ suçla. İkili sarmalıma sor nedenini. DTNBP-1 gen dizininin yapısına bir bak."

Rob kızının kazığa oturtulmuş halini düşünmemeye çalışıyordu.

"Yani bu özelliğinin kalıtsal olduğunu mu söylüyorsun?"

Cloncurry alaycı bir havada alkışladı.

"Çok iyi, Holmes! Evet. Ben kesinlikle bir psikopatım. Daha ne kadar kanıt istiyorsun? Ekranda kal, belki beni kızının beyinini yerken seyredebilirsin. Kızarmış patatesle birlikte. Bu kanıt yeterli olur mu?"

Rob öfkeyle yutkundu. Cloncurry'yi orada tutması, kızını kamerada gözünün önünde bulundurması gerektiğinin bilincindeydi. Bu da bu deliye daha fazla dayanması gerektiği anlamına geliyordu. Başını salladı.

"Elbette ki bendeki bu lanet şiddet eğilimi genlerimde var, Rob. Ama işe bak ki parlak zekâm da genlerimden geliyor. IQ seviyemi biliyor musun? 147. Evet, 147. Bu her ölçekte beni dâhi sınıfına sokuyor. Evet, dâhi! Nobel ödülü alanların ortalama zekâ seviyeleri 145. Zekiyim, Rob. Çok zekiyim. Hatta senin kafanın

⁴⁷ Haplotip: Genotipin yansı; yani babadan gelen ya da anneden gelen kromozom kümelen söz konusu olduğunda genlerin tümü. (ç. n.)

alamayacağı kadar zeki bir insanım ben. Zaten asıl sorun da bu yüksek zekâ seviyem. Benim için sıradan, normal insanlarla konuşmak yumuşakçalara dert anlatmaya çalışmaktan farksız."

"Ama yine de seni kıstırdık."

"Ah, evet, çok iyi iş çıkardınız. Hem de bu zekâyla; zekâ seviyeniz kaç Tanrı aşkına? 125 mi? 130 mu? Tanrım! Ben bir Cloncurry'yim. Cromvell ve VVhaley'lerin asil genlerini taşıyorum. Sen ve kızın açısından belki çok kötü ve üzücü ama içimde aynı zamanda aşırı bir şiddet eğilimi de var. Birazdan göreceğin gibi. Bununla birlikte..."

Cloncurry soluna döndü. Rob başım kaldırdı ve monitörlerle baktı. Polis harekete geçmişti. Ateş açmışlardı. Ateş sesleri ve yankıları vadiyi doldurmuştu.

Her yönden ateş sesleri, gürültüler ve bağrışmalar geliyordu. Bilgisayardan, monitörlerden, vadiden. Ekran bir an için titredi, karlandı, sonra yeniden geldi. Sanki kamera devrilmiş sonra yeniden düzeltilmişti. Cloncurry orada, ayakta duruyordu. Bir silah sesi duyuldu, bunu dört silah sesi daha izledi, sonra gerçek hareket başladı. Rob ikinci bir grup polisin eve doğru koştuğunu gördü. Yaylın ateşi açmış, hızla ilerliyorlardı.

Gardai'ın keskin nişancıları çeteyi teker teker saf dışı etmeyi başarmıştı. Rob TV ekranında çete üyelerinin karanlık görüntülerinin yere düştüğünü gördü. İki kişi vurulmuştu. Sonra bir çığlık daha duydu. Bu monitörlerden mi gelmişti, bilgisayardan mı, yoksa dışarıdan mı, bunu kestiremiyordu. Ama sesler dayanılmaz düzeydeydi, sinirlen altüst etmeye yeterliydi. Yüksek hızlı silahlardı bunlar. Biri bağırdı; polis memurlarından biri vurulmuş olmalıydı. Sonra biri daha. Ancak baskın devam ediyordu; çadırdaki tüm monitörlerde canlı canlı izlenebiliyordu.

Polisler evin bahçe duvarım aşırıp çalılıkların arasından iler-

YARATILIŞ SIRRI

lediler. Rob monitörden, evin arka bahçesinin siyah kayak maskeli, siyah miğferli, etrafa emirler yağdıran polislerle dolduğunu izleyebiliyordu. Bağırarak çeteyle irtibat kurmaya çalışıyorlardı.

Her şey inanılmaz bir hızla olup bitiyordu. Çete üyelerinden birinin ağır yaralı olduğu görölüyordu. Kol ve bacakları yana serilmiş, yerde cansız yatıyordu. İkinci bir çete üyesinin daha hareketsiz yattığını görebiliyordu. Sonra biri ileri doğru bir hamle yapıp eve el bombası attı. Rob büyük bir patlama ve hemen ardından evin kırılan pencerelerinden çıkan kesif dumanı gördü.

Kesif dumana, kulakları sağır eden gürültüye ve keşmekeşe rağmen kesin olan bir şey vardı: Polis baskını başarılıydı; ama Cloncurry'yi ele geçirebilmişler miydi? Rob ekrana baktı. Cloncurry çırpınan Lizzie'yi kollarının arasında tutuyordu. Kaşlarını çatarak geri çekildi ve odadan çıktı. Tam bilgisayarın önünden geçerken de elini uzatıp kapağını kapattı. Ekran karardı.

Liderleri dışında çetenin tamamı ele geçmişti. Ölmüş, ağır yaralanmış ya da tutuklanmışlardı. İki polis memuru da yaralanmıştı. Evin arka kısmında ambulanslar duruyor, ortalık hemşire, doktor, sağlık memuru kaymyordu.

Polisler son bir hamle için evin içini doldurmuşlardı. Anlaşıldığı kadarıyla Cloncurry arka tarafta, çatı katındaki yatak odasında barikat kurmuştu. Yeniden bilgisayarını açmıştı. Lizzie burada da sandalyeye bağlanmıştı. Rob bütün bunları kamera sayesinde izleyebiliyordu. Lizzie'nin bağlı tutulduğu oda son bir silahlı çatışmaya göre hazırlanmıştı.

Rob, Cloncurry'nin pis pis sırıtan ifadesine baktı. Bu öylesine sinsi, öylesine belirsiz, öylesine iğrenç bir gülümsemedeydi ki sanki biri ağzına bir bıçakla şekil vermişti. Maden yeşili gözleriyle yatak odasının alacakaranlığında parlıyordu.

Polis ne yapmaları gerektiğini tartışıyordu. Forrester hemen kapıyı uçurup içeri dalmaktan yanaydı. Kaybettikleri her dakika Lizzie'nin yaşamı açısından tehlikeydi. Gardai ise bu konuda daha çekimserdi: Dooley, Rob'un Cloncurry'yi biraz daha lafa tutmasını, bu arada kendilerinin çatıdan gizlice içeri girmelerini istiyordu. Rob ise onların hemen vakit kaybetmeden içeri girmeleri gerektiğini düşünüyordu. Cloncurry'nin o andaki psikolo-

jisini çözdüğünü düşünüyordu. Çete lideri hiç kuşkusuz işinin bittiğini, öleceğini biliyordu. Artık *Kara Kitap'ı* alamayacağını da biliyordu. Bu durumda Lizzie'yi de kendisiyle birlikte ölüme sürüklemek isteyeceği kesindi; hem de en iğrenç şekilde, babasının gözü önünde. Rob, Cloncurry'nin yapabileceklerini düşününce iliklerine kadar ürperdi. Hemen o anda. Canlı. Kameralar önünde.

Biraz olsun cesaret vermek için Forrester elini Rob'un omzuna koydu. Gardai evin planını bir kez daha dikkatle inceliyordu. Şömine, kapılar, pencereler, her şey. Üst katın pencerelerinden içeri göz yaşartıcı bomba mı atsalardı? Yoksa keskin nişancılardan birinin pencereden Cloncurry'yi indirmeyi denemesi mi daha doğru olacaktı? Bu kararsızlık, bu bekleyiş Rob'u deli ediyordu. Ama yine de ilk girişimde Cloncurry'nin kızım öldüreceğini de biliyordu. Son odanın kalın kapısı iyice sürgülenmiş, kilitlenmiş ve sağlamlaştırılmıştı. Koşullar eşit gibiydi, bir çıkmazdaydılar. İçeriye girmeleri en azından iki üç dakikalarını alacaktı. Ve onlar kapıyı kırmayı denedikleri anda Cloncurry bir an bile tereddüt etmeden parlayan bıçaklarından birini alacak, kızının dilini kesecekti. Gözlerini oyacak, ince boynundaki damarı kesecekti...

Rob bir an kızının başının gövdesinden koptuğunu tasavvur etti. Sonra bunu düşünmemeye çalıştı. Sally için için ağlıyordu. Aym şekilde kızı da. Video görüntüsünün geri plamnda küçük kızın omuzlarının titrediği görülüyordu.

Sally akan burnunu elinin tersiyle silerek Rob'a ne düşündüğünü sordu.

"Bu bir açmaz. Onu öldürecek. Tanrım..."

Rob karısının bu doğru, gözyaşı dolu tespiti karşısında dişlerini sıktı. Haklıydı.

Bilgisayar ekranında Cloncurry ileri geri gidip geliyordu.

Kameraya konuşuyordu. Bunu yaklaşık yirmi dakikadır yapıyordu. Evdeki ve arka bahçedeki silahlı çatışmalardan beri. Böyle ileri geri gidip gelmesi çok rahatsız ediciydi.

Bu kez de soykırımdan bahsediyordu.

"Hiç Hitler'in tüm yaptıklarını neden yapmış olabileceğini düşündün mü, Rob? Bu büyük bir insan kıyımıydı, değil mi? Soykırım. Büyük çapta bir insan kurbanı. Biliyor musun, Yahudiler buna ne diyorlar? Shoah. Yakarak kurban etme. Shoah onların dilinde tanrılara kurban etmek için yakmak anlamına geliyor. Hitler onları kurban etti. Aynen Yidlerin Tanrı Molok'a küçük çocuklarını yakarak kurban ettikleri gibi. Tophet'te. Kudüs'ün yakınındaki Ge-Hinnom deresinde. Kıyım Vadisi'nde. Yakma yerinde. Evet, Rob, biz de artık oradayız. Kıyım Vadisi'nde. Çocukların diri diri yakıldıkları yerde."

Cloncurry dudaklarını yaladı. Bir elinde tabanca, bir elinde bıçak vardı. Katil konuşmayı sürdürdü: "Büyük adamlar daima kurban verirler. Öyle değil mi? Napolyon boğulan askerlerinin cesetlerinin üzerine basa basa nehri geçmedi mi? Onlara nehre girip boğulmalarını emretti, sonra şişmiş ceketlerini köprü olarak kullanıp karşıya geçti. Gerçekten büyük bir adam. Sonra Pol Pot'a ne demeli? Kamboçya'da iki milyon vatandaşımın kafasını uçurdu. Üstelik de yalmzca bir deney için. İki milyon. Bunu Kızıl Kmer'ler yaptı. Ölüm tarlaları. Üstelik bunu yapanlar *haute Bourgeoisie*'dendiler, yani üst orta sınıftan. Eğitimli ve aydın sınıftan."

Rob başını sallayarak gözlerini ekrandan ayırdı.

Cloncurry sinsice güldü.

"Ah, bunları konuşmak istemiyorsun, öyle mi? Neden ki? Doğru bulmuyor musun? Ama bunları konuşmalısın, Rob. Kendini kandırma. Yeryüzündeki her politik lider aslında şiddete

yatkın bir sadisttir. Irak savaşındaki amacımız sözde özgürlüktü, değil mi? Peki kitle imha silahlarıyla kaç kişi öldürdük? Bombalarımızla. İki yüz bin mi? Yarım milyon mu? Başka bir şey yapamıyoruz, değil mi? Uygur toplumlar öldürmeye devam ediyorlar. Ve öldürmekteki etkinlikleri giderek artıyor. Ve bu, biz insanların kaderi, Rob; katillerce yönetilmek istiyoruz, buna katlanıyoruz, Rob. Her zaman. Liderlerimize neler oluyor, Rob? Neden öldürüyorlar? Bu nasıl bir güdü? Akıllarını mı kaçırmışlar, yoksa onların da aslında senden, benden hiçbir farkları yok mu? Bana karşı neler hissediyorsun, Rob? Aklından beni öldürmek geçmiyor mu? Beni nasıl öldürmeyi hayal ettin? Kızgın yağda kaynatarak mı? Yoksa jilette vücudumu parçalayarak mı? Bahse girerim bunları düşündün. Tüm akıllı insanlar, tüm zeki insanlar, hepsi aslında katil ruhludur. Hepimiz katiliz. Bize neler oluyor, Robert? İçimizde saklı bu dürtü ne... ne dersin, Robert? Hıııh?" Cloncurry yeniden dudaklarını yaladı. Artık gülmüyordu. "Bu kadar yeter, Rob. Kitabı ele geçirdiğin ya da bulabileceğin hikâyesini daha fazla dinlemek istemiyorum. Sanırım artık bu gülünç melodrama bir nokta koyma zamam geldi."

Ayağa kalktı, kameradan uzaklaştı ve Lizzie'nin bağlı olduğu sandalyeye gitti. Kameranın görüş sahasına girecek şekilde Lizzie'nin bağlarını çözdü.

Rob kızının Cloncurry'nin kollarındaki çırpınışlarını görebiliyordu. Cloncurry, Lizzie'yi bilgisayarın başına getirdi ve kucağına oturttu. Sonra yeniden kameraya döndü.

"Hiç İskitlerden bahsedildiğini duydun mu, Rob? Gerçekten çok ilginç töreleri vardı. Örneğin atlarını kurban ederlerdi. Onları tutuşturdukları gemilere bağlar, canlı canlı yakarlardı. Gerçekten muhteşem. Aynı şekilde deniz kazasından kurtulan denizcilere karşı da çok vahşiydiler. Eğer biri deniz kazasından

kurtulur da sahile vurursa İskitler hemen sahile gelir, adamı kollarından yakalar, bir kayanın tepesine çıkarıp yeniden denize atarlarmış. Ne muhteşem bir toplum, değil mi?"

Lizzie, Cloncurry'nin kollarının arasında kıvrandı. Ekranda babasının gözlerine bakmaya çalışır gibiydi. Kızının yaşam mücadelesini gören Sally dayanamayarak hıçkırıklara boğuldu.

"Evet, şimdi onun canlı canlı kafasım kavuracağım. Bu da bir İskit geleneği. Bu şekilde ilk doğan çocuklarını kurban ederlermiş. Gerçekten o sizin ilk çocuğunuz, değil mi? Bu yüzden şimdi bir ateş yakacak ve sonra..."

Rob dayanamayarak patladı.

"Lanet olsun, Cloncurry. Lanet olsun. *Seni geberteceğim.*"

Cloncurry güldü.

"Sahi mi?"

"Onun kılına bile zarar gelirse, seni yaşatmam..."

"*Ne yapacaksın, ne?* Peki, ama nasıl, Rob? Ben onun boğazını keserken pisi pisi gibi kapıyı mı yumruklayacaksın? Onu becerir sonra da yakarken ekrandan küfür mü edeceksin? Ne? Ne? Karı gibi ağlayıp sızlanmayı kes de ne yapacağım söyle! Zavallı ibne! Korkak tavuk! Hadi söyle. Ne? Ne yapacaksın? Neden gelip beni almıyorsunuz? Neden korkuyorsunuz, ödlekler? Hadi, gelip alın beni, sersem tavuklar. Hey sen, Robbie, *gelsene*. Seni bekliyorum..."

Rob öfkeden çıldırmak üzereydi. Ayağa kalkıp çadırdan dışarı koşarak çıktı. Bir polis ona engel olmaya çalıştıysa da sert bir darbeyle onu yana itti. Artık duramazdı. Islak, yeşil, kaygan İrlanda tepesinden aşağı hızla kızım kurtarmaya koştu. Canlı-
raş bir koşuydu bu. Kızım kurtarmak için delicesine koşuyordu. Hızla çarpan kalbinin sesi kulaklarında zonkluyordu. Koştu

koştı, birkaç kez kayıp yumuşak toprağa yuvarlandı ama her defasında kalktı ve tepeden aşağı koştı. Ona engel olmaya çalışan başka siyah miğferli ve silahlı polisler öyle bir bağırdı ki adamlar korkuyla geri çekildiler. Kısa bir süre sonra evin kapısında idi.

Yıldırım hızıyla içeri daldı. Polisler dar merdivenden yukarı koşuyorlardı ama Rob hepsini geçti. Bir polisi iterek yolundan uzaklaştırdı. Eğer gerekirse o anda bir insanı uçurumdan aşağı bile atabileceğini hissediyordu. Yaşamında kendini hiç bu denli güçlü, bu denli kararlı ve bu denli öfkeli hissetmemişti. Cloncurry'yi öldürecek; hem de şimdi, hemen orada!

Birkaç saniye sonra sürgülü, kilitli kapının önündeydi. Polisler yana çekilmesi için bağırdıysalar da duymazdan geldi. Tüm gücüyle kapıyı tekmeliyor, kapıya yükleniyordu. Sonra birden menteşeler hafifçe gevşedi. Rob tekmelemeyi sürdürdü. Ayak bileğindeki kemiklerin neredeyse kırılacağını hissediyor, ama tekmelemeyi sürdürüyordu. Son bir kez daha tüm gücüyle vurdu. Kapı gıcırdadı ve menteşeler yerinden çıktı. Artık içerideydi.

Yatak odasında idi. Ve orada...

Hiçbir şey... Oda boştu. Hiç kimse yoktu.

Ne sandalye, ne bilgisayar, ne Cloncurry ne de Lizzie. Oda'nın zemini orada yaşadığım gösteren pisliklerle doluydu. Yarı açık konserve kutuları, giysiler, kirli kahve fincanları. Bir iki gazete ve oraya buraya serpiştirilmiş kâğıt parçaları ve bir köşede istiflenmiş bir halde Lizzie'nin giysileri.

Rob çıldırmanın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Sanki bir mantıksızlık girdabının içinde savruluyordu. Cloncurry neredeydi? Sandalye neredeydi? Bilgisayar? Çıkarılan başlık? *Peki ya fazı... o neredeydi?*

TOM KNOX

Polisler odaya daldığında Rob'un kafasından bu sorular bir-biri ardından yıldırım hızıyla geçiyordu. Rob'u dışarı çıkarmaya, onu uzaklaştırmaya çalıştılar ama başaramadılar. Bu karanlık ve öldürücü gizemi bir şekilde çözmeliydi. Aptal yerine konmuş, aşağılanmış, alay edilmişti. Acısıysa dayanılır gibi değildi. Delirmenin eşiğindeydi.

Rob zıvanadan çıkmış bir halde odayı gözden geçirdi. Odaya yönlendirilmiş küçük kameralar gördü. Cloncurry başka bir yerden onları mı seyrediyordu? Onlarla alay mı ediyordu? Rob bir şekilde Cloncurry'nin tıslamadan farksız o iğrenç gülüşünü hissediyordu; bir yerlerde, dışarıda bir yerde, internetten ona güldüğünü.

Ve soma duydu. İşte bu gerçek bir sestti. Köşedeki dolaptan boğuk bir ses geliyordu. Bir insan sesiydi bu, ama ağzına tıkaç konulmuş birinin boğuk sesi. Rob bu sesi çok iyi tanıyordu.

Polisleri kenara itip dolaba koştı ve kapıyı açtı.

Karanlıkta iki fal taşı gibi açılmış dehşet dolu göz ona bakıyordu. Ve de tıkacın ardından duyulan yalvaran, şükran ve hatta sevgi dolu boğuk bir mırıltı.

Bu Christine'di.

Rob, Dooley'nin yazı masasının başındaki döner sandalyede oturuyordu. Dooley'nin bürosu Liffey Nehri'ne tepeden bakan yeni, pırıl pırıl cam kaplı bir binanın onuncu katındaydı. Açılmayan büyük cam pencerelerden görülen manzara gerçekten büyüleyiciydi. Nehrin dönemecinden doğuda İrlanda denizine, güneyde Wicklow Tepeleri'ne kadar uzanan akıl almaz bir manzaraydı bu Tepeler yemyeşildi, aydınlanan gökyüzünün altında o denli masum, o denli temiz görünüyorlardı ki... Rob biraz gözlerini kısınca yirmi kilometre ötedeki o ağaçlık tepelerden birinin üstünde Mountpellier Evi'nin alçak, kasvetli silüetini seçti.

Evin görüntüsü onu yeniden acımasız, katı gerçeğe döndürdü. Sandalyesini odaya çevirdi. Oda insan kaynıyordu. Hellfire Ormanı'nın kıyısında yaşadıkları facianın üstünden henüz on dokuz dakika geçmişti. Cloncurry'den Lizzie'nin yaşadığını belirten kısa bir mesaj almışlardı. Ama nerede? Neredeydiler? Rob tırnağını kemirirken, bir çözüm bulmaya, bilmecenin parçalarını yerine oturtmaya çalışıyordu.

Christine mantıklı ve anlaşılır bir şekilde konuşuyordu. Dooley ona doğru eğildi.

"Sağlık ekiplerine ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

Christine kararlılıkla, "Hayır," dedi. "İyiim. Size söyledim. Bana zarar vermediler."

Boijer sözünü kesti.

"İrlanda'ya nasıl götürdüler?"

"Bir arabanın bagajında. Feribotla. Deniz ve motorin kokusundan anladım."

"Bütün bu süre boyunca bagajda mıydınız? Orada boğulmadınız mı?"

"Bir şekilde sağ kaldım işte. Önce birkaç saat arabada, sonra da arabalı vapurda. Sonra da burada."

Forrester başını salladı.

"Aynen tahmin ettiğimiz gibi. İrlanda ile İngiltere arasında feribotla gidip geliyorlar, böylece gümrük kontrolünden de kurtulmuş oluyorlar. Bayan Meyer, bunun sizin için çok zor olduğunun farkındayım ama sizden mümkün olduğunca fazla bilgi almamız gerekiyor, hem de zaman kaybetmeden."

"Daha önce de söylediğim gibi sarsıntı geçiriyor falan değilim, Müfettiş. Bana istediğinizi sorabilirsiniz."

"Peki, tamam. Anımsadıklarınızı anlatın bize. Çetenin buradan ne zaman ayrıldığını biliyor musunuz? Sizi ve Lizzie'yi iki gün kadar burada, İngiltere'de tuttuklarını biliyoruz. Nerede tutulduğunuz konusunda bir fikriniz var mı?"

"Maalesef hayır." Rob, Christine'in her zamankinden farklı, kısa, öz ve sert konuştuğunu fark etti. "Maalesef beni nerede tuttuklarına ilişkin bir fikrim yok. Ama Cambridge yakınlarında bir yer olabilir? İlk araba yolculuğumuz pek uzun sürmedi, yaklaşık bir saat kadar, Lizzie ile birlikte bagajda bağlıydım. Sonra bizi dışarı çıkardılar. Başımıza başlık geçirdiler ve ağızlarımızı tıkadılar. Çok fazla konuşuyorlardı ama hiçbir şey anlayamadım."

TOM KNOX

Sonra sanırım bölündüler. Bir, bir buçuk gün sonra olabilir. İnsan karanlıkta korku içinde beklerken zamanı pek kestiremiyor."

Forrester onu anladığım belirtir şekilde ağır ağır gülümsedi. Rob, Başmüfettiş'in çetenin davramış mantığını çözmeye çalıştığını anlıyordu.

Boijer yeniden söze karıştı:

"Benim hâlâ anlayamadığım bir şey var. Bütün bu şamatanın nedeni ne? Videodaki zavallı kadın, bahçedeki kazık, küçük kızı öldürme tehditleri... Bunların anlamı ne?"

Christine, "Rob'a psikolojik işkence yaptığım düşünüyör," dedi. "Bu tam Cloncurry'ye uygun bir davramış. Adam psikopat. Tantanaya, dramatik davramışlara, gösterişe eğilimi var. Onunla bir süre kaldım. Ve inanın bunlar yaşamımın en kötü saatleriydi."

Rob ona doğru baktı, Christine de bu bakışlara karşılık verdi.

"Bana asla el sürmedi. Samırım o bir aseksüel. Diğer yandan onun bir teşhirci olduğunu biliyoruz. Yaptıklarını insanlara göstermek onda bir tutku, vazgeçilemez bir dürtü. Kurbanlarına, onu sevenlere işkence etmek..."

Bu arada Forrester kalkmış, pencerenin kenarına gitmişti. Yumuşak İrlanda güneşi yüzüne vuruyordu. Arkasını dönerek sakın bir tonda ekledi:

"İnsan kurban etme törenleri de geleneksel olarak toplum karşısında yapılır. Bunu De Savary anlatmıştı. Şöyle diyordu... Kurbanın gücü izlenmesine bağlıdır. Aztekler kurbanlarını yüreklerinin çıkarılmasını halk rahatça görebilsin diye piramitlerin tepesinde yaparlardı. Doğru değil mi?"

Christine onayladı.

YARATILIŞ SIRRI.

"Evet. Vikinglerin tekneyi yakarak gerçekleştirdikleri cenazeler çok yaygın bir kurban şekli sayılabilir. Sonra Karpatlıların kazığa çakma törenleri yine çok yaygın ve büyük bir ritüel. Tüm kurban etme törenlerinde önemli olan izlenmesidir. Halk, kralar ve tanrılar tarafından. Cloncurry'ye çekici gelen yönü de bu. Uzatılmış, aleni ve fazlasıyla özenli ve ayrıntılı vahşet."

Forrester nazikçe sordu.

"Sizin için de planladığı buydu, değil mi, Christine? Toplum karşısında infaz. Evin bahçesindeki kazık bunun içindi. Samrım çete İrlanda'da işi berbat etti."

"Ne gibi?"

Dooley, "Aralarında anlaşılamadılar ve ateş etmeye başladılar," diye açıkladı. "Başlarında o, yani liderleri olmayınca kontrolü kaybettiler."

Boijer yine atıldı.

"İyi ama Cloncurry neden yakalanacaklarını, hatta vurulacaklarını bile bile adamlarını İrlanda'da bıraksın ki?"

Rob acı acı güldü.

"*Bu da bir başka kurban şekli.* Kendi adamlarını kurban etti. Herkesin gözü önünde. Büyük olasılıkla Gardai onları öldürürken o seyrediyordu. Evin her tarafına kamera yerleştirmişti. Olanları bilgisayar ekranından seyrederken çok eğlenmiştir."

Aynı soru yeniden kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Seslendirse Boijer oldu.

"Peki, o zaman Cloncurry nerede? Bu lanet olası herif nerede?"

Rob sırayla polis memurlarının yüzlerine baktı. Yine konuşan Dooley oldu.

TOM KNOX

"Hiç kuşkusuz, İngiltere'de bir yerlerde."

Boijer, "Ya da İrlanda'da," dedi.

Christine de söze karıştı.

"Bence Fransa'da bir yerlerde."

Forrester kaşlarını çatı.

"Nasıl yani?"

"Tutukluyken, giydirdikleri başlığın altından sık sık Fransa'dan ve orada yaşayan ailesinden bahsettiğini duydum. Ailesinden, aile sırlarından nefret ediyordu. Ve bu korkunç mirastan. Genlerinden. Sürekli aym şeyleri söylüyordu. Ailesinden nefret ettiğini; özellikle de annesinden... Fransa'daki berbat evlerinden."

"Acaba..." Boijer, Forrester'ı anlamlı bakışlarla süzdü. Başmüfettiş ciddiyetle başım salladı. "Video kaydında öldürdüğü kadın annesi olabilir mi?"

"Tanrım!"

Ofise tam bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan Rob oldu.

"İyi de Fransız Polisi evi gözaltında bulundurmuyor mu? Ebeveynleri izleniyor, değil mi?"

"Öyle olduğunu umuyoruz." Yanıtlayan Boijer'di. "Ama onlarla sürekli bağlantı halinde değiliz. Ayrıca annesi evden dışarı çıktığı takdirde izlenmemiş olabilir."

Sally birden öfkeyle söze karıştı.

"İyi de oraya nasıl gidecek ki? Özel uçakla mı? Bütün çıkışları kontrol altında tuttuğunuzu söylememiş miydiniz?"

Forrester elini kaldırdı.

"Hava trafik kontrol raporlarını inceledik. Doğu İngiltere'deki tüm özel hava alanlarıyla irtibata geçtik." Omuz silkti.

"Uçak alabilecek ya da kiralayabilecek kadar paralan olduğunu biliyorsunuz. Marsinelli'nin pilot brövesi vardı, büyük olasılıkla Cloncurry'nin de vardır. Gerekli lisansları da olduğuna göre... Aslında bunu araştırmanın çok zor bir tarafı var..." İç çekti. "Birleşik Krallık'ta binlerce özel uçak var, Batı Avrupa'da ise bu sayı on binler düzeyinde. Eğer Cloncurry aylardır, hatta son bir yıldır farklı bir isimle uçuyorsa bu kez de uçuşu kimsenin dikkatini çekmemiş, otomatikman uçuş iznini almıştır. Diğer bir sorun da, herkesin aynı arabada ya da özel uçakta yolculuk eden bir grup erkek, yani erkekler çetesi arıyor olması. *Tek başına uçan*, yalnız bir erkek değil..." Dalgın dalgın çenesini ovuşturdu. "Ben *yine de* Fransızların onu ellerinden kaçırmış olacaklarını sanmıyorum. Tüm önemli hava alanlarına ve limanlara haber verildi. Ama yine de bu olanaksız değil."

"Bütün bu spekülasyonlarla asıl konudan çok uzaklaşmış olmuvar muyuz?" Bu kez söze karışan Rob'du. "Cloncurry'nin İngiltere, Fransa ya da İrlanda'da olması ne fark eder ki? Sonuç, araştırılması gereken üç koca ülke. Kızım hâlâ elinde. Annesini kesmiş kesmemiş, ne fark eder? Önemli olan bizim ne yapacağımız?"

"Türkiye'deki dostunuz, Isobel Previn'den haber var mı? *Kara Kitap'ı* bulabilmiş mi? Ya da bir ilerleme kaydedebilmiş mi?" Bunu soran Forrester'dı.

Rob çaresizliğin içinde küçük de olsa bir umut duydu.

"Dün akşam ondan bir mesaj aldım. Çok umutluydu, yaklaştığını söylüyordu. Fazlasını bilmiyorum."

Sally doğruldu, güneş sarı saçlarını parlatıyordu.

"Peki ya Lizzie? Yeter artık bu *Kara Kitap* martavalları. Kimin *umurunda*? Lizzie'ye ne yapacak? *Biricik kızına*?"

Christine kanepede yana kayarak kolunu Sally'nin omzuna koydu.

"İnan bana, şimdilik Lizzie için çok fazla endişelenmemize gerek yok. Lizzie güvende. Bana ihtiyacı yoktu, çünkü ben yalnızca Rob'un kız arkadaşayım. Bir oyuncak. Bir bonus. Vazgeçilebilir." Yeniden Sally'ye sarıldı. "*Bu herif kesinlikle aptal değil.* Lizzie'yi kullanıyor, Rob'a karşı elinde koz olarak tutuyor. İstedğini elde edene dek de tutacak. Ve tek istediği de *Kara Kitap*. Onun Rob'un elinde olduğunu sanıyor."

"Ama maalesef gerçek şu ki benim bu konuda hiçbir bilgim yok." Rob umutsuzluk içinde, bedbin bir tavırla açıkladı. "Ona yalan söyledim, bir şeyler bildiğimi söyledim, peki ama neden bana inandı ki? Dediğin gibi, o hiç de aptal biri değil."

Christine yanıtladı.

"Laleş'e gittin. Onun bundan bahsettiğini duydum. Laleş. Oraya son yıllarda Yezidi olmayan kaç kişi gidebildi? Bütün bir yüzyılda olsa olsa iki elin parmakları kadar ya da biraz daha fazla. Onun camnı sıkan da bu." Arkasına yaslandı. "*Kara Kitap*'a takmış durumda ve senin bir şeyler bildiğinden emin. Laleş nedeniyle. İşte bu yüzden Lizzie'nin *şimdilik* güvende olduğunu düşünüyorum."

Yine bir sessizlik. Ardından konuşmalar birkaç dakika daha ister istemez yeniden uçaklar, hava alanları ve feribotlar arasında gidip geldi. Birden bilgisayardan ahenkli sesler gelmeye başladı.

Cloncurry canlı bağlanmıştı.

Rob bir şey söylemeden odadaki insanlara durun anlamında elini kaldırdı. Diğerleri etrafa dağılıp ekrana bakmaya başladılar.

Ekranda Cloncurry vardı. Resim temiz ve netti. Ses iyiydi. Katil gülümsüyordu. Kıkırdıyor, pis pis sırıtiyordu.

"Yeniden merhaba. Sanırım tamamlamamız gereken şeyler var. Konuşmamız gerekiyor. Evet, benim algılama yetenekleri ve zekâları kısıtlı işçilerimi yakalama başarısını gösterdiniz. Eire'deki adamlarımı. Ne kötü. Aslında çok ilginç bir kazığa çakma töreni planlamıştım. Ama zaten bunu biliyor olmalısınız. Bahçedeki büyük kazığı gördünüz, değil mi?"

Dooley başını salladı.

"Gördük."

"Ah, Dedektif Doohickey. Nasılsınız? O Fransız yosmayı kebap yapamamış olmamız ne kötü, değil mi? Tüm hazırlıklar boşa gitti. Keşke o sürtüğe tasarladığım gibi biraz işkence yapabilmiş olsaydım. Ama kafam o kadar doluydu ki. Yapacak çok işim vardı. Ama hiç önemi yok. Başkaları var. Hem de burada, yanımda. Küçük kız arkadaşşıma merhaba demek istemez miydiniz?"

Cloncurry elini görüş sahasının dışında bir yere uzatıp bir şey aldı.

Bu kesik bir insan kafasıydı.

Daha doğrusu Isobel Previn'in kafasıydı. Bembeyazdı ve kısmen çürümüştü. Boynundan aşağı gri sinirler ve yeşil bir renk almış damarlar sarkıyordu.

"Isobel! Bir şey söyle! Dostlarına merhaba demeyecek misin?" Eliyle yaptığı hareketle kesik başı salladı.

Christine ağlamaya başladı. Rob donup kalmıştı, gözlerini ekrandan ayıramıyordu.

Cloncurry gururla, karşısındakileri küçümseyen, alaycı bir tavırla neşe içinde ekledi: "İşte gördünüz. Merhaba diyor. Ama sanırım artık o çok özel yerine gitmek istiyor. Arkeolojik başarı-

larının hatırına onun için çok özel bir yer hazırladım." Cloncurry ayağa kalktı, ileri doğru bir adım attı ve ardından kesik başı tekmeleyerek odamn öte ucuna attı; ayakkabısının ucuyla vurulan usta işi bir voleydi bu. Kafa boğuk bir gümbürtüyle doğruca köşedeki çöp kutusunun içine düştü. "Başarılı bir smaç!" Yeniden kameraya döndü. "Bunun için saatlerdir antrenman yapıyorum. Evet, nerede kalmıştık. Ah, evet, Robert, muhabir dostum. Hey sen. Merhaba. Senin de yanımızda olmam isterdim. Ama hiç endişelenme. Kızın güvende. Bak..." Öne doğru eğildi ve kamerayı Lizzie'yi alacak şekilde çevirdi. Küçük kız hâlâ sandalyeye bağlıydı, ama sağ ve sağlıklı görünüyordu. Web kamerası yeniden eski pozisyonuna döndürüldü.

"Evet, gördüğün gibi, Robbeeee. O şimdilik iyi. Cin gibi. Isobel Previn gibi değil. Onun iç organlarıyla yaptığım küçük şaka için *çok* üzgünüm. Ama bunu yapmaktan kendimi alıkoyamadım. Sanırım içimde film rejisörü ruhu var. Üstelik önüme de böyle bir fırsat çıkmışken. O sırada aklımda hiçbir kötülük olmadan Türkiye'nin pis ara sokaklarından birinde dolamyordum. Birden ne göreyim? Isobel Previn. Büyük arkeolog! Ta kendisi. Burnunun üzerinde gözlükler. Bu gözlükler de ne Tanrı aşkına? Bir an düşündüm, yalnızca birkaç saniye. Arkeologlarımı *bilirim*, onun De Savary'nin meslektaşı olduğunu *biliyordum*, ödüllü Christine'in öğretmeni olduğunu *biliyordum*, Asurlular ve Yezidiler konusunda uzman olduğunu *biliyordum*. Ama onun emekli olup vibratörüyle İstanbul'a yerleşmiş olması gerekiyordu." Cloncurry kıkırdadı. "Evet, doğru. Bu kadar rastlantı biraz fazlaydı. Onu biraz yokladım, pardon... Birkaç şaplak, biraz hırpalama; sonuçta bülbül gibi öttü, bize çok şey anlattı, Robbie, çok *ilginç ayrıntılar*. Sonra kafamda bir şimşek çaktı, muhteşem bir fikir. Şu küçük drama. Başlıklar. Tencere. İç organlar filan. Nasıl

ama? *Bunu takdir* edebiliyor musun? Ona başlık giydirecek ve Christine'in gözlerinin önünde öldüğünü, rahminin tencerede kaynadığım görmeni sağlayacaktım. Fakat o kadar da değil, işin esas güzel tarafı, İrlanda'ya gittiğinde Christine'i *tekrar* görecektin; hem de en gaddar şekilde, kazığa geçirilmiş olarak. Nasıl ama? Hangi âşık sevgilisinin gözlerinin önünde *iki kez* öldürüldüğünü görme şansına erişebilir ki? Birincisinde canlı canlı *pişirilerek*. İkincisinde *kazığa çakılarak*. VWest End'deki prodüktörler böyle bir film için milyonlar öderdi. *A coup de théâtre!*^{*8} Eliyle memnuniyetini belirtti. "Üstelik bu işin yalmzca yarısıydı. Peki ya İrlanda'daki o kanlı dramayı sahnelemekteki zekâma, reji ustalığıma ne demeli? Ne o, Oscar kazanabilecek bu senaryo için bir alkışı bile çok mu görüyorsunuz?"

Sanki ciddi şekilde alkış ve bravo nidaları beklercesine sırasıyla oradakilere baktı.

"Hadi ama! Bu muhteşem prodüksiyonu içten içe takdir etmiyor musunuz? Bir kalemde, sizi peşime düşmekten alıkoyduğum gibi en kötü insani işkenceyi yaşamamızı sağladım. Kızının kazığa oturtulacağını sanırken, birden kazığın Christine için hazırlandığını anladın ve ben bu arada burada, sağlık ve güven içinde her şeyi canlı ve HD-TV kalitesinde izledim." Gülümsemesi kayboldu. "Sonra benim miskin adamlarımın aptallıkları tuttu, ateş ettiler ve Christine için planladığım o muhteşem sahneyi mahvettiler; sürtük şişe geçirilmekten kurtuldu. Tüh, tüh. İnan bana, şu günlerde gerçekten iyi eleman bulmak çok zor. *Çok iyi* olacaktı. *Çok iyi*. Ama insan istediği her şeyi elde edemiyor ki... Neyse nerede kalmıştık? Nerede... sen... ses... nerede..."

Cloncurry'nin sesi kayboldu, gözleri dalıp gitti. İfadesi dal-

48 Beklenmedik, dramatik bir gelişmeyi ifade eden, günlük hayata geçmiş tiyatro tenmi. (yay. n.)

gın, anlamsızdı. Rob, Forrester'a anlamlı bir şekilde baktı, Başmüfettiş onu anladığım belirtir şekilde başını salladı.

"Hayır, hayır, deliriyor falan değilim." Cloncurry kıkırdadı. "Ben zaten deliyim. Hiç kuşkusuz bunu öğrenmişsinizdir, Başmüfettiş Forrest Gump. Ama her şeye rağmen, ne kadar deli olsam da, senden binlerce kez daha zekiyim. Senin anladığım sandığın şeyi ben zaten biliyorum. Örneğin biraz önce kendi aklınızca tüm sınırlı zekâmza rağmen benim Türkiye'nin güneydoğusunda olduğumu anladınız. Zavallı Isobel ve iç organlarının yanında olduğuma göre bunu anlamış olmanız aslında hiç de sürpriz değil. Aslında buradaki koşulların hiç iyi olmadığımlı belirtmeliyim. Terör var ve ırkçı terör benim hiç hoşlanmadığım bir şey." Cloncurry başını sallayarak iç geçirdi. "Ciddi söylüyorum, kafatasçılardan, ırkçılardan nefret ediyorum. Aslına bakarsamz ırkçılardan daha çok nefret ettiğim birileri varsa onlar da *zenciler*." Cloncurry oturduğu döner koltukta döndü, bir kez daha döndü, sonra yeniden kameraya baktı. "Neden bu kara adamlar bu kadar kalın kafalılar? Hadi baylar, kabul edin. Hiç bunu merak etmediniz mi? Pis zenciler? Her tarafın içine ediyorlar, öyle değil mi? Yoksa belirli bir plana göre mi hareket ediyorlar? Zenciler bir araya gelmiş ve şöyle düşünmüş olamazlar mı? *Güzel bir yerlere göçüp orayı tuvalete çevirelim mi? Oraya gider, boktan ei'lerde yaşar, çalar çırparız. Sonra da beyaz adamın bize düşman olduğundan yakınırsınız. Nasıl plan ama? Sonra Pakistanlılar. Ah, Pakistanlılar, ah! Ya Araplar! Tanrı yardımcımız olsun. Neden defolup gidip karılarını kendi ülkelerinde çarşafa dolamazlar ki? Üstelik gürültüleri de kesilir. Ama kimin umurunda? Peki ya bütün gün soykırım, soykırım diye ağlaşan Yahudiler?" Cloncurry bir kahkaha attı. "Aynen yeni yetme kızlar gibi zırlıyorlar. *Soykırım bu, soykırım şu, lütfen bana bir şey yapma, bu soykırım. Soykırım, soykırım,**

aptallık bu. Yeter artık, Yahudi johnny'ler, bunu biraz fazla uzatmadınız mı, bu plağı değiştirmenin zamanı gelmedi mi? Başka bir şey bulamayacak kadar zavallı mısınız? Ayrıca düşünsenize, soykırım gerçekten de o kadar kötü müydü acaba? Kabul edin ki *dakiktiler*. Doğrusu Almanlar zaman planlaması yapmayı çok iyi biliyorlar. Hatta sığır katarlarında bile. Eğer bunu yapmaya kalkışanlar İngilizler olsaydı çıkacak keşmekeşi düşünsenize? Değil tüm Avrupa'yı kapsayacak bir ölüm hattı kurmak, henüz Clapham'la Londra arasındaki banliyö hattını bile düzgün çalıştıramıyorlar." Cloncurry ses tonunu biraz değiştirerek farklı bir aksanla konuşmaya başladı. 'Auschvitz seferimiz geç kaldığı için özür dileriz. Alternatif otobüs servisi harekete hazırdır. Yemekli vagon Treblinka'da yeniden açılacaktır.'" Yeniden güldü. "Tanrım, şu *İngilizleri* Siktir et! Siste tökezleye tökezleye yol bulmaktan başka bir şey bilmeyen, ayyaş sürüsü. Peki ya Yankiler? Tanrı bizi Yankilerden ve onların kıçlarından korusun. Tanrı'nın cezası, *kıçı kalkıklar! Koca popolarıyla* Irak savaşındaki fiyaskoları arasındaki bağlantıyı hâlâ kuramıyorlar mı? Hey, Amerikalı, sana ufak bir ipucu. Kitle imha silahlarına ne olduğunu merak ediyor musun? Los Angeles'ta Dunkin Donut'ta şişko bir şırfıntı *üstüne oturmuştur*. Tabii bunun farkında bile değildir, çünkü Neptün'den farksız kıçıyla bir şey hissedemez." Cloncurry yeniden sandalyesinde döndü. "Japonlara gelince, elektronik konusundaki özel yetenekleri tartışılmaz art niyetli cüceler onlar. Ya Çinliler: Brokoli pişirmenin yedi yöntemini bilmeyi marifet sanan geri zekâlılar. Balık düşkünü dangalaklar." Bir an düşünerek ara verdi. "Ama Polonyalıları seviyorum.

Cloncurry sırtıttı. "Her neyse, sanırım ne demek istediğimi anladınız. Ne istediğimi biliyorsunuz. Lizzie'nin elimde olduğunu ve onun hâlâ yaşamasının tek bir nedeni olduğunu bili-

yorsunuz. *Kara Kitap*'ı istiyorum. Ve sen, Rob, onun nerede olduğunu biliyorsun. Isobel söyledi bunu. Laleş'te olanları anlattı bana. Tabii bunu öğrenmek için bir kulağını kesmemiz gerekti ama olsun, sonuçta söyledi. Kulağı yedim. Hayır, yalan, yemedim. Tavuklara attım. Hayır hayır. Kimin umurundaki ki ne yaptığım. Önemli olan bize anlatmış olması. Bize onu buraya kitabı almaya gönderdiğini söyledi. Senin gelmen olanaksız, çünkü geldiğin anda yerel polisten havalı Bay Kiribali seni tutuklayıp hapse atacak, öyle değil mi? Dolayısıyla bu işi halletmeye Isobel Previn'i yolladın. Ama bir şeyi hesaba katmayı unuttun. Ben de buradaydım ve ciğerini çıkarıp *a la Provençale*⁴⁹ pişirdim. Neyse Rob, kısa keselim; önünde tam yirmi dört saatin var. Tam bir gün. Sabrım taşmak üzere. Kitap nerede? Harran'da mı? Mardin'de mi? Soğmatar'da mı? Nerede? Isobel nereye gidiyordu? Ona yeterince işkence yaptık ama lezbiyen moruk beklediğimden cesur çıktı, ötmedi. Evet, sonuç olarak bunu bilmek istiyorum. Eğer yirmi dört saat içinde söylemezsen korkarım reçel kavanozuna girme sırası küçük Lizzie'ye gelecek. Çünkü artık sabrım taşıtı." Ciddi ciddi başını salladı. "Gördüğün gibi ben tartışmaya açık, mantıklı bir insanım, ama sakın bu görünür nezaketim seni aldatmasın. Doğrusunu istersen bazen kontrolü kaybeder ve çok kolay... *sert çocuk* olabilirim. Evet, şimdi de sözüm sana, Sally. Evet sana, eski Bayan Luttrell, yeni sulu göz Sally. Seni görebiliyorum, küçük domuz gözlerinle kameraya bakıp bakıp zırladığım görüyorum... Sally beni dinliyor musun? Kes artık ağlamayı, sulu göz şıfıntı. Tam bir gününüz var, tamı tamına yirmi dört saat, ağlayacağına bunu düşün. Bir gün sonra minik kızın bir kavanoza tıklıp canlı canlı gömülecek. Umarım sizden yakın zamanda haber alırım." Kamerayı kapamak üzere eğildi. "Aksi takdirde *salamura zamanı* gelmiş olacak."

49 (Fr.) Provans usulü. (yay. n.)

Video bağlantısı cızırdadı, karlandı ve kayboldu. Sally yeniden kanepeye kapanmış, sessizce ağlıyordu. Rob yamna giderek bir kolunu omzuna doladı.

Kendini ilk toplayan Christine oldu. Gözlerini kuruladı.

"Evet. Şimdi artık hiç değilse Urfa'da olduğunu biliyoruz. Bu, Cloncurry'nin de düşüncelerinin aym paralelde..." Belirgin şekilde ıç geçirdi. "Yani zavallı Isobel'in düşünceleriyle aym paralelde olduğunu gösteriyor."

"Yani Austen Layard varsayımı mı?"

"Kesinlikle. Başka ne olabilir ki? Cloncurry'de o kitaptan bazı sonuçlara varmış olmalı. Dolayısıyla özel uçağıyla doğruca Türkiye'nin güneydoğusuna uçtu."

Forrester başıyla onayladı.

"Doğru. Bunu aylardır yapıyor olabilir. Sahte isim altında. THK Trafik Kontrol'den bilgi alabiliriz."

Rob başım salladı.

"Oraları bilmiyorsunuz. Eğer Cloncurry biraz zekiyse, ki öyle olduğunu biliyoruz, uçağının indiğini kimse fark etmemiş bile olabilir. Bazı noktalarda kontroller çok zayıf. Tabii doğruca

YARATILIŞ SIRRI

Irak'taki Kürdistan bölgesine uçup sonra sınırı geçmiş de olabilir. Orası uçsuz bucaksız bir bölge. Suffolk değil."

Sally çaresizlik içinde baktı.

"İyi de ne *yapabiliriz* ki?"

Christine, "Burada arayacağız. İrlanda'da," dedi.

"Pardon, anlayamadım?"

"*Kara Kitap*. Urfa'da *değil*. Bence zavallı Isobel yamliyordu. Bence kitap hâlâ *burada*."

Polisler karşılıklı bakiştılar. Rob kaşlarını çatı.

"Nasıl yani?"

"Dolapta kapalı kaldığım birkaç gün boyunca düşünme fırsatı buldum. Layard konusunu biliyorum. Bence Layard, Yezidileri parayla kandırmaya çalıştı, ama karşılığında işe yarar bir şey alamadı ve bu yüzden de ikinci bir kez oraya gitti. Bu yüzden bu varsayım la bir sonuca varılamaz."

"Peki, o zaman kitap nerede?"

"Biraz dışarı çıksak nasıl olur? Düşünmek için temiz havaya ihtiyacım var. Bana birkaç dakika zaman tanıyın."

Ağır ağır bürodan dışarı yürüdüler, asansörle aşağı indiler ve ılık yaz havasına çıktılar. Dublin'in gökyüzü mavi-bevazdı. Serin bir esinti nehrin havasını şehre taşıyordu. Turistler kıyıya bağlanmış eski bir gemiyi inceliyordu. Bronzdan yapılma bir dizi tuhaf sıska insan heykeli sahil boyunca uzanan kaldırımın neredeyse yarışım kaplamıştı. Grup ağır ağır kıyı boyunca ilerledi.

Dooley heykelleri işaret ederek, "Kıtlık döneminin amsına dikildi bunlar," dedi. "Kıtlık döneminde aç kalanlar bu rıhtıma hücum etmiş, kendilerini Nevv York'a götürecek gemilere binmeye çalışmışlardı." Arkasını dönerek kıyı boyunca uzanan bü-

yük iş hanlarını ve pırıl pırıl parlayan cam atriumları işaret etti. "Buralar bir zamanlar genelevlerle, batakhanelerle, derme çatma binalarla doluydu, serseri yatağıydı; eski kırmızı fener bölgesi. Monto. James Joyce'un fuhuş için gittiği yerler." Sustu ve sonra ekledi. "Şimdiyse yepyeni füzyon restoranlarıyla dolu."

"Her şey değişti, ta temelden..." diye mırıldanan Christine birden sustu.

Rob ona baktı ve o anda onun bir şey *bildiğini* anladı. Kafası meşguldü.

Son derece modern bir köprünün ayağında durup durgun gri nehrin mavi İrlanda denizine karışmasını izlediler.

O sırada Christine, Forrester'dan bir kez daha Savary'nin ölümünden hemen önce yazdığı sözcüğü söylemesini istedi.

"Undish."

Rob düşünceli düşünceli, "Undish mi?" diye sordu.

"Evet. Heceleyeyim. U N D I S H."

Grup sessizdi. Sahilde birkaç martı bağıırıyordu. Sally herkesin o anda düşündüğünü dillendirdi.

"*Undish* ne demek, ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrimiz yok." Yanıtlayan Forrester'dı. "Bir müzik grubu olabilir ama tam bir bağlantı bulamadık."

Rob, Christine'e baktı ve onun gülümsediğini gördü. Genç kadın sonra birden "James Joyce," dedi. "Bu o. *James Joyce*. Yanıt bu."

Rob kaşlarını çattı.

"Bağlantıyı göremiyorum."

"O sırada Hugo'yla tam olarak bunu konuşuyorduk, çete ortaya çıkmadan hemen önce bana son söylediği buydu.

Cambridgeshire'da." Hızla konuşuyor, bir yandan da hızlı bir şekilde köprünün üzerine doğru yürüyordu. "De Savary'yı son gördüğümde bana yeni bir teorisi olduğunu söyledi. VVhaley ve *Kara Kitap* hakkında. Sonra Joyce'tan bahsetti." Rob'a baktı. "Seni James Joyce okumaya ikna etmeye çalıştığımı biliyordu, *Ulysses*, *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi* filan."

"Pek şansın olduğu söylenemez."

"Kesin. Her neyse. Orada kapalı kaldığım sırada bunu düşündüm. Ve şimdi... Undish." Çantasından bir kalemle not defteri çıkardı ve deftere büyük harflerle "**UNDİSH**" yazdı.

Yazdığı sözcüğe baktı.

"Undish, Undish, Undish. Hiçbir şey ifade etmiyor. Böyle bir sözcük yok. Ama kim bilir, belki De Savary katilleri yanıltmaya çalıştı."

"Nasıl?"

"Eğer sözcüğün tamamını yazmış olsaydı katiller bunu görebilir ve Cloncurry bundan bir sonuç çıkarabilirdi. Onların geri dönmeyeceklerini bilemezdi. Dolayısıyla anlamsız bir sözcük yazdı. Ama bilen birine bir şeyler ifade edebilecek bir anlamsız sözcük. Örneğin sana, Rob. Eğer daha önce duymuş olsaydın."

Rob omzunu sıktı.

"Hâlâ anlayamıyorum."

"Elbette. Tüm ısrarıma rağmen hâlâ James Joyce'u okumadın. Aslında o kitapları okumuş olmalıydın. Hugo'yla Joyce'tan bahsetmeyi severdik. Bitmez tükenmez tartışmalarımız olurdu."

Dooley sabırsızlıkla söze karıştı.

"İyi ama sonuç olarak *Undish* sözcüğünün anlamı ne?"

"Bir anlamı yok. Anlam kazanması için bir harf eklenmesi gerekiyor. T harfi. O zaman..." Not defterindeki sözcüğün başına bir T harfi ekledi ve not defterini kaldırarak gösterdi. "İşte. Tuntish!"

Rob içini çekti.

"Çok iyi Christine. Peki, ama *Tuntish* ne demek? Bu sözcüğün anlamı ne? Bunun Lizzie'ye ne faydası olacak?"

"Bu pek sık rastlanan, sıradan bir sözcük değil. İrlanda İngilizcesinde huni gibi bir anlamı var. Bildiğim kadarıyla Klasik İngiliz Edebiyatı'nda da yalnızca bir kez kullanıldı. Zaten işin can alıcı noktası da bu. Bir kez kullanıldı, o da James Joyce'un ilk ustalık eserinde: *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi*. Sanırım bu kitapta bize yardımcı olabilecek önemli bir ipucu var." Etrafındaki şaşkın yüzlere baktı. "James Joyce'un Dublin'i herkesten çok daha fazla bildiğini sanırım duymuşsunuzdur. Burayla ilgili her şeyi biliyordu. Her efsaneyi, her bilgi kırıntısını, her küçük anekdotu. Ve bunları kitaplarında sıklıkla kullanmıştı."

Rob sabırsızlıkla, "Tamam ama," dedi.

"Joyce'un Hellfire Kulüp hakkındaki tüm mitleri ve gizemleri de biliyor olması gerekir. Ve de eylemlerini." Christine not defterini kapattı. "Bence onlarla ilgili bölümde aradığınızı bulacağız, Lizzie'yi kurtarmak için gerekli olan ipucunu." Köprü'nün öteki ucuna doğru baktı. "Sanırım orada bir kitapçı vardı."

Rob etrafına bakındı. Gerçekten de süslü yaya köprüsünün diğer ayağında, durgun Liffey Nehri'nin kıyısında Eason's Kitabevi'nin bir şubesi vardı.

Beşi birden köprüyü geçerek grup halinde kitabevine girdiler. Böylesi bir kalabalığın içeri girmesi satış danışmanı olan genç kızı çok şaşırtmıştı. Christine hemen İrlanda klasiklerinin durduğu bölüme gitti.

"İşte burada." Döndüğünde elinde *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi* adlı kitap kopyası vardı. Heyecanla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı.

"Evet, işte burada... Tuntish sayfaları."

"Okusana."

"Tuntish bölümü kitabın yaklaşık olarak ortasına geliyor. Stephan Dedalus, romannın kahramanı, başlıkta adı geçen sanatçı, özel öğretmenini görmeye gider. Rektör Dublin Üniversitesi'nde İngilizce dersleri de veren bir Cizvit rahibidir. Felsefe konusunda tartışılır. İşte o bölüm. İşte konuşuyorlar:

"*Lambaya dönelim. Lambaya yağ vermek de çok ince bir meseledir. Temiz yağı seçmeli ve dökerken taşmaması için dikkatli davranmalıdır, huninin alabileceğinden daha fazla yağ koymamalıdır.*" Tam o noktada susarak dinleyen gruba döndü. "Sizlere bir diyalogu okuyorum ama benden aksan beklemeyin." Tekrar kitaba dönerek devam etti. "*Ne hunisi?*" diye sordu Stephen.

"*İçinden lambaya yağ döktüğümüz huni.*"

"*O mu?*" dedi Stephen. "*Huni mi onun adı? Ağazlık değil mi?*"

Christine okumaya ara verdi.

Rob ağır ağır başım salladı. "Evet, huniden bahsediyorlar. Peki bunun Hellfire'la ilgisi ne?"

"Söz konusu bölüm birkaç sayfa önce." Christine göz gezdirerek sayfaları çevirdi.

"İşte burada. '*Ama Stephen's Green'de ağaçlar yağmur kokuyordu, yağmurla ıslanmış toprak da o ölümlü kokusunu çıkarıyordu, nice yüreklerden gelen ince bir günlük dumani tütüyordu göğe doğru. Yaşlıların ona anlattığı gönlü yüce, rüşvet meraklısı şehrin ruhu kurumuş ve şimdi topraktan çıkan şu hafif ölümlü koku haline gelmişti... Ve bir an sonra bungun okuldan içeri girdiğinde Buck Egan ve Burnchapel*

TOM KNOX

Whaley'ninkinden daha başka bir yozlaşmanın bilincine varacağını biliyordu."

Rob heyecanla başını salladı.

"Bekle, dahası var." Christine başka bir sayfaya geçerek okumayı sürdürdü.

*"Fransızca dersine gitmek için çok geçti. Avluyu geçti, fizik odasına giden soldaki koridora girdi. Karanlık ve sessiz koridor ama gözetlemesiz değildi. Niçin duymuştu gözetlemesiz olmadığını? Buck Whaley zamanında burada gizli bir merdiven olduğunu işittiği için miydi?"*⁵⁰ Kitabı kapattı.

Kitabevi sessizdi.

"Ahi" dedi Dooley.

"Evet!" dedi Boijer.

Sally kaşlarını çatarak, "İyi de bu kadar aşikâr olması mümkün mü?" dedi. "Gizli bir merdiven, o kadar mı? Bu korkunç çete oraya neden bakmamış olsun ki?"

Forrester, "Belki de hiç Joyce okumadılar da ondan," dedi.

Dooley söze karıştı.

"Bu çok akla uygun. Şimdi her şey anlam kazamıyor. Tarihsel olarak bakınca. VWhaley bağlantısı doğru. St. Stephen's Green'de iki büyük ev var. Ve onlardan birini yaptıranın Richard Burnchapel olduğundan eminim."

Rob sordu.

"Bina hâlâ duruyor mu?"

"Elbette. Sanırım üniversite tarafından kullanılıyor."

Rob kapıya döndü.

50 *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi*, çev. Murat Belge, İletişim Yayınları, Ekim 1994.

"Beyler gelin. Ne bekliyoruz. Önümüzde yalmzca bir *gün* var. Hadi."

Birkaç dakikalık hızlı bir yürüyüşün ardından sıra sıra büyük binaların, büyük bir yeşil alana baktığı geniş, Georgian stilinde yapılmış bir meydana ulaştılar. Yaprakların arasından sı-zan güneş ışığında parlayan bahçe ve çimenlerin davetkâr bir çekicilikleri vardı. Rob kızının mutluluk içinde bu bahçelerde oynadığını hayal etti. Duyduğu derin hüznü bastırdı. Ama korkusu dayanılır gibi değildi.

Eski üniversite meydanadaki en büyük binalardan biriydi. Gri Portland taşıyla örülü, yalın ve ince bir zarafet sergiliyordu. Rob bu etkileyici binayı Burnchapel VVhaley ve onun kendinden çok daha deli olan torunuyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Binanın dışındaki tabelada şöyle yazılıydı:

"Neioman Evi. Dublin Üniversitesi Vakfı."

Christine ve Rob kaldırımda ileri geri dolaşırken Dooley zile bastı. Sally meydanadaki bir banka oturarak beklemeyi yeğledi. Forrester, Boijer'e onunla kalmasını emretti. Diafonda kısa bir konuşma oldu. Dooley'nin polis unvanım vermesinin hemen ardından kapı ardına kadar açıldı. Giriş antresi de en az binanın dışı kadar görülmeye değerci. Antre gri-beyaz Georgian stilineki kartonpiyerleri ve yer döşemeleriyle gerçekten çok özeldi.

Dooley, "Ooo," dedi.

"Evet, gerçekten bununla gurur duyuyoruz."

Adam tipik bir Amerikan İngilizcesiyle konuşuyordu. Şık giyimli, orta yaşlı adam girişin ortasında durmuş, elini Dooley'ye uzatmıştı.

"Ryan Matthevvson, Nevvman Evi'nin okul müdürü. Hoş geldiniz, Müfettiş... hoş geldiniz... herkese merhaba..."

Karşılıklı isimler söylenerek tanışıldı. Forrester polis rozetini gösterdi. Müdür onları dağınık kabul salonuna aldı.

"İyi ama hırsızlığın üzerinden bir hafta geçti. Buraya şimdi gelme nedeninizi tam olarak anlayamıyorum."

Rob kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Hırsızlık mı?" diye sordu Dooley. "Ne zaman? Pardon?"

"Önemli bir şey değil. Birkaç gün önce bir grup genç gizlice bodruma sızmışlar. Herhalde uyuşturucu bağımlılarıydı. Yakalayamadık. Ama bodrum merdivenine ciddi hasar vermişler. Neredeyse parçalamışlar. Kimse nedenini anlayamadı." Matthevson kayıtsızca omuz silkti. "Gardai o zaman da hemen bir ekip gönderdi. Onlarla her şeyi inceledik. Teker teker her şey elden geçti. Tüm ayrıntılar değerlendirildi..."

Rob ve Christine hüzünle bakiştılar. Ancak Dooley ve Forrester öyle kolay kolay vazgeçmeye niyetli görünmüyorlardı. Forrester, Müdür'e, Burnchapel'in öyküsünü ve Cloncurry'nin arayışını ana hatlarıyla anlattı. Rob onun konuşmasını izlerken Başmüfettiş'in Müdür'ü korkutmamak ve ürkütmemek için ayrıntılara girmemeye özellikle dikkat ettiğini fark etti. Yine de sözlerini tamamladığında adamın yüzünde korkulu ve şaşkın bir ifade belirmişti.

"Çok ilginç!" dedi. "Demek hırsızların o gizli merdiveni aradıklarını düşünüyorsunuz? Joyce'un *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi* kitabında söz ettiği gizli merdiveni?"

Christine, "Evet," dedi. "Ne var ki geç kalmış olmalıyız. Durum bunu gösteriyor. Onlar da bulamadığına göre burada bir şey yok. Merde."⁵¹

Müdür heyecanla başım salladı.

51 (Fr.) Kahretsin, (yay. n.)

"Aslında içeri gizlice sızmalarına hiç gerek yoktu. Açık olduğumuz günlerden herhangi birinde gelebilirlerdi."

"Yani nasıl?"

"Bu bir sır değil. Hem de hiç değil. Evet, burada bir merdiven vardı ama 1999 yılında yerinden söküldü. Binamn yenilenmesi sırasında. Şimdi binanın arka tarafında servis merdiveni olarak kullanıyor. Bunun sır olacak bir tarafı yok."

Dooley, "öyleyse hırsızlar yanlış yerde aradılar," dedi.

Matthevson başım salladı.

"Evet, doğru. Öyle denebilir. Yaşam ne komik! Gizli merdivenin nerede olduğunu öğrenmek için bana gelip sormaları yeterliydi. Onlara seve seve gösterirdim. Ama sanırım bunu yapmak bu çeteye uygun bir davranış modeli olamazdı, değil mi? Neyse, neyse."

Rob sordu.

"O merdiven nerede?"

"Beni izleyin."

Üç dakika sonra binamn arkasında zeminden bir tür arakata çıkılan dar, tahta bir merdivenin önündeydiler. Merdiven karanlıktı; kötü aydınlatılmış ve iki tarafı iç karartıcı koyu renkli meşe panellerle kapatılmıştı.

Rob tahta kaplama eşiğe çöktü. En alttaki basamağı parmağıyla tıklattı. Gelen ses kesinlikle hayal kırıklığı yaratacak kadar toktu; masif ve dolu olduğu anlaşılıyordu. Christine ikinci basamağı tıklattı.

Okul müdürü endişeli bir ifadeyle eğildi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Rob omuz silkti.

"Eğer burada gizlenmiş bir şey varsa bunun merdiven basamaklarından birinin altında olması gerektiğini düşünüyorum. Dolayısıyla eğer bir boşluk sesi alırsam..."

"Yani merdiveni parçalayacak mısınız?"

Rob, "Elbette," dedi. "Başka ne olabilir?"

Müdür kızardı.

"Ama burası Dublin'in koruma altındaki tarihi yapılarından biri. Öyle buraya gelip elinize manivelayı alıp hoşunuza giden yeri parçalamanızı kabul edemem. Çok özür dilerim, zor durumda olduğunuzu anlıyorum ama..."

Rob homurdandı. Merdivene oturdu ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu arada Forrester, Dooley'yle kısa bir görüşme yaptı. Ardından Dooley, Matthevson'a döndü.

"Yeniden elden geçmesi gerektiğinin samrım siz de farkındasınız."

"Pardon?"

"Merdivenden söz ediyorum. Biraz bakım ve cila iyi olabilir."

Müdür iç çekti.

"Şey, evet, tabii ama her gerekeni yapmaya yetecek paramız yoktu. Girişteki kartonpiyeri yapmak paramızın çok büyük kısmını götürdü."

Dooley, "Ama bizim var," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bizim, yani Gardai'm elinde yeterince kaynak var. Yasal bir inceleme için birkaç basamağı kırmamız gerekirse elbette ki verdiğimiz zararı fazlasıyla karşılarız." Dooley hafifçe Matthevson'ın sırtına vurdu. "Böyle konularda polisin ne kadar cömert olabileceğine tamk olacaksınız."

Matthewson zorlukla gülümsedi.

"Yani başka merdivenleri de onarmaya yetecek kadar mı? Hatta belki bir iki sımfı badana yapmaya?"

"Bence evet."

Müdür'ün yüzündeki gülümseme belirginleşti. Rahatlamış görünüyordu

"Güzel. Bu durumda ben de yönetim kurulu karşısında kendimi savunabilirim. İyi, güzel." Kısaca düşündü. "Ama ben yine de doğru yeri araştırdığınızdan kuşkuluyum."

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

"Olabilir... Yalnızca bir tahmin."

"Söyleyin."

"Şey. Hep düşünmüşümdür..." Bakışlarını merdivenin üst kısmına yöneltti. "Hep bu kısa merdivenin tam tepesinde neden keskin bir dönemeç olduğunu merak etmişimdir. Bakın, birden yön değiştiriyor. Tam tepesinde. Anlaşılır mimari bir gerekçesi de yok. Üstelik elinizde çok sayıda kitap varsa çok da tehlikeli. Daha geçen Noel'de öğrencilerden biri bacağını kırdı."

Rob hızla merdivenin üst kısmına koştu, Christine de peşinden. Gerçekten de tam tepede merdiven yön değiştiriyordu. Tahta bir panelle kesiliyor ve birden keskin bir dönemeçle sola dönüyordu. Rob tahta paneli eliyle yokladı ve avuç içiyle birkaç kez vurdu. Arkası boş görünüyordu.

Hepsi birden birbirlerine baktılar. Matthevson belirgin şekilde heyecanlanmıştı.

"Çok ilginç. Bu durumda hemen açıp bakmamız gerekiyor, değil mi? Bodrumda bir keskiyle cep lambası olacaktı. Hemen gidip getireyim..."

TOM KNOX

"Gerek yok."

Rob elini cebine atıp bir Svvis Army bıçağı çıkardı ve en dayanıklı bıçağını açtı.

Rob bıçağı tahta panelin arkasına sokarken Christine, Dooley, Forrester ve Matthevson nefeslerini tutmuş, onu izliyorlardı. Tahtaya bıçağı kolaylıkla soktu. Tahta ince ve yumuşaktı, zayıf bir paneldi bu. Rob elini sokacak bir aralık oluşuncaya kadar bıçağı çevirip bastırdıktan sonra tüm gücüyle aşağı doğru bastırdı. Panel yavaş yavaş yerinden oynadı. Forrester da açıklıktan içeri elini soktu ve ince tahta paneli uçlarından tuttu. İki adam birlikte yaklaşık bir metre boyutundaki paneli çerçevesinden çıkardılar.

Panelin arkasında küçük, karanlık gizli bir bölme vardı. Karanlıktan pis bir küf kokusu geliyordu. Rob içeri uzandı ve araştırdı.

"Tanrım. Karanlık, çok karanlık... göremiyorum..."

Christine cep telefonunu çıkardı, ışığı açtı ve Rob'un omzunun üzerinden karanlık bölmeye tuttu.

Rob ve Forrester donup kaldılar, Dooley küfretti, Christine ise şaşkınlık içinde elini ağzına götürdü.

Bölmenin en gerisinde örümcek ağları içinde, kalın bir toz tabakasının altında büyük, yuvarlak ve oldukça yıpranmış bir deri sandık vardı.

Rob karanlığa doğru uzanarak ve hafifçe inleyerek sandığı merdiven sahanlığına çıkardı.

Daire biçiminde, üst ve alt kısmı düz olan sandık antik siyah deridendi; deri yer yer çatlamış, yıpranmış ve aşınmıştı. 18. yüzyıldan kalma bir parçaya benziyordu, aristokrat bir havası vardı. Uzun bir yolculuğa çıkmış bir lordun valizine benziyordu. Böylesine uzun bir süreyi geçirdiği binanın mimari stiliyle uyum içindeydi.

TW, Anno Domini, 1791.

Âşıklar bakıştı. Christine, "Thomas VVhaley," diye mırıldandı. "İsrail'e gidip Jerusalem adım almadan önce."

Müdür şık ayakkabının üzerinde endişeyle sekip duruyordu.

"Affedersiniz, acaba bunu alıp başka bir yere götürmemizin sakıncası var mı? Buradan, bu merdivenlerden sürekli öğrenciler gelip gider... Bilmem ki... şu anda gerçekten de iyi olmayacak... yani velvele çıksın istemiyorum..."

Forrester ve Dooley de ona hak verdiler. Hepsi başka bir yere gitme konusunda hemfikirdi. Rob sandığı aldı ve trampet gibi tam karnının üstünde tuttu. Ağır değildi ama zapt edilmesi

güçtü. İçinde oldukça büyük bir şey sürekli hareket ediyordu. Yürürken sandığı mümkün olduğunca kıpırdatmamaya çalıştı. Geçen her dakika, boş olduğu her saniye Lizzie'yi düşünüyordu. Her saniye kızını ölüme biraz daha yaklaştırıyordu. Rob insanlara çabuk olmaları için bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Dişlerini sıkarak kararlı bir suskunlukla Matthevson'un peşinden merdivenlerden yukarı çıkıp kısa koridorda ilerlediler. Nihayet onun odasına varmışlardı. Aydınlık, şık döşenmiş oda ağaçlara ve St. Stephen's Green'in güneşle parlayan çimenlerine bakıyordu.

Forrester pencereden Green'de, yeşillikler arasında bir bankta oturan Sally ve Boijer'e baktı.

Cep telefonunu çıkarırken, "Bir dakika," dedi.

Sandık Matthevson'ın masasının üzerindeydi. Masaya bıraktığı sırada derinin üzerinde birikmiş tozlar kalın bir toz bulutu şeklinde havalanmıştı.

Dooley, "Evet," dedi. "Hadi açalım."

O sırada Christine sandığı incelemekle meşguldü. Bu deri kayışlar ve tokalar," diye mırıldandı. "Açılmıyorlar."

Dooley başka bir tokayı denedi.

"Paslanmış."

Rob bıçağını çıkarıp ilen doğru bir adım attı.

"Kızım bekliyor." Eğildi ve kayışları kesti. Son kayış onu biraz uğraştırdı, bir süre tüm gücüyle kesmek için uğraştı ama sonunda dağıldı ve sandık açıldı.

Rob bir adım geri çekildi. Forrester üzerinde altınla yazılmış harfler olan kapağı kaldırdı. Ve hepsi birden heyecanla, tüm dikkatleriyle -250 yıl sonra yeniden gün ışığına çıkan- onlara *Kara Kitap*'ı sunacak olan tarihi sandığın içine baktılar.

TOM KNOX

Kutuda kitap yoktu, yalnızca onlara bakan bir yüz vardı.

Dooley, "Yüce Tanrım, Aziz Meryem!" diye haykırdı.

Sandığın dibinde bir kafatası vardı.

Ama bu çok tuhaf bir kafatasıydı. İnsan kafatasıydı ama tam olarak değil. Dikkati çekecek kadar çıkık elmacık kemikleri, kuşu ya da yılanı andıran güzel ve çekik, olağandan geniş ve korkutucu göz çukurları vardı.

Rob kafatasını hemen tanıdı.

"Bu Laleş'te gördüğümün aynısı. Aynı kafatası!" dedi. Yarı insan... yarı kuş. Lanet olsun, bu ne? Christine, sen bir osteo... uzamsın. Bu ne?"

Christine kendinden emin bir çeviklikle deri sandığın içindeki kafatasını aldı.

"Çok iyi korunmuş." Alt çenesi de dâhil kafatasını inceleme-ye koyuldu. "Parçalanmaması için ilaçlanmış."

"Kaç yaşında? Ve bu neyin kafatası? İnsan mı? Öyleyse göz-leri neden böyle tuhaf?"

Christine pencerelerden birinin önüne giderek kafatasını güneş ışığına tuttu.

"Belirgin şekilde hominid.⁵² Ama bir o kadar da hibrit."⁵³

Odanın kapısı açıldı. Sally ve Boijer gelmişlerdi. Christine'in elindeki kafatasını görünce bir an şoka girdiler.

Boijer, "Yani bu mu?" diye sordu. "*Kara Kitap* bu mu? Bir insanın kafatası?"

Rob başını salladı. "Evet."

"*Tam olarak* insan değil." Christine kafatasını elinde evirip

52 Hominid: tnsan, insanımsı özellikler gösteren, (ç. n.)

53 Hibrit: Melez, kırma. (ç. n.)

çeviriyordu. "Hominid özellikler taşıyor, ama bununla normal bir *Homo Sapiens* kafatası arasında çok önemli farklılıklar var. Bakın. Beyin boşluğunun büyüklüğü, sagital uzunluğu ve göz çukurunun çevresi, çok ilginç..."

"Yani bu insanla bir... ne?" Rob sordu.

"Hiçbir fikrim yok. *Neandertal* değil. *Homo Habilis* değil. Bu beyin boşluğu normalin çok üstünde büyük olan, bilinmeyen bir insan... bir melez."

Rob hâlâ açmazdaydı.

"Ben insanların başka türlerle çiftleşemediklerini düşünüyordum. Aslında farklı türler arasında çiftleşme olmadığını?"

Christine başını salladı.

"Tam olarak değil. Bazı farklı türler arasında çiftleşmeler olabilir. Örneğin kaplanlarla aslanlar. Ama buna çok ender rastlanır. Ancak insanın evriminde bu tür bir melezlemenin olmadığını biliyoruz. Bazı uzmanlar bizim *Neandertallerle* melezleştirildiğimiz görüşündeler." Kafatasını masanın üzerine bıraktı. Beyaz dişleri lambanın ışığında parlıyordu. Kafatası sarı bej renkte ve çok büyüktü.

Dooley hâlâ eski deri sandığa bakıyordu.

"İçinde bir şey daha var," dedi. Elini soktu ve katlanmış bir belge çıkardı. İrlandalı dedektif belgeyi masanın üzerine, kafatasının yanına koyarken Rob büyülenmiş gibi onu izliyordu.

Belge yıpranmıştı, buruşuktu ve bir tür kaba parşömondendi. Sararmıştı ve eskiydi. Yüzlerce yıldır orada duruyordu.

Rob belgeyi açarken hepsi masanın üzerine eğildi. Christine kaşlarını çatmış, dikkatle bakıyordu. Parşömenin üzerinde çok koyu renkte bir mürekkeple gelişigüzel bir harita çizilmiş, altına

da eski, kargacık burgacık, artık kullanılmayan bir yazıyla bir şeyler karalanmıştı.

Christine hemen, "Aramice," dedi. "Ama değişik bir formu... Yakından bakabilir miyim?"

Rob hayal kırıklığıyla ürperdi. Geçen her saniye acı veriyordu. Parşömenin yanında masada duran kafatasına baktı. Kafatası sanki ona pis pis sırtıyordu, aynen Jamie Cloncurry gibi.

Cloncurry Rob irkildi. *Kara Kitap*'ı ele geçirmişlerdi. Cloncurry bunu bir an önce öğrenmeliydi. Matthevson'a bürosundaki bilgisayarı kullanıp kullanamayacağını sordu. Müdür başıyla i;;in verdiğini belirtti.

Rob, Matthevson'ın masasına gitti, internete girdi ve Cloncurry'ye bağlandı. Video bağlantısı hemen aktive edildi. YWeb kamerası çalışıyordu. Birkaç saniye içinde Cloncurry ekranda belirdi. Öfkeliydi. Pis pis sırtıyordu.

"Ah, demek buldun onu? Bir otobüs durağında tesadüfen eline mi geçti? Yoksa şansına bingo salonunda mı?"

Rob kafatasını kaldırarak onu susturdu.

Cloncurry bakakaldı. Yutkundu ve gözlerini ekrana dikti. Rob o zamana dek çete liderini hiç bu kadar şaşkın görmemişti; caninin bozguna uğramış, yenik, endişeli ve kesinlikle afallamış bir hali vardı.

"Onu buldun, gerçekten de *bulmuşsun*." Cloncurry'nin sesi heyecandan kesildi. Yeniden söze girdi. "Peki ya belge... yanında başka bir şey var mıydı? *Sandıkta*?"

Christine parşömeni uzattı. Rob parşömeni havaya kaldırıp gösterdi. Cloncurry sanki ağır bir yükten kurtulmuşçasına derin derin soluk alıp verdi. "Bütün bu zaman boyunca. Hep ama hep *İrlanda*'daymış. Demek Isobel yanıliyordu. Layard masalmış. Üs-

telik çivi yazısı bile değil." Cloncurry başını salladı. "Evet. Tam olarak nerede buldunuz?"

"Nevvman Evi."

Cloncurry'nin bir an sesi kesildi. Sonra başını sallayarak acı acı güldü.

"Tanrım. Gizli merdivenin altında mı? Yüce Tanrım! Onlara iyice araştırmalarını söyledim. O kokuşmuş embesillere söyledim!" Gülmeyi bırakmış, küstahça ve aşağılar bir havada kame-
raya bakıyordu. "Yine de hiçbir şey değişmedi. Dostlarım çoktan tabutlarında, mezarda. Ama kızınızın hayatını hâlâ kurtarabilirsiniz. *Kara Kitap*'ı bana getirin, kafatasını ve belgeyi. Anladın değil mi? Bunları en geç... Tanrım, yine süreyi uzatmak zorundayım. Siz moronların buraya gelmesi ne kadar sürer?"

Rob tam konuşacağı anda Cloncurry elini kaldırarak onu susturdu. "Kes sesini! İşte önerim: Üç gününüz var. Bu kesinlikle yeterli bir süre. Hatta fazla bile. Çok mu cömert davrandım ne? Zaten size karşı hep cömert oldum. Ama inanın, benim de sabrımın bir sınırı var ve artık taşmak üzere. Unutmayın ki ben bir psikopatım." Kıkırdadı ve yüz hatlarını deliliğini gösterecek şekilde eğip büğdü. "Ve beyler, sakın ola ki gelirken Türk Polisi'nden yardım almaya kalkışmayın. Bunun hiçbir yararı olmaz. Zaten Kiribali ve Kürtlerden yardım bekleyemezsin. Bunu kendin de biliyorsun. Gördükleri yerde seni tutuklar ya da şişlerler. Hadi, Rob, hemen buraya uç ve *Kara Kitap*'ı getir. Böylece Lizzie'ni kılına bile dokunulmamış olarak sağlıklı bir şekilde geri alabilirsin. Yetmiş iki saatin var, hepsi bu. Bu son süre. *Ciao ciao.*"⁵⁴

Ekran karardı.

Sessizliği bozan Forrester oldu.

54 (İt.) Hoşça kal. (yay. n.)

TOM KNOX

"Tabii ki Türk Polisi'nden, o yöredeki polis güçlerinden destek alacağız. Hemen Dış İşleri'yle konuşacağım. Oraya öyle yalnız uçmamza izin veremeyiz. Bu bir cinayet olayı. Ve çok karmaşık. Sanırım anlıyorsunuz."

Rob gözlerini kıstı. "Elbette."

"Gerçi işlemler bürokratik görünüyor, ama çok çabuk hareket edeceğiz, hem de çok çabuk. Size söz veriyorum. Tek yapmamız gereken çok dikkatli olmak. Bu herif çetin ceviz, eğer yalnız giderseniz, hiçbir garantisi yok, *biliyorsunuz işte*. Yerel destek sağlamalıyız. Bu da olayın resmî kanallardan çözülmesi gerektiği anlamına geliyor. Ankara'nın onayı, Dublin'in araya girmesi falan."

Rob, Kiribali'yi, onun kertenkeleyi andıran sinsi gülüşünü düşündü. Havaalanındaki tehditlerini.

"Elbette."

Matthevson yine ayakları üzerinde sıçrayıp duruyordu. Büyük olasılıkla bu rahatsız edici ziyaretçilerden bir an önce kurtulmak istiyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar nazikti. Uysalca, söz dinlercesine Rob'un önderliğinde hep birlikte odadan çıktılar. Yine *Kara Kitap'ı* -deri sandıktaki kafatası ve belgeyi- taşımak Rob'a düşmüştü. Sally ile Christine fısıldaşarak hemen arkasından geliyorlardı. En arkadan gelen polislerse heyecanla aralarında konuşuyor, hatta tartışıyorlardı.

Bunu fark eden Rob iki bayana dönerek sordu.

"Neyi tartışıyorlar? Alıp veremedikleri ne?"

Christine omuz silkti.

"Kim bilir?" İfadesi alaycı hatta küçümseyiciydi. İleri doğru yürüdüler.

Rob sağındaki Christine'e, sonra solundaki Sally'ye baktı ve sordu.

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?"

Christine, "Evet," dedi. "Polis her şeyi berbat edecek."

"Kesinlikle. Dış İşleri'nin bu işe karıştırılması falan... Tanrım." Rob hayal kırıklığıyla öfkeyi aynı anda yaşıyordu. "Bu durumda o gözü dönmüş yılan Kiribali de olaya karışacak. Bunlar ne yapmaya çalışıyorlar? Büyük olasılıkla Kiribali de Cloncurry'yle aynı takımda. Bu domuza başka kim yardımcı olabilir ki?"

Christine, "Ankara'dan yardım isterlerse bu asırlar sürebilir," diye ekledi. "Üstelik Kürtler kışkırtılabilir ve bu olay korkunç bir fiyaskoyla sonuçlanır. Anlamıyorlar. Hiç oraya gitmemişler. Urfa'yı, oradaki koşulları yaşamamışlar..."

"Bu durumda kendi işini kendin halletmelisin. Hemen şimdi." Sally, Rob'a yaklaşıp, elini tüm gücüyle sıktı. Hadi git, *hallet şunu. Kara Kitap'ı*, kafatasını... ne gerekiyorsa onu al ve git, onları Cloncurry'ye götür. Hemen yarın uç oraya. Polis bunu engelleyemez. Cloncurry'nin istediğini yap. Lizzie'yi kurtar. O bizim kızımız."

Rob ağır ağır başını salladı.

"Ayrıca orada, Şanlıurfa'da bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

Christine elini kaldırdı.

"Ama Cloncurry'ye güvenmemiz mümkün değil, öyle değil mi? Forrester hiç değilse bu konuda kesinlikle haklı." Batan güneşin son ışıkları yüzünü aydınlatıyordu. Ciddi bakışlarla önce Rob'u sonra da Sally'yi süzdü. "*Kara Kitap'm* peşinde olduğu kesin. Ama bir kez *Kara Kitap'ı* ona verdik mi... ne yapacağını

TOM KNOX

Tanrı bilir; aklına geleni yapabilir. Anlamıyor musunuz? O bir psikopat. Kendisi de söylüyor. *Öldürmekten hoşlanıyor.*"

Rob çaresizdi.

"Peki, o zaman ne yapalım?"

"Bir yolu olmalı. Haritayı gördüm."

"Ne?"

"Müdür'ün odasında." Christine açıkladı. "Parşömen geç antik dönem Aramicesiyle yazılmış. Bu dili Kenaniler kullanırdı. Sanırım onu okuyabilirim. Kısmen de olsa."

Christine, Rob'un kucağındaki deri sandığa baktı.

"Yeniden göster onu bana."

Rob eğildi, kutuyu açtı, parşömeni çıkardı ve dizine yaydı.

"Aynen düşündüğüm gibi." Christine antik el yazısını işaret etti. "Burada aynen şöyle yazıyor. 'Ataların büyük kafatası... 'Kıyım Vadisinde' bulundu.'"

"Bu da ne şimdi?"

"Maalesef burada yazmıyor."

"İyi. Tamam. Peki ya şu yazı. Bunun anlamı ne?"

"Bu bölümde *Hanok Kitabı'ndan*⁵⁵ söz ediliyor. Tam bir alıntı değil." Kaşlarını çatarak düşündü. "Ama ona gönderme yapıyor. Sonra şöyle diyor: *Kıyım Vadisi atalarımızın öldüğü yer.* Evet. Evet. Evet." Christine parşömendeki bir satırı işaret etti. "Burada da vadinin batan güneşe doğru bir günlük yürüyüş mesafesinde olduğu... 'tapınma yerinden' hareketle..."

"Peki bu?"

S5 Hanok Kitabı: Apokrif kutsal metinlerden sayılan. Kutsal Kitap'ta adı geçen kitap. Kitaptaki çeşitli atıflar dini çevreleri rahatsız etmiş ve Kutsal Kitap külliyyatından çıkarılmıştır, (yay. n.)

"Burada bir nehir ve vadiler var. Şurada da bir başka ipucu. Burada tapınma yerinin ayrı zamanda *Nai'el Tepesi* olduğu yazıyor. İşte bu!"

Rob hiçbir şey anlayamıyordu. Kendini çok yorgun hissediyor ve Lizzie için ölesiye endişeleniyordu. Christine'e baktı. Yüz ifadesi kendisinininkinin tam tersiydi: Canlı ve enerji dolu.

Christine ona baktı.

"*Navel Tepesi*. Anımsamıyor musun?"

Rob başını salladı. Kendini bir aptal gibi hissediyordu.

"*Navel Tepesi*, Türkçe'deki... *Göbekli Tepe*'nin İngilizcedeki karşılığı."

O anda Rob'un kafasında bir kıvılcım çaktı.

Çimenlerde polis hâlâ tartışmayı sürdürüyor, aralarında el sıkışıyorlardı.

Christine açıklamayı sürdürdü:

"Evet. Bu parşömene göre, Göbekli Tepe'den batıya doğru, yanı doğan güneşten uzaklaşarak bir günlük yürüyüş mesafesinde *Kıyım Vadisi* var. Kafatasının bulunduğu yer de orası. Sanırım orada bunun gibi daha birçoklarını bulmak mümkün. İlerisini de düşünerek harekete geçmeliyiz. Birkaç adım ilerisini planlamalıyız. Cloncurry'yı ayağımıza getirmeliyiz. Elimizde öyle bir şey olmalı ki Lizzie'yi kılına bile dokunmadan bize iade etmek zorunda kalsın. *Kara Kitap'ta*, bu kafatasında ve haritada değinilen gizemi çözmeliyiz. Eğer Kıyım Vadisi'ni bulur, kazar ve bütün bunların gerisindeki gerçeği ortaya çıkarırsak Cloncurry elimize düşecek, bize yalvaracak. *Çünkü bu vadi tüm bu gizemin saklı olduğu yer*. Sürekli bahsettiği gizemin. Jerusalem VVhaley'nin öğrendiği ve yaşamını mahveden sırrın. Cloncurry'nin sonsuza dek kilit altında tutmak istediği sır. Eğer Cloncurry'nin bize daha fazla

TOM KNOX

şantaj yapmasına göz yummak istemiyorsak, ona karşı güçlü olmak istiyorsak, bilgi açısından önde olmamızdan yararlanmalı, Kıyım Vadisi'ni kazmalı, bu gizemi ortaya çıkarmalı ve Lizzie'yi vermediğı takdirde bu sırrı açıklamakla onu tehdit etmeliyiz. Bu bizim için ona karşı büyük bir şans."

Polisler çimenlerden onlara doğru geliyordu. Nihayet tartışmaları bitmişti.

Rob, Sally'nin elini sıktı, Christine'inkini de. Her ikisine de fısıldadı.

"Tamam. Bunu yapıyoruz. Christine'le birlikte hemen Şanlıurfa'ya uçuyoruz. Bunu yalnız yapacağız. Bu gizemi kazıp çıkaracağız."

"Ve polise bir şey söylemeyeceğiz." Bunu söyleyen Christine'di.

Rob, Sally'ye döndü.

"Bundan emin misin? Onayını bekliyorum."

Sally, Rob'a baktı.

"Ben... ben... sana güveniyorum, Rob Luttrell." Gözleri yaşla dolmuştu, bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Kızımızı geri getireceğine güveniyorum. Evet, lütfen yap bunu. Yap, yap, yap. Lütfen, lütfen *Lizzie'yi geri getir.*"

O sırada onlara yaklaşan Forrester ellerini ovuşturuyordu.

"Burası yavaş yavaş soğumaya başladı. Havaalanına doğru yola çıkalım mı? Hemen Dış İşleri'yle bağlantı kuracağım. Onlara elimden geldiğince baskı yapacağım. Bundan emin olun."

Rob başım sallayarak onayladığım belirtti. Başmüfettiş'in arkasında Newman Evi'nin kasvetli gri duvarları tüm haşmetiyle yükseliyordu. Rob bir an oranın geçmişte Buck Egan ve Buck YVhaley'nin yaşadığı günlerdeki görüntüsünü, Georgian döne-

YARATILIŞ SIRRI.

minin titrek lambalarında orada kutlanan çılgın, sefih partileri hayal etti. Genç, güçlü delikanlıların kahkahalar atarak, böğüre-
rek siyah kedilerin üzerine viski döküp yakmalarım.

Forrester ve Boijer'i bariz yalanlarla atlattıktan sonra, Christine ve Rob hemen o akşam Londra'dan Türkiye'ye uçtular.

Kara Kitap'ı da yanlarında götürmeye karar vermişlerdi. Bu tuhaf ve tartışmalı kafatasım İngiliz Gümrüğü'nden geçirebilmek için, Christine'in arkeolojiyle ilgilendiğini gösteren tüm belgelerini göstermek zorunda kalması ve ayrıca en şirin ve çekici gülümsemesini de takınması gerekmişti. İstanbul Gümrüğü ise bir başka sorundu. Hepsini atlattıktan sonra İstanbul üzerinden Diyarbakır'a uçtular ve ancak uzun, tozlu, altı saat süren yorucu bir araba yolculuğunun ardından Şanlıurfa'ya varabildiler. Doğruca Şanlıurfa havaalanına inerek istenmeyen Batılılar olarak dikkat çekmeyi ve Kiribali'nin bunu öğrenmesini istememişlerdi. Aslında Kiribali'nin Türkiye'de olduklarını bilmesini bile istemiyorlardı.

Zaten orada olmaları yeterince riskliydi.

Urfa'nın hareketli merkezine ulaşınca doğruca Harran Otel'e gittiler. Rob'un adamı onu hemen girişte bekliyordu. Rıdvan. Sabahın kızgın güneşinden korunmak için bir ağacın altına geçmiş, diğer taksi şoförleriyle futbol konusunda tartışıyordu. Rob ona seslendiğinde bundan pek de mutlu olmamış gibiydi. Ama bu somurtkanlığın nedeni Ramazan ayında olmalarıydı. Gün bo-

yunca bir şey yiyip içmemek hemen herkesin suratsız ve aksi olmasına yol açıyordu.

Rob hemen konuya girip Rıdvan'dan Kıyım Vadisi'ndeki kazıda yardımcı olabilecek birkaç arkadaş bulmasını istedi. Ayrıca ondan her olasılığa karşın birkaç silah bulmasını da istedi. Rob bu kez tedbirli olmak niyetindeydi.

Rıdvan önceleri hem isteksiz hem de kararsızdı. Ama 'sayısız' kuzenine konuyu danışmak üzere gitti. Bir saat sonra geri döndüğünde yanında yedi arkadaşı ya da akrabası, yedi güler yüzlü Kürt delikanlı vardı. Bu arada Rob da epeyce ikinci el kürek satın almış, ayrıca oldukça eski iki Land Rover kiralamıştı.

Son iki yüz yılın belki de en eğreti, en plansız arkeolojik kazısını yapacaklardı, ama başka çareleri yoktu. Tüm soruların nihai çözümünü bulmak için önlerinde yalnızca iki günü vardı; Kıyım Vadisi'nde saklı gizemi ortaya çıkarmak ve Cloncurry'yi, Lizzie'yi geri vermek zorunda bırakacak bir pozisyona sokmak için yalnızca iki gün. Rıdvan silah konusunu da halletmişti. Eski, yırtık pırtık bir çuvalın içinde iki çift namlulu av tüfeği ve bir Alman silahı vardı. Rob silahları verirken anlamlı şekilde göz kırparak, "Görüyorsunuz işte size yardımcı oluyorum, Bay Robbie. İngilizleri severim, onlar Kürtlere yardımcı olurlar." Zevkle gülümsüyordu, Rob ona dolar destesini uzattığında bu gülümsemesi daha da arttı.

Her şey arabalara yerleştirildikten hemen sonra Rob direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Artık daha fazla sabredecek gücü kalmamıştı. Nerede ve nasıl olduğunu bilmeden Lizzie'yle aym şehirde olmak, onun için ağır bir kalp krizi geçirmekten farksızdı. Koluna dayanılmaz ağrılar saplanıyor, göğsü sıkışıyor. Dikiz aynasında Urfa'nın son kenar mahalleri de gri bir toz ve

pus bulutunun içinde kaybolurken, Rob'un yalnızca bir tek düşüncesi vardı: Lizzie.

Christine hemen yanında, yolcu koltuğunda oturuyordu. Üç Kürt ise arkadaydı.

Rıdvan onları ikinci Land Rover'la izliyordu. Rob silahların bulunduğu çuvalı şoför koltuğunun altına gizlemişti. *Kara Kitap'm* bulunduğu deri sandıksa bagajdaydı.

İlerledikçe Kürtlerin neşeli konuşmaları fısıldamaya, ardından da suskunluğa dönüştü. Aslında bu suskunluk ilerledikleri uçsuz bucaksız, ıssız sarı bozkırların ruhsuzluğuyla tam bir uyum içindeydi.

Sıcak dayanılır gibi değildi. Suriye Çölü'nün hemen kıyısında yazın ortasıydı. Rob, güneye doğru ilerledikçe Göbekli'ye yaklaştıklarını hissediyordu. Bu kez kazı yerine giden sapağa girmeden geçtiler. Şam yolunda birçok kez Ordu kontrol noktalarını aşmaları gerekti. Christine büyük ölçekli bir harita satın almıştı. Vadinin yerini kolayca bulabileceğine inamyordu.

"Buradan!" dedi bir başka sapağa geldiklerinde kararlılıkla. Sağa saptılar ve yaklaşık yarım saat kadar taşlı, delik deşik bir yolda tangır tungur ilerlediler. Sonunda bir rampayı çıkıp durdular. İki araba yan yana park etti ve hepsi birden indiler. Kürtler çalışmaya isteksiz görünüyorlardı. Hep beraber kürekleri, kazmaları, ipleri ve sırt çantalarını arabadan indirip tepenin kumlarına bıraktılar.

Hemen sollarında derin, dar bir vadi vardı.

Christine, "Burası olmalı," dedi. "Kıyım Vadisi. Adı hep böyleydi. Hatta haritaya bile böyle geçmiş."

Rob etrafına bakındı ve bir an kulak kesildi. Etrafta en ufak bir ses bile yoktu. Çöl rüzgârının kederli uğultusu dışında. Tüm

bölgeye inanılmaz bir sessizlik çökmüş, sanki ıssızlık her şeye hâkim olmuştu. Burası Göbekli çevresindeki bozkırdan bile daha ıssızdı.

"Buradaki insanlar nerede?" diye sordu.

Christine açıkladı:

"Gittiler. *Tahliye edildiler*. Devlet onları başka yerlere yerleştirdi."

"Nasıl yani?"

"Bundan dolayı." Uzakta parlayan gümüş renkli düzlüğü işaret etti. "Burası büyük Güneydoğu Anadolu Projesi'nin su havzası. Fırat. Tüm bu bölge sular altında kalacak. Daha şimdiden birçok tarihi kazı alanı su altında kaldı. Bu yüzden proje oldukça tartışmalı."

"Tanrım. Su yalmzca birkaç kilometre ötede, öyle mi?"

"Su buraya doğru geliyor. Şuradaki barajda su tutuluyor." Christine ilerideki bir tepeyi gösterirken kaşlarını çattı. Beyaz gömleği yer yer tozdan sararmıştı. "Neyse, çok dikkatli olmalıyız. Bazen su baskını hiç beklenmedik hızda ve oldukça fazla olabiliyor."

Rob acı acı gülümsedi.

"*Zaten* bizim de acele etmemiz gerekiyor."

Dönüp tepeden vadiye doğru inmeye başladılar. Birkaç dakika sonra Christine Kürtlere orayı kazdırmaya başlamıştı bile. Rob ancak şimdi kalkıştıkları işin boyutunu ve ne denli umutsuz olduğunu kavrayabiliyordu. Vadi yaklaşık iki kilometre uzunlukta. İki günde bunun ancak çok ufak bir kısmını kazabilirlerdi. Belki yüzde yirmisini. En iyi ihtimalle yüzde otuzunu. Üstelik de pek derin değil.

Bu durumda bir şey bulabilmek için çok fazla şansa ihtiyaçları olacaktı. Oraya döndüklerinden beri bir türlü kurtulamadığı, bastırmaya çalıştığı karamsarlık ve korku duygusuna şimdi bir de tanımlanamayacak boyutta bir iç sıkıntısı eklenmişti. Bir anlamsızlık seline kapılmıştı. Lizzie ölecekti. *Lizzie ölmek üzereydi.* Her şey boştu. Rob bu çabalardan bir sonuç çıkmayacağım hissediyordu. Tüm umutlarının kaybolup gideceğini hissediyordu; aynen susamış bu kıraç toprakların, suyun oluşturduğu gümüş renkli, güçlü bir tabut kapağının sonsuza dek üstlerini örtmesini beklediği gibi. Güneydoğu Anadolu Projesi.

Ancak umudunu yitirmemesi, güçlü olması gerektiğini de biliyordu; sonuna dek dayanmalıydı. Kendi kendine cesaret vermeye çalıştı. Breitner'ın Christine için, "Kendi kuşağımın en iyi arkeologlarından biri," dediğini ammsıyordu. Ayrıca büyük Isabel Previn'in Cambridge'de Christine'in eğitmeni olduğunu da.

Christine'in gerçekten de işinin ehli olduğu görülüyordu; soğukkanlılıkla ama nezaketle adamlara nereyi ve nasıl kazmaları gerektiğini gösteriyor, onları vadinin değişik noktalarına yönlendiyordu. Bir iki saat kadar kalın toz tabakaları kalkıp kalkıp yatıştı. Kürekler kumlu toprağı gürültüyle kazıyorlardı. Kıyım Vadisi'nde sıcak, uğursuz bir rüzgâr uğuldayarak esiyordu.

Sonra birden adamlardan biri küreğini bıraktı. Bu Rıdvan'ın kuzeni Mümtaz'dı.

"Bayan Meyer," diye bağırdı. "Bayan Meyer."

Christine ona doğru koştu, Rob da arkasından.

Tozlu toprağın içinde bir kemik vardı. Bu bir kafatası parçasıydı; ama küçük ve insan kafatası. Bunu Rob bile anlayabiliyordu. Christine'in ilgisini çekmişti ama mutlu olmamıştı. Başım salladı.

"Evet, çok iyi. Şimdi de *yanlamasına* kazalım."

Kürtler bunu anlamamışlardı. Christine ayrı talimatı Rıdvan'a bir kez daha ama bu kez Kürtçe verdi. "Enine kazarak ilerleyelim. Çok derin kazmanıza gerek yok." Şimdi asıl sorun mümkün olduğunca büyük bir alam açmaktı: İki günden az bir zamanları kalmıştı.

Christine'in azminden etkilenen adamlar hırsla onun direktifleri doğrultusunda kazmayı sürdürdüler. Rob da kazma işleminde katıldı. Her birkaç dakikada bir yeni bir kafatası ortaya çıkıyordu. Rob büyük bir coşkuyla onların tozdan temizlenmesine yardımcı oluyordu. Yine bir kafatası, yine bir iskelet. Yeni bir iskelet bulduklarında onun tamamını ortaya çıkarmakla uğraşmıyorlardı; niteliği hakkında biraz fikir sahibi olur olmaz Christine adamları başka bir noktayı kazmaya yöneltiyordu.

Başka bir kafatası, başka bir iskelet. Rob bu insanların oldukça küçük yapılı olduklarını fark etmişti. Bunlar Christine'in açıklamalarındaki tipik avcı toplayıcı tiplerdi. Ortalama 1,5 metre boylarında, mağaralarda ve bozkırlarda yaşayan, sağlıklı, yapılı ama zamana göre bile uzun boylu sayılamayacak insanlar.

Giderek daha da hızlı kazıyorlardı. Keşmekeş içinde, özensiz bir çalışmaydı bu. Güneş doruk noktasını geçmişti ve Rob her nedense büyük suyun yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Sel yalmzca birkaç gün ötedeydi.

Buna rağmen kazmayı sürdürüyorlardı.

Neden sonra Rob yeniden birinin bağırdığını duydu; bu kez bağırın Rıdvan'dı.

"Bay Rob," dedi Rıdvan. "Buraya gelin. Kocaman bir adam. Aynen Amerikalılar gibi." Topraktan büyük bir uyluk kemiği çıkardı. "Aynen çok McNuggets yemiş Amerikalılar gibi." Bu-

lunan uyluk kemiği daha öncekilerin yaklaşık iki katı büyük-
lükteydi.

Christine hemen kazı çukuruna atladı, Rob da arkasından.
Kemiği dikkatle inceleyip iskeletin kalan kısmım da çıkardılar.
Bu epeyce zamanlarım aldı. İskelet devasa boyutlarda, yaklaşık
2,30 metre boyundaydı. Hep birden kalça kemiklerindeki top-
rağı attılar. Sonra kaburgalar ve bel kemiğindeki. Devasa beyaz
kemikleri sarı, pis topraktan temizleyip dışarı ıkartıyorlardı.
Sonra sıra kafatasına geldi. Rıdvan onu dikkatle çıkarıp havaya
kaldırdı ve ağzı bir karış açık kaldı. Bu devasa büyüklükte bir
kafatasıydı.

Christine büyük kafatasım elinden alarak inceledi. Bunun
insan kafatası olmadığı anlaşılıyordu. Çok daha büyüktü; eğik
yapılı, çekik, kuşu andıran göz çukurları, çıkık elmacık kemik-
leri vardı. Çene yapısı nispeten küçük ama beyin boşluğu çok
büyüktü.

Rob dışleri hâlâ üzerinde olan sırtkan çene yapışım ince-
ledi. "Bu, bu..." Yüzünde biriken ter, toz ve tuzu sildi. "Bu bir
hominid, değil mi?"

Christine, "Evet," dedi. "Ama..." Kafatasım güneşte çevirdi.

Kafatasımın içine dolan koyu renkli toprak çekik, büyük göz
ukurlarına soğuk, düşmanca bir görünüm kazandırılıyordu. Rob
bir yerlerde bir kuşun öttüğünü duydu; tepelerinde, gökyüzün-
de uyuşuk uyuşuk dönen yalmz bir kuş. Büyük olasılıkla bu
kemiklerin cazibesine kapılmış bir akbabaydı.

Christine kafatasına bulaşmış sarı tozu temizledi.

"Kesinlikle hominid. Kesinlikle *Homo Sapiens* değil. Daha
önce böyle bir şeye rastlamadık. Çok büyük bir beyin boşluğu,
herhalde çok ileri seviyede bir zekâya işaret ediyor."

"Sanki... Asyalı gibi. Değil mi?"

Christine başım sallayarak onayladı.

"Bazı açılardan mongoloid, evet. Ama... şu gözlere bak ve de kafa kemiklerine. Muhteşem. Evet, her şey uyuyor. Aynen düşündüğüm gibi..." Rob'a baktı. "Bence bunu bulmakla melezlemeyi çözmüş oluyoruz. Bu melezlemedeki *diğer* tür. Buranın ufak tefek yerlileriyle çiftleşerek *Kara Kitap*'taki kafatasının ortaya çıkmasını sağlayan ırk."

Kürtler hâlâ kazıyorlardı. İskelet ardından iskelet çıkıyordu. Çıkap kemik sayısının fazlalığı mide bulandırıcıydı. Güneş ufka yaklaşıyordu. Gün neredeyse bitiyordu ve adamlar evlerine, iftara gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Rob kazmaktan, kemiklerin beyazlığından ve yüzüne sırtan koca kafataslarından bitkin düşünce sırtüstü tozların içine uzandı ve boş boş gökyüzüne baktı. Sonra not defterini çıkarıp yazmaya başladı. Öykünün ana hatlarını yazmak, bulmacayı çözmek için bildiği tek yoldu bu: Her şeyi yazmak ve üzerinde çalışmak. Ve bir öykü oluşturmak. Yazdıkça gün ışığının kaybolmakta olduğunu hissediyordu.

Notlarını bitirdikten sonra başını kaldırdı. Christine kemikleri ölçüyor, iskeletlerin fotoğrafını çekiyordu. Gün bitmişti. Çöl rüzgârı serin ve rahatlatıcıydı. Sel suları o kadar yaklaşmıştı ki Rob kokusunu alabiliyordu. Su en fazla dört beş kilometre ötedeydi. Yorgun gözlerle kazdıkları alana baktı. Koskoca, hüznü bir mezar yerini ortaya çıkarmışlardı. İnsan benzeri devlerin yanına gömülmüş ilk insanların kemikleri; tarih öncesine ait bir mezarlık. Ama gizemi hâlâ aynı şekliyle duruyordu. Rob bir sonuca varamamıştı, notlarından hiçbir şey çıkmıyordu. Gizemi çözmeyi başaramamışlardı. Ve çölün karanlığı önlerinde yalnızca bir tek günlerinin kaldığını söylüyordu.

Rob'un yüreği kızı için ağlıyor, çığlıklar atıyordu.

Christine Şanlıurfa'ya dönüş yolunda parşömenden, özellikle de *Hanok Kitabı'na* yaptığı atıftan söz etti. Arabamn gürültüsünden bağıra bağıra konuşmaya çalışırken, Rob haşin tavırlarla vites değiştiriyor, pedallara basıyordu.

"*Hanok Kitabı...* apokrif kutsal metinlerden biridir."

"Ne gibi?"

"Bu şu anlama geliyor. Aslında resmen Kutsal Kitap'ın, yani *İncil*'in bir parçası olmamakla birlikte, Hristiyanlığın bazı eski mezheplerinde, örneğin Habeş Kilisesi'nde kutsal sayılmıştır."

"Peki?.."

"*Hanok Kitabı*'nın yaklaşık olarak 2200 yaşında olduğu düşünülüyor. İsraillilerin yazdığı söyleniyorsa da bundan emin olamıyoruz." Uçsuz bucaksız bozkıra baktı. "Bizim 'Ölü Deniz Tabletleri' olarak adlandırdığımız parşömenlerin arasında bulundu."

"*Hanok Kitabı*'nda da aynen beş düşen melek gibi, 'Beş Şeytan' ya da 'İzleyiciler'den bahsedilir; bunlar ilk insanların arasına karışırlar. Hiç kuşkusuz, bu melekler Tanrı'ya çok yakındırlar ama dünyadaki kadınların güzelliğine dayanamazlar. Yani Havva'mn kızlarının baştan çıkarıcılığına. Böylece kötü melek-

ler bu kadınları alıp karşılığında erkeklere büyü, sanat, yazma, inşaat, oymacılık gibi yasak işleri öğretirler. Bu... şeytanlar aym zamanda kadınlara da 'fallusu' öpmeyi öğrettiler."

Rob arabamn penceresinden dışarı bakarak gülümsedi. Christine de gülümsedi.

"Gülme. *Hanok Kitabı'nda* kullanılan ifade aynen bu." Christine şişeden bir yudum su içti. "Tanrım. Su sıcak."

"Anlatsana. Hadi, kitaptan bahset."

"Tamam. Neyse... *Hanok Kitabı'na* göre şeytanlarla kadınların çiftleşmesi sonucunda 'Nephilim' denilen kötü, kana susamış devler ortaya çıkar."

Rob alacakaranlık yola baktı. Onun anlattıklarını anlayabilmek isterdi, gerçekten de istiyordu bunu. Buna çabaladı da. Hatta tekrar anlatmamı istedi... ama sonra vazgeçti. Kendini Lizzie'yi düşünmekten alıkoyamıyordu. Cloncurry'yi aramak konusunda çelişki yaşıyordu. Acaba arasa mıydı? Bunun delilik olacağının bilincindeydi. Gizemi çözünce arayacaklardı onu, tabii eğer çözebilirlerse; planlarının başarısı buna bağlıydı.

Yorgundu, bitkindi. Güneş çarpmıştı ve korkuyordu; hâlâ bozkırın uğursuz atmosferini ensesinde hissediyordu. Göbekli'nın taşlarının çok yakında olduğunu hissediyordu. Burada, vahşi doğamn içinde, çok yakında. Birden o kadının, çevresi devasa penisleri olan boğalarla çevrilmiş, bacaklarını iki yana açmış kadının rölyefi geldi aklına. Testilerin içinde çığlıklar atan bebekleri düşündü. Sonra yine Lizzie ve Cloncurry'yi düşündü ve tüm bu düşünceleri kafasından silmeye çalıştı.

Araba yolculuğunun son kısmım sessizlik içinde tamamladılar. Ve de sıkıntı içinde, endişeli. Sonunda şehre ulaştıklarında Kürtler yavaşça Allahaismarladık diye mırıldandıktan sonra

hemen yemeğe gittiler. Rob ve Christine arabaları park ettiler. Sessizce Harran Otel'deki odalarına sıvıştılar. Rob yorgunluktan ağırlaşan kollarıyla *Kara Kitap*'ı göğsüne bastırmış bir halde yürüyordu.

Dinlenmek için çok az zamanları vardı. Rob bitkindi, ama yine de heyecandan ne yapacağını bilemiyor, bir an önce aldığı notları tartışmak istiyordu. Otel odalarına girer girmez Christine'in duş almasına bile fırsat tanımadan onu yeniden sorgulamaya başladı.

"Hiç anlayamadığım bir şey var, o da testiler. Göbekli'de içinde bebek bulduğumuz testiler."

Christine ona sevgiyle baktı, derin kahverengi gözleri her ne kadar sevgi dolu olsa da yorgunluktan kıpkırmızıydı. Ama Rob yine de ısrarla sordu.

"Anlayamadığın ne?, testi olması mı? Seni şaşırtan bu mu?"

"Evet. Hep Göbekli Tepe'deki uygarlığın... Breitner'ın de-yimiyle, *aseramik*⁵⁶ olduğunu düşünmüştüm. Yani çömlekçilik olmadığım. Ama sonra birden biri geliyor ve bu insanlara çanak çömlek yapımını öğretiyor, hem de dünyamn başka yerlerinde bilinmezken."

"Evet, bu doğru..." Christine biraz düşündü. "Bir yer dışında... Göbekli'den önce çanak çömlek yapımının olduğunu bildiğimiz bir yer var."

"Neresi?"

"Japonya." Christine kaşlarını çatarak düşündü. "Jomon-lar."

56 Arkeolojide çanak çömlek yapımının henüz bilinmediği tarih öncesi dönemler, (ç. n.)

"Nasıl yani?"

"Çok eski bir uygarlık. Japonya'nın aborijinleri. Bugün Japonya'nın en kuzeyinde yaşayan Ainuların onların akrabaları olduklarına inanılıyor..." Ara verip ağrıyan omzunu ovuşturdu. Sonra ayağa kalkıp mini bara gitti, soğuk bir şişe su aldı ve bir dikişte içti. Ardından yatağına uzandı ve anlatmayı sürdürdü. "Jomonların, doğru ifade ediyor muyum bilmem ama kökenleri bilinmiyor. Birden var olmuş gibiler. Fakat büyük olasılıkla ilk pirinç tarımını yapan da onlar. Sonra çanak çömlek yapımına başlamışlar; ünlü sırlı seramik yapımına."

"Bu hangi yıllarda oluyor?"

"On altı bin yıl önce."

"*On altı bin yıl önce mi?*" Rob inanamıyordu. "Bu Göbekli'den de üç bin yıl önce."

"Evet. Üstelik bazı bilim adamları Doğu Asya'daki Jomonların bu teknikleri daha *önceki* bir uygarlıktan öğrendikleri görüşündeler. Örneğin Amur Nehri kıyısında yaşayan Kondonlardan. Amur, Çin ve Rusya arasındaki sınırı belirleyen çok uzun bir nehir, o bölgede çok daha erken dönemde çömlekçilik olduğunu gösteren kamtlar var. Bu henüz bir sır, çözölememiş bir gizem. Kuzeyin bu çok gelişmiş, uygar toplulukları bir ortaya çıkıyor, bir kayboluyorlar. Bunlar temelde avcı-toplayıcı kültürler, ama birden, hiçbir şekilde açıklanamayan, mantıksız bir şekilde teknolojik bir atak yapıyorlar."

"*Mantıksız* derken neyi kastediyorsun?"

"Bu ataklar genellikle erken dönemde gelişmiş kültürlerin bulunduğu bilinen bölgelerde ortaya çıkmıyor; aksine, Sibirya, Moğolistan'ın içleri, Japonya'nın kuzeyi. Sıcak, güneşli, verimli kuşakta bulunan bölgeler değil buralar Kuzey Asya'nın soğuk,

TOM KNOX

yılın büyük kısmında don altında olan, yaşanması güç yöreleri. Amur Havzası özellikle kışları dünyanın en soğuk bölgelerinden biridir." Otelin boş duvarlarına baktı. "Bazen kendi kendime oraların kuzeyinde bir kültür olup olamayacağım sormuşumdur. Sibirya'da. Bilmediğimiz, bulamadığımız. Tüm bu ırkları etkileyen bir kültür? Çünkü aksi durumda çok tuhaf bir şekilde..."

Rob başım salladı. Not defteri açık bir vaziyette kucağında duruyordu, kalemini yazmaya hazır bir vaziyette tutuyordu.

"Kim bilir, belki de kaybolmamışlardır, Christine? Yani bu kültürler. Yani yok olmamışlardır."

"Pardon?"

"Kafatasları, Asyalılara benziyor. Mongoloid. Belki de doğu kültürleri yok olmadı. Yalnızca göçtüler... batıya yani. Gelişmiş Doğu uygarlıklarıyla Göbekli arasında bir ilişki olabilir mi?"

Christine esneyerek başım salladı.

"Evet, samırım. Evet, olabilir. Tanrım! Rob, çok yorgunum."

Rob kendine kızdı. Yirmi dört saattir uyumamış, ellerinden geleni yapmışlardı. Christine'den daha fazlasını istemek haksızlıktı. Ondan özür dileyerek yamna uzandı.

"Robbie, emin ol onu kurtaracağız," diyen Christine ona sarıldı. "Emin ol. Söz veriyorum."

Rob gözlerini kapadı.

"Hadi uyuyalım."

...

Rob sabaha doğru uykusundan korkunç bir kâbusun ortasındaiken uyandı. Cloncurry'nin kendisini yumrukladığını, acımasızca

ardı ardına yumruklar savurduğunu görüyordu ama onu uyandıran bu değil, sokaktan gelen davul sesleriydi. Otelin önündeki karanlık sokakta ileri geri gidip gelen bir takım adamlar davullarına vurarak insanları gün doğmadan son yemeklerini yemeleri için uyandırıyorlardı. Geleneksel bir Ramazan ritüeli!

Rob iç çekerek komodinin üzerine bıraktığı kol saatine baktı. Sabahın dördüydü. Tavana baktı ve davulların uzaklaşan sesini dinledi. Bu arada Christine hemen yanında huzur içinde horul horul uyuyordu.

İki saat sonra bu kez onu uyandıran Christine oldu. Yatakta bir süre sağa sola döndükten sonra kalktı. Üzerinde bir ağırlık vardı. Kendine gelmek için soğuk bir duş aldı.

Rıdvan ve arkadaşları otelin önünde bekliyorlardı. *Kara Kitap'm* bagaja yerleştirilmesine yardımcı oldular. Tangır tungur Kıyım Vadisi'ne doğru ilerledikleri sırada, Rob arabada pideyle haşlanmış yumurta yedi. Otelde kahvaltı edecek zamanlan olmamıştı.

Rob, Kürtlerin vadiyi kazmalarını izledi. Karşılarına ne çıkarsa çıksın bu zor işin kısa bir süre sonra biteceğinin rahatlığı içinde görünüyorlardı. Umursamaz bir havaları vardı. Bu son günleriydi. Ertesi sabah verilen süre bitmiş olacaktı. *Ne olursa olsun*. Rob gerginlikten midesinin kasıldığını hissediyordu.

Saat on bir sularında vadiye bakan tepeye çıktı ve Güneydoğu Anadolu Projesi kapsamındaki büyük, gri gölün sularına baktı. Yalnızca bir ya da iki kilometre ötedeydi ve giderek daha da hızlanarak tepeleri aşıp çukurları dolduruyormuş gibi görünüyordu. Baraj su baskınlarını önleyecek, suyu dizginleyecekti ama yine de yaklaşan su baskınının düşüncesi bile korkutucuydu. Baraj setinin üzerinde küçük bir kulübe görünüyordu. Sanki onları yaklaşan selden korumak isteyen bir nöbetçi gibi.

Rob oradaki taşlardan birinin üzerine oturup defterine bazı notlar aldı. Sanki inci dizercesine öykünün önemli bulgularını kâğıda döktü. O sırada aklına babasının sürekli olarak Mormon kilisesinde *İncil'den* okuduğu bir bölüm geldi. Yaratılış, Bölüm 6: "*Yeryüzünde insanlar çoğalmaya başladı, kızlar doğdu. İlahi varlıklar,⁵⁷ insan kızlarının güzelliğini görünce beğendikleriyle evlendiler.*"

Yarım saat kadar yazdı, sildi, yeniden yazdı. Neredeyse başarıyordu, makalesi bitmek üzereydi. Not defterini kapadı ve yeniden vadiye indi. Christine yere uzanmıştı. Uyuyor gibi görünse de elbette ki uyumuyordu; dikkatle toprağı inceliyordu.

"Toprakta bir aykırılık var mı diye araştırıyorum," dedi Rob'u görünce. "Aslında buldum da. Bak!" Ayağa kalktı, ellerini çırpı. Kürtler hep birlikte ona baktılar.

"Lütfen, beyler, beni iyi dinleyin," dedi. "Çok yakında, hatta birkaç saat sonra hepiniz evlerinize dönüp bu çılgın Fransız kadım ebediyen unutabilirsiniz. Ama son bir kez daha sizden yardım istiyorum. Hadi, benimle gelin."

Rıdvan ve arkadaşları kazma-küreklerim alarak Christine'in peşinden vadinin diğer yamna geçtiler.

"Burayı kazın. Yine derin değil, ama geniş alanda ve sığ bir kazı olmalı. Teşekkürler."

Rob onlara katılmak için küreğini almaya gitti. Kürtlerle birlikte kazmayı seviyordu. Hiç değilse böylece yaptıklarının anlamsızlığını düşünüp endişelenmekten kurtulabiliyordu. Ve Lizzie'yi. Ve Lizzie'yi, Lizzie'yi, Lizzie'yi.

Bir yandan kazarken bir yandan da Christine'e *Neandertalleri* sordu. Genç kadın daha önce *Neandertallerin* yaşadığı çeşitli

57 ilahi varlıklar: İbranice 'Tanrı oğulları.' Kutsal Kitap'a göre, bunların melek ya da Şit soyundan gelen insanlar olduğu sanılıyor, (yay. n.)

bölgelerde çalıştığını açıklamıştı. Moula-Guercy, Fransa'da Ren Nehri kıyıları gibi.

"Sence onlar *Homo Sapiens*lerle çiftleştiler mi?"

"Mümkün."

"Ama onların soylarının tükendiğini okumuştum. Yani *Neandertallerin*."

"Öyle. Ama insanlarla çiftleştiklerine ilişkin kanıtlar da var." Christine yüzünde biriken terleri sildi. "Büyük olasılıkla *Neandertaller* insandaki gen havuzunda da etken olmuşlardır. Eğer yok olmakla karşı karşıya kaldıysa, yiyecek bulamadıkları için ya da herhangi başka bir nedenle, hiç kuşkusuz, soylarının devamlılığını sağlayabilmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Bu arada onların *Homo Sapiens*lerden daha iri ve güçlü olduklarını biliyoruz. Tabii daha aptal oldukları bilinse de..."

Rob gökte daireler çizen kuşa baktı. Yine bir akbaba.

"Eğer insan ırkıyla karıştıysa, bu insanoğlunun davranışlarında değişikliğe yol açmış olabilir mi? İnsanoğlunun kültürüne etki etmiş olabilir mi?"

"Evet. Örneğin yamyamlık. İnsanoğlunun geçmişinde MÖ 3000 öncesine kadar organize bir yamyamlık bulgusuna rastlanmadı. Ama *Neandertallerin* yamyam oldukları biliniyor. Bu durumda *Neandertaller* kendi özelliklerinden bazıları taşıyıcı olabilirler... Yamyamlık, yani kendi soydaşlarını yeme gibi."

Gökyüzünden Türk Ordusu'na ait bir savaş uçağı geçti. Christine bir düşüncesini daha açıkladı:

"Bu sabah uzun uzun dün bulduğumuz o çok büyük kemikleri düşündüm, o kemiklerin sahibi hominidlerin boyutlarını."

"Devam et..."

TOM KNOX

"Yani... onların Asya'dan göç sonucu buraya gelmiş olabileceklerine ilişkin varsayımın... bir ölçüde doğru olabilir. Kısmen."

"Ne gibi?"

"Şu ana kadar bulunan en büyük hominid Orta Asya'da ortaya çıkarıldı. *Gigantopithecus*. Gerçekten de yaklaşık üç metre boyunca bir maymun-insandı bu. Bir tür... kar adamı."

"Ciddi misin?"

Christine başıyla onayladı.

"*Gigantopithecus* bundan tam 300 bin yıl önce yaşamış. Ancak daha uzun yaşamış olduğuna, hatta *Homo Sapiensler* dönemine kadar hayatta kalmayı başardığına ilişkin görüşler var. Dev insansı maymunlara ilişkin bulguların olduğu anıtlar..." Başım salladı. "Tabii bütün bunlar varsayım, çok tartışılabilir. *Gigantopithecus* soyunun *Homo Sapiens* rekabeti nedeniyle tükenmiş olması da mümkün. *Gigantopithecuslara* ne olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor. Yine de..." Susarak, tarlasında dinlenirken arazisini inceleyen bir çiftçi gibi küreğine yaslandı.

Bu açıklamalar Rob'un kafasını karıştırmıştı. Kendisi bir sonuca gitmeye çalıştı. Not defterine yine bir şeyler çiziktirmeye başladı.

"Yani farklı üçüncü bir yorum daha getirilebilir mi? Belki de *Gigantopithecus* evrim geçirdi ve *Homo Sapiensler* için çok daha tehlikeli bir düşman haline aldı. Bu da olabilir, değil mi?"

Christine kaşlarını çatarak başıyla onayladı. Düşünüyordu.

"Evet. Olabilir. Aksine bir kanıt yok."

Rob ekledi.

"Öyleyse, diyelim ki şöyle oldu: Çifteşmeleri durumunda ortaya çıkan yeni hominid çok uzun, saldırgan ve çok zeki olurdu,

değil mi? Çetin ve vahşi koşullarla başa çıkabilecek nitelikte. Kıt kaynaklar için verilecek savaşta zor bir rakip."

"Evet. Bu doğru."

"Ve bu büyük hominid muhtemelen vahşi doğadan, uzun, sonsuz kışlardan, yani insafsız, zalim Tanrı'dan ölesiye korkacaktı, değil mi? Ve elbette korktuğu bu Tanrı'yı bir şekilde *yatıştırmak* isteyecekti."

Christine bu son düşünce silsilesini tam olarak izleyemediğini belirtir şekilde omuz silkti ama Rob bunu açıklama fırsatı bulamadı. Çünkü o anda Rıdvan onlara sesleniyordu. Rob, Rıdvan'ın çağırdığı noktaya gittiğinde, Christine çoktan dört ayak üzerine çökmüş, yeni bulguyu toprak ve tozdan temizlemeye çalışıyordu.

Rıdvan'ın önünde üç tane büyük, kirli testi duruyordu.

Üçü de sancakla kapatılmıştı.

Rob hemen testilerin içinde ne olduğunu anladı. Christine'in de anlamış olduğu kesindi. Ama yine de bir küreğin sapıyla içlerinden birini kırdı. Tarih öncesinden kalma testi kırıldı ve sümüğümsü, pis kokulu bir şey kumlu, tozlu toprağa döküldü: Yarı mumyalanmış, yarı sıvı halde bir bebek. Yüzü Edessa Deposu'nda buldukları kadar eksiksiz değildi. Ama küçük bebeğin yüzündeki dehşet ve korku dolu çığlık ifadesi aynıydı. Bir başka çocuk kurban. Canlı canlı testiyle gömülen bir başka çocuk.

Rob, Lizzie'yi düşünmemeye çalıştı.

Kürtlerden bazıları testiye ve içinden çıkam fark etmişlerdi. Ölü ve kokuşmuş bir bebek. Birbirlerine bu bulguyu işaret ediyor, heyecanla yorum yapıyorlardı. Christine onlardan kazmayı sürdürmelerini istedi. Ama onlar bağırmaya başladılar.

Mümtaz, Rob'a yaklaştı.

"Buranın tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Burası lanetlenmiş. Bebeği gördüler ve gitmeleri gerektiğini, yakında suyun burayı basacağını söylüyorlar."

Christine adamlarla İngilizce ve Kürtçe konuşarak onları ikna etmeye çalıştı.

Adamlar yine kendilerine tercümanlık yapan Mümtaz'ı aracı olarak kullandılar.

"Suyun çok yakında bu cesetleri gömmeye geleceğini ve bunun çok iyi olacağını söylüyorlar. Hemen şimdi gidiyorlar."

Christine onları kalmaya ikna etmeye çalıştı. Tartışma bir süre daha sürdü. Kürtlerden bazıları yeniden işbaşı yaparak kazmaya başladı. Diğerleriyse orada durmuş tartışıyorlardı. Güneş giderek yükseliyor, kavuruculuğu, dayanılmazlığı artıyordu. Kürek ve kazmalar etrafa saçılmış, acımasız ışıktaki parlıyordu. Güneş bebeğin küçük kaygan, sümüksü cesedini kavuruyordu; bu küçük tiksindirici et parçasını. Rob onu hemen yeniden gömmek, bu korkunç görüntüyü yok etmek istiyordu. Çözümüne çok yakın olduklarını hissediyor, ama bir yandan da kendini kaybetmenin sınırlarında dolaşıyordu. Delirmek üzereydi. Gerginlik dayamlmaz boyuttaydı.

Derken gerginlik daha da arttı. Kürtlerden bazıları Mümtaz öncülüğünde bir karara varmışlardı: Devam etmeyi kesinlikle reddediyorlardı. Christine'in tüm yalvarmalarına rağmen vadi-den çıkarak orada duran ikinci Land Rover'a gittiler.

Mümtaz oradan ayrılmadan önce son bir kez Rob'a baktı; düşmanca, tuhaf, hatta belki de acıyan bir bakıştı bu. Adamlar bunun ardından arabaya bindiler ve bir toz bulutuyla birlikte gözden kayboldular.

YARATILIŞ SIRRI.

Aralarında Rıdvan'ın da bulunduğu bir grup onlarla kalmıştı. Christine devam etmeleri için tüm sevimliliğini ve cazibesini ortaya koyarken, Rob da cebinde kalan son dolarları sundu. Sonra hepsi birden yeniden küreklere sarıldılar. Vadinin bir tarafını boydan boya açmak, kuru sarı toprağı yeterince kaldırmak tam beş saatlerini aldı, sonra diğer tarafa geçtiler.

Testilerin yakınındaki bir alanda yaklaşık otuz kadar iskelet ortaya çıkardılar. Ama bunlar normal sıradan iskeletler değildiler. Büyük hominidlerle, hibrit adamların ve küçük avcı-toplayıcıların karışımıydı. Hepsi birbirine girmişti, darmadağın, iç içe geçmiş bir haldeydiler. Tüm iskeletlerde ağır yaralanmalar görünüyordu: Vahşi bir ölümün işaretleri! Kafataslarında kötü kırıklar, kalça kemiklerinde mızrak delikleri. Kırık kollar, bacaklar, kafatasları.

Bir savaş meydanıydı ortaya çıkardıkları. Korkunç bir katliam ve çatışma meydanı. Kıyım Vadisi'ni ortaya çıkarmışlardı.

Christine, Rob'a baktı. O da bu bakışa karşılık verdi.

"Sanırım bu yeterli. Burada yapabileceğimizi yaptık! Öyle değil mi?"

Christine ciddiyetle başını salladı. Rob elini cebine sokup telefonunu çıkardı. Bu yaşanası, muhteşem bir duyguydu. Yüreğinde, tüm benliğinde hissediyordu bunu. Cloncurry'nin yok etmeye hayatım adadığı sırrı ortaya çıkarmıştı: Yaratılışın sırrı. Bu da artık Rob'un elinin Cloncurry'ye karşı daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Kızım geri alabilecekti.

Heyecanla, zor ve acı dolu haftalardan sonra belki de ilk kez umutla telefonu çevirdi. Cloncurry'nin telefonu açmasını beklerken birden bir ses duydu:

"Hey, merhaba!"

Rob döndü. Tam üstlerinde, uçurumun yamacında, tepede güneşle vadi arasında biri vardı. Güneş kim olduğunu görmelerini engelliyordu. Rob gözlerini kısarak bu figürü görebilmek için elini gözüne siper etti.

"Ne o, kilo mu almışım. Ne korkunç. Beni tamdınız, değil mi?"

Rob korkudan kamnın donduğunu hissetti.

Jamie Cloncurry tam üstlerinde, tepede, elinde silahla duruyordu. Silah Rob'a yönelmişti. Katilin tam arkasında iri yarı iki kişi daha vardı. Siyah bıyıklı, iri yan iki Kürt. Onlar da silahlıydı. Bu iki dev adam aralarında elleri ve ağzı bağlı küçük birini tutuyordu.

Lizzie. Yaşıyordu ama çok korktuğu ve ağzında tıkaç olduğu anlaşıyordu.

Rob yardım dileyerek çaresizlik içinde Rıdvan'a ve diğer adamlara baktı.

Cloncurry güldü.

"Ah, sizin yerinizde olsam onlardan destek beklemezdim, Bay Luttrell." Umursamaz bir havada Rıdvan'ı işaret etti.

Rıdvan uysallıkla başım salladı. Rob ve Christine'e döndü ve başparmağıyla işaret parmağı birbirine sürterek mırıldandı.

"İngiliz adamın çok parası var. Dolar ve euro. Dolar ve euro..."

Sonra arkadaşlarına işaret etti ve hep birlikte aletlerini bırakıp hiç umursamadan Rob ve Christine'in yamndan uzaklaştılar ve onları kaderleriyle baş başa bıraktılar.

Rob, yenilmiş, ezilmiş, yalnız bırakılmış biri olarak Kürtlerin ağır hareketlerle tepeye, geride kalan Land Rover'ın yamna çıkmalarını izledi. Rıdvan bagajı açarak *Kara Kitap'ı* Cloncurry'ye

götürdü ve Lizzie'nin hemen yanında yere, tozun içinde bıraktı. Cloncurry güldü, başım salladı. Rıdvan arabaya döndü, ön koltuğa atladı ve araba ardında bir toz bulutu bırakarak silah ve tüfeklerle hareket etti.

Rob ve Christine çaresiz, savunmasız bir halde vadinin dibinde kalakalırken araba, güneşin kıızıla boyadığı ufukta turuncu renkli bir tozun içinde kayboldu.

Tam üstlerinde Cloncurry silahlı, yanında iki Kürt'le duruyordu. Rob birkaç yüz metre ileride Cloncurry'nin bozkır ışığında gümüş gibi parlayan dört-çekerini gördü. Onları şaşırtmak için yaya olarak yaklaşmış olmalıydı. Ve bu işe yaramıştı da.

Tuzağa düşmüşlerdi. Lizzie bağlı halde diz çökmüş, fal taşı gibi açılmış gözlerle yalvarırcasına babasına bakıyordu. Rob ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Bir sonraki adımı biliyordu. Kahramanlığın yeri ve zamanı değildi.

Cloncurry, Lizzie'yi onun gözlen önünde öldürecekti. Rob'un ilk yavrusunu, biricik kızım bu ıssız bozkırda, tam tepelerinde akbabalar, kargalar daireler çizerken kurban edecekti. Birkaç dakika içinde kızı en vahşi ve acımasız şekilde, barbarca öldürülecek ve Rob bunu seyretmek zorunda kalacaktı.

49

Cloncurry silahını Rob ve Christine'e doğru salladı.

"Biraz daha bu tarafa, çifte kumrular!"

Rob kızının tozlar içinde diz çökmüş olduğunu görüyordu, perişandı, şaşkındı, büyük bir acı içindeydi ve korkuyordu. Rob büyük, tanımlanamaz bir öfkeyle Cloncurry'ye baktı. O zamana dek hiçbir insana böylesine acı vermek istememişti; o anda eline geçse onu elleriyle, dişleriyle parçalayabilir, parmaklarıyla gözlerini oyabilirdi.

Ne var ki Rob ve Christine tuzağa düşmüşlerdi ve silahsızlardı. itaat etmek zorundaydılar. Cloncurry'nin talimatıyla vadinin ortasındaki alçak bir kum tepesinin üzerine çıktılar. Rob, Cloncurry'nin onları bu boş tepeye çıkarmasına bir anlam veremiyordu.

Rüzgâr hafifçe esiyor, hüznle ılık çalıyordu. Christine'e baktı, ağlamak üzereydi. Sağma, soluna baktı, çıkış yoktu. Kaçmaları olanaksızdı.

Cloncurry ne yapıyordu? Rob, güneşe karşı gözlerini kısarak eliyle perdeledi ve tepenin üzerinde duran Cloncurry'ye baktı. Katil elindeki cep telefonu ya da başka bir elektronik aracı sola, yaklaşan sulara doğru uzatmış, öylece duruyordu. Baraj setlerinin onları su baskınından koruduğu yöne.

YARATILIŞ SIRRI

Neden sonra Cloncurry nihayet konuştu: "İnsan kolay kolay bir çocuğu babasının gözleri önünde sakatlayıp öldürme fırsatı bulamaz. Sanırım bunun için usulüne uygun bir tören gerek! Örneğin en iyisinden bir havai fişek gösterisi! Evet, beyler, başlıyoruz. *Hadi sörfel*"

Elinde tuttuğu elektronik alettaki bir düğmeye bastı. Bir saniye sonra bozkır büyük bir patlama sesiyle inledi; ardından da hissedilir bir basınç dalgasıyla. Cloncurry baraj setinin üzerindeki küçük kulübeyi havaya uçurmuştu. Duman ve alevler yatışıırken Rob bunun nedenini anladı.

Cloncurry'nin havaya uçurduğu yalnızca o kulübe değildi, barajdaki setin bir kısmı da patlamayla birlikte yıkılmıştı. Açılan büyük yarıktan sular çılgın bir sel gibi dışarı fırlıyor, aşağı doğru hız kazanan basınçlı su köpürerek, coşarak vadiye doluyordu. Vadi sular altında kalıyordu, hem de büyük bir *hızla*.

Rob, Christine'e sıkıca sarılarak onu tepenin en üst noktasına çekti. Su çevrelerini kaplamıştı bile; tonlarca su. Hatta bileklerine kadar ıslanmışlardı. Su yanlarından hızla akıp geçiyordu. Rob yukarı, vadinin tepesine baktı. Cloncurry gülüyordu.

"Umarım yüzme biliyorsunuzdur."

Coşan sular küçük çağlayanlar oluşturmaya başlamış, vadiyi dolduruyordu. Gürüldeyen, önüne çıkan her şeyi yutan bir su duvarı, her önüne çıkan kendisiyle birlikte sürükleyen dizginlenemez bir nehir. Kemikler, bebek mumyalan, savaşçı kafatasları; hepsini önüne katmış sürüklüyordu. Suyun yüzü kemik doluydu. Kısa bir süre içinde pis ve çalkantılı sular Rob ve Christine'in çevresini doldurmuştu. Küçük tepenin üzerinde şimdilik güven-deydiler. Ama su seviyesinin yükselmesiyle birlikte bu basınçlı suda boğulacakları kesindi.

Cloncurry, "Mükemmel," diye haykırdı. "Bunun için gerekli

hazırlıkların ne kadar zor olduğunu anlatamam. Her şeyi ayarlamak için buraya gecenin yarısında gelmek zorunda kaldık. Bu iğrenç küçük kulübeye. Hem de dünya kadar patlayıcıyla. İnanın hiç kolay değildi. Ama işe yaradı. Gerçekten inanılmaz, kumsursuz! *Son derece* tatminkâr bir çalışma."

Rob suların üzerinden Cloncurry'ye baktı. Güvendeydi. Bunu gerçekten anlayamıyordu. Böylesine bir delilik... ve aynı zamanda böylesine dolambaçlı, böylesine ince bir zekâ!

Cloncurry her zamanki gibi sanki Rob'un düşüncelerini okumuşçasına seslendi.

"Bu dünyayı anlayamıyor gibi görünüyorsun, Robbie, çok mu şaşırdım?"

Rob sessiz kaldı, Cloncurry gülümsedi.

"Benim gibi bir psikopat suyun bu tarafında güvende kalırken sizin gibi iyilerin diğer tarafta kısıp kalmasına bir anlam veremiyorsun, değil mi? Boğulmakla karşı karşıya olmanıza?"

Rob yine bir şey söylemedi. Düşman yine sırtıttı.

"Korkarım amaçlarım uğruna *herkesten* yararlanabiliyorum, herkesi kullanabiliyorum. Siz ikiniz benim için *Kara Kitap'ı* arayıp buldunuz. Christine Meyer ve Isobel Previn'in ünlerini, parlak zekâlarını, bilgilerini ve deneyimlerini kullandım. Evet, doğru, Isobel'in kafasını kesmem gerekti ama o da işini doğru yapmadı, suçluydu. Bana kitabın kesinlikle Kürdistan'da olduğunu söyledi. Beni yanılttı." Cloncurry gururla kasılıyordu. "Sonrasında tek yapmam gereken arkama yaslamp beklemek oldu. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu; siz sevgili iyi insanlar, nasıl olsa işin geri kalan kısmını benim için hallediyordunuz: Kitabı bulmak, onu deşifre etmek, Kıyım Vadisi'nin yerini belirlemek, yaratılışın sırrını keşfetmek. Benim asıl *amacım* hep tüm kanıtların nerede

olduğunu öğrenmek ve onları sonsuza dek yok etmek oldu." Coşan sulara bakarak gülümsedi. "Ve şimdi bütün bunları sel alıp götüreceğim; her şey silinecek, sonsuza dek suların altına, bilinmeyen bir yere gömülecek. Ayrıca böylelikle yalnızca kamtları yok etmekle kalmayacak, aynı zamanda yeryüzünde bu sırı bilen iki inşam da öldüreceğim." Mutlulukla aşağı, vadiye baktı. "Ah, evet, neredeyse unutuyordum, *Kara Kitap* da artık bende! Ya da öyle olduğunu samyorum. İzninizle emin olayım... bakalım..."

Cloncurry yere doğru eğilip tozlar içindeki deri sandığın kapağını kaldırdı. Elini sandığın içine soktu ve hibrit kafatasını çıkardı. Bir an için kafatasını göğsüne bastırarak tepesini okşadı. Sonra kafatasını boş göz çukurlarını görecektir şekilde ileri doğru uzattı.

"Ah, benim zavallı Yorick'im.⁵⁸ Ne tuhaf gözlerin var. Ama elmacık kemiklerin şahane!"

Kafatasını bir kenara bıraktı ve parşömen belgeyi aldı. Okuyabileceği şekilde dizine yaydı.

"Büyüleyici! Gerçekten büyüleyici! Aslında çivi yazısıyla yazılmış olmasını bekliyordum. Hepimiz öyle olmasını bekliyorduk. Ama erken dönem Aramicesi olması? Muhteşem bir buluş!" Cloncurry, Rob ve Christine'e baktı. "Teşekkürler, her ikinize de! Gerçekten zoru başardınız, size minnettarım. Üstüne üstlük bir de kazıp kanıtları çıkarmanız!"

Belgeyi katladı, yeniden sandığa yerleştirdi, üzerine katatasım koydu ve kapağı kapattı.

Rob, Cloncurry'yi büyük bir nefretle, tiksiniyerek izliyor-

58 Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununda çocukluğunda Hamlet'ı güldüren, eğlendiren ve bilgilendiren saray soytarıdır. Hamlet, Yorick'in kafatasını eline alıp yaşama ve ölüme dair değerlendirmeler yapar. Oyunun en ilginç sahnelerinden biridir, (ç. n.)

du. En kötüsü de Cloncurry'nin bu konuda *haklı* olmasıydı. Bu manyağın, bu psikopatın kurgusu olağanüstü bir *kusursuzlukla* işlemişti. Ta başlangıçtan beri kuralları koyan hep Cloncurry olmuştu. İpler hep onun elindeydi, tüm bu süre boyunca onları daima kurnazlığıyla, zekâsıyla alt etmiş, daha zeki olduğunu kanıtlamıştı. Kürtlerden kulübeye, Cloncurry yalnızca amacına ulaşmamış, zafer kazanmıştı.

Ve şimdi bu zaferi kanla kutlayacaktı.

Rob kızının parlayan, yaşlı gözlerine baktı. Su sesini bastıracak şekilde bağırarak onu sevdiğini söyledi.

Lizzie'nin gözleri çaresizlik içinde babasını arıyordu: *Yardım et, yardım et banal*

Cloncurry pis pis güldü.

"Ne kadar dokunaklı! Tabii bundan hoşlamyorsan. Şahsen benim kusacağım geliyor. Her neyse, artık bu oyuna bir son vermenin zamam geldi, değil mi? Son perde! Siz boğulmadan önce. Fazla konuşmak gereksiz." Katil, Christine'in bileklerini yalayan dalgalara baktı. Tam o baktığı sırada sularla sürüklenen büyük bir kafatası köpüren dalgalarla birlikte Christine'in ayak ucundan akıp gitti. Aynen iğrenç bir banyo oyuncağı gibi.

"Ooo, şuna bakın, sizin ihtiyarlardan biri. Büyükbabana merhaba desene, Lizzie."

Yutkundu, Lizzie'nin ağlama sesleri arttı.

"Evet, evet." Cloncurry iç geçirdi. "Ben de ailemi hiçbir zaman sevmedim." Suyun üzerinden Rob'a seslendi. "O tepeden görüntü nasıl? Mükemmel olmalı. Aztek töreni yapacağız ve hiçbir şeyi kaçırmamanızı istemiyorum. Sanırım süreci biliyorsun, Rob. Kızım bir kayaya bağlayacağız, sonra göğsünü açacağız ve çarpan küçük kalbini çıkaracağız. Biraz pislik olacak ama sanı-

rım dostum Navda'mn yamnda kâğıt mendil vardır."

Cloncurry yanındaki adamlardan birini dirseğiyle dürttü. Solundaki Kürt homurdandı ama bir şey söylemedi. Çete başı iç geçirdi.

"Pek konuşkan sayılmaz ama bulabileceğinin en iyisi. Bıyıklara gelince, bana hep tuhaf görünmüştür. Biraz... şey... *samimi*, değil mi?" Gülümsedi. "Her neyse, siz iki hoşsohbet Kürt kardeşim, bu küçük kıızı alıp şu kayanın üzerine *serer* misiniz?" Onlara nasıl yapacaklarını işaretle anlattı.

Kürtler baş sallayarak denileni yaptılar. Lizzie'yi havaya kaldırıp kayaya götürdüler ve sırtüstü taşın üzerine yatırdılar. Sonra biri ayaklarından, biri de ellerinden tuttu. Lizzie debeleniyor, ağlıyordu. Cloncurry ise sırtıyordu.

"Çok iyi, çok iyi. İşte büyük finale geldik. Aslında, Bay Robbie, kızının hâlâ çarpan yüreğini içine koymak için yammızda bir *chac mool*, yani şu tuhaf taş kâselerden olmalıydı. Ama bulamadık. Bu durumda samrım kalbiyle kargaları beslemem gerekecek."

Silahını Kürtlerden birine verdi, sonra elini ceketinin cebine sokarak uzun çelik bir bıçak çıkardı. Parıldayan gözlerle bıçağı oynatmaya başladı. Sonra Rob'a bakarak göz kırptı.

"Aslında Aztekler gibi obsidiyen balta kullanmamız gerekirdi. Koyu renk obsidiyen bir hançer. Ama kalın bir bıçak da aynı işi görecektir, özellikle de bunun gibi kalın, keskin ve anısı olan bir bıçak! Tanıdınız, değil mi?" Cloncurry bıçağı güneş ışığına tuttu. Hafifçe kıpırdatmasıyla bıçak parıldadı. "Christine? Bir fikrin var mı?"

Christine kendini tutamayarak haykırdı.

"Tanrı'nın cezası piç!"

"Küfür yok. Neyse, bu dostun Isobel'den fileto çıkardığım bıçak. Onun ihtiyar kanından birkaç damla hâlâ sapında kalmış. Birazcık da dalak." Sırıttı. Neyse, artık başlama zamam, Rob. Suyun dizlerine ulaştığım görüyorum. On dakikaya kalmaz boğulursunuz. Ama ben senin ölmeden önce son olarak, *çaresizce* hiçbir işe yaramayan, acınacak durumdaki *ödlek* babasından yardım dileyen kızının minik yüreğini canlı canlı göğüs kafesinden çıkarırken izlemeni istiyorum. Evet, şimdi iş başına. Beyler kızı daha sıkı tutun. Evet, evet. Böyle iyi."

Cloncurry bıçağı iki eliyle birden havaya kaldırdı ve bıçağın uzun keskin kısmı güneşte parladı. Birden ara verdi.

"Şu Aztekler ilginç insanlarmış, değil mi? Bence Bering Boğazı üzerinden, Asya'dan geldikleri doğru. Aynen senin ve benim gibi, Rob. Asya'nın kuzeyinden dünya kadar yolu geçip..." Bıçak parlıyor, Cloncurry'nin gözleri delice pırıldıyordu. "Çocuk öldürmekten hoşlanıyorlardı. Gerçekten de en büyük *tutkuları* buydu. Aslında fethettikleri yerlerdeki düşman çocuklarını öldürüyorlardı. Yine de imparatorluk son günlerine yaklaşırken *kendi* çocuklarını öldürecek kadar kafayı yemiş olmalarım da anlayışla karşılıyorum. Şaka etmiyorum. Aztek rahipleri yoksul ailelere para vererek kurban edilmek üzere yeni doğan ya da küçük çocukları alırlarmış. Kendi kendini öldüren, kendi çocuklarını kurban eden bir kültür. Kendi soyunu tüketen. Bunu nasıl mı yaparlarmış? Şöyle: Göğüs kafesini açar, çarpan yüreği dışarı çıkarır ve henüz yaşayan kurbanın gözlerinin önüne tutarlarmış. Neyse." Cloncurry mutlulukla iç çekti. "Hazır mısın, Lillibeth? Küçük Betsy? Minik Betty Boo? Hımm. Şimdi göğüs açma zamanı."

Cloncurry parıldayan gözlerle Rob'un kızına doğru eğildi. Rob anlatılmaz bir nefret ve tiksintiyle onu izliyordu.

Cloncurry'nin gerçekten de zevkten ağzının suyu akıyordu; ağzından akan salyalar Lizzie'nin dehşetle bakan, çığlıklar atan yüzüne düştü.

Ve sonra o an geldi. Cloncurry iki eliyle birden bıçağı kaldırarak yukarı kaldırdı... Rob içinde bulunduğu tartışmasız yenilginin ezikliğiyle gözlerini kapattı...

...ve o anda bir silah sesi duyuldu. Bir yerlerden ateşlenen bir silahın sesi. Cennetten gelen bir silah sesi.

Rob gözlerini açtı. Kurşun Cloncurry'nin bileğine öylesine hızla isabet etmişti ki bileği parçalanmıştı.

Rob gözlerini kırıştırdı ve yeniden baktı. Cloncurry bir elini kaybetmişti. Parçalanmış bileğinden kan fışkırıyordu. Bıçaksa suda yüzüyordu.

Cloncurry gözlerini o korkunç yaraya dikmişti. Yüzünde derin bir şaşkınlık vardı. O anda ikinci bir silah sesi duyuldu, yine bilinmeyen bir yerden. Kim ateş ediyordu? Bu defaki kurşun neredeyse Cloncurry'nin kolunu omzundan koparacaktı. Artık sol kolunu bedenine yalnızca birkaç kas bağlıyor, fışkıran kanlar tozlu toprağı ala boyuyordu.

İki Kürt hemen Lizzie'yi bırakıp panik içinde kaçtı. O sırada üçüncü bir silah sesi duyuldu.

Cloncurry dizlerinin üzerine yığıldı. Üçüncü kurşun büyük olasılıkla bacağına isabet etmişti. Kanlar içinde tozlu toprakta sürünüyor, bir şey arıyordu. Ne arıyordu? Kendi parçalanmış elim mi? Bıçağı mı? Lizzie halen yanında bağlı yatıyordu. Rob ise dizine kadar suyun içindeydi. Kim kime ateş ediyordu? Peki ya Cloncurry'nin silahı neredeydi? Rob sol tarafa baktı. Uzakta yaklaşan bir toz bulutu görebiliyordu. Bu oraya doğru gelen bir arabadan kaynaklanıyor olabilirdi, ama toz net görmesini engelliyordu. Yoksa Lizzie'yi de vuracaklar mıydı?

Rob yalnızca bir tek şansı olduğunu anladı. *Ya şimdi ya hiç.* Hemen suya daldı, Lizzie'nin yaşamı için kemiklerin, kafataslarının arasından can hıraç yüzüyordu. Şimdiye dek hiç bu kadar hızlı ve çaresiz yüzmemiş, bu denli dalgalı ve tehlikeli sularla boğuşmamıştı... Her attığı kulaçta, her ayak çırpışında dünyanın suyunu yutuyor, batıyor, çıkıyordu. Neden soma elleri sıcak, kuru toprağa değdi. Soluk soluğa, genzine dolan sulan temizlemeye çalışarak sudan çıkıp doğrulduğunda Cloncurry'nin birkaç metre ötede, yerde yattığım gördü. Gelmesi olası kurşunlara karşı Lizzie'yi aynen bir kalkan gibi vücuduna siper etmişti; dişlerini Lizzie'nin yumuşak boğazına geçirmek üzereydi. Aynen ceylan yakalamış bir kaplan gibi Lizzie'nin boynunu ısırıp şahdamarını koparacaktı.

Rob o anda dizginlenemez bir öfkeyle ileri atıldı. Ve katilin keskin beyaz dişleri kızının nefes borusuna değeceği anda kafasına bir tekme indirerek kızından uzaklaşmasını sağladı. Ve Rob onu Lizzie'den mümkün olduğunca uzaklaştırmak için aynı şeyi yineledi, yineledi; katili ikinci, üçüncü bir kez daha tekmeledi. Cloncurry tozlu toprakta acıyla çığlıklar atıp kıvrılırken parçalanmış kolu iğrenç bir şekilde boşta sallanıyordu.

Rob Cloncurry'nin üzerine atladı, dizini adamın kıpırdamayacağı şekilde sağlam kolunun üzerine bastırdı. İşte şimdi Cloncurry kıpırdayamaz durumdaydı. Onu bu şekilde istediği kadar tutabilirdi.

Rob'un asla merhamet göstermek gibi bir niyeti yoktu.

"*Sıra sende,*" dedi.

Cebinden İsviçre bıçağını çıkardı. Ağır ağır en büyük ve sağlam bıçağı açtı ve altındaki Cloncurry'ye baktı.

Rob bu arada istemeden *gülümsediğini* fark etti. Nereden başlayacağım bilemiyordu; acımasız katile ölmeden önce en

YARATILIŞ SIRRI.

büyük acıyı çektirmek için ona nasıl işkence etmeli, neresini sakatlamalıydı? Gözünü mü oymalıydı? Kulağını mı kesmeliydi? Kafa derisini mi yüzmeliydi? Ne? Rob bıçağı kaldırdığı anda Cloncurry'nin bakışlarında, yüz ifadesinde bir şey görerek durdu. Bir tür sevinç; umut dolu küstahça bir bakış; pis, kötü, alaycı bir ifade. Rob bir şeylerin boğazına tıkanıldığını hissetti.

Başım sallayarak bıçağın ağzını kapattı ve yeniden cebine soktu. Cloncurry'nin bir yere kaçacağı yoktu, orada öylece ölecekti nasıl olsa. Bacağı parçalanmış, sol eli kopmuştu, boşlukta sallanıyordu. Silahsızdı, sakatlanmıştı, çektiği acının şokundan ve kan kaybından er geç ölecekti. Rob'un bir şey yapmasına gerek yoktu.

Rob katilin üzerinden kalkarak kızına döndü.

Hemen bağlarını çözdü. Küçük kız, "*Babacığım, babacığım, babacığım!*" diye haykırarak ona sarıldıktan sonra, "Christine!" diye bağırdı.

Rob arkasını döndü. Çok utanmıştı. Kızım kurtarma telaşı içinde Christine'i tamamen unutmuştu. Neyse ki Christine kendini kurtarmak üzereydi. Rob elini uzatarak onun azgın sularından çıkmasına yardımcı oldu. Genç kadını kuru toprağa çekti. Christine soluk almakta zorlanarak tozların arasına uzandı.

Rob o anda bir ses duydu. Arkasını döndüğünde Cloncurry'nin inleyerek tozlar arasında süründüğünü gördü. Yaralı kolu kontrolsüzce sürükleniyor, bacağındaki büyük yara kamıyor ve giderek açılıyordu. Ardında kanla çizilmiş bir yol bırakarak doğruca suya doğru sürünüyordu.

Son kurbamı vermek üzereydi: Kendini. İntihar edecekti. Jamie Cloncurry kendi kendini boğacaktı. Rob oracıkta hareket-siz kalakalmış, onu izliyordu. Bu arada Cloncurry suya ulaşmıştı. Acıyla inleyerek son bir hamle daha yaptı ve kendini köpükler

TOM KNOX

içindeki pis ve soğuk azgın dalgalara bıraktı. Başı kısa bir süre, sırttan kafataslarının arasında batıp çıktı, parlak gözleriyle Rob'u süzdü.

Sonra battı, atalarına katılmak üzere onların kemiklerinin arasında kayboldu.

Christine doğruldu ve hâlâ çalışıp çalışmadığını anlamak için cep telefonunu salladı. Belki bu bir mucizeydi ama sinyal alabildi. Hemen Sally'yi arayıp iyi haberi paylaştı. Rob yarı şaşkın, yarı mutlu onu izliyordu, kendini rüyada gibi hissediyordu. Nedenini bilmeden gözlerini ufka dikmişti. Bir süre sonra *neden* ufka baktığım algılayabildi.

Ufukta su basmış tarlalar arasındaki bozkırda hızla onlara doğru yaklaşan polis arabaları vardı. Birkaç saniye soma tepe polis ve jandarmalarla dolmuştu. Kiribali de onların arasındaydı. Bir tek toz tanesi bile değmemiş, pırıl pırıl takım elbisesiyle dudaklarında sevinçli bir gülümsemeyle onları süzüyordu. Elindeki telsizden talimatlar yağdırarak adamlarının tepedeki yerleşimlerini düzenliyordu.

Rob tozlu toprağa oturdu ve kızına sımsıkı sarıldı.

50

Kısa bir süre sonra polis araçlarının oluşturduğu uzun bir konvoyla Şanlıurfa'ya dönüyorlardı. Rob, Christine ve Lizzie kalın battaniyelerle sarınmış, büyük bir polis aracının arka koltuğunda oturuyorlardı.

Karanlık çöküyordu; bozkırın akşam sıcaklığında Rob'un giysileri kurumuştu. Arabanın pencerelerinden hafif bir rüzgâr esiyordu. Güneşin son ışıkları, kararan ufukta mor ve siyahın arasında ateşten bir şerit gibi görünüyordu.

Kiribali arabanın ön kısmında yolcu koltuğundaydı; arkasını dönüp Rob ve Christine'e baktı, sonra da Lizzie'ye gülümsedi.

"Cloncurry tabii ki Kürtleri parayla satın almıştı," dedi Rob'a bakarak. "Bizden de sizden de daha fazla ödüyordu. Bir şeyler döndüğünün farkındaydık. Örneğin Breitner'ın ölümü. Yezidiler onu öldürmek değil, yalnızca korkutmak istemişlerdi. Ama öldürüldü. Neden? Biri kazıdaki adamları... bir kademe daha ileri gitmek için kandırmıştı; dostunuz *Cloncurry*."

"Peki. Ya sonra?.."

Kiribali iç geçirdi ve elbisesine gelen birkaç tozu silkeledikten sonra sözlerine devam etti.

Önceleri hiçbir şey bilmediğimizi itiraf etmeliyim. Tama-

men karanlıktaydık, hiçbir şey bilmiyorduk. Kafamız karışmıştı ve şaşırmıştık. Sonra, Scotland Yard'daki harika polislerinizden bir telefon geldi. Ama biz hâlâ bir ilerleme kaydedemiyorduk, çünkü sizin nerede olduğunuzu bilemiyorduk." Kiribali gülümsedi. "Sonra Mümtaz. O küçük adam, bana geldi. Tam zamanında. Her şeyi anlattı. Bu çok doğru... yani insanın iyi *bağlantıları* olması."

Rob, Kiribali'ye baktı, ne dediğini tam olarak anlayamıyordu. Sonra kendi ellerine baktı. Hâlâ pisti, kurumuş kanlar duruyordu; Cloncurry'nin kanı. Ama bunu umursamadı bile; kızım kurtarmıştı ya, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tek önemli olan buydu! Rob'un o anda tüm düşünce ve duyguları rahatlatma ile kaygı ve buruk bir sevinç ile endişe arasında gidip geliyordu. Kafasında tam bir keşmekeş vardı.

Yolculuk sessizce sürdü. Neden soma konuşan yine Kiribali oldu.

"Üzerinde harita bulunan parşömeni almam gerektiğini anlıyorsunuz, değil mi? Ve tabii kafatasım. Onu da alacağım. Yani *Kara Kitap'm* tamamını."

"Peki, onları ne yapacaksınız?"

"Diğer bulguların yamna gidecek."

"Yani müzenin deposuna mı?"

"Elbette. Bu arada şifreyi de değiştirdik."

Büyük bir polis minibüsü onları solladı. Karanlıkta arka stop lambaları kırmızı kırmızı parlıyordu.

Kiribali, "Lütfen şunu anlayın, artık korkmanız gereken bir şey yok, güvendesiniz," diye ekledi. "Böylesi daha iyi. Kürtleri bir süre içeride tutup sonra bırakacağız. Rıdvan ve o aptal arkadaşlarını." Bilgiç bilgiç sırttı. "Burada huzur ve barış istedi-

ğim için onları salıvermem gerekiyor. Böyle bir olayın Kürt-Türk sorununa dönüşmesini istemem. Onun dışında her şey sonsuza kadar kilit altında olacak."

Araba ilerliyordu. Pencerelerden gelen akşam rüzgârı muhteşemdi; ılık ve rahatlatıcı. Rob derin bir soluk alıp verdi, sonra kızının saçım okşadı. Küçük kız bu arada uyuyakalmıştı. Sonra Göbekli ayrımına gelmiş olduklarını fark etti. Ay ışığında tabelayı seçebiliyordu.

Rob tereddüt içindeydi. Sonra birden cesaretini toplayıp Kiribali'ye oraya çıkıp harabelere bakmak istediğini söyledi; *son bir kez*.

Kiribali şoförden arabayı durdurmasını istedi ve hoşgörüyü Rob'a, Christine'e ve Lizzie'ye baktı. Kızların ikisi de uyuyorlardı. Kiribali başım salladı ve telsizle diğer araçlara Şanlıurfa'ya daha soma döneceklerini bildirdi. Ardından da sürücü arabayı döndürdü ve ana yoldan ayrıldılar.

Aym bildik yoldaydılar. Aym alçak tepelerden, lağım suları açıktan akan, sokaklarında keçiler dolaşan, minareleri yeşil lambalarla aydınlatılmış yoksul köylerden geçtiler. Bir köpek havlayarak arabamn üzerine atladı. Onları yaklaşık bir kilometre kadar izledikten sonra sıkılıp vazgeçti.

Karanlıkta yollarına devam ettiler. Sonunda rampayı çıkıp tapmağı tamamıyla gören alçak tepenin yamacındaki düzlüğe vardılar. Rob arabadan indi. Lizzie başım Christine'in kucağına koymuş, uyuyordu. İkisi de derin bir uykudaydılar. Rob onları arabada bırakmayı yeğledi.

Kiribali de indi. İki adam dolana dolana tepeye çıkan yolda ilerlediler.

Kiribali, "Evet," dedi. "Hadi, anlatın bana."

YARATILIŞ SIRRI

"*Neyi* anlatayım?"

"Vadide ne yaptığınızı? Kıyım Vadisi'nde."

Rob kısaca düşündükten sonra bir deneme yaptı. *Yaratılışın* sırrına kaba hatlarıyla değindi. Ama bu kadarı bile Komiser'in ilgisini çekmeye yetti. Rob ay ışığında adamın gözlerinin nasıl fal taşı gibi açıldığını görebiliyordu.

Kiribali gülümsedi.

"Yani bu gizemi çözdüğünüzü mü düşünüyorsunuz? Gerçekten öyle mi *olmuş?*"

"Olabilir... Fakat elimizde fotoğraf yok. Hepsi selle birlikte yok olup gitti. Anlatsak bile kimse bize inanmayacaktır. Artık önemi yok."

Kiribali iç geçirdi ama hüzünden değil. Hatta belki rahatlamıştı bile. Bu arada yalnız sakız ağacının bulunduğu tepeye ulaşmışlardı. Ay ışığı gölgeleri gerçek hallerinden de uzun görünen megalitleri tüm ihtişamlarıyla ortaya çıkarıyordu. Kiribali hafifçe Rob'un omzuna dokundu.

"Dostum, bu konu *benim* çok ilgimi çekiyor. Hadi, bana bildiklerinizi anlatın... Sizce yaratılışın sırrı ne?"

Rob yamıt vermekten kaçmak istediye de Kiribali ısrar etti.

Rob bir kayanın üzerine oturdu. Not defterini çıkardı ve aldığı notları ay ışığında okumaya çalıştı. Sonra defteri kapadı ve dalga dalga uzanan bozkıra baktı. Kiribali yamna oturdu ve can kulağıyla Rob'un açıklamalarını dinledi:

"*İncil'de* düşmüş meleklerden bahsedilmesi, *Hanok Kitabı'nın* ilgili bölümleri, *Kutsal Kitap* Yaratılış Bölüm 6, hepsi aynı noktada birleşiyorlar. Bence bunların hepsinde ve dilden dile yayılan eski halk destanlarında anlatılan hep iki hominid türün birbirleriyle çiftleşmesi ve ilk insanların. ."

"Anlıyorum." Kiribali güldü.

"Sanırım bütün halk destanlarında anlatılan şu: MÖ 10.000 dolaylarında kuzeyden Türkiye'nin güneydoğusuna farklı bir tür insan göç etti. Bu istilacı hominidler fiziksel olarak çok iriydiler. Büyük olasılıkla bilinen en büyük hominid *Gigantopethicus*la-
rın evrim geçirmiş haliydi. Kültürel etkileşim de dikkate alınca bu iri hominidlerin Orta Asya'mn kuzey doğusundan geldiklerini varsayabiliriz."

Kiribali başım salladı. Rob sözlerini sürdürdü.

"Kökenleri neresi olursa olsun bu istilacı hominidleri Kuzey İnsanları olarak adlandırabiliriz. *Homo Sapiens*lerle karşılaştırıldığında, Kuzey İnsanlarının çok daha gelişmiş, uygar ve çok daha saldırgan olduklarını düşünebiliriz. Çömlekçilik, inşaat, oymacılık, heykel sanatı ve hatta yazıyı biliyorlardı. Hâlbuki o sırada *Homo Sapiens*ler henüz mağaralarda yaşıyorlardı."

Komisere hiçbir şey söylemeden düşünüyordu. Rob açıklamayı sürdürdü.

"Bu Kuzey İnsanlarının neden daha zeki ve daha acımasız olduklarına gelince... Samrım bunun yamtu onların kökenlerinde gizli. Onlar kuzeyden geliyorlardı. Bilim adamları uzunca bir süredir sert ve çetin hava koşullarının daha keskin, daha stratejik ve daha gen güdümsel bir zekâmn oluşumunu desteklediğini ileri sürüyorlar. Buz Devri'nde yaşamayı başarabilmek için önceden her şeyi doğru olarak planlayabilmek gerekir. Bunun dışında hangi kaynak olursa olsun, elde edebilmek için verilecek çabada çok daha acımasız, insanlıktan uzak olmak gerekecektir. Aksine ılıman ve yaşamaya uygun koşullar samrım daha yüksek bir sosyal zekâ ve çok daha içten bir iş birliği..."

"Kuzey ırklarının çok önemli bir sorunları vardı. Göç. Kendilerinden önceki *Neandertaller* gibi onların da soylarının tü-

kenmesi gibi bir riskle karşı karşıya olduklarını kabul etmemiz gerekir. Bu arada bulunan kamtlar Kuzey İnsanlarının acımasız, genlerinde yoğun ve habis şiddet eğilimi olan bireyler olduğunu gösteriyor. Belki de çevre koşullarının acımasızlığı onlarda derin bir korku; öfkeli, sürekli intikam peşinde olan bir Tamı korkusu yaratmıştı. Kana susamış ve ancak *insan kurban* ederek yatışan bir Tanrısal varlık."

"Nedeni her neyse, bu Kuzeyli İnsanlar birbirlerini öldürüyorlardı ve hatta kendi çocuklarını kurban ediyorlardı. Kaybolmaya mahkûm uygarlıklardı bunlar; örneğin Aztekler gibi. Dolayısıyla zorunlu olarak soylarının devamlılığını sağlayabilmek için, zorunlu olarak, iklim koşullarının daha uygun olduğu verimli topraklar aramaya çıktılar. Gece ve gündüzün olduğu cennet koşullarıydı aradıkları. Güneye ve batıya göçtüler. Ve buraya, Güneydoğu'nun verimli ovalarına ulaştıklarında buranın o an henüz kendileri kadar uygar olmayan, sıradan mağara insanlara, yani avcı-toplayıcılara karışıp onlarla çiftleştiler ve onlara inşaat, taş işçiliği, çömlekçilik, din, toplum olma kültürlerini öğrettiler. Göbekli Tepe'deki şaşırtıcı kültürel gelişmenin nedeni de bu olsa gerek. Ayrıca, sanırım Göbekli Tepe'deki tapınak da mütevazı avcı-toplayıcı insanlarda korkuyla karışık bir saygı uyandırmak için bu süper insanlar tarafından yapıldı."

Karanlıkta bir yerlerde bir keçi meledi.

"Göbekli Tepe avcı-toplayıcı topluluğa önceleri cennet gibi görünmüş olmalı. Bir cennet bahçesi, tanrılarla insanların bir arada bulundukları bir yer. Ama sonra bu koşullar değişti. Örneğin besin kaynakları kıtlaşmaya başlamış olabilir. Sonuçta bu devler küçük avcılar çalışmaya zorladılar. Bu topraklardaki vahşi otları biçmelerini ve çiftçi gibi çalışmalarını istediler. Böylece gizemli tarıma geçiş başlamış oldu. Neolitik Devrim. Ve böylece biz

insanların esareti başladı. Artık köleydik. Tarlada çalışan ameleler."

Kiribali, "Yani büyük günahla, İnsanoğlunun Düşüşü ile kastedilen bu mu?" diye sordu. "Cennetten Kovulma?"

"Belki. O dönemde insanların seksüel davranışlarındaki değişikliği işaret eden tuhaf ipuçları bu gizemi daha da derinleştiriyor. Kuzeyli İnsanlar bu küçük mağara kadınlarına tecavüz etmekten ya da müzedeki o rölyefte olduğu gibi onları zorla domuzlarla çiftleştirmekten hoşlanmış olabilirler, hatta *Hanok Kitabı'nda* söz edildiği gibi onlara 'fallusu öpmeyi' öğretmiş de olabilirler. Her hâlükârda yabancılarla cinsel ilişkide bulunan kadınlar kendi cinselliklerinin bilincine vardılar, aynen cennette çıplak bulunan Havva gibi. Ve iki farklı hominidin çiftleşmesiyle, genlerdeki habis şiddet ve kurban yatkınlığı çok daha düşük düzeyde de olsa somaki nesillere geçti. Bu birleşmelerden doğan çocuklar bu geni taşıyorlardı."

Uzakta bir kamyon Şam'a doğru gidiyordu.

"Evet, *Büyük Günah*, yani insanın cennetten kovulması belki de buydu. Göbekli çevresindeki topluluk büyük ölçüde vahşileşmiş, sarsıntıya uğramış ve cinselliğe fazlasıyla düşkün bir hal almıştı. Artık cennet yoktu. Ayrıca tarım da çevre koşullarına zarar vermekteydi. Kuzeyli İnsanların bu kötüye gidiş işaretleri karşısındaki tepkileri ne olabilirdi? Elbette ki eski özellikleri, eski törelere yönelik yeniden ağırlık kazandı. Kurban vermeye başladılar. Doğanın insafsız tanrılarım ya da daha doğrusu kendi zihinlerine yer etmiş şeytam yatıştırmak için kurban vermeye başladılar. İnsan kamyla tanrılarının gönüllerini alacaklarını, onları teskin edeceklerini düşünüyorlardı. *Testileri canlı bebeklerle doldurarak.*" Rob doğuya doğru uzanan boş bozkırlara baktı.

Kiribali öne doğru eğildi.

"Ya sonra?"

"Bundan sonrasında olanları bize yazılı tarih anlatıyor. MÖ 8000 yıllarında işkence, kurban ve şiddetin boyutu dayanılmazacak düzeye çıkmış olmalı. Böylece yörenin asıl halkı olan avcı-toplayıcılar Kuzeyli istilacılara karşı ayaklandılar. Onlar da karşılık verdiler. Büyük bir savaş oldu. Çaresizlikten gözü dönen ve ayrıca sayıca çok daha fazla olan sıradan mağara insanları, en sonuncusuna kadar tüm istilacıları katletti. Ve soma tüm cesetleri kurban edilen çocukların mezarlarının hemen yakınındaki o vadiye gömdüler. Böylece büyük bir toplu mezar alam ortaya çıktı: Kıyım Vadisi."

"Soma da tapınağı mı gömdüler?"

Rob başıyla onayladı.

"Bu katliamdan sonra Göbekli Tepe bu çarpık çiftleşmeyi ve kötü tohumun utancını, bu günahı gizlemek üzere büyük bir emekle defnedildi, üzeri tonlarca toprakla örtüldü. Avcı-toplayıcılar bu büyük tapınağı gömmekle anılarının kökünü kurutmuş oluyorlardı. Korkularımın, cennetten atılmalarının, büyük günahlarının ve kötülükle, şeytanla karşılaşmalarının anılarını toptan yok etmişlerdi."

"Ama gömmek işe yaramadı. Çok geç kalmışlardı. Kuzey insanların şiddet ve kurban yatkınlığını taşıyan genleri *Homo Sapienslerin* DNA'larına geçmişti. Bu gen artık insan toplumunun kalıtsal bir mirası olarak hep yaşayacaktı. Ve yayılacaktı. *Tevrat'ta*, *İncil'de* ve diğer yazılı kaynaklarda bu genin izini sürmemiz mümkün. Göbekli'den sürülerek güneye göçenlerin Sümer, Kenan ve İsrail ülkelerine giderken nasıl bu şiddet ve kurban etmemeye yatkın geni yaydıklarını izleyebiliyoruz. Bu topraklardaki kurban ritüellerinin varlığı da bunu kanıtıyor. Sümerlerde, İsraililerde ve Kenanilerde."

Kiribali, "İbrahim'in topraklarında," dedi.

"Evet. Şanlıurfa yakınlarında doğan İbrahim Peygamber kısmen, iyi genleri alarak da olsa bu Kuzey İnsanlarıyla akraba olabilir. Zekiydi, üstün liderlik vasıflarına sahipti ve karizmatikti. Ayrıca kurban düşüncesine de yatkındı. Hatta *Kitab-ı Mukaddes*'te, yani gerek *İncil*, gerekse *Tevrat*'ta gazaba gelmiş Tanrı'sına itaat etmek için kendi oğlunu kurban etmeye bile razı olduğu anlatılıyor. İbrahim aynı zamanda semavi dinlerin, yani Yahudiliğin, Hristiyanlığın ve İslamın da öncüsü olarak kabul ediliyor. İbrahim Peygamber'in kavmi.

Dolayısıyla İbrahim Peygamber'in, bu sapkın ve batıl bir yaşam süren atalarından farklılaşması ve tek tamı inancı Göbekli Tepe'de yaşanan travmayla bağlantılıydı. Mezopotamya'daki dinler büyük meleklerden ve gaddar tanrılardan, başka deyişle putlardan duyulan korkuya dayanmaktaydı. Bu yörede olanlardan dolayı bilinçaltına yerleşen korku ve şiddetin etkisiyle akla göre değil, çoğunluğa göre hareket eden insanlardı bunlar. İlginç olan, semavi dinlerde bile hâlâ insan kurbanına ilişkin bazı verilere rastlanması. Örneğin, Yahudilerde sünnetle kesilen et parçasının sözde kurban sayılması, cihad kavramı..."

"Ya da El-Kaide'nin infazları..."

"Olabilir. Ayrıca Hristiyanlıkta çarmıha gerilerek ölen, Tanrı'nın oğlu İsa Peygamber'in insanlık için kurban olduğunun tekrarlanması. Kısacası tüm dinlerde bir stres sendromuna, bir tür kâbusa, insanların cennetten kovulup huzur dolu yaşamlarından vazgeçmek durumunda kaldıkları, Kuzeyli göçünün yarattığı travmaya rastlıyoruz. Tarım yapmaya zorlandıkları, fallusu öpmek zorunda kaldıkları, zalim tanrıları yatıştırmak için kendi çocuklarını öldürmek zorunda kaldıkları zamanların travmasına."

"Peki, tamam da, Robert... *Yezidilerin* bütün bunlarla ilgisi ne?"

"Onların bu konuda hayati önemleri var. Göbekli'de olanlarla ilgili sadece iki kaynak var. Birincisi Kürtlerin arasında sıklıkla rastlanan bazı inanç grupları, bazı mezhepler. Örneğin, *Yarsanistler*, *Aleviler ve Yezidiler*. Bu dinlerin mensupları kökenlerinin Göbekli'nin temiz, alçakgönüllü mağara insanlarına dayandığına inamıyorlar. Onlar Testinin Oğulları. Âdem'in oğulları. İnsanlığın kalan kısmının, ikici testiden, Havva'dan, yani yarı melez, yarı saf bir ırktan, akrep ve yılanlarla dolu olan testiden geldiğine inanıyorlar."

"Anlıyorum..."

"Bu geleneksel inançların hepsinde cennet bahçesine ilişkin birçok destana rastlanıyor. Fakat bu dinlerin mensupları için bile Göbekli kendilerine tapılmasını isteyen, kuş benzeri zalim meleklerin bulunduğu, korkutucu bir am. Ama muğlak halk gelenekleri bu konuda güçlü. Büyük olasılıkla Yezidilerin asla kendi soylarından olmayan biriyle evlenmemelerinin kökeninde de bu var. İnsanlığın diğer ırklarında yaygın şekilde olduğuna inandıkları şiddet ve öldürme eğiliminin kendi kanlarına geçebileceğine ilişkin mistik korku. Yani bizlerde, Göbekli geni taşıyanlarda."

Kiribali sessizdi, bunları düşünüyordu.

Rob anlatmayı sürdürdü.

"Dolayısıyla lanetlenen Yezidi çok büyük bir yükü de taşımak durumunda. Aşağılanma, onur kırıklığı. Temiz olduklarını ileri sürseler de içten içe gerçeği biliyor, hissediyorlar: Atalarından bazılarının kötü Kuzeylilerle çiftleştiğini, Kuzey İnsanlarına genlerini yayma fırsatı tanıdıklarını ve böylece dünyadaki kötülüklerin birçoğunun onların suçu olduğunu. Kısıtlamaların, yasaklarının, kendi seçimleri olan soyutlanmanın, gizemli dav-

Tanırlarının ve Yezidilere özgü utancın nedeni bu. Bu yüzden de kökenleri saydıkları tapınağın çevresinden uzaklaşmıyorlar. Onu korumaları gerektiğine inanıyorlar. Hâlâ eğer bu gerçek ortaya çıkarsa ve atalarının günahı dünyadaki diğer insanlar tarafından öğrenilirse, bu insanlar tarafından lanetlenmekten çekiniyorlar. Ataları insanlığı Kuzeyli İnsanlardan koruyamadı. Kadınları Kuzeyli şeytanlarla yattılar. Aynen işgal altındaki Fransa'nın işbirlikçileri gibi."

Kiribali, "Sanırım bu onların tanrılarını da açıklıyor," dedi. "Melek Tavus'u."

"Evet. Yezidiler bu gerçeği bildikleri için tek tanrıya ibadet etmekle yetinmiyorlar. Bu yüzden şeytana, yani Melek Tavus'a ya da çocuk kurban isteyen Molok'a, içi kötülüklerle dolu olana, kötülüğün en büyük kaynağına ibadet ederek kötülüklerden korunuyorlar. Kuşa benzeyen gözleriyle kötü süper insanların sembolik bir yeniden yorumu. Binlerce yıldır bu ilginç inanç özenle gizlenen büyük bir sır oldu. Göbekli geni tüm dünyaya yayıldı; hatta Bering Boğazı üzerinden Amerika'ya bile. Ancak Yezidilerin gerçek sırrı yani yaratılışın sırrı, hiçbir zaman ortaya çıkmadı. Ta ki Göbekli Tepe kazılana dek."

"Peki ya diğer kaynak? Göbekli'ye ilişkin bilgilerimizin iki kaynağa dayandığını söylemiştiniz?"

"Avrupa'da 16. yüzyılda ortaya çıkan gizli örgütler. Masonlar ve diğerleri. Bu örgütlerin üyeleri, Orta Doğu'da Hristiyanlık ve daha açık bir deyişle din kavramının tarihsel ve teolojik esaslarını temelden sarsacak kanıtlar, hatta yazılı belgeler bulunduğu ilişkin dedikodulardan, destanlardan ve geleneklerden fazlasıyla etkilendiler."

Gökteki yıldızlar iyice yükselmişlerdi, pırıldıyor, göz kırıyorlardı.

Rob açıklamayı sürdürdü:

"Bu söylentilerden en fazla etkilenen loca üyeleri ruhban sınıfına karşı olan İngiliz aristokratlardı. Bunlardan biri olan Francis Dashvwood, Anadolu'ya gitti. Orada her ne öğrendiyse, Hristiyanlığın bir tür maskaralık olduğu kanısına vardı. Sonra kendisi gibi düşünen entelektüellerle, sanatçılarla ve yazarlarla bir araya gelerek Hellfire Kulüp'ü kurdu; kulübün varoluş nedeni teokratik düzenin, inancın aşagılanması ve hor görülmesiydi." Rob megalitlerden en büyüğüne baktı, sonra sözlerini sürdürdü. "Ancak Hellfire Kulüp üyelerinin ellerinde, dinin Yaratılış bölümünün düzmece ya da 'asılsız' olduğuna ilişkin hiçbir inandırıcı kamt yoktu. Göbekli gerçeğiniyse ancak İrlanda Hellfire Kulüp'ten Jerusalem Whaley İsrail seyahatinden döndükten sonra öğrendiler. İsrail'deyken bir Yezidi rahibi, Jerusalem Whaley'ye *Kara Kitap*'ı vermişti. Nedenini bilmiyoruz. Ama bunun bir kitap değil, bir sandık olduğunu biliyoruz. İçinde o kafatasımın ve haritanın bulunduğu sandık. Kafatası insan kafatası değildi. Hibritti. Harita Göbekli Tepe yakınındaki bir toplu mezarı gösteriyordu. Kötü tanrılar mezarlığını, Kıyım Vadisi'ni. Rahip VWhaley'ye bunların hepsinin önemini açıklamıştı."

Kiribali kaşlarını çattı, düşünüyordu.

"Peki, önemleri neydi?"

"Jerusalem VWhaley bu sayede insanoğlunun kökenini ve dinlerin yaratılışım öğrenmişti. Tüm dinlerin yalnızca, yaşanan bir kâbusun amsından silkinme amacıyla tasarlanmış, toplumu bir arada tutan bir öğreti olduğunu anlamıştı. Ama keşfettiği çok daha önemli başka bir şey daha vardı: İnsamın kan yapısında bulunan kötü bir nitelik; bu nitelik kişinin çok yetenekli, zeki ve karizmatik olmasını sağlıyordu. Liderler yaratıyordu. Ancak bu liderler taşıdıkları bu gen kümesi yüzünden sadizme

ve gaddarlığa eğilimli oluyorlardı. Jerusalem VVhaley'nin Oliver Cromwell'e kadar uzanan kendi soy ağacına bakması bu konuda ikna olmasına yeterliydi. Başka bir deyişle, VVhaley çok korkunç, *dehşet verici bir gerçeği* keşfetmişti. İnsanoğlunun kaderinin zalimler tarafından yönetilmek olduğunu, çünkü zeki ve karizmatik liderleri ortaya çıkaran genin sadizm ve acımasızlıkla bağlantılı olduğunu biliyordu. Kuzeyli İnsanların genleri."

Kiribali konuşmak istediye de Rob onu bir el hareketiyle susturdu. Açıklamalarının neredeyse sonuna gelmişti.

"Bu gerçek karşısında allak bullak olan Jerusalem VVhaley kamtı sakladı, yani kafatasım ve haritayı. Kısaca Christine'le İrlanda'da bulduğumuz *Kara Kitap*'ı. Sonra da tüm inançları yıkılmış ve ürkmüş bir insan olarak Man Adası'na çekildi ve toplumdan uzak bir yaşam sürdü. Dünya'nın bu gerçeği öğrenmeyi kaldıramayacağını düşünüyordu. İnsanların sadece İbrahimi dinlerin, hatırlanan kurban arzusu ve terör karışımı bir sahtelik üzerine kurulu olduğunu değil, ayrıca tüm politik sistemlerin, ister aristokrasi, ister feodalite, ister oligarşi, ister demokrasi olsun, şiddete eğilimli liderler yaratacağı gerçeğini öğreneceklerini düşünüyordu. Kolayca öldüren ve kurban verebilen liderler. Binlerce insanı siperlerine gömecek liderler. Bir uçağı masum insanların yaşadığı bir gökdelene yönlendirebilecek, çölde savunmasız bir köyü bombalarla yerle bir edebilecek liderler."

Kiribali onu ciddi bakışlarla süzdü.

"Bu yüzden Hellfire Kulüp dağıldı ve bu konunun üzeri kapatıldı. Ama bir aile Jerusalem VVhaley'nin keşfettiği bu korkunç gerçeği korumayı üstlendi."

"Cloncurry'ler."

"Çok doğru. Jerusalem VVhaley ve Burnchapel VVhaley'nin torunları. Zengin, saygın ve kana susamış kişiler olan

Cloncurry'ler Göbekli'deki *genin* taşıyıcılarıydılar. Bir zamanlar Tom VVhaley'den öğrendikleri bu sır ailede kuşaktan kuşağa geçiyordu. Bu bilgi en önemli aile sırlarıydı, asla açığa çıkmamalıydı. Eğer bu bilgiler ortaya çıkarsa, dünyadaki tüm elitler tepetaklak olacak, Yahudilik ve Hristiyanlık kısmen zarar görecekti. Kaos olacaktı. Her şeyin sonu. Dolayısıyla Cloncurry'ler bu korkunç gerçeğin asla ortaya çıkmamasından, saklı kalmasından kendilerini sorumlu tutuyorlardı."

"Ve sonra zavallı Breitner ortaya çıktı."

"Doğru. Yüzyıllar süren bir suskunluğun ardından Cloncurry'ler, Göbekli'nin Franz Breitner tarafından kazılarak ortaya çıkarıldığını öğrendiler. Bu kaygı verici bir durumdu. Eğer kafatası ve harita bulunur ve biri parçaları birleştirirse gerçek ortaya çıkacaktı. Ve ailenin en genç temsilcisi, Jamie Cloncurry, yamna birkaç zengin çocuğunu da alarak bu amaçla gizli bir gangster çetesi kurdu. Amaçları *Kara Kitap*'ı bulup imha etmektir."

"Ama Jamie Cloncurry'nin soyundan gelen başka bir laneti daha vardı. Göbekli geninin çok ağır ve şiddetli bir tipini hücrelerinde taşıyordu. Yakışıklı ve karizmatikti, yetenekli bir liderdi ama psikopattı. İstedikini öldürme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Dolayısıyla bu kafatası ve harita arayışında yoluna kim çıkarsa, Göbekli geni etkisini gösteriyordu."

Göbekli'nin karanlığında Kiribali ve Rob uzunca bir süre konuşmadan oturdular. Sonunda Kiribali ayağa kalkarak kravatını düzeltti.

"Çok iyi. Hiçbir şey güzel derlenip anlatılmış bir hikâye gibi olamaz. Hikâyeleri severim." Rob'a baktı. "Ben hep şuna inandım: *İncil* ve *Tevrat*'ın bazı bölümleri en iyi hikâyeden bile daha ilginç. Sence de öyle değil mi?"

Rob gülümsedi.

Kiribali megalitlere doğru birkaç adım attı. Cilalı ayakkabılarımı! ucu ay ışığında parlıyordu. Sonra birden durarak Rob'a döndü.

"Çok ilginç bir şey daha geldi aklıma... bütün bunlara bir nokta koymak için."

"Evet?"

"Evet..." Komiser'in sesi, sessizlikte ısılığı andırıyordu. "Başmüfettiş Forrester'la telefonla konuştum."

"Londra'yla mı?"

"Evet. Bana çok ilginç bir şey anlattı. Siz ve Cloncurry hakkında. Tabii aslında ben de onu bu bilgi için biraz sıkıştırdım." Komiser kayıtsız bir havada omuz silkti. "Beni biliyorsunuz. Israrcılığım karşısında Forrester araştırmalarında rastladığı bir gerçeği benimle paylaşmak durumunda kaldı. İnternette bulduğu bir gerçeği."

Rob, Kiribali'ye baktı.

"Robert Luttrell. Bu pek sık rastlanan bir isim değil, öyle değil mi?"

"İsveç-İrlanda karışımı bir isim. Öyle olduğunu saruyorum."

"Bu doğru. Bu aile adına Dublin çevresinde rastlamıyor. Büyük bir kolu da Amerika'ya, Utah'a göçmüş. Sizin kökeniniz de orasıydı, değil mi?" Kiribali ceketini düzeltti. "İşte asıl ilginç olan da bu. Sizin kökenlerinizin bu aileden olduğunu Utah doğumlu olmanız açıkça ortaya koyuyor; yani Dublinli Luttrell'lerden. Ve işe bakın ki onlar da Hellfire Kulüp'ün üyelerindendi. Atalarınız Cloncurry'lerle akrabaymış."

Uzunca bir sessizliğin ardından Rob, "Bunu ben zaten biliyordum," dedi.

"Öyle mi?"

"Öyle sayılır." Rob itiraf etti. "Ya da şöyle diyebiliriz, tahmin ediyordum. Cloncurry de biliyordu. Bu yüzden de sürekli aile bağlarına atıf yapıp duruyordu."

"Ama bu sizin de Göbekli geninin taşıyıcısı olabileceğiniz anlamına geliyor, değil mi? Bunu biliyor muydunuz?"

"Elbette. Ama varsa bile bu yalmzca bir gen öbeğinin parçası. Çünkü ben babamınkiler kadar annemin genlerini de taşıyorum."

Kiribali ciddiyle başını salladı.

"Evet, evet, insanın annesi de çok önemli..."

"Ayrıca, genlerimden dolayı böyle bir yatkınlığım olduğunu varsaysak bile, bu kaderimin de öyle olacağını göstermez. Bu ancak belirli durumlarda, belli çevre koşullarında ortaya çıkıyor. Bu gibi kalıtsal özelliklerin ortaya çıkmaları çok özel koşullara bağlı. Kompleks bir yapı bu." Ara verdi. "Ayrıca politikaya girmek gibi bir niyetim de yok..."

Komiser güldü. Rob ekledi.

"Dolayısıyla iyi bir insan olarak kalacağımdan eminim. Her şey yolunda gidecek. Tabii biri elime bomba tutuşturmazsa..."

Kiribali sanki amirinden emir almışçasına topuklarını çattı. Sonra arkasım dönüp cebinden telefonunu çıkardı ve arabaya doğru ilerledi. Rob'un yalnız kalmak istediğini anlamış olmalıydı.

Rob ayağa kalktı, kot pantolonundaki tozları silkeledi. Soma o hep geçtiği çakıllı yoldan tapınağın merkezine ilerledi.

TOM KNOX

Kazının temel katına ulaştığında etrafına bakındı, oradaki arkeologlarla tartışıp konuşurken attığı kahkahaları anımsadı. Christine'i de burada tanımıştı; sevdiği kadım. Ama burası aynı zamanda Breitner'ın kazığın üzerine itilerek öldürüldüğü ve kurban terörünün başladığı yerdı. On bin yıl önce.

Ay yükselmişti, tepede ve bembeyazdı. Ve taşlar vardı orada. Gecenin karanlığında sessiz ve buyurgan. Rob megalitlerin arasında dolaştı. Eğilip taş oymaları ve kabartmaları elledi. Usul usul, nazıkçe, huşuyla ve istemeyerek de olsa bariz bir saygıyla. Bu büyük antik taşlara, cennetin bu gizemli tapınağına duyduğu saygıyla.

Rob ve Christine küçük ve basit bir düğün töreni istemişti. Bu konuda hemfikirdiler. Tek sorun bunun nerede yapılacağıydı. Ancak Christine, Isobel'in Büyük Ada'daki evini kendisine miras olarak bıraktığım öğrenince bu sorun da kendiliğinden çözüldü.

"Böylece onun anısını da onurlandırmış olacağız. O da bunun böyle olmasını isterdi, bundan eminim."

Isobel'in güzel bahçesi düğün için çok uygundu. Nikâhlarını kıymak için sakallı ve içkiye düşkün bir Rum-Ortodoks papaz ayarladılar, çok ucuza şarkı söyleyen bir genç ve bir de buzuki üçlüsü kiraladılar. Yalnızca yakın akrabaları ve dostlarım davet ettiler. Steve, Rob'un iş arkadaşlarım temsilen Londra'dan geldi. Sally büyük bir hediye getirdi, Rob'un annesi en şık şapkasıyla, gururla dolaşıyordu. Kiribali de bembeyaz bir takım elbiseyle düğüne katıldı.

Nikâh töreni gün ışığında, açık havada gerçekleşti. Basit bir törendi. Lizzie en şık yazlık elbisesiyle yalınayak nedimelik görevini üstlenmişti. Rahip balkonda durup büyülu konuşmasını yaptı. Çam ve ılgın ağaçlarının arasından süzülerek gelen güneş bahçeyi aydınlatırken, derin mavi sulardan Asya'ya doğru yol alan Boğaziçi feribotu düdüğünü öttürdü. Şarkılar arasında Rob

gelini öptü. işte bitmişti, artık karı kocaydılar. Rob yine evliydi.

Ardından parti başladı. Bahçede şampanya su gibi akarken, kedi Ezekiel de gül fidanlarının arasında altın renkli bir kelebeğin peşindeydi. Steve, Christine'le, Christine'in annesi rahiple sohbet ediyor, herkes buzukilerin müziği eşliğinde dans ediyordu. Kiribali ise arada sırada şiirler okuyor, kadınlara, özellikle de yaşlıca olanlara iltifatlar yağıdırıyordu.

Akşama doğru Rob birden kendini çimenlerin kıyısındaki ağaçların gölgesinde oturmakta olan Forrester'ın yanında buldu. Bu fırsattan yararlanarak Başmüfettiş'e teşekkür etti, özellikle de son andaki davranışlarına hoşgörüyü göz yummuş olduğu için.

Forrester kızardı, şampanya kadehini dudağına götürürken sordu: "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Siz çok zeki bir insansınız, Mark. Bizim *Kara Kitapla* gitmemize izin verdiniz. Dooley'yle Dublin'de uzun uzun tartışmaya girmenizin nedeni buydu, değil mi?"

"Pardon?"

"Nereye gideceğimizi *biliyordunuz*. Bize şans tanımak istediniz ve bu yüzden Dooley'yi *Kara Kitap*'ı bizde bırakmaya ikna ettiniz."

Forrester iç geçirdi.

"Samrım öyle. Bunu yaptım. Evet, kafamdan geçeni biliyordum. Ama sizi bundan dolayı kınayamazdım, Rob. Sizin yerinizde ben de olsam aym şeyi yapardım, hem de... hem de kendi çocuğum tehlikedeyken... hiç düşünmez, aym şeyi yapardım. Resmî yoldan halletmek epeyce zaman alabilirdi."

"Yine de tam zamamnda Kiribali'yi aradınız. Bize destek olduğunuz... gözünüzü üzerimizden ayırmadığınız için binlerce kez teşekkürler." Rob ne diyeceğini bilemiyordu. Cloncurry'nin

beyaz dişlerinin parıldadığı o alaycı, korkunç ifadesi gözlerinin önünde belirmişti. "Eğer siz bu olaya karışmamış olsaydınız ne yapardık hiç bilemiyorum."

Forrester şampanyasından bir yudum daha aldı.

"O nasıl?"

"Lizzie mi? Muhteşem. Her şeyi unutmuş gibi. Karanlıktan biraz korkuyor, hepsi o. Başlıkla beklediği anları ammsıyor olmalı."

"Başka bir travma yok, değil mi?"

"Hayır..." Rob omuz silkti. "Sanmıyorum."

Forrester, "Henüz beş yaşında olmanın güzelliği bu," dedi. "Çocuklar kendilerim çabuk toparlıyor. Tabii kurtulabilirlerse."

Sohbet tıkanmıştı. Rob, Isobel'in bahçesindeki çimenlik alanın öteki ucunda dans edenlere baktı. Kiribali el çırpı çırpı zıplayıp duruyordu, doğaçlama bir kazak dansını andırıyordu bu hareketler.

Forrester, Kiribali'yi işaret etti.

"Asıl teşekkür etmeniz gereken kişi o."

"Nişancılıktaki ustalığı için mi?"

"Her şeyi duydum, inanılmaz."

"Bu konuda samrım olimpiyatlara katılmış. Çok usta bir nişancı."

"Çok kritik bir atıştı, değil mi?"

"Evet." Rob onayladı. "Kiribali, Cloncurry'ye uzak olduğum, sel nedeniyle zamanında yetişemeyeceklerini çok iyi kestirdi. Ve av tüfeğini alarak..."

Müzik çok canlıydı. Buzuki çalanlar gerçekten de işlerini biliyorlardı. Rob şampanya kadehinde kalan son yudumu içti.

YARATILIŞ SIRRI.

İki adam birlikte düğün partisine doğru ilerlediler. O sırada Lizzie gülerek ve şarkı söyleyerek yanlarına geldi. Rob eğilerek sevgiyle kızının güneşte parlayan saçlarını okşadı. Küçük kız kırdıyarak babasının elini tuttu.

Baba-kızı el ele, gülerek sağ salım yürürken gören Forrester yüreğine hançer gibi saplanan derin bir sızı hissetti; her zamanki keder ve pişmanlık duygusuydu bu. Ama bu kez bu hüsrana çok farklı bir şeyle, çok daha şaşırtıcı bir şeyle bastırıldı: Belli belirsiz ve geçici bir mutluluk duygusuyla.